

seria
shadow falls

c.c. hunter

Născută
la
miezul nopții

Capitolul 1

- Să știi că nu e deloc amuzant! țipă tatăl ei.

Chiar nu era amuzant, își spuse Kylie Galen, aplecându-se să caute ceva de băut în frigider.

De fapt situația era atât de lipsită de haz, încât îi venea să se strecoare printre borcanul cu muștar și crenvurștii mucegăiți și să închidă ușa în urma ei ca să nu mai audă vocile mânioase care veneau din sufragerie. Părinții ei se certau din nou.

Dar nu avea să dureze prea mult, își spuse ea. Aburul rece din frigider se strecură afară, pe ușa deschisă. Astăzi era ziua cea mare.

Kylie simți că i se pune un nod în gât. Înghiți în sec, înăbușindu-și emoțiile brute și încăpățânându-se să nu plângă.

Probabil că azi era cea mai proastă zi din viața ei. Și în ultimul timp avusese parte din plin de zile proaste. Se alesese cu un obsedat care o urmărea, Trey hotărâse să se despartă de ea și părinții ei o anunțaseră că divorțează — mda, chiar că fuseseră niște zile de rahat. Nici nu era de mirare că accesele de teroare nocturnă reveniseră în forță.

— Ce-ai făcut cu chiloții mei?

Vocea guturală a tatălui ei pătrunse în bucătărie, se strecură pe sub ușa frigiderului și răsună pe lângă crenvurștii mucegăiți.

Chiloții? Kylie își lipi de frunte o doză rece de suc dietetic.

— Ce treabă am eu cu chiloții tăi? întrebă mama ei pe tonul său atât de nonșalant.

Așa era mama ei, nepăsătoare. Rece ca gheața.

Kylie se uită rapid pe fereastra bucătăriei, care dădea spre curtea interioară, unde o văzuse pe mama ei mai devreme. Zări o pereche de chiloți albi de-ai tatălui ei atârând pe jumătate afară din grătarul care încă fumega.

Minunat, n-am ce zice! Mama ei îi prăjise chiloții pe grătar. *Până aici!* Kylie nu avea să mai mănânce niciodată ceva prăjit pe grătarul ăla!

Înghițindu-și lacrimile, Kylie îndesă doza de suc la loc pe raftul frigiderului, închise ușa și se afișă în pragul sufrageriei. Poate dacă o vedeau, nu s-ar mai fi purtat ca niște puști imaturi și ar fi lăsat-o pe ea să fie copilul.

Tatăl ei stătea în mijlocul camerei. Strângea în mână o pereche de chiloți. Mama ei era tolănită pe canapea și sorbea calmă din ceaiul fierbinte.

— Tu trebuie să te cauți la cap! țipă el la mama ei. Doi-zero pentru tata, își spuse Kylie în sinea ei. Mama

ei chiar avea nevoie de ajutor. Așa că de ce era Kylie cea care trebuia să stea pe canapeaua unui psihiatru de două ori pe săptămână?

Și de ce tatăl ei — despre care toată lumea zicea că-l avea la degetul mic — trebuia să se mute azi și să o abandoneze?

Nu-l învinovăța că voia să o părăsească pe mama ei, alias Regina Ghețurilor. Dar de ce nu o lua și pe ea cu el? I se puse iar un nod în gât.

Tatăl ei se întoarse și o văzu, apoi se duse glonț înapoi în dormitor, evident, ca să împacheteze și restul lucrurilor

— mai puțin chiloții, care în momentul acela fumegau pe grătarul aflat în curtea din spatele casei.

Kylie rămăsese locului, holbându-se la mama ei, care studia nestingherită dosarele de serviciu, de parcă ar fi fost

o zi ca oricare alta.

Fotografiile înrămate cu Kylie și tatăl ei care atârnavă pe peretele de deasupra canapelei îi atraseră atenția și simți cum o podidesc lacrimile. Pozele fuseseră făcute în excursiile anuale în care plecau amândoi, tată și fiică.

— Trebuie să faci ceva, o imploră Kylie.

— Cum ar fi ce? întrebă mama ei.

— Să-l faci să se răzgândească. Să-i spui că-ți pare rău că i-ai pus chiloții pe grătar. Că-ți pare rău că prin vene îți curge apă rece ca gheața în loc de sânge. Orice, nu-mi pasă ce, dar nu-l lăsa să plece!

— Tu nu înțelegi.

Și, uite-așa, mama ei, lipsită de orice sentiment, își îndreptă din nou atenția spre dosare.

Chiar atunci, tatăl ei, cu valiza în mână, traversă în grabă sufrageria. Kylie se duse după el și îl urmă afară, în căldura înăbușitoare a după-amiezii din Houston.

— Ia-mă cu tine, imploră ea, fără să-i pese că o vedea că plânge. Poate că lacrimile aveau să o ajute. Odinioară, obținea orice voia de la el dacă plângea. Nu mănânc mult, se smiorcăi ea, încercând să facă o glumă.

El clătină din cap, dar, spre deosebire de mama ei, cel puțin în ochi i se citeau emoțiile.

— Tu nu înțelegi. Tu nu înțelegi.

— De ce spunei mereu asta? Am șaisprezece ani. Dacă nu înțeleg, atunci explicați-mi! Spunei-mi marele secret și să terminăm odată!

Tatăl ei lăsase privirea în pământ de parcă dădea un test la școală și-și scrisese răspunsurile pe bombeul pantofilor. Oftă și ridică ochii.

— Mama ta... are nevoie de tine.

— Are nevoie de mine? Faci mișto de mine? Nici măcar nu mă vrea.

Ca și tine.

Faptul că-și dăduse seama de acest lucru îi tăie respirația. El chiar nu o voia.

Își șterse o lacrimă de pe obraz și atunci îl văzu din nou. Nu pe tatăl ei, ci pe Nea Soldatul, alias tipul care o urmărea. Stătea pe trotuarul de vizavi și era îmbrăcat cu aceleași ținute de armată ca și până atunci. Părea că doar ce ieșise dintr-unul din filmele despre Războiul din Golf care îi plăceau atât de mult mamei sale. Doar că nu trăgea cu arma și nici nu sărea în aer, ci încremenise pe loc și se holba la Kylie cu niște ochi triști, dar foarte înfricoșători.

Kylie observase că o urmărea de câteva săptămâni. Nu-i adresase niciun cuvânt și nici ea lui. Dar în ziua în care i-l arătase mamei ei, și ea nu-l văzuse... ei bine, atunci lumea lui Kylie se răsturnase cu susul în jos. Mama ei credea că era o invenție a ei ca să atragă atenția sau, și mai rău, că ea, Kylie, pierdea legătura cu realitatea. Era adevărat, accesele de teroare nocturnă care o chinaseră când era mică reveniseră mai crunte ca niciodată. Mama îi spusese că psihiatrul putea să o ajute să le vină de hac, dar cum putea să facă asta dacă nici măcar nu și le mai ? Știa doar că fuseseră urâte. Suficient de urâte încât să o facă să se trezească din somn țipând.

Lui Kylie venea să țipe și acum. Îi venea să strige după tatăl ei să se întoarcă și să se uite și el, drept dovadă că nu-și pierduse mințile. Sau, cel puțin, dacă tatăl ei îl vedea pe urmăritor, nici el și nici mama ei nu ar mai fi obligat-o să o ducă la psihiatru. Nu era drept. Dar viața nu era dreaptă, așa cum îi reamintea deseori mama ei.

Însă, când fata se uită din nou, el dispăruse. Nu Nea Soldatul, ci tatăl ei. Se întoarse spre alee și îl văzu îndesându-și valiza pe bancheta din spate a mașinii lui, un Mustang roșu de capotabil. Mamei ei nu-i plăcuse niciodată mașina asta dar el era înnebunit după ea.

Kylie alergă la mașină.

— O s-o pun pe bunica să stea de vorbă cu mama. O să rezolve ea...

Nici nu apucă să termine ce voia să spună, că își aminti de celalalt eveniment nefericit din viața ei care se abătuse asupra lor din senin.

Acum nu mai putea să mai alerge la bunica să-i rezolve problemele. Pentru că bunica murise. Plecase pe lumea cealaltă. Imaginea bunicii zăcând rece în coșciug îi apărură în minte și i se puse din nou un nod în gât.

Expresia de pe chipul tatălui ei se transformă în îngrijorare părintească, aceeași expresie care o făcuse pe Kylie să aterizeze în cabinetul psihiatrului în urmă cu trei săptămâni.

— N-am nimic. Doar că am uitat.

Uitase pentru că amintirea era prea dureroasă. Simți o lacrimă singuratică rostogolindu-i-se pe obraz.

Tatăl ei veni spre ea și o îmbrățișă. Îmbrățișarea dură mai mult decât de obicei, dar tot se termină prea repede. Cum să-i dea drumul? Cum putea el s-o părăsească?

Brațele lui se desprinseră de ea și o dădu pe Kylie la o parte.

— Când ai nevoie de mine, nu trebuie decât să pui mâna pe telefon, scumpo!

Ștergându-și lacrimile și urând slăbiciunea care o făcea să se smiorcăie, privi cum mașina de capotabilă roșie a tatălui

ei se făcea din ce în ce mai mică, pe măsură ce se îndepărta în huruitul motorului. Voia să fie singură în camera ei, așa că o luă la fugă înăuntru. Apoi își aduse aminte și se uită din nou vizavi, ca să vadă dacă Nea Soldatul dispăruse așa cum făcea de obicei, ca prin magie.

Nu. Era tot acolo. O urmărea și nu-și dezlipea ochii de la ea. Asta o enerva și, în același timp, o băga în sperieți. Din cauza lui trebuia să meargă la psihiatru.

Atunci doamna Baker, vecina ei mai în vârstă, ieși din casă și se îndreptă alene spre cutia poștală. Îi zâmbi lui Kylie, dar bătrâna bibliotecară nu aruncă nici măcar o privire către Nea Soldatul, care i se instalase pe peluză, nici măcar atunci când o despărțea de el doar o jumătate de metru.

Ciudat!

Era atât de ciudat, încât Kylie simți un fior straniu străbătându-i șira spinării, aidoma celui pe care-l avusese la înmormântarea bunicii.

Ce naiba se întâmpla?

Capitolul 2

O oră mai târziu, Kylie cobora scările cu rucsacul și poșeta pe umăr. Se întâlnește cu mama ei la intrare.

— Te simți bine?

Cum aș putea să mă simt bine?

— De murit n-o să mor, răspunse Kylie. Ceea ce nu putea să spună și despre bunica ei. Chiar atunci, îi apărură în fața ochilor imaginea bunicii ei, machiată de cei de la casa mortuară cu un fard de pleoape albastru strident. De ce nu

mi l-ai șters? Kylie aproape că o auzea pe bunica ei întrebând-o.

Afectată de imagine, Kylie o privi din nou pe mama ei. Aceasta se uita lung la rucsacul ei și se încruntă.

— Unde pleci? întrebă ea.

— Ai zis că am voie să dorm peste noapte la Sara. Sau erai prea ocupată să-i arzi chiloții tatei ca să-ți mai aduci aminte?

Mama ei ignoră comentariul referitor la chiloții puși pe grătar.

— Ce aveți de gând să faceți diseară?

— Mark Jameson dă o petrecere de sfârșit de an școlar. Kylie n-avea însă chef să sărbătorească evenimentul.

Din cauză că Trey o părăsise și părinții ei divorțau, vara lui Kylie se cam ducea pe apa sâmbetei. Și, judecând după cum mergeau lucrurile în continuare, avea să se tot ducă.

— O să fie și părinții lui acasă? întrebă mama și ridică din sprânceana ei neagră.

Kylie tresări în sinea ei, dar nu lăsă să se vadă nimic. Nici măcar nu clipi.

— Ca întotdeauna, nu știi?

Bun, deci mințise. În mod normal, Kylie nu se ducea la petrecerile organizate de Mark Jameson chiar din această cauză, dar, la naiba, uite unde ajunsese fiindcă fusese fată cuminte. Merita și ea să se distreze puțin, nu?

În plus, și mama ei mințise când tatăl ei o întrebase de chiloții lui.

— Și dacă visezi din nou urât? Mama ei o atinse pe braț.

Fusese o atingere rapidă. Asta era cam tot ce primea Kylie de la ea în ultimul timp. Fără îmbrățișările lungi ale tatălui său. Fără excursii mamă-fiică. Doar răceală și atingeri

grăbite. Chiar și când murise bunica, mama mamei sale, Kylie nu fusese îmbrățișată de mama ei și atunci ea chiar avusese nevoie de o îmbrățișare. Dar tatăl ei fusese cel care o strânsese în brațe și o lăsase să îl păteze cu rimel pe sacou. Și acum tata plecase, cu toate sacourile lui.

Trăgând o gură de aer în piept, Kylie strânse mai tare poșeta.

— Am avertizat-o pe Sara că s-ar putea să mă trezesc țipând ca din gură de șarpe și ea a zis că o să-mi înfigă în mână o cruce de lemn și o să mă oblighe să mă întorc în pat.

— Poate că ar trebui să ascunzi toate obiectele ascuțite înainte să te culci.

Mama ei schiță un zâmbet.

— Așa o să fac.

Preț de o secundă, Kylie își făcu griji că o lăsa singură chiar în ziua în care plecase tatăl ei. Dar pe cine credea ea că păcălește? Mama ei avea să fie bine-mersi. Nimic nu o mișca pe Regina Ghețurilor. Înainte să iasă pe ușă, Kylie aruncă o privire pe fereastră să se asigure că nu avea să fie atacată de un tip îmbrăcat în țoale de militar.

Văzând că în curte nu era nimeni care să o urmărească, Kylie ieși în fugă pe ușă, sperând că petrecerea din noaptea aceea avea să o ajute să uite de problemele ei.

— Poftim. Nu trebuie să și bei, ține-o doar în mână.

— Sara Jetton îi îndesă în mână o bere și o luă din loc. Kylie strânse sticla rece ca gheața. Stătea înghesuită la un loc cu cel puțin treizeci de puști, toți îngrămădiți în sufragerie și vorbind în același timp. Aruncând o privire în jur și își dădu seama că pe majoritatea îi cunoștea de la școală. Soneria de la ușă se auzi din nou. În mod evident, aici trebuia să te afli în seara asta.

Și, potrivit tuturor puștilor de la liceul ei, chiar așa era. Jameson, un tip din clasa a douăsprezecea ai cărui părinți nu păreau să dea doi bani pe ce făcea el, organiza unele dintre cele mai nebunești petreceri din oraș.

Zece minute mai târziu, când Sara tot nu se vedea nicăieri, petrecerea era deja în toi. Păcat că ea nu avea chef să danseze. Se încruntă la sticla de bere pe care o ținea în mână.

Cineva dădu peste ea și berea i se vărsă pe piept și se scurse în decolteul bluzei albe.

— La naiba!

— Oh, îmi cer scuze, spuse persoana în cauză.

Kylie ridică privirea și se uită în ochii căprui și blânzi ai lui John și încercă să zâmbească. Firește că nu-i venea prea greu să-i zâmbească și să se poarte frumos cu un tip drăguț, care întrebuse de ea la școală. Dar nici nu putea să fie prea încântată, fiindcă John era prieten cu Trey.

— Nu face nimic, spuse ea.

— Îți aduc altă bere, se oferi el și o luă din loc, părând emoționat.

— Chiar nu e nicio problemă, strigă Kylie după el, dar băiatul nu o auzi din cauza muzicii și a murmurului de voci din încăpere.

Soneria se auzi din nou. Niște puști își schimbă poziția și Kylie reuși să vadă ușa. Mai exact, îl văzu pe Trey intrând. Lângă el — sau, mai degrabă, lipită de el — pășea țanțoș noua lui pațachină.

— Minunat!

Kylie se roti pe călcâie, dorindu-și să se poată teleporta în Tahiti sau, și mai bine, acasă — mai ales dacă ar fi fost și tatăl ei acolo.

Printr-o fereastră care dădea în spatele casei, Kylie o observă pe Sara în curtea interioară și o zbughi imediat spre ea.

Sara o văzu. Probabil că văzuse panica pe fața lui Kylie, căci veni alergând în întâmpinarea ei.

— Ce s-a întâmplat:

— Trey și pațachina lui sunt aici.

— Și care-i problema? Arăți trăsnet. Du-te și flirtează cu unul și cu altul și fă-l să-i pară rău. Kylie își dădu ochii peste cap.

— Nu vreau să stau aici și să-i văd pe Trey și pe tipa aia cum o chema-o, giugiulindu-se.

— Deja au început? întrebă Sara.

— Nu încă, dar dacă-i dai o bere lui Trey, nu se gândește decât la cum să-i dea mai repede chiloții jos unei fete. Am fost și eu în situația asta.

— Relaxează-te! Sara arătă spre masă. Gary a adus niște cocktailuri Margarita. Bea și tu unul și o să te simți mai bine.

Kylie își mușcă buza ca să nu țipe că nu avea cum să se simtă bine. Viața ei era de tot rahatul.

— Hei, o înghionti Sara. Știm amândouă că tot ce trebuie să faci ca să-l determini pe Trey să se întoarcă la tine e să-l înșfaci și să-l duci sus, la etaj. Încă e nebun după tine. M-a căutat azi înainte să plec de la școală și m-a întrebat de tine.

— Știai că o să vină?

Senzația că fusese trădată o făcea să-și piardă și fărâma de echilibru mintal care îi mai rămăsese.

— Nu eram sigură. Dar calmează-te!

Să se calmeze? Kylie se uită la prietena ei cea mai bună și-și dădu seama cât se schimbaseră în ultimele luni. Nu era

doar firea petrecăreață a Sarei sau faptul că își pierduse virginitatea. OK, poate că erau și lucrurile astea, dar părea să fie mai mult de atât.

Cum ar fi bănuiala că Sara ardea de nerăbdare să o zorească să intre și ea în rândul tipelor petrecărețe care și-au pierdut virginitatea. Dar ce putea să facă ea dacă berea i se părea că are gust de pipi de câine? Sau dacă ideea de a face sex nu o atrăgea deloc?

OK, asta era o minciună, de fapt sexul o atrăgea. Când se giugiulise cu Trey, Kylie fusese tentată, cu adevărat tentată să-i cedeze, dar își adusesese aminte de ce vorbise cu Sara, cum că prima dată trebuie să fie ceva special.

Apoi își aminti cum Sara cedase "nevoilor" lui Brad — care era dragostea vieții ei — și totuși, la două săptămâni după ce-i cedase, iubirea vieții ei o părăsise. Deci ce era așa de special?

De atunci, Sara se întâlneau cu alți patru tipi și se culcase cu doi dintre ei. Acum, Sara nu mai spunea că sexul e ceva special.

— Uite, știu că-ți faci griji pentru părinții tăi, spuse Sara. Și tocmai de-asta trebuie să te relaxezi și să te distrezi. Sara își dădu părul lung și șaten după ureche. O să-ți aduc o Margarita și-ți garantez că o să-ți placă la nebunie.

Sara o zbughi spre masă, trecând prin mulțime. Kylie se luă și ea după Sara, dar dădu cu ochii de Nea Soldatul, care arăta la fel de înfricoșător și straniu ca întotdeauna, stând lângă grupul băutorilor de Margarita.

Kylie se întoarse brusc, pregătită să o ia la fugă, dar se lovi de pieptul unui tip și, fir-ar să fie, de data asta sări și mai multă bere din sticlă și i se vărsă exact între sâni

— Mișto de tot! Țâțele o să-mi miroasă acum a fabrică de

bere.

— Visul oricărui tip, rosti vocea masculină răgușită. Îmi cer scuze.

Recunosc vocea lui Trey înainte să-i vadă umerii lați sau să-i simtă mirosul masculin, unic. Pregătindu-se pentru durerea pe care avea să o simtă când îl vedea, Kylie ridică privirea.

— Nu-i nimic. A făcut-o și John înaintea ta.

Încerca să nu se holbeze la părul lui de un blond nisipiu, care îi cădea pe frunte, sau la ochii verzi, care păreau să o ademenească să se apropie și mai mult de el, sau la gura care o ispitea să se aplece și să-și lipească buzele de ale lui.

— Deci e adevărat. Trey se încruntă.

— Ce să fie? întrebă ea.

— Că te-ai pus pe felie cu John.

Kylie cântări dacă să-l mintă. Gândul că asta avea să-l doară o atrăgea. O atrăgea atât de mult, încât îi amintea de jocurile prostești pe care le jucaseră părinții ei în ultima vreme. Nu, n-avea să se coboare la nivelul lor de "adulți".

— Nu m-am pus pe felie cu nimeni, răspunse ea și se întoarse să plece.

Trey o apucă de braț. Atingerea lui, senzația pe care i-o dădea mâna lui caldă pe cotul ei, îi trimise săgeți direct în inimă. Și stând atât de aproape de el, mirosul lui curat, de bărbat, îi umplea nările. O, Doamne, era înnebunită după mirosul lui!

— Am auzit de bunica ta, spuse el. Și Sara mi-a povestit că părinții tăi divorțează. Nici nu știi ce rău îmi pare, Kylie.

Plânsul îi stătea în gât. Kylie nu mai avea prea mult până să se lipească de pieptul lui cald și să-l implore să o strângă

în brațe. Nicio senzație nu era mai plăcută ca brațele lui Trey cuprinzând-o. Dar atunci o văzu pe tipă, jucăria sexuală a lui Trey, care ieșea cu două beri în mână. În mai puțin de cinci minute, Trey urma să încerce să-i dea chiloții jos. Și, judecând după bluza mult prea decoltată și fusta mult prea scurtă pe care le purta fata, se părea că nu va fi nevoie să depună prea mult efort.

— Mersi, mormăi Kylie și se îndreptă spre Sara.

Din fericire, Nea Soldatul pesemne nu agreea cocktailurile Margarita și plecase.

— Poftim.

Sara îi luă berea din mână și o înlocui cu o Margarita. Băutura cu gheață părea nefiresc de rece. Kylie se aplecă spre Sara și îi șopti:

— N-ai văzut un tip ciudat care stătea aici acum un minut? Unul care era îmbrăcat în niște haine stranii de militar?

Sara ridică mirată din sprâncene.

— Câtă bere ai băut? Râsul ei umplu aerul nopții.

Kylie strânse mai tare paharul rece, îngrijorată că își pierdea mințile. Să mai bage și niște alcool în ea nu părea o idee prea bună.

O oră mai târziu, când trei polițiști intrară în curtea din spate și îi aliniară pe toți la poartă, Kylie încă mai ținea în mână paharul cu Margarita, din care nici nu gustase.

— Haideți, copii! îi îndemnă unul dintre polițiști. Cu cât vă ducem mai repede la secție, cu atât mai repede putem să vă chemăm părinții să vă ia.

În acel moment, Kylie avu certitudinea că viața ei se ducea tot mai repede pe apa sâmbetei.

— Unde e tata? o întrebă Kylie pe mama ei când aceasta

intră în secția de poliție. Eu pe el l-am sunat.

Când ai nevoie de mine, nu trebuie decât să pui mâna pe telefon, scumpo! Nu-i spusese el așa? Așa că de ce nu era aici ca să-și ia scumpetea?

Mama ei își miji ochii verzi.

— Și el m-a sunat pe mine.

— Eu voiam să vină tata, insistă Kylie.

Nu, de fapt, avea nevoie de tatăl ei, își spuse, și ochii i se împăienjeniră din cauza lacrimilor. Avea nevoie de o îmbrățișare, de cineva care să o înțeleagă.

— Nu obții mereu ce vrei, mai ales când... Dumnezeu, Kylie, cum ai putut să faci asta?

Kylie își șterse lacrimile de pe obraji.

— N-am făcut nimic. Nu ți-au spus polițiștii? Am mers în linie dreaptă, mi-am dus arătătorul la nas și am zis chiar și alfabetul invers. N-am făcut nimic.

— Au găsit droguri acolo, rosti scurt mama ei.

— Dar nu mă drogăm.

— Și știi ce nu au găsit în schimb, domnișorico? Mama ei îndreptă un deget spre ea. Nici urmă de părinți. M-ai mințit.

— Poate că semăn prea mult cu tine, izbucni Kylie. Încă nu se dezmeticise după șocul provocat de absența

tatălui ei. Știa doar cât de supărată fusese. De ce nu venise?

— Ce vrei să spui, Kylie?

— I-ai zis tatei că nu știi ce s-a întâmplat cu chiloții lui. Dar doar ce-i flambasei pe grătar.

În ochii mamei se citi vina. Clătină din cap.

— Doamna dr. Day are dreptate.

— Ce legătură are psihiatra mea cu ce s-a întâmplat în seara asta? întrebă Kylie. Nu-mi spune că ai sunat-o!

Doamne sfinte! Mamă, dacă îndrăznești să o aduci aici, de față cu toți prietenii mei...

— Nu, nu e aici. Dar nu e vorba doar despre ce s-a întâmplat în seara asta. Trase aer în piept. Nu pot s-o fac singură.

— Ce să faci? întrebă Kylie și simți ceva ciudat în stomac.

— Te înscriu la o tabără de vară.

— Ce tabără? Kylie își strânse poșeta la piept. Nu, nu vreau să merg în nicio tabără!

— Aici nu e vorba de ce vrei tu. Mama ei îi făcu semn să iasă pe ușă. E vorba de ce ai nevoie. E o tabără pentru copiii cu probleme.

— Pentru copiii cu probleme? Ai luat-o razna? Eu nu am nicio problemă! insistă Kylie.

Cel puțin nu genul de probleme care s-ar rezolva cu mersul într-o tabără. Cumva, Kylie bănuia că mersul în tabără nu avea să-l aducă pe tatăl ei acasă, nici să-l facă să dispară pe Nea Soldatul și nici să i-l înapoieze pe Trey.

— Zici că n-ai nicio problemă? Serios? Atunci ce cauți eu la secția de poliție în miez de noapte, să îmi iau acasă fiica de șaisprezece ani? O să te duci în tabără. O să te înscriu mâine. Nu mai încape loc de discuții.

Eu nu mă duc nicăieri, își repeta Kylie încontinuu în timp ce ieșeau din secția de poliție.

Poate că mama ei era nebună de legat, dar nu și tatăl ei. El n-ar lăsa-o pur și simplu pe femeia asta să o trimită într-o tabără cu o șleahtă de tineri delincvenți. N-ar lăsa-o.

Nu-i așa?

Capitolul 3

Trei zile mai târziu, Kylie, cu valiza în mână, stătea în parcare de la YMCA¹, unde tinerii delincvenți erau îmbarcați în câteva autobuze care urmau să-i ducă în tabără. Nu-i venea să creadă nici de-a naibii că era acolo.

Mama ei chiar făcea ce-și propusese. Și tatăl ei o lăsa.

Kylie, care nu luase niciodată mai mult de două înghițituri de bere, care nu pusese nici măcar o țigară în gură, ca să nu mai zică de iarbă, urma să fie trimisă într-o tabără pentru copiii-problemă.

Mama ei întinse mâna și o atinse pe braț.

— Cred că te strigă.

Oare mama ei ar fi putut să se descotorosească de ea mai repede de-atât? Kylie se feri de atingerea ei. Era atât de furioasă și rănită, încât nu mai știa cum să reacționeze. Implorase, venise cu argumente, plânse, dar nimic nu funcționase. Acum urma să plece în tabără. Nu-i convenea deloc, dar nu avea ce să facă.

Fără să-i adreseze mamei niciun cuvânt și jurându-și că nu avea să plângă în fața zecilor de puști, Kylie își scoase pieptul în față și o porni spre autobuz, luându-se după femeia care avea o pancartă pe care scria: Tabăra Shadow Falls.

Iisuse! Oare în ce gaură de iad era trimisă?

Când urcă în autobuz, cei opt sau nouă puști care erau deja înăuntru ridicară capul și se uitară lung la ea. Kylie simți o senzație ciudată în piept și o străbătură fiori stranii, în toată viața ei de șaisprezece ani nu simțise mai mult nevoia să se întoarcă și să o ia la sănătoasa ca în acel

¹ Asociația Tinerilor Creștini

moment.

Se abținu cu greu să nu o ia la fugă, apoi întâlni privirile unor... O, Doamne, poți să le spui ciudați?

O fată avea părul vopsit în trei culori — roz, verde-lămâie și negru tăciune. Alta era toată în negru — ruj negru, fard de pleoape negru, pantaloni negri și un bluzon negru. Oare stilul emo nu se demodase? Ce sfaturi vestimentare urma fata asta? Nu citise și ea că era din nou la modă să te îmbraci colorat? Că albastrul îi luase locul negrului?

Și mai era și băiatul care stătea în față. Avea cercei în ambele sprâncene. Kylie se aplecă să se uite pe fereastră, să vadă dacă o mai putea zări pe mama ei. În mod sigur, dacă mama ei i-ar vedea pe tipii ăștia, și-ar da seama că locul ei nu era aici.

— Stai jos, spuse cineva și păși în spatele ei.

Kylie se întoarse și o văzu pe șoferiță. Deși nu observase mai devreme, acum își dădu seama că până și aceasta arăta puțin ciudat. Părul ei gri cu reflexe movulii îi stătea zbârlit, ca o cască de fotbal. Kylie nu o învinovăța că-și mai tapase puțin părul. Femeia era scundă de înălțime.

Semăna cu un spiriduș. Kylie se uită în jos, la picioarele ei, aproape așteptându-se să o vadă încălțată cu niște ghete verzi. Dar nu era așa.

Apoi aruncă o privire rapidă spre bord. Cum avea femeia să conducă autobuzul?

— Hai, spuse femeia. Trebuie să vă duc acolo până la prânz, așa că mișcați-vă.

Cum toți ceilalți în afară de Kylie își ocupaseră locurile, presupuse că femeia i se adresa ei. Mai făcu un pas. Avea senzația că viața ei nu va mai fi niciodată la fel.

— Poți să stai lângă mine, spuse cineva. Băiatul avea

părul blond și creț, chiar mai blond decât al lui Kylie, dar ochii care o priveau pe furiș erau atât de închiși la culoare, încât păreau negri. Băiatul bătuse cu palma în scaunul de lângă el. Kylie se străduie să nu se holbeze la el, dar combinația blond-negru i se părea stranie. Apoi tipul ridică din sprâncene, de parcă... de parcă dacă se așeza lângă el însemna că erau șanse să se giugiulească sau ceva de genul.

— Mă descurc, mersi. Kylie făcu câțiva pași, trăgând valiza după ea.

Bagajul i se înțepeni între rândurile de scaune, în dreptul blondului, și Kylie întoarse capul să vadă unde se prinsese și să-l deblocheze.

Privirea ei o întâlnește pe a lui și i se tăie respirația. Băiatul blond avea acum... ochi verzi. Niște ochi de un verde foarte intens. Cum era posibil așa ceva?

Kylie înghiți în sec și se uită la mâinile lui. Se gândea că poate ținea o cutie pentru lentile de contact și și le schimbase. Dar nu avea nimic în mână.

Băiatul ridică din nou din sprâncene și, când Kylie realizează că rămăsese cu ochii la el, trase cu putere de valiză și o deblocă.

Cutremurându-se, înainta spre scaunul pe care și-l alesese. Înainte să se întoarcă și să se așeze, mai observă un băiat în spate. Nu era nimeni lângă el. Avea părul șaten-deschis, cu cărare într-o parte, și bretonul îi venea chiar deasupra sprâncenelor negre și ochilor verzi. Un verde normal, doar că tricoul albastru decolorat pe care-l purta îi scotea ochii în evidență.

O salută dând din cap. De data asta, nu era nimic ciudat, slavă Domnului! Cel puțin exista o persoană normală în tot autobuzul în afară de ea.

Kylie se așeză și îi mai aruncă o privire blondului. Dar el nu se uita la ea, așa că nu văzu dacă ochii lui aveau din nou culoarea aceea ciudată. Atunci observă și că tipa vopsită în trei culori ținea ceva în mână.

Respirația i se tăie din nou. Fata avea în mână o broască râioasă. Nu o broscuță — cu care n-ar fi avut o problemă —, ci un broscoi în toată regula. Un broscoi imens care orăcăia. Ce fel de fată își vopsea părul în trei culori și căra cu ea în tabără un broscoi? Doamne sfinte, poate că era o broască-drog, una dintre cele pe care le ling unii ca să se drogheze. Aflase despre ele dintr-o porcărie de emisiune de la televizor despre infractori, dar avusese mereu impresia că inventaseră chestia asta. Nu știa ce era mai rău: să ungi un broscoi ca să te droghezi sau să-l cari cu tine peste tot doar ca să pari un ciudat.

Își puse valiza pe scaunul de alături, ca nimeni nu simtă nevoia să se așeze lângă ea. Kylie oftă adânc și se uită pe fereastră. Autobuzul se pusese în mișcare, deși Kylie încă nu înțelegea cum ajungea șoferița la pedale.

— Știi cum ne spun ei?

Vocea veni dinspre bancheta unde stătea fata cu broscoiul.

Kylie nu credea că vorbea cu ea, dar întoarse totuși capul în direcția ei. Cum fata se uita fix la ea, Kylie se gândi că era posibil să se înșele.

— Cine? întrebă Kylie, încercând să nu pară nici prea prietenoasă și nici prea nesuferită.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i scoată din sărite pe ciudații ăștia.

— Puștii care pleacă în celelalte tabere. În Fallen sunt vreo șase tabere pe o rază de cinci kilometri.

Folosindu-și ambele mâini, își dădu părul multicolor pe

spate și rămase așa câteva secunde.

Atunci Kylie observă că fata își pierduse broscoiul. Și nu se vedea nicio cușcă sau ceva asemănător unde ar fi putut să îl bage.

Super! Probabil că avea să-i sară un ditamai broscoiul de drogat în poală. Nu era vorba că broscoi o speriau sau ceva de genul. Doar că nu voia să sară pe ea.

— Ne spun capete seci, răspunse fata.

— De ce?

Kylie își sui picioarele pe scaun, în caz că vreo broască ar fi topăit pe lângă ea.

— Înainte, tabăra se numea Pârâul Oaselor, răspunse fata. Din cauza oaselor de dinozauri care au fost găsite acolo.

— Ha! exclamă blondul. Ne mai spun și măciucari. Dinspre celelalte scaune răsunară hohote de râs.

— De ce vi se pare amuzant? întrebă fata îmbrăcată din cap până-n picioare în negru.

Avea un ton atât de sobru, încât Kylie se înfiora.

— Nu știi ce e un măciucar? întrebă Blondinul. Dacă vii lângă mine, îți arăt eu.

Când se întoarse spre ea, Kylie îi văzu din nou ochii. Măiculiță! Acum erau aurii. Aveau lucirea aurie stridentă din ochii unei feline. Lentile de contact, își dădu seama Kylie. Sigur purta niște lentile ciudate, care îi făceau ochii să se schimbe așa.

Tipa emo se ridică, de parcă ar fi avut intenția să se ducă să se așeze lângă blond.

— Nu o face! spuse tipa cu broscoiul, care acum nu mai avea animalul în poală și care se sculă în picioare.

Ieșind pe interval, se aplecă și îi șopti ceva la ureche tipei emo.

— Scârbos! Tipa emo se trânti din nou pe scaunul ei. Apoi se uită spre blond și îndreptă un deget spre el. Era dată cu oja neagră. Nu ți-ai dori să mă scoți din sărite. Mănânc chestii mai mari decât tine la miezul nopții.

— A pomenit cineva ceva de miezul nopții? se auzi o voce din spatele autobuzului.

Kylie se întoarse să vadă cine vorbise.

Altă fată, pe care Kylie nici nu o observase, sări de pe scaun. Avea părul negru tăciune și purta ochelari de soare aproape la fel de întunecați ca părul. Însă ceea ce o făcea să arate așa de nefiresc era tenul ei. Alb. Alb ca varul.

— Știți de ce-au schimbat numele taberei în Shadow Falls²? întrebă fata cu broscoiul.

— Nu, răspunse cineva din fața autobuzului.

— Datorită legendei amerindiene care spune că, la amurg, dacă stai sub cascada, poți să vezi spiritele îngerilor morții dansând.

Îngerii morții dansând? Ce au pățit tipii ăștia?

Kylie se întoarse brusc. Era oare un coșmar? Poate chiar un episod dintr-un acces de teroare nocturnă care o chinuia atât de des? Se așază mai bine pe scaunul capitonat și încercă să se concentreze ca să se trezească din vis, așa cum o învățase dr. Day.

Concentrează-te! Concentrează-te! Inspiră adânc, pe nas, și expiră pe gură — în timp ce-și repeta cu voce monotonă: E doar un vis, nu e adevărat, nu e adevărat.

Ori nu dormea, ori și ea, și puterea ei de concentrare o luaseră razna și a naibii să fie dacă nu-și dorea din tot sufletul să se fi urcat în alt autobuz. Refuzând încă să-și creadă ochilor, se uită în jur, la ceilalți. Blondinul o privi, și

ochii lui era acum iar negri.

Te ia cu fiori, nu alta! Oare nimic din ce se întâmpla aici nu i se mai părea total ieșit din comun și altcuiva din autobuz?

Se întoarse din nou și se uită la băiatul pe care îl considera cel mai normal. Ochii lui verzi și catifelati, care îi aminteau de Trey, îi întâlneau pe ai ei și ridică din umeri. Kylie nu știa cum să interpreteze acest gest, dar el nu părea să fie la fel de tulburat de tot ce se întâmpla. Ceea ce, într-o mică măsură, îl făcea la fel de ciudat ca restul.

Kylie se întoarse, luă telefonul mobil din geantă și începu să-i scrie un mesaj Sarei.

Ajutor! Sunt prizonieră într-un autobuz cu niște ciudați! Și când spun ciudați, chiar vorbesc serios!!

Kylie primi răspuns aproape imediat:

Ba nu, tu să mă ajuți pe mine! Cred că sunt gravidă.

Oh, la naiba!

Kylie se uită din nou la mesaj, imaginându-și că acesta avea să dispară, sau că urma

să apară ca prin magie "Am glumit" la sfârșitul mesajului.

Dar nici vorbă! Mesajul nici nu dispăru și nici nu apăru nimic la sfârșitul lui. Nu era o glumă.

Stai așa! Nu era posibil ca Sara să fie gravidă. Așa ceva nu li se întâmpla fetelor de genul lor. Fetelor deștepte... fetelor care... O, la naiba! Ce era în mintea ei? Se întâmpla oricui și tuturor celor care făceau sex neprotejat. Sau cu un prezervativ rupt.

Cum putea să uite filmulețul ăla de la școală, cel pentru care fusese nevoie de semnătura mamei? Sau broșurile pe care le adusese mama ei acasă și i le lăsase fără niciun fel de ceremonie pe pernă, ca o gustare de dinainte de culcare.

Asta chiar că-ți tăia tot cheful. Se întorsese acasă după una dintre cele mai fierbinți întâlniri cu Trey și își dorea să viseze cu ochii deschiși la săruturile lui fierbinți și mângâierile îndrăznețe și, când colo, în cameră o așteptau statisticile sarcinilor nedorite și ale bolilor cu transmitere sexuală la fel de nedorite. Doar mama ei știa că mereu citea câte ceva ca să adoarmă. S-a zis cu visele plăcute în noaptea aia!

— Vești proaste? întrebă cineva.

Kylie ridică privirea și o văzu pe fata cu broscoiul stând pe celalalt rând, pe locul dinspre interval. Își ținea genunchii la piept și bărbia proptită pe ei.

— Aă... Da... nu. Adică...

Adică voia să spună că nu era treaba ei, dar niciodată nu-i era ușor să fie așa de directă și nepoliticoasă. Asta dacă persoana nu forța prea tare nota — lucru la care mama ei putea să se priceapă așa de bine. Sara numea refuzul lui Kylie de a spune verde în față ce gândea "boala amabilității". Mama ei le-ar fi numit bune maniere, dar pentru că mama ei excela la capitolul "Să o enervăm pe Kylie", considera că fata ei avea lipsuri serioase la capitolul maniere. Kylie închise telefonul, în caz că fata cu broscoiul vedea perfect la distanță. Presupuse apoi că persoana în privința căreia ar fi trebuit să-și facă griji că ar vedea mesajul era blondul, cu ochii lui... Se uită brusc spre el și îl văzu holbându-se la ea cu ochii lui... albaștri. Cel puțin un lucru știa clar: situația nu putea să devină mai ciudată.

— Nu e nimic, spuse ea, forțându-se să își întoarcă privirea spre fata cu broscoiul fără să se holbeze la părul ei multicolor.

Autobuzul frână brusc și valiza lui Kylie căzu pe podea.

Conștientă că blondul încă se holba la ea și temându-se că era posibil să considere scaunul liber de lângă ea drept o invitație, Kylie se mută pe el.

— Numele meu e Miranda, zise fata și zâmbi.

Kylie își dădu seama că, exceptând părul și broscoiul, fata arăta destul de normal.

Kylie se prezentă, verificând dintr-o ocheadă podeaua, să se asigure că broscoiul nu se hotărâse să-i facă o vizită.

— E prima dată când vii la Shadow Falls? întrebă Miranda.

Kylie încuviință.

— Și la tine? întrebă ea din politețe, apoi se uită la telefonul mobil pe care încă îl ținea lipit de burtă. Trebuia să-i răspundă Sarei și să-i spună... ce mama naibii avea să-i spună? Ce poți să-i zici celei mai bune prietene, care doar ce ți-a dezvăluit că e posibil să fie...

— La mine e a doua oară. Miranda își ridică părul și și-l legă în creștetul capului. Deși nu știu de ce vor să mă întorc aici, căci nu mi-a fost de niciun ajutor prima dată.

Kylie renunță să mai încerce să conceapă în minte mesajul către Sara și se uită în ochii fetei. Avea ochii de culoarea alunei — ochi care nu-și schimbaseră nici măcar o dată culoarea. Curiozitatea o făcu pe Kylie aproape să se bâlbâie.

— Și cum... cum e? În tabără, vreau să zic. Spune-mi că nu e foarte rău.

— Nu e groaznic.

Își desfăcu părul și acesta căzu în valuri negre, verzi-lămâie și roz. Apoi aruncă o privire în spatele autobuzului, unde tipa albă ca varul ținea umerii drepți și se aplecase în față, ca și cum asculta ce se vorbea.

— Asta dacă nu te deranjează să vezi sânge, șopti ea.

Kylie chicoti, sperând din tot sufletul că și Miranda avea să facă la fel. Dar nici gând! Miranda nu schiță nici măcar un zâmbet.

— Glumești, nu? Inima lui Kylie bătea cu putere.

— Nu, repetă ea foarte serioasă. Dar probabil că exagerez.

Cineva își dresе vocea și sunetul răsună în toată mașina, Kylie se uită în fața autobuzului, unde o văzu pe șoferiță holbându-se în oglinda retrovizoare. Kylie avu senzația ciudată că aceasta le privea.

— Încetează! șuieră Miranda printre dinți și-și astupă urechile cu palmele. Nu te-am invitat înăuntru.

— Cu ce să încetez? întrebă Kylie, dar comportamentul bizar al fetei o îndepărtă și mai mult pe Kylie. Unde să mă inviți?

Miranda nici măcar nu răspunse; se uită încruntându-se în față și se așeză din nou pe scaun.

Atunci își dădu seama Kylie că se înșelase când crezuse că lucrurile nu puteau să fie și mai ciudate. Ba puteau și uite că erau. Nu e groaznic. Asta dacă nu te deranjează să vezi sânge.

Cuvintele Mirandei răsunau în capul lui Kylie ca o melodie dintr-un film de groază. Era adevărat că fata recunoscuse că era posibil să fi exagerat, dar și să pierzi doar puțin sânge era insuportabil. Oare în ce gaură de iad o trimisese mama ei? se întrebă ea probabil pentru a suta oară de când urcase în autobuz.

Chiar atunci, telefonul ei zbârnâi. Promise un mesaj. Era tot de la Sara.

Te rog să nu-mi spui ...că mi-ai spus tu.

Kylie își alungă propriile probleme din minte ca să se

gândească la prietena ei cea mai bună. E adevărat că relația lor scârțâise în ultimele luni, dar erau prietene din clasa a cincea. Sara avea nevoie de ea.

Kylie începu să-i scrie. OMG, n-aș spune așa ceva. Nu știu c să zic. Ești OK? Părinții tăi știu? Știi cine e tatăl?

Kylie șterse ultima întrebare. Normal că Sara știa cine era tatăl. Trebuia să fie unul dintre cei trei, nu? Doar dacă Sara nu-i spusese adevărul despre ce făcuse la întâlnirile cu ultimii doi tipi.

O, Doamne! Kylie era cu inima alături de prietena ei cea mai bună. Chiar și luând în considerare circumstanțele cumplite ale divorțului părinților ei, moartea bunicii ei și faptul că fusese trimisă în "sângeroasa" tabără Shadow Falls cu niște oameni foarte ciudați, tot situația Sarei era mai dramatică.

Peste două luni, indiferent cât de rău avea să fie, Kylie urma să se întoarcă acasă. Până atunci, spera că va trece peste șocul provocat de pierderea tatălui și a bunicii. Și poate, peste vară, Nea Soldatul își va pierde interesul și va dispărea de tot. Dar peste două luni, Sara urma să aibă o burtă cât o minge de baschet.

Kylie se întrebă dacă Sara se va întoarce la școală. Dumnezeu, ar fi atât de jenată! Pentru Sara, să se integreze era... totul. Dacă era la modă fardul de ochi albastru, puteai să pui pariu că Sara se afișa imediat machiată cu albastru. Ce naiba, doar lipsise de la școală aproape o săptămână când îi ieșise un coș mare în vârful nasului. Asta nu însemna că lui Kylie îi făcea plăcere să se ducă la școală cu ditamai coșul, dar toată lumea mai are câte un coș din când în când.

Dar nu toată lumea rămânea însărcinată. Kylie putea doar

să-și imagineze prin ce trecea acum Sara.

Kylie citi din nou mesajul, adăugă o inimioară și apăsă pe EXPEDIERE. În timp ce aștepta răspunsul Sarei, Kylie își dădu seama că nu fusese niciodată mai bucuroasă că nu-i cedase lui Trey.

Zece minute pauză de mers la toaletă, anunță șoferița. Kylie ridică ochii din telefon spre magazinul mic de cartier. Nu avea nevoie să meargă la baie, dar având în vedere faptul că nu știa cât de lung avea să fie drumul, puse telefonul în geantă și ieși pe interval, așezându-se în spatele celor care voiau și ei să coboare.

Făcuse doi pași când cineva își trecu mâna pe după brațul ei. O mână foarte rece. Kylie tresări și se întoarse. Fata palidă se uita fix la ea. Sau cel puțin așa presupuse Kylie căci nu i se vedeau ochii din pricina ochelarilor cu lentile aproape negre.

— Ești caldă, spuse ea, parcă mirată. Kylie își trase mâna.

— Și tu ești rece.

— Nouă minute, adăugă șoferița pe un ton sever și îi făcu semn lui Kylie să înainteze.

Kylie se întoarse și coborî din autobuz, dar încă simțea ochii fetei palide sfredelindu-i ceafa. Niște ciudați cu toții!

Urma să fie prizonieră printre ciudați toată vara. Niște ciudați care mai erau și reci. Își atinse brațul în locul în care o ținuse fata și ar fi putut jura că încă îi mai simțea răceala.

Cinci minute mai târziu, după ce-și golise vezica, o porni înapoi spre autobuz și văzu câțiva puști care cumpărau niște sucuri. Fata emo se uită la ea din fața cozii. Apoi băiatul cu cercei în sprâncene care stătuse pe locurile din față trecu pe lângă Kylie fără să scoată un cuvânt. Hotărându-se să ia niște gumă de mestecat, Kylie găsi guma ei preferată cu

aromă de struguri și se așeză la coadă. Când simți pe cineva în spatele ei, se întoarse să vadă dacă nu era tot fata palidă. Nu era ea, ci băiatul din spatele autobuzului, cel cu ochi de un verde blând și păr șaten. Cel care îi aducea aminte de Trey.

Privirile lor se întâlniră și se uitară lung unul la altul.

Nu era sigură de ce îi amintea de Trey. Era adevărat că ochii lor semănau, dar era mai mult de atât. Poate felul cum i se așeza cămașa pe umeri și un anumit aer distant. Nu-i fusese ușor să-l cunoască pe Trey. Dacă nu ar fi fost numiți parteneri de laborator la ora de științe, Kylie nu știa dacă ar fi ieșit vreodată împreună.

Da, era ceva la tipul ăsta care nu părea prea accesibil. Mai ales că nici măcar nu vorbea. Deja Kylie voia să se întoarcă, dar el ridică din sprâncene pe post de salut anemic. Urmându-i și ea exemplul, ridică din sprâncene și de abia pe urmă se întoarse.

Când se răsuci, le văzu pe Miranda și pe fata palidă vorbind în ușa și uitându-se spre ea.

Acum ce făceau, se uneau împotriva ei?

— Grozav! mormăi ea.

— Sunt doar curioase, îi șopti o voce pătrunzătoare atât de aproape de ureche, că simți răsufierea caldă pe gât.

Se uită la el peste umăr. Acum, că era așa de aproape, putea să-i vadă bine ochii și își dădu seama că se înșelase. Ochii lui nu semănau cu ai lui Trey. Tipul ăsta avea firisoare aurii în jurul pupilelor.

— În legătură cu ce? întrebă ea, străduindu-se să nu se holbeze la el.

— În legătură cu tine, sunt curioase în legătură cu tine. Poate dacă ai fi puțin mai deschisă...

— Mai deschisă?

Asta chiar că o enervă. Îi acordase încredere considerându-l normal, dar nu avea s-o mai facă dacă începea să se poarte de parcă ea era cea neprietenoasă.

— Singurii care au vorbit cu mine au fost tipul blond și Miranda și le-am răspuns amândurora.

El își ridică și cealaltă sprânceană. Și, fără să știe nici ea de ce, asta o scoase din țâțâni.

— Suferi de vreun tic nervos sau ceva de genul? întrebă ea și își mușcă limba.

Poate că începea să se vindece de boala amabilității. Sara ar fi fost mândră de ea. Și mama ei... ei bine, mama ei nu ar fi fost așa de mândră.

Mama ei.

Dintr-o dată, îi veni în minte imaginea mamei ei în parcare când o condusesese la autobuz.

— Tu nu știi... nu-i așa? întrebă băiatul și făcu ochii mari. Firișoarele aurii din ei păreau să scânteieze.

— Ce să știi? întrebă ea, gândindu-se în continuare la mama ei.

La faptul că nici măcar nu o îmbrățișase când își luaseră la revedere. De ce-i făcuse asta? De ce se hotărâseră părinții ei să se despartă? De ce trebuiau să se întâmple lucrurile astea? Senzația atât de familiară de nod în gât care o încerca atunci când îi venea să plângă se făcu din nou simțită.

Tipul se uită spre ușă și, când Kylie îi urmări privirea, observă că Miranda și Palida erau tot acolo. Oare mai fuseseră toți trei în tabără și se împrieteniseră, iar ea era nouă în peisaj? Tipa nou-venită de care hotărâseră să se ia?

Doamna din spatele tejghelei spuse:

— Ai de gând să plătești guma aia de mestecat? Kylie

întoarse capul spre casieră. Lăsă câțiva dolari pe tețghea și plecă fără să ia restul. Trecu pe lângă Miranda și cealaltă fată cu bărbia ridicată, fără să clipească. Nu îndrăzni să clipească de teamă că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi curs lacrimile.

Nu-i venea să plângă din cauza atitudinii lor impertinente. De vină erau mama ei, tatăl ei, bunica, Trey, Nea Soldatul și acum, și grija pentru Sara. Kylie nu se sinchisea dacă ciudații o plăceau sau nu.

Capitolul 5

O oră mai târziu, autobuzul opri într-o parcare. Kylie văzuse plăcuța pe care scria Tabăra Shadow Falls postată în față. Un fior rece îi trecu prin

stomac. Se uită în jur, aproape mirată că nu vedea niciun gard înalt sau vreo poartă încuiată. La urma urmei, ei erau considerați adolescenți cu probleme de comportament.

Kylie auzi cum se stinge huruitul motorului. Șoferița sări de pe scaun și-și întinse brațele mici și dolofane deasupra capului. Kylie încă nu-și dăduse seama cum ajungea la pedale.

— Noi am sosit ultimii, puștilor, spuse ea. Toată lumea așteaptă la popotă. Lăsați-vă bagajele aici. Cineva o să vi le aducă în camere mai târziu.

Kylie se uită la valiza ei. Nu-i pusese nicio etichetă.

De unde aveau să știe că era a ei? Răspunsul era simplu: n-aveau de unde. Grozav! Putea să-și ia bagajul cu ea și să riște să aibă probleme pentru că nu se supusese regulilor, sau să-l lase aici și să riște să-și piardă toate hainele.

Dar n-avea de gând să-și piardă hainele. Întinse mâna spre valiză.

— O să ți-o aducă mai târziu, spuse Miranda.

— Dar n-are niciun nume pe ea, răspunse Kylie, încercând să nu o rostească pe un ton tăios.

— O să-și dea ei seama. Îți dau cuvântul meu, zise ea, încercând parcă să fie amabilă.

Dar avea Kylie de gând să o creadă? Nu. Brusc, tipul cu ochi verzi care semăna cu Trey ieși pe interval.

— Să o crezi, o sfătui el.

Kylie se uită la el. În Miranda nu avea încredere, dar era

ceva la tipul ăsta care îi inspira încredere. Tipul băgă mâna în buzunar și scoase niște bani pe care îi puse în mâna lui Kylie.

— Scuzați-mă, rosti tipa emo și se strecură pe lângă Miranda.

Kylie se uită la banii pe care îi avea în mână: un dolar și câțiva cenți.

— E restul de la magazin.

Băiatul îi făcu semn să iasă pe interval.

Kylie băgă banii în geantă și se puse în mișcare. Pașii lui îi secondau pe ai ei. Îl simțea în spatele ei. Îl simți aplecându-se spre ea, atingându-i spatele cu umărul.

— Apropo, pe mine mă cheamă Derek. Concentrată să-i asculte vocea pătrunzătoare și să-l simtă în spatele ei, nu-l văzu pe Blondin ieșind pe interval. În plină mișcare, Kylie avea doar două opțiuni: să intre în Blondin sau să cadă peste Derek. Nu i-a fost greu să aleagă. Derek o prinse de brațe. Îi simți degetele pe pielea goală, chiar sub mânecile tricoului.

Kylie se uită peste umăr și privirile li se întâlniră.

El zâmbi.

— Ai pățit ceva?

Avea un zâmbet minunat. Ca al lui Trey. Inima îi sări în piept. Doamne, ce dor îi era de Trey!

— Nu.

Se desprinse de el, dar nu înainte de a observa ce mâini calde avea Derek. Nu știa ce importanță avea lucrul ăsta dar răceala tipei palide îi lăsase o senzație la fel de ciudată.

Coborâră din autobuz și înaintară spre o construcție care semăna cu o cabană. Chiar înainte să intre pe ușă, Kylie

auzi un răget ciudat. Ca de leu. Se opri, așteptând să vadă dacă se auzea din nou, și Derek se ciocni de ea.

— Am face bine să intrăm, șopti el.

Kylie simțea fluturi în stomac de teamă. Când păși peste prag, simți cumva că viața ei avea să se schimbe pe vecie.

Cam vreo cincizeci-șaizeci de oameni umpleau sala de mese imensă, cu mese mari de picnic așezate paralel. Mirosea a fasole cu carne de porc și hamburgeri pe grătar.

Unii puști stăteau jos, alții în picioare.

Era ceva ciudat acolo. Lui Kylie îi luă puțin să-și dea seama ce anume. Era tăcere. Nimeni nu vorbea. Dacă ar fi fost cantina de la școală, probabil că nu și-ar mai fi auzit acum nici gândurile. Or asta păreau toți să facă acum. Să se gândească.

O privire fugitivă o făcu pe Kylie să simtă din nou că locul ei nu era aici. Se vedeau ceea ce mama ei ar fi numit "dovezi ale rebeliunii". Bineînțeles, și ea era o rebelă. Dar ea considera că nu era atât de evidentă, cel puțin nu atât în hainele purtate, ci mai degrabă în ceea ce era în jurul ei. Ca atunci când ea și Sara zugrăviseră camera ei în mov fără să ceară voie. Mama ei se crizase rău de tot.

Dar puștii ăștia nu se limitau la a zugrăvi pereții camerei, își afișau răzvrătirea cu îndrăzneală. Ca de exemplu părul Mirandei sau celălalt tip din autobuz care avea cercei în nas și în sprâncene. Când se uită în jur, Kylie observă câțiva puști cu tatuaje și rași în cap. Și mai erau și o mulțime de tipi îmbrăcați ca niște adepți ai curentului emo. Era evident că negrul nu se demodase printre cei cu probleme de comportament.

O cuprinse neliniștea. Poate că petrecuse prea mult timp cu Sara, dar era evident că nu se integra în grupul lor. Însă,

spre deosebire de Sara, Kylie nu-și dorea cu atâta ardoare să se integreze.

Două luni. Două luni. Repetă cuvintele în minte ca o litanie. Peste două luni, avea să scape de aici.

Kylie îl urmă pe Blondin spre o masă liberă din spate. Când ajunse acolo, își dădu seama că toți tovarășii ei de drum stăteau laolaltă. Nu era vorba că simțea că locul ei era lângă ei, nici măcar nu se uitase la unii dintre ei, dar, trebuia să recunoască, era de preferat compania unui ciudat pe care îl cunoșteai decât cea a unuia necunoscut.

Deodată, Kylie simți că cei dinăuntru întorceau capul și se uitau la ea. Sau oare se uitau la toți? Puștii nou-veniți erau ca la expoziție. Privirile mulțimii deveniră un colaj de căutături reci, divers colorate, dar cu expresii asemănătoare și cu ridicări din sprânceană.

Băgată în sperieți, Kylie se uită la Derek, apoi la Miranda și chiar și la Tipa Palidă și la Blondin. Să fie a naibii dacă nu făceau și ei același lucru. Ridicau din sprânceană. Nu era ca în desenele animate și nici la fel de evident ca gesturile Sarei, care își dădea ochii peste cap și încrețea din sprâncene, ci doar o zvâcnire slabă.

Așa cum făcuse Derek la magazinul de cartier unde opriseră.

Care era chestia cu sprâncenele?

Se uită din nou la mulțime, luptându-se cu impulsul de a lăsa ochii în pământ, și se forță să le susțină privirea. Adevărul era că nu voia să fie ea fricoasa grupului. Cea de care lua toată lumea. Și dacă asta o făcea să fie ca Sara, atunci asta era.

— Se pare că suntem toți, rosti o voce de femeie din față.

Kylie încercă să descopere și chipul din spatele vocii, dar

se lovi de privirea cuiva. Niște ochi reci, de un albastru intens, care ieșea cumva în evidență. Desprinzându-și privirea din ochii lui, Kylie observă părul negru tăciune al băiatului. Și își aminti pe dată.

Își aminti de el.

Își aminti de... pisica ei.

Nu se poate, îngăimă ea în barbă.

— Ce nu se poate? întrebă Derek.

— Nimic.

Kylie se forță să se uite în față, unde femeia le vorbea pe un ton melodios:

— Bine ați venit în Tabăra Shadow Falls. Suntem... Femeia avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Avea

părul roșcat și lung până la mijloc. Era îmbrăcată cu blugi și un tricou galben-aprins. Lângă ea stătea altă femeie,

cam de aceeași vârstă, dar, Dumnezeuule mare, aceasta era îmbrăcată în stil emo. Era toată în negru. Până și ochii ei păreau negri. Se vedea clar că nu i-ar fi stricat să se aboneze la câteva reviste de modă.

Kylie se uită la Tipa Emo care călătorise cu ea în autobuz. Fata se holba la femeie cu admirație.

— Numele meu e Holiday Brandon, și ea este Sky Peacemaker.

Chiar atunci ușa cabanei se deschise și intrară doi bărbați. Semănau cu niște avocați sau păreau a avea orice altă profesie serioasă care le cerea să poarte costume negre identice.

Kylie le văzu pe cele două femei din față uitându-se la ei și încruntându-se. Avea senzația că vizita celor doi nu era așteptată. Ba mai mult, că nu erau bineveniți.

Sky, directoarea emo, se îndreptă spre ei și îi conduse

afară, iar Holiday continuă.

— OK, spuse ea cu voce melodioasă. Prima dată, ne împărțim în nou-veniți și cei care au mai fost aici. Toți cei care ați mai fost aici veți ieși afară. Acolo veți găsi pe cineva care să vă ajute cu orarul și cu repartitia camerelor. Ca întotdeauna, regulamentul pe care trebuie să îl respectați aici este afișat în camere. Avem pretenția să îl citiți. Și să fim bine înțeleși de pe acum, n-avem de gând să modificăm repartițiile în camere. Sunteți aici ca să vă înțelegeți unii cu alții și așa veți face. Dacă apare vreo problemă serioasă, să ne-o aduceți la cunoștință, fie mie, fie lui Sky, și o vom discuta, dar nu mai devreme de douăzeci și patru de ore. Aveți vreo întrebare?

Cineva din față ridică mâna.

— Da. O voce feminină răsună în încăperea. Am eu o întrebare.

Kylie se aplecă spre dreapta să o vadă. Fata, altă tipă îmbrăcată în negru, se întoarce.

— Nu are nicio legătură cu regulamentul, dar... Vreau să știu cine naiba mai e și ea?

Fata arăta cu degetul chiar spre masa unde stătea Kylie. Sau arăta chiar spre Kylie? Nu, nu era posibil. Oh, la naiba! Ba da. Tipa arăta chiar spre Kylie.

— Rahat, mormăi ea când vreo șaiszeci de perechi de ochi se întoarseră și o țintuiră cu privirea.

Capitolul 6

Relaxează-te, îi șopti Derek atât de încet, încât era sigură că nu-l mai auzise altcineva. Și ea de-abia îl auzise din cauza inimii care îi bubuia în piept.

— Veți face cunoștință la masa de prânz, rosti o voce de femeie.

Kylie crezu că era tot Holiday, dar nu era sigură. Toți se holbau în continuare la ea. Minte ei lucra febril și inima îi bătea nebunește. Manifestări de efuziune îi răsunau în urechi.

Smulgându-și privirea de la ei, Kylie dădu cu ochii de ușă și se împotrivi impulsului de a o lua la goană. Îi venea să fugă mâncând pământul. Dar trebuia să recunoască faptul că nu fusese niciodată o alergătoare bună și erau prea mulți ciudați între ea și ușă. Atunci, în mod bizar, își aduse aminte ceva ce învățase despre animalele sălbatice. Dacă o rupi la fugă, acestea te iau drept gustarea lor și vin după tine.

O, fir-ar să fie! Bun, respiră adânc! Încă o dată. Plămâni i se umplură de aer. Dar ei nu erau animale sălbatice, ci doar niște adolescenți ciudați de-a binelea.

Chiar în acel moment, telefonul lui Kylie bipăi. Primise un mesaj nou. Era probabil de la Sara. Kylie nu se uită. Și, pentru prima dată, Kylie hotărî că era posibil să se înșele când crezuse că situația în care se afla Sara era mai dificilă decât a ei. Nu era sigură sută la sută, dar undeva în adâncul ei intuia că nu era vorba doar despre faptul că mersese la petrecerea lui Mark Jameson.

Dar despre ce altceva putea să fie vorba? Și de ce? De ce, dintre toți ciudații ăștia, doar ea ieșise în evidență? Oare din cauză că nu ridicase din sprâncene așa cum făcuseră ceilalți? Dar putea s-o facă la fel de bine ca ei. Și să fie a naibii dacă nu avea să exerseze mișcarea de îndată ce rămânea singură. Problema era că nu înțelegea ce era cu mișcarea aia. Oare așa se făcea aici, în tabăra Shadow

Falls, în loc să dai noroc?

— Haideți. Să ne punem în mișcare, spuse din nou vocea melodioasă. Cei care au mai fost aici, afară! Nou-veniții, rămâneți pe loc.

Kylie se simți ușurată când ceilalți nu se mai holbară la ea și începură să se miște de colo-colo, luându-și gentile și rucsacurile. Sau, cel puțin, cei mai mulți dintre ei nu se mai holbau la ea. Kylie se uită în dreapta și îl văzu pe tipul brunet, cu ochii de un albastru strident, care nu se clintise din loc și nu-și luase privirea de la ea. Lucas Parker. Îi reveni în minte numele lui, deși trecuse mult timp de când îl văzuse ultima oară.

Mă bucur că au plecat, își amintea ea că zisese tatăl ei. Crede-mă pe cuvânt, puștiul ăsta o să ajungă un criminal în serie. Kylie simți cum i se strânge inima. Chiar era în tabără cu un potențial criminal în serie?

Chiar era el? Bineînțeles, se putea să se înșele. Trecuseră, Doamne Dumnezeule, mai bine de zece ani. Simți fiori reci pe șira spinării. Apoi tipul se întoarse și se alătură șirului care se îndrepta spre ușă.

Kylie o văzu pe Miranda făcând câțiva pași. Aceasta se opri în fața lui Kylie și îi ură succes. Kylie nu-și dădu seama dacă tipa era ironică sau vorbea serios, așa că doar dădu din cap.

Blondul păși în spatele Mirandei și rânji la Kylie.

— N-aș vrea să fiu în pielea ta, spuse el ca în glumă, apoi ieși afară, după Miranda.

Încordându-și mușchii picioarelor ca să nu se prăbușească, Kylie își veni în fire destul cât să-și dea seama că cel puțin jumătate dintre cei adunați în încăpere plecaseră. Și, dintre tovarășii ei de drum, singurii care

rămăseseră erau Tipa Palidă, Tipa Emo, Derek și tipul cu cercei în sprâncene.

— Bun, spuse Holiday. Acum vreau ca toți cei care știți pentru ce vă aflați aici să vă așezați în stânga. Cei care nu știți, treceți în dreapta.

Kylie își aminti senzația care îi spunea că venirea ei aici nu avea drept cauză doar faptul că fusese luată la secția de poliție și dădu s-o ia spre dreapta, dar observă că toți ceilalți se duceau spre stânga. Fiindcă nu mai voia să iasă în evidență și mai mult decât o făcuse, i se alătură lui Derek.

Acesta îi aruncă o privire mirată. Hotărând să exerseze mișcarea din sprânceană, Kylie își încreți fruntea.

Când se uită în jur, doar patru tipi stăteau în partea dreaptă a camerei. Printre ei se număra și tipul cu cercei din autobuz.

Holiday se uită la ambele grupuri și Sky intră și i se alătură șefei roșcate.

— Bun. Cei din stânga, veniți cu mine! Cu restul va sta de vorbă Sky. Holiday o luă din loc, apoi se opri și aruncă o privire peste umăr. Dădu cu ochii chiar de Kylie. Vino cu noi, Kylie.

Șocată că femeia știa cum o chema, Kylie clătină din cap.

— Știu de ce sunt aici, minți ea.

— Serios? întrebă Holiday. Hotărându-se că nu strica să-și încerce norocul, Kylie spuse:

— Am fost prinsă la o petrecere unde s-au găsit droguri. Kylie auzi câteva chicote.

Holiday se încruntă la cei care chicotiseră și îi făcu semn lui Kylie să o ia înainte.

— Sau din cauză că părinții mei divorțează? întrebă ea, disperată.

Holiday nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Privirea pe care i-o aruncă lui Kylie îi aminti de cea a mamei ei, în stilul "să nu care cumva să începi". Și singura dată când întrecuse măsura, Kylie fusese pedepsită o lună de zile.

Așa că îi urmă pe Holiday și pe ceilalți patru și ieșiră toți din sala de mese.

Când trecură pe lângă mulțimea care stătea afară, Kylie simți toți ochii întorcându-se spre ea. Miranda dădu din cap și îi ură un "succes" mut. Nu știa nici ea de ce, dar Kylie bănuia că intențiile fetei erau sincere.

Apoi Kylie îl observă pe Lucas Parker stând lângă Tipa Emo care ridicase mâna și întrebuse despre Kylie la marea întrunire. Stăteau cap în cap, șopteau și se holbau amândoi la Kylie de parcă nu avea ce căuta acolo. Și să fie a naibii Kylie dacă nu era de acord cu ei. Atunci își dădu seama Kylie că și Lucas era îmbrăcat tot ca un adept al curentului emo. Sau, cel puțin, avea un tricou negru. Bineînțeles, îi stătea foarte bine. Îi venea mulat ca o mănușă pe pieptul lui slab, dar musculos. E atât de nedrept! Tipii nu trebuie să urmeze niciun sfat de modă ca să arate bine.

Dându-și seama că se holba la mușchii abdominali ai tipului și că gagica emo îi zâmbea disprețuitor, Kylie se uită în altă parte și pretinse că nu observase expresia nepoliticoasă de pe chipul fetei. Dacă ar fi putut să pretindă că nu se întâmplase nimic din toate astea! Chiar atunci, tipul cu cercei în sprâncene veni lângă Kylie. Ea îi aruncă o privire și încercă să zâmbească. Or fi fost ei străini, dar cel puțin merseseră cu același autobuz, și el părea la fel de debusolat ca și ea.

Tipul se aplecă spre ea.

— N-ai adus din întâmplare niște droguri cu tine, nu?

Kylie rămase cu gura căscată. Era în același timp șocată și ofensată. Cineva să mă împuște! Fir-aș a naibii să fiu! Din cauza micii ei scăpări din sala de mese, acum toată lumea o credea o drogată.

Holiday, directoarea cu părul roșu care acum îi cădea pe spate, îi conduse într-o cabană mai mică, având acoperiș de tablă și aflată chiar în spatele sălii de mese. De veranda din scânduri atârna o plăcuță pe care scria BIROU. Kylie și ceilalți patru o urmară într-o cameră din spate, care semăna cu o sală de clasă.

— Luați loc.

Holiday se sprijini de banca din față, așteptând să se așeze toată lumea.

Kylie simțea privirea femeii urmărind-o aproape tot timpul, de parcă s-ar fi așteptat ca fata să încerce să fugă. Și nu se înșelase, căci ideea îi trecuse prin minte lui Kylie, și nu numai o dată. De unde și motivul pentru care alesese cea mai apropiată bancă de ușă.

Și totuși ceva o împiedica pe Kylie să o rupă la fugă, în afară de faptul că nu excelase niciodată la proba de viteză de la orele de sport. Era ceva mai mult decât frica de a fi prinsă când încerca să evadeze.

Era curiozitatea.

Dintr-un motiv pe care nu-l știa nici ea, Kylie simțea că orice avea Holiday să le spună urma să lămurească lucrurile. Și Kylie își dorea cu disperare o explicație.

— Bun, spuse Holiday și le oferi ceea ce părea a fi un zâmbet în genul "relaxați-vă, totul e în regulă".

Dar era nevoie de mai mult decât un zâmbet ca să o convingă pe Kylie.

— Ceea ce vă voi spune o să fie o ușurare pentru mulți

dintre voi, căci în adâncul sufletului ați știut că era ceva... diferit. Unii o știți de o viață, alții doar ce v-ați descoperit destinul, dar, în orice caz, veți fi șocați de ce veți auzi. Holiday își îndreaptă privirea spre Kylie. Voi sunteți aici pentru că sunteți deosebiți. Înzestrați.

Holiday făcu o pauză și Kylie așteptă să pună cineva întrebarea, dar, când văzu că nu îndrăznește nimeni, nu se putu abține.

— În ce sens deosebiți?

— Cu toții am citit despre ființe supranaturale, cele din legende, și încă din copilărie ni s-a spus că acestea nu există. Adevărul este că există. Nu toți oamenii sunt la fel. Și unii sunt mult mai diferiți decât alții. Unii ne-am născut așa, alții am suferit o transformare. Dar, indiferent care e cazul vostru, sunteți aici pentru că ăsta e destinul vostru. Așa v-a fost scris.

— Stați puțin! rosti Kylie, luând-o gura pe dinainte. Ce vreți să... vreți să spuneți că... există cu adevărat...

— Vampiri? întrebă Tipul cu cercei. Oh, la naiba! Știam eu că nu-s nebun. De-asta m-am îmbolnăvit.

Kylie fu nevoită să înghită în sec ca să nu izbucnească în râs. Voise să spună îngerii, dar ce propusese el era... stupid de-a binelea. Era clar că tipul se drogase prea mult. Toată lumea știa că... vampirii și alte porcării de genul ăsta nu există.

Așteptă ca Holiday să-l corecteze. Așteptă și iar așteptă. Atunci își aduse aminte ce rece era atingerea Tipei Palide, își aminti cum ochii Blondinului își schimbau mereu culoarea și de broscoiul Mirandei, care se făcuse nevăzut. Nu. Refuza să înceapă să...

— Așa e, Jonathon, confirmă Holiday. Există. Și da, tu ai

fost transformat săptămâna trecută.

— Știam eu că nu sunt simple vise, interveni cealaltă fată. Lupul pe care l-am visat era adevărat.

Holiday dădu aprobator din cap.

— Nu. Kylie ridică mâna și clătină din cap cu atâta putere, încât părul ei blond îi zbură peste față. N-am de gând să cred așa ceva.

Holiday îi întâlnește privirea.

— Nu mă mir că ție ți se pare cel mai greu de crezut, Kylie.

— Eu ce sunt? izbucni cealaltă fată cu părul de un blond nisipiu.

Ce sunt? Întrebarea fetei îi răsună în cap. Nu că ar fi avut nici cea mai mică dorință să întrebe și ea. Nu credea în porcăriile astea. Nu cred în așa ceva.

Holiday îi zâmbi fetei și îi aruncă o privire blândă, de acceptare.

Mama ta biologică a fost zână. Tu ai harul de a vindeca. Și știi că ai bănuțit ceva.

Fata făcu ochii mari. Părea ușurată.

— Mi-am vindecat sora mai mică, nu? Părinții au crezut că am înnebunit, spuse ea. Dar știam că eu o făcusem. Am simțit când s-a întâmplat.

Holiday o privea, compătimitoare.

— Asta e uneori partea cea mai grea. Știind ce știm noi și să nu putem să le-o împărtășim și celorlalți. Foarte puțini muritori de rând pot să ne accepte așa cum suntem. De-asta vă aflați aici. Sau, cel puțin, unul dintre motive. Ca să învățați cum să vă folosiți harurile pe care le-ați primit și cum să trăiți în lumea normală.

Creierul lui Kylie lucra febril. Își aminti lucrurile ciudate

care se întâmplaseră — revenirea acceselor de teroare nocturnă și... Nea Soldatul, cel care o urmărea și pe care se părea că doar ea putea să-l vadă. Panica începu să-i întunece rațiunea. Închise ochii și încercă din răspuțeri să se trezească. În mod sigur, era doar un vis.

— Kylie? Vocea lui Holiday o făcu să deschidă ochii. Știu că ți-e greu să accepți.

— Greu e puțin spus. E imposibil. Nu cred...

— Dar ți-e teamă să întrebi, nu-i așa? Ți-e teamă să întrebi de ce ești aici pentru că, în adâncul sufletului, știi că locul tău e aici.

Ce știi e că nici mama și nici tata nu mă vor. De-asta sunt aici.

— N-ar trebui să fiu aici, rosti Kylie scurt. Eu n-am avut vise cu lupi. Eu am accese de teroare nocturnă. Nici nu-mi amintesc prea bine visele. N-am fost mușcată de niciun liliac și nici n-am vindecat pe nimeni.

— Vampirii și vârcolacii nu sunt singurele creaturi supranaturale care există. Holiday făcu o pauză și își împreună palmele în față. Ce vrei, Kylie? O dovadă?

Capitolul 7

Da, o dovadă n-ar strica, spuse Kylie, fără să reușească să-și ascundă sarcasmul din voce. Dar acum o să-mi zici că nu poți să-mi dai nicio dovadă, nu? O să-mi ții un mic discurs despre cum ar trebui să cred fără să cer dovezi, nu?

— Nu. De fapt, m-am gândit să-ți ofer o dovadă. Vocea lui Holiday era de un calm ciudat, care o făcu pe Kylie să respire adânc, dar și să i se ridice părul măciucă. Și dacă Holiday spunea adevărul? Dacă... își aminti cât de rece era fata palidă din autobuz. Nici vorbă! Nu avea să creadă așa

ceva! Vampirii și vârcolacii existau doar în cărți, nu și în realitate.

Femeia scoase un mobil din buzunarul blugilor și dădu un telefon.

Poți să-l trimiți pe Perry în sala de clasă din clădirea administrativă? Mersi. Puse mobilul la loc în buzunar. Sunteți cu toții bineveniți să rămâneți și să vedeți. Sau dacă vreți să plecați, fiecare dintre voi are un mentor care îl așteaptă în față. Aceștia sunt aici ca să vă răspundă la întrebări.

Kylie îi observă cum făcură schimb de priviri și hotărâre cu toții să rămână. Se simțea mai bine acum, când vedea că nu era singura care se îndoia de toată povestea asta.

Câteva minute mai târziu, niște minute care păreau lungi și în care tăcerea aproape cuprinse încăperea, se auzi zgomot de pași în fața cabanei. Ușa se deschise și tipul blond din autobuz, cel cu ochii ciudați, intră în încăperea.

— Bună, Perry. Mă bucur să te revăd, spuse Holiday cu sinceritate în glas.

— Și eu mă bucur că sunt iar aici.

Privirea lui Kylie o întâlnește pe a lui și respirația i se tăie când îi văzu ochii atât de negri, încât nu păreau umani. În acel moment, i se păru deodată și mai ciudat.

— Aș fi foarte fericită dacă ne-ai face onoarea să ne arăți harul tău special.

Ochii aceia care parcă nu erau umani nu se dezlipeau de Kylie. Perry rânji.

— Să înțeleg că aveți niște necredincioși, nu? Întoarse capul și se concentra asupra lui Holiday. Ce ați vrea să vedeți?

— Ce-ar fi să o lăsăm pe Kylie să hotărască? Holiday se

uită la ea. Kylie, el e Perry Gomez. El e unul dintre cei care se pot transforma în animale. E foarte talentat, unul dintre cei mai puternici. Probabil că poate să se transforme în orice îți trece prin cap. Așa că ce-ar fi să-i spui în ce ai vrea să-l vezi transformându-se?

Kylie se uita când la Holiday, când la Perry. Dându-și seama că așteptau să audă ceva de la ea, se forță să vorbească.

— Într-un... unicorn.

— Unicornii nu există, spuse Perry și, judecând după expresia de pe chipul lui, părea ofensat de alegerea ei.

— Dar au existat cândva, adăugă Holiday, ca și cum ar fi venit apărarea lui Kylie.

— Să mori tu? întrebă Perry. Chiar au existat?

— Să mor eu, repetă Holiday. Dar ar trebui să mai lucrăm la limbaj. Zâmbi. Gândește-te la un cal cu un corn în frunte. Știu că poți s-o faci.

Perry încuviință, apoi își împreună palmele și Kylie văzu cum își dă ochii negri peste cap. Aerul din încăperea deveni deodată mai sărac, ca și cum cineva ar fi supt oxigenul din el. Kylie se holbă la Perry chiar și când toată ființa ei o îndemna să nu o facă. În acel moment, curiozitatea și dorința de a ști se evaporară în aerul care devenise și mai puțin respirabil. Nu înțelesese până atunci zicala "Fericii cei săraci cu duhul". Își dorea să rămână ignorantă. Nu voia să vadă, nu voia să creadă.

Dar văzu.

Văzu scânteii care apărură în jurul trupului său — ca și cum cineva vărsase o găleată de sclipici care acum plutea în aer. Parcă mii de lumini se aprinseseră și se reflectau în fiecare bucățică minusculă de sclipici. Sutele de scânteii în

formă de diamante se roteau în jurul lui. Încet-încet, scânteile căzură pe podea și în locul unde fusese Perry stătea acum un unicorn alb imens, care necheza și care avea un corn roz în mijlocul frunții.

Capitolul 8

Unicornul, alias Perry, își flutură coada de parcă ar fi vrut să se laude cu ce putea să facă, apoi se întoarse spre Kylie. Animalul făcu doi pași spre ea. Era atât de aproape, încât fata ar fi putut să-l atingă dacă și-ar fi dorit. Dar ea nu-și dorea așa ceva.

Animalul își dădu capul pe spate și necheză, apoi îi făcu cu ochiul. Avea ochii negrii tăciune.

— La naiba!

— Să fiu al naibii!

— O, Doamne Sfinte!

— Sfinte Sisoie!

— Să-mi bag...

Kylie nu era sigură cine ce anume spusese, era posibil ca o exclamație să-i fi scăpat chiar ei, căci toate cele cinci îi trecuseră prin mintea confuză. Trăgând în piept o altă gură de aer lipsit de oxigen, Kylie se uită la Holiday, care o privea fix cu ochii ei verzi și blânzi.

— Gata, spuse Holiday. Perry, acum poți să te schimbi la loc.

Kylie își lăsă fruntea să-i cadă pe suprafața rece și plată a băncii și se concentra la respirație, fără să se mai gândească la nimic. Dacă își lăsa mintea să lucreze, ar fi izbucnit în plâns și ultimul lucru pe care voia să-l facă în fața tipilor

ăstora era să arate vreun semn de slăbiciune. La naiba, probabil că ciudații ăștia se hrăneau cu oameni slabi de înger.

— Ar trebui să plecați, rosti Holiday pe un ton autoritar, și vocea ei părea să răsună în încăperea, ca și în capul lui Kylie. Kylie numără până la zece și reuși, nici ea nu știa cum, să ridice capul de pe bancă. Băncile din jurul ei erau goale. Perry, care acum revenise la forma umană, și ceilalți ieșeau din încăperea. Perry îi aruncă o otheadă peste umăr. Ochii lui căprui, care de data asta arătau normal, păreau aproape că-și cereau scuze.

Aducându-și aminte de ordinul lui Holiday de a părăsi sala de clasă, Kylie se forță să se scoale în picioare. Dacă ar fi putut să iasă de aici, poate că ar fi găsit un loc izolat unde să se crizeze în intimitate. Unde ar fi putut să plângă și să încerce să se împace cu... Nu. Nu-ți lăsa mintea să lucreze deocamdată. Nu încă. Înghiți lacrimile care îi stăteau în gât și simți că o înțeapă sinusurile.

— Tu unde pleci? întrebă Holiday. Kylie întoarse privirea spre ea. Îi era greu să vorbească, sugrumată de emoție, cu nodul care i se pusese între amigdale.

— Ați spus să plecăm.

— M-am referit la ei. Tu trebuie să rămâi.

— De ce?

Privirea i se împăienjeni și Kylie își dădu seama, neputincioasă, că nu reușea să se mai abțină. Îi dăduseră lacrimile.

De ce? întrebarea îi sfredeli mintea confuză și dădu naștere la o mulțime de alte întrebări. De ce se întâmplau lucrurile astea? De ce o alesese din nou pe ea? De ce nu o iubea mama ei? De ce tatăl ei îi întorsese spatele? De ce nu

a putut Trey să-i mai acorde puțin timp? De ce se purtau toți ciudații ăștia de parcă ea ar fi fost ciudată?

Clipi de câteva ori ca să-și ascundă lacrimile și se așeză din nou pe scaun.

— De ce? întrebă ea din nou. De ce mă aflu aici? Holiday se așeză în bancă, lângă ea.

— Tu ai un har, Kylie. Ea clătină din cap.

— Nu vreau să fiu deosebită. Nu vreau decât să fiu eu — așa cum sunt, normală. Și... și, ca să fiu pe deplin sinceră cu tine, cred că s-a făcut o greșeală imensă. Vezi tu, eu nu sunt... înzestrată cu niciun har. Eu... sigur nu pot să mă transform în nicio creatură. Nu sunt groaznică la nimic, poate doar la algebră. Dar nici nu am excelat în nimic. Sportul nu-mi place deloc și nici nu sunt super talentată sau o tipă foarte deșteaptă. Și, fie că mă credeți sau nu, nu mă deranjează asta. Nu mă deranjează să fiu doar mediocră... sau normală.

Holiday râse.

— Nu s-a făcut nicio greșeală, Kylie. Totuși, știu exact cum te simți. Așa mă simțeam și eu când eram de vârsta ta și, mai ales, când mi-am dat seama care era adevărul.

Kylie își șterse obrazii ca să înlăture dovada faptului că plângea și se forță să pună întrebarea la care încercase să nu se gândească de când începuse toată tărașenia asta.

— Eu ce sunt?

Capitolul 9

Ești în stare să faci față adevărului? întrebă Holiday pe un ton blând. În ochii ei se citea faptul că o înțelegea perfect.

Să suport adevărul? Doar ce-am văzut un băiat care s-a transformat într-un unicorn. Poate să fie și mai rău de atât?

La câteva secunde după ce Kylie își puse această întrebare, o străbătu un fior rece. Și dacă se putea să fie mai rău de atât? Își aminti că Holiday spusese că existau și alte tipuri de ființe supranaturale în afară de vampiri și vârcolaci, ceea ce Kylie își imaginase că ar fi cele mai rele asemenea ființe, nu că ar fi avut cunoștințe de specialitate în domeniu. Și dacă Holiday îi spusese asta doar ca să o liniștească? Ar minți ea oare?

— Da, pot să fac față adevărului, spuse Kylie, părând mai curajoasă decât se simțea.

Dar când Holiday deschise gura să-i spună, Kylie izbucni:

— Ba nu. Își luă fața în palme, apoi lăsă mâinile jos și se uită din nou la directoarea cu părul roșcat. Nu știu dacă pot să-i fac față.

Cum ar fi putut, când totul era mult prea mult pentru ea?

Kylie își mușcă buza de jos atât de tare, încât o duru.

— Dacă ai de gând să-mi spui ceva de genul că sunt moartă, că trebuie să încep să-mi placă să beau sânge când eu nici măcar sushi nu pot să mănânc, n-o să fac față adevărului. Sau dacă o să-mi spui că o să încep să urlu la lună, să mănânc pisicile oamenilor și că o să petrec tot restul vieții nevoită să mă epilez din greu dacă vreau să mă îmbrac în costum de baie, nici atunci nu cred că o să fac față adevărului. Îmi plac pisicile și am încercat o dată să mă epilez cu ceară și m-a durut al naibii de tare.

Își duse o mână între picioare, amintindu-și episodul.

Holiday râse, dar Kylie era serioasă nevoie mare. Chiar o duruse când se epilase și de atunci nu se mai lăsase convinsă de Sara să facă nimic de genul acela.

— Crezi că aş face faţă? întrebă Kylie, temându-se de răspuns.

— Sincer, nu te cunosc destul de bine încă, dar am încredere în evaluarea făcută de doamna dr. Day.

Kylie clipi.

— Ce legătură are psihiatra mea cu asta?

— Psihiatra ta e cea care ni te-a recomandat. Ea a văzut harurile pe care le ai. Şi ea e pe jumătate zână.

Kylie încercă să proceseze informaţia.

— Eu am ajuns aici din cauza ei? Femeia aia e... Kylie se aplecă mai aproape de Holiday, de parcă dacă o spunea în şoaptă, nu mai părea chiar o insultă. Nu prea o duce capul. Kylie îşi lăsă mâinile să cadă pe bancă. Nu te-aş minţi. N-are toate ţiglele pe casă.

Holiday se încruntă.

— Din păcate, toate fiinţele supranaturale par puţin ciudate când sunt privite din perspectiva unui om normal. Ea a vorbit foarte frumos despre tine. Kylie se simţi puţin vinovată şi bănuî că asta fusese şi intenţia directoarei de tabără.

Holiday îşi puse palmele peste mâinile lui Kylie.

— Dar nici n-am de gând să te mint, Kylie. Adevărul... adevărul e că nu ştim ce eşti.

Kylie se îndreptă puţin de spate, digerând informaţia pe care i-o oferise Holiday. Aceasta din urmă rămase tăcută, ca şi cum îi dădea timp lui Kylie să se familiarizeze cu ideea. Dar Kylie nici vorbă să facă aşa ceva. Se străduia să găsească partea bună a poveştii.

— Păi, nu înţelegi? Asta pentru că nu sunt nimic. Sunt doar eu. Un omnornal. Femeia clătină din cap.

— Tu eşti înzestrată cu haruri, Kylie. Aceste haruri pot să

vină de la diverse creaturi supranaturale și aproape întotdeauna sunt ereditare.

— Ereditare? Dar niciunul dintre părinții mei nu are puteri... supranaturale.

Holiday nu părea convinsă.

— În cazuri rare, e posibil ca harul să sară o generație. E posibil să fii zână, e posibil să fii o descendentă a vreunui zeu. Sau posibil să fii...

— Zei? Haruri? Ce haruri?

Holiday își dresese glasul și se uită compătimitor în ochii lui Kylie.

— Poți să vorbești cu morții — uneori în vis. Alteori, când ești trează.

Kylie simți cum mâinile i se încălzesc, dar inima i se răci.

— Cu morții?

Mintea ei începu să deruleze imagini, toate cu Nea Soldatul, căci din accesele de teroare nocturnă nu-și mai aducea aminte nimic.

— Nu, te înșeli. N-am vorbit niciodată cu morții. Niciodată în viața mea. N-am schimbat niciun cuvânt cu ei. Mama m-a învățat să nu vorbesc cu străinii și am respectat regula.

— Dar i-ai văzut, nu-i așa?

Lui Kylie îi dădură din nou lacrimile.

— Doar unul singur, atât. Și nu sunt sigură că e fantomă. Bineînțeles, mama nu l-a văzut, dar ea... ea trăiește mereu într-o lume numai a ei.

Dar mai era și vecina ei, care trecuse pe lângă Nea Soldatul fără să-i arunce nici măcar o privire. Oh, la naiba! Fir-ar să fie!

— E înfricoșător, știu, spuse Holiday. Îmi aduc aminte

cum a fost când am experimentat și eu lucrul ăsta pentru prima dată.

Kylie își trase mâinile de sub ale lui Holiday.

— Și tu ai... același har?

Holiday încuviință și se uită în stânga. Kylie mătură încăperea cu privirea.

— Dar acum nu e nimeni aici, nu?

Deodată, Kylie îl simți. Frigul... răceala stranie care îți pătrundea în oase și pe care o simțea atât de des în ultima vreme.

— Sunt mereu în jurul nostru, Kylie. Doar că îți blochezi mintea astfel încât să nu le vezi.

— Pot să fac asta? întrebă Kylie. Pot să-mi blochez mintea definitiv? Holiday ezită.

— Da, unii pot să o facă, dar acesta e un har, Kylie. E o pierdere să nu-l folosești.

— O pierdere? O, nu, n-am cerut eu să mi se dea harul asta. Cuvintele îi răsunară în minte și își dădu seama că, practic, recunoștea că totul era real. Nu voia să fie adevărat.

Nu voia să accepte sau să creadă. Eu nu sunt sigură că am harul ăsta. Aud tot timpul despre oameni normali care văd fantome.

Holiday dădu din cap.

— E adevărat. Unele fantome acumulează destulă energie încât și un om normal poate să le vadă. Atunci, asta se întâmplă și cu mine. Am de-a face cu o fantomă supraîncărcată cu energie. Atâta tot. Căci sunt normală.

— Dovezile spun altceva. L ui Kylie i se tăie răsufarea.

— Ce dovezi?

Holiday se ridică în picioare și îi făcu semn lui Kylie să o urmeze. Își simți genunchii moi când se ridică, dar o urmă.

Holiday spuse în timp ce mergea:

— În primul rând, e faptul că nu putem să te citim.

— Cum adică? întrebă Kylie când intrară într-un birou mic.

— Toate ființele supranaturale au abilitatea de a citi tiparul mental al celorlalți. Când citim mintea unei ființe umane, vedem un tipar asemănător. Când citim mintea unei ființe supranaturale, simțim în general ce sunt. Asta dacă ei nu ne blochează accesul în mod voit. Dar cei mai mulți nu fac asta, din curtoazie față de ceilalți.

— Asta e treaba cu ridicatul din sprânceană? întrebă Kylie.

— Nu prea-ți scapă nimic, nu? Holiday zâmbi. Și chestia e că cei care sunt înzestrați cu harul de a vorbi cu morții sunt de obicei înceți când e vorba să citească mintea altora și e foarte greu să le citească cineva gândurile. Nu suntem nepoliticoși, dar mințile noastre funcționează pe alt plan decât al celorlalți. Totuși, cu antrenament, putem să ne deschidem destul încât să nu părem îngâmfați. Tiparul tău mental și faptul că nu poți fi citită îmi spun că ești mai mult decât o muritoare. Și mai e și dovada asta.

Directoarea trase un sertar cu dosare. Scoase o foaie dintr-un dosar pe care era scris numele lui Kylie și i-o înmâna.

Fata se uită la copia după certificatul ei de naștere. Nicăieri pe document nu scria nimic despre faptul că era o ființă supranaturală sau că vedea fantome. Ridică ochii spre Holiday. Diverse întrebări îi alergau prin minte.

Holiday fie îi citise gândurile, fie expresia de pe chip, căci îi răspunse.

— Te-ai născut la miezul nopții, Kylie.

— Și ce dacă? De ce ar trebui să însemne ceva lucrul

ăsta?

Holiday își trecu degetul peste toate dosarele.

— Toți cei de aici s-au născut la miezul nopții. Inima lui Kylie bătu puțin mai tare. Se uită la unghia dată cu oja roșie a lui Holiday, care se mișca peste cotoarele dosarelor unde erau scrise numele lor, cu litere îngroșate. Niciun nume nu-i spusese nimic lui Kylie până când ochii îi căzură peste unul cunoscut. Lucas Parker.

Nu că ar fi avut o însemnătate prea mare. Numele lui îi sări în ochi doar pentru că era unul dintre puținele lucruri familiare de aici. Alți fiori reci îi străbătură șira spinării.

Kylie se întoarse și i se tăie respirația când îl văzu. Nu pe Lucas, ci pe Nea Soldatul. Stătea acolo, mai aproape ca niciodată, și o fixa cu ochii lui reci, de mort.

Peste nici zece minute, Kylie stătea la masă.

Singură.

Doar ea, Holiday, directoarea și cei doi bărbați erau în sala de mese.

La fiecare câteva minute, mintea lui Kylie încerca din nou să disece tot ce se întâmplase — de la unicorn la faptul că era o ființă supranaturală. Dar nu era în dispoziția necesară pentru a prelucra datele. Neagă! Neagă! Cuvintele îi sunau în cap ca o melodie. mai multe voci care răzbăteau din partea din față a sălii de mese o făcură pe Kylie să ridice privirea. Holiday primise un telefon de la Sky și, pentru că era oricum aproape ora prânzului, Holiday îi spusese lui Kylie să vină cu ea și că avea să o conducă în camera ei după masă.

Holiday se uită spre Kylie. Kylie se holba la telefon, prefăcându-se că nu se simțea stingherită. Holiday și colega ei, Sky, stăteau în față, cu cei doi bărbați în costume negre

care veniseră mai devreme.

Kylie nu putea să audă ce vorbeau, dar, oricare ar fi fost subiectul, își dădu seama că nu era de bine. Se uită la ei printre gene. Holiday și Sky erau încruntate. Holiday părea cea mai agitată dintre ele, bătând din picior și răsucindu-și părul.

Apoi unul dintre bărbați ridică brațele și rosti mânios:

— Nu arăt cu degetul la nimeni, ci doar vă spun cum stă treaba. Dați-i de cap și puneți-i punct, că, dacă nu, jur că mai marii o să închidă tabăra.

Să închidă tabăra? Kylie lăsă ochii în jos, prefăcându-se că nu auzise, dar nu putea să se abțină să nu nutrească o speranță. De când Holiday o lăsase singură la masă, Kylie fusese tentată să-și sune părinții și să-i implore să vină să o ia.

Ah, dar ce avea să le spună? "Bună, mami, tati! Știți ceva? M-ați trimis în tabără cu niște ciudați în toată regula, o adunătură de vampiri și ucigași de pisici. Ah, da, și eu sunt o ciudată, dar încă nu știu ce fel de creatură."

Stomacul i se strânse când se gândi care aveau să fie urmările acelei conversații. Erau șanse ca mama ei să o ia de acolo și să o interneze într-un spital de nebuni. Nu că ar fi fost mai rău decât locul unde era acum.

Coborând ochii în pământ, Kylie își aminti ce spusese Holiday despre harul ei, cum că era ereditar. Oare părinții văzuseră și ei fantome? Mama ei sigur nu văzuse, căci altfel ar fi implicat un psihiatru în ecuație de cum Kylie adusese vorba de Nea Soldatul. Și tatăl ei i-ar fi spus dacă deținea vreo abilitate deosebită, nu?

Kylie nu acceptase că avea vreun har. Exista încă o probabilitate destul de mare ca Holiday să se înșele când o

credea una de-a lor. Poate că Nea Soldatul era doar o fantomă

cu prea multă energie, așa cum spusese Holiday că era posibil. Și cu siguranță existau și oameni normali care se născuseră la miezul nopții, nu?

Și totuși, ideea de a încerca să le spună părinților ceva din toate astea i se părea absurdă. Absurdă? Pe cine credea ea că păcălea? Era o idee complet nebunească și, dacă nu l-ar fi văzut pe Perry transformându-se într-un unicorn, nu ar fi crezut nici ea.

Cei patru începură să vorbească mai tare, dar nu la fel de tare ca înainte, nu destul de tare încât să poată să distingă cuvintele. Așa că ea se uită în continuare la telefonul mobil, prefăcându-se că citea ultimul mesaj de la Sara, pe care, de fapt, deja îl parcursese.

Prietena ei nu le spusese părinților că nu-i venise ciclul și imediat ce mama Sarei urma să plece la întâlnirea de la prânz, Sara avea să se ducă la magazin să cumpere un test de sarcină. Cândva în acea după-amiază, Sara avea să afle dacă era însărcinată.

Kylie nu o întrebase pe Sara cine era tatăl, nu o întrebase nici măcar dacă lua în considerare un avort. Nu știa nici ea exact de ce, dar nu o vedea pe Sara făcând așa ceva. Încă cu șase luni în urmă, Kylie ar fi jurat și că Sara nu o să rămână niciodată gravidă din întâmplare.

Kylie se mai preocupă câteva minute de soarta Sarei înainte de a reveni la problemele ei. Ca de exemplu, cum avea să supraviețuiască în următoarele două luni. Și, când se gândea la supraviețuire, nu se referea doar la cea mintală. Vampirii și vârcolacii omorau oameni.

Doar cei răi, îi explicase Holiday în drum spre sala de

mese, când Kylie tresărea de fiecare dată când se apropia cineva de ea. Și Holiday era oare sigură că în tabără nu se afla niciunul rău? Unii dintre ei i se păruseră destul de fioroși lui Kylie. Nu că s-ar fi considerat vreo expertă în a distinge ființele supranaturale bune de cele rele. Dar, într-un fel, se asemăna cu atitudinea ei vizavi de șerpi și păianjeni — erau și buni, și răi. Din motive de siguranță, se ținea departe și de unii, și de alții.

Dumnezeule, Kylie spera că nu avea să fie colegă de cameră cu niciunul dintre aceștia. Bineînțeles, doar Holiday nu ar avea pretenția ca ea să doarmă într-o cabană cu cineva care... care ar putea fi tentat să o omoare în somn. Și... Grozav, asta însemna probabil că urma să doarmă iepurește două luni întregi.

Conversația dintre cei doi tipi în costume negre și directoarea taberei se încheie și cei doi bărbați dădură să plece. Însă unul dintre ei, cel mai înalt, se întoarce și se uită direct la Kylie. Apoi făcu gestul. Ridică din sprânceană spre ea.

Kylie se uită în altă parte, dar își dădea seama că nu se clintise din loc și încă se holba la ea și făcea acea mișcare din sprânceană. Simți cum îi ard obraji.

Ușa de la sala de mese se închise, dar apoi auzi cum se deschide din nou. Kylie ridică privirea și îi văzu pe ceilalți tineri, care începură să se strecoare înăuntru pentru masa de prânz. Pe măsură ce intrau, Kylie se trezi făcând presupuneri: asta trebuie să fie zână, aia vrăjitoare, vârcolac, vampir sau unul dintre cei care se transformă în animale. Mai existau și alte creaturi supranaturale? Trebuia să o întrebe pe Holiday despre tipurile diferite de ființe supranaturale, dar și ce însemna "descendent al zeilor".

Kylie începu să împartă tipurile pe care le cunoștea în două grupuri: ființe supranaturale care nu considerau omul ca făcând parte din lanțul trofic și cele care îl considerau.

Derek intră și Kylie se trezi că se întreba oare ce tip de ființă supranaturală era el. Înaintă câțiva pași și se opri, uitându-se în jur. În clipa în care ochii lui luciră întâlnindu-se cu ai ei, Kylie își dădu seama că băiatul găsisese ce căuta. Pe ea o căuta. Chiar și fără să știe ce creatură era sau cărui grup anume îi aparținea, gândul că el o plăcea destul încât să o caute o făcea să se simtă mai puțin singură.

Când se îndreptă spre ea, pe chip îi apărură un zâmbet vag și Kylie se gândi din nou cât de mult îi amintea de Trey. Oare din cauza asta îl plăcea sau, mă rog, îl plăcea mai mult decât pe ceilalți? Din cauză că semăna puțin cu Trey?

Trebuia să aibă grijă, își spuse în sinea ei, să nu confunde asta cu ce simțea de fapt.

— Salut, spuse el și se așeză lângă ea.

Când se uită la el, Kylie își dădu seama că de-abia îi ajungea cu umărul la jumătatea brațului. Ceea ce însemna că tipul era mai înalt decât Trey — probabil cu mai mulți centimetri.

Kylie dădu din cap și băgă telefonul în geantă.

— Deci... ? întrebă el.

Kylie îi întâlni ochii verzi, cu firișoare aurii. Știa exact ce însemna întrebarea lui. Voia să afle ce era. Dădu să-i răspundă, să-i spună că nu știa ce era, doar că avea harul ăsta, dar se trezi deodată că nu era în stare să o rostească. Dacă o anunța în gura mare, însemna că și credea. Și, deocamdată, nu credea.

— A fost o dimineață nebună, spuse ea în schimb.

— Îmi imaginez și eu, răspunse el și îl simți puțin dezamăgit.

Ar fi vrut ca ea să aibă încredere în el.

Succes, își spuse Kylie în sinea ei. Luând în considerare oamenii care muriseră — bunica, mai precis —, care divorțau — adică părinții ei — și oamenii care o părăsiseră pentru că nu voia să se culce cu ei — adică Trey —, capacitatea ei de a se încrede în alții se prăbușise dramatic și aterizase pe fundul unei râpe, făcută bucăți, chiar lângă inima ei.

Miranda se așeză pe scaunul de lângă Derek.

— Salut! Se aplecă și se uită la Kylie. Suntem colege de cameră. Așa-i că-i mișto?

— Mda.

Kylie încercă rapid să-și imagineze ce creatură ar putea fi Miranda. Își aduse aminte de broscoi și, fără să știe de ce, își dădu cu părerea că era vrăjitoare.

— Și eu stau cu voi, se auzi o voce și cineva se așeză de cealaltă parte a lui Kylie.

Kylie se întoarse și se trezi holbându-se la propria reflexie în lentilele întunecate ale ochelarilor Tipei Palide.

Simți fiori pe șira spinării. Kylie nu știa dacă tipa era vârcolac sau vampir, dar ceva îi spunea că era una din două. Ceea ce însemna că intra în grupul celor care considerau oamenii ca făcând parte din lanțul trofic.

Fata își lăsă ochelarii mai jos pe nas, iar Kylie îi văzu ochii pentru prima dată. Erau negri și ușor oblici, exotici, de parcă ar fi avut rădăcini asiatice.

— Eu sunt Della... Della Hanks.

— Ăă... Kylie Galen, reuși ea să îngăime, sperând din tot sufletul că ezitarea ei nu avea să fie interpretată drept frică.

Dar era frică, și Kylie nu putea să nege.

— Deci, Kylie, continuă Della și își mai lăsă puțin ochelarii în jos, spune-ne! Ce ești tu de fapt?

I se părea ei sau cel puțin o duzină de adolescenți se întoarseră spre masa la care stăteau ei? Oare aveau un auz atât de fin? Mobilul lui Kylie sună.

— Ăă, ar trebui să... răspund.

Își scoase telefonul din geantă, se ridică în picioare și se retrase într-un colț, departe de toți.

Când se uită la ecran să vadă cui trebuia să-i înalțe osanale pentru că o sunase exact la țanc, inima îi sări din piept. Se așteptase să fie Sara, sau poate părinții ei. Nu se așteptase însă să fie Trey.

Capitolul 10

— Alo? răspunse ea pe un ton ezitant și inima i se umplu de dor, senzația aceea dureroasă care aproape că dispăruse până în seara în care îl văzuse la petrecere. Aproape.

— Kylie? Vocea lui pătrunzătoare o emoționa din nou.

Înghiți nodul care i se pusese în gât și și-l imaginează cum se uita fix la ea cu ochii lui verzi, așa cum făcea când se giugiuleau.

— Da?

— Sunt eu, Trey.

— Știu, răspunse ea și închise ochii. De ce m-ai sunat?

— Am nevoie de un motiv ca să te sun? De vreme ce te culci cu altă tipă, da.

— Nu mai suntem împreună, Trey.

— Și poate că e o greșeală, spuse el. Nu pot să mi te scot

din minte de când te-am văzut la petrecere.

Kylie putea să pună pariu că nu se mai gândise la ea când rămăsese singur cu noua lui jucărie sexuală în seara aceea. Spre norocul lor, plecaseră cam cu un sfert de oră

înainte să vină poliția. Așa că, atunci când Kylie era la secție Trey fusese probabil și mai norocos și avusese parte de noua lui iubită.

— Sara mi-a spus că ești într-o tabără în Fallen, continuă el când văzu că ea tăcea. A spus că mama ta te-a trimis acolo din cauza petrecerii.

— Da, răspunse ea, deși își dădea seama că nu-i dezvăluise întregul adevăr.

Dar nu putea să i-l spună lui Trey. Nici măcar o parte din el. Atunci înțelese câte minciuni avea să fie nevoită să le îndruge tuturor celor pe care-i cunoștea. Și mai înțelese ceva. Mama ei nu mințise când susținuse că dr. Day o convinsese că fata ei trebuia să vină aici. Poate că mama ei nu voise să se descotorosească de Kylie așa de mult cum crezuse ea. Asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar durerea din piept se înțeți.

Îi era dor de mama ei. Și de tatăl ei. Voia să plece acasă. I se puse un nod în gât și înghiți în sec.

— Ai voie să primești telefoane? întrebă Trey, și vocea lui o aduse din nou în prezent, departe de gândurile ei. Dacă am voie? Kylie nu se gândise la asta.

— Cred că da. Nimeni nu mi-a spus că nu aș avea voie.

Dar nici nu citise regulile care trebuia să fi fost afișate în cameră. Însă nu era vina ei. Nici măcar nu i se permisesse deocamdată să meargă în cameră.

Ridică privirea și se uită să vadă dacă mai vorbea cineva la telefon. Observă doi oameni vorbind și doi care scriau

mesaje. Unul dintre cei care scriau mesaje era Jonathon, alias Tipul cu cercei, care mai era cu doi tipi. Lângă ei stătea Tipa Emo, alături de alți tipi emo.

Kylie îl zări și pe Lucas Parker. Acesta nu vorbea la telefon, ci stătea la taclale cu un grup de fete care păreau să fie niște admiratoare înfocate. Zâmbea la replica uneia dintre ele. Kylie vedea cum tipele îi sorbeau cuvintele, căzute în limbă după el. N-au decît să rîdă și să cadă pe spate, își spuse Kylie în sinea ei. Nu lor le omorâse pisica.

— Și eu plec în cantonament de fotbal în Fallen săptămîna viitoare, spuse Trey, atrăgându-i din nou atenția la convorbirea lor. M-am gândit că am putea să... am putea să găsim o soluție să ne întîlnim. Să stăm de vorbă. Mi-e dor de tine, Kylie.

— Am crezut că ești cu tipa aia, cu Shannon.

— N-am fost niciodată împreună. Dar acum nu ne mai vedem deloc. Cu ea nu puteam să vorbesc.

Dar pun pariu că ai făcut alte lucruri cu ea. Amintirea tipei care stătea atârnată de el la petrecere o durea.

— Spune-mi că accepți măcar să ne întîlnim, insistă el. Te rog! Mi-e foarte dor de tine.

Kylie simți o greutate și mai mare în piept.

— Nu știu dacă pot... încă nu știu care sunt regulii pe aici.

— Cred că taberele noastre sunt cam la un kilometru și jumătate distanță. Nu ne-ar fi greu să ne vedem.

Kylie închise ochii și se gândi ce bine ar fi fost să-l vadă pe Trey. El fusese întotdeauna persoana la care apela ori de câte ori o nemulțumea ceva. Din cauza asta, când Trey se despărțise de ea, îi frânsese inima.

— Nu pot să promit nimic, cel puțin pînă nu-mi dau seama cum merg lucrurile pe aici.

Kylie ridică privirea. Holiday și Sky se îndreptau spre intrare.

— Prânzul e gata, anunță Sky. Să-i lăsăm pe nou-veniți să înceapă. Apoi o să intervenim și noi în prezentări.

Prezentări? Gândul de a fi nevoită să vorbească în fața mulțimii o făcu să simtă fluturi în stomac.

Kylie îl văzu pe Derek întorcându-se și uitându-se la ea de parcă se întreba dacă ea voia să stea la rând lângă el. Îi cam plăcea ideea, în loc să fie singură.

— Trebuie să închid, Trey, spuse ea.

— Dar... Kylie...

Kylie închise telefonul. Nu o făcuse din răutate, dar gândul că era posibil ca Trey să se simtă puțin respins nu îi displăcea. Răzbunarea putea fi foarte dulce.

Derek se ridică în picioare și îi făcu semn să vină la el. Da, Derek era mai înalt decât Trey. Îndreptându-se spre el, Kylie încercă să nu schițeze niciun gest când li se alătură și Della. Merseră toți trei la coadă.

Della se trezi în spatele Tipei Emo din autobuz și începură să vorbească.

Derek se întoarse și se concentra asupra lui Kylie.

— Era prietenul tău? întrebă el.

— Ce?

— La telefon.

— Oh! Kylie clătină din cap. Fostul. Își aminti deodată cum se uitaseră câțiva dintre puști la ea când Della o întrebase ce era. Se aplecă spre Derek. Ai auzit ce-am vorbit la telefon? Coborî vocea. M-au auzit toți?

— Eu nu. Mi-am dat seama doar după... limbajul corpului. Păru să o observe cum ea se uita la mulțime. Dar sunt câțiva care au auzul fin.

— Și tu nu te numeri printre ei?

Spera că tipul avea să-i spună ce voia să știe. Spera că avea să-i spună ce era.

— Nu, confirmă el și înaintară câțiva pași.

Brațul lui îl atinse ușor pe al ei și, preț de o secundă, Kylie nu-și dădu seama dacă își dorea să se ferească sau să se apropie și mai mult de el. Faptul că nu avea pielea rece păru să o facă să opteze pentru a doua variantă. Când brațul ei îl atinse din nou pe al lui, o senzație plăcută i se răspândi în corp.

— Deci tu ce ești până la urmă? întrebă ea, dar își mușcă imediat limba. Nu era corect din partea ei să pună întrebări la care ea însăși nu voia să răspundă. E în regulă, nu trebuie să răspunzi, adăugă ea.

Kylie se uită în altă parte, jenată, și ascultă murmurul mulțimii. Dacă mai devreme domnise tăcerea, acum, dacă se străduia din răputeri, aproape că reușea să se convingă că era într-o încăpere plină cu adolescenți normali.

În acel moment, Kylie își dădu seama că încetase să mai nege situația.

Câteva râsete și sunete stridente, mai feminine, îi gâdilară timpanele. Ar fi trebuit ca gândul să îi aducă alinare, dar nu putea să respingă adevărul. Adevărul era că niciunul dintre oamenii aceia nu era normal.

Nici măcar ea.

Gândul o făcu să intre în panică și se întrebă cum naiba avea să fie în stare să mănânce ceva.

— Eu sunt pe jumătate fee, se auzi vocea lui Derek mai aproape de urechea ei. Respirația lui o gâdila și simți fluturi în stomac. Nu era acea senzație născută din frică, ci ceva diferit. Respinse gândul și încercă să se concentreze la ce zicea Derek. Fee? Kylie începu să caute febril în minte un

sinonim, până când își aminti că citise odată că fee era un alt termen pentru zână.

Informațiile curgeau acum gărlă. Holiday era zână. Holiday spusese că era posibil ca și Kylie să fie zână. Întoarse capul și îi întâlni ochii verzi. Întrebă pe o voce joasă în șoaptă:

— Tu... tu vezi fantome ?

— Fantome?

Derek făcu ochii mari, de parcă nu-i venea să creadă că-l întrebase. Dar cum ar fi putut să pară asta o nebunie când... când...

Șirul gândului se opri brusc când Kylie simți pe cineva în spatele ei.

Bătăile inimii începură să i se accelereze, ca o melodie rapidă, și se temu că era Nea Soldatul. Dar răceala despre care își dăduse brusc seama că-l însoțea mereu nu părea să se facă simțită. Văzu cum Derek privește peste umărul ei.

Acesta încuviință.

Kylie întoarse capul și i se tăie răsuflarea când se trezi holbându-se în ochii de un albastru-deschis ai lui Lucas Parker.

— Cred că ai pierdut ceva.

Vocea lui îi amintea de un crainic de la radio — o voce pătrunzătoare, cu un timbru ușor hodorogit, care o făcea unică, memorabilă. Și care-l făcea să pară mai în vârstă decât era.

Conștientă că se holba la el, Kylie își coborî rapid privirea. Acesta ținea în mâini portofelul Coach, cadoul cu care bunica ei o răsfățase Crăciunul trecut.

Kylie se uită imediat spre masa unde își lăsase poșeta. Aceasta era tot acolo, așa cum o pusese. Cum reușise să i-l

sustragă?

Îi luă portofelul din mâini și se luptă cu tentația de a se uita înapoi, să se asigure că nu dispăruse cardul de credit al mamei sale. Mama ei s-ar face foc și pară dacă l-ar pierde.

Kylie oscila între a face ceea ce se cuvenea conform uzanțelor sociale în astfel de situații, și anume de a mulțumi, și a-l lua la întrebări despre cum reușise să pună mâinile lui cu care omora pisici pe unul dintre lucrurile ei. Era confuză. Și fiindcă făcea aproape mereu ceea ce cereau regulile sociale, dădu să rostească cele două cuvinte, "îți mulțumesc", dar nu reuși.

Nu putea să nu se întrebe dacă își amintea de ea. Nu avea cum să nu bage de seamă cum ochii lui albaștri păreau că privesc înapoi, așa cum făcuseră cu ani în urmă. Nu fuseseră prieteni, ci doar vecini o perioadă foarte scurtă de timp. Nici măcar nu fuseseră în clasă cu ea. Dar trebuiau să străbată în fiecare zi distanța de trei străzi de la școală până acasă și Kylie își aminti că acea plimbare era cea mai frumoasă parte din ziua respectivă. De prima oară când îl văzuse mergând pe bicicletă pe strada ei, o fascinase într-un fel misterios.

Și își aminti pe dată foarte clar ultima dată când îl văzuse. Sentimentul de fascinație se spulberă, lăsând în locul lui un fior rece de teamă.

Kylie stătea într-un leagăn cu pisicuța ei nouă în brațe — cea pe care i-o făcuseră cadou părinții, de vreme ce Șosetă dispăruse. Capul lui Lucas se ițise de după gard și ochii lui albaștri îi întâlniseră pe ai ei. Pisicuța se zburli și o zgâriase, încercând să fugă și să se ascundă. Băiatul se

holbase la ea și îi spusese: Ai grijă să duci pisicuța în casă la noapte. Dacă nu, o să pățească și ea ce a pățit cealaltă pisică pe care ai avut-o.

Kylie alergase plângând la mama ei. În seara aceea, părinții ei se duseseră să stea de vorbă cu părinții lui Lucas.

Nu-i spusese ce se întâmplase, dar Kylie își aducea aminte că tatăl ei păruse furios când se întorseseră din vizită. Nu că ar fi avut vreo importanță, căci a doua zi Lucas Parker și părinții lui plecaseră.

— Cu plăcere, spuse Lucas, iar în vocea lui groasă și mormăită se simțea acum un sarcasm ușor.

Apoi se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

Oh, minunat! Tot ce-i lipsea acum era să înceapă să-și facă dușmani din gașca celor care considerau oamenii ca făcând parte din lanțul trofic — și mai ales pe unul despre care știa că era în stare de lucruri abjecte. Dar trebuia să recunoască: avea să-i fie greu să se poarte frumos cu Lucas

Parker. La urma urmei, îi omorâse pisica și o amenințase că va face la fel și cu noua pisicuță.

Capitolul 11

Prezentările din timpul prânzului au fost jenante, așa cum se așteptase Kylie. Toți își spusese numele și "ce" erau, dar, când veni rândul ei, ea nu spuse decât cum o chema. Tăcerea care urmase fusese sufocantă. Holiday intervenise și explicase că originea puterii lui Kylie era încă în proces de descifrare și că atitudinea ei refractară, care nu permitea celorlalți să o citească, nu era intenționată, ci un produs al harurilor cu care era înzestrată.

Dacă se mai îndoia cineva că ea era cea mai ciudată de acolo, acum fusese informat asupra faptului chiar de către directoarea taberei. Kylie bănuia că Holiday voise să-i fie de ajutor, dar s-ar fi putut lipsi lejer de ajutorul ei. Din fericire, reușise deja să-și îndese pe gât jumătate de sendviș cu carne de curcan, căci după episodul acela nu mai putea să înghită nimic.

Imediat după reprezentația ei jenantă, îi sună telefonul. Văzu numărul mamei pe ecran și îl închise. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca tipii cu auz super fin să le asculte convorbirea.

De îndată ce întâlnirea oficială de la prânz se termină, Kylie o caută pe Holiday, să capete indicații cum să ajungă la camera ei. Cina urma să aibă loc la ora șase și, până atunci aveau după-amiaza liberă. În timpul liber, se încuraja cunoașterea și acomodarea cu colegii de tabără și de cabană.

Însă Kylie își petrecu cele patru ore făcând față emoțiilor care o copleșiseră și ascunzându-se în dormitorul ei cât o cutie de chibrituri. Înțelegea și ea diferența dintre "a se încuraja" un lucru și "a fi obligatoriu".

Stând pe pat, observă din nou dimensiunile camerei. Nu că s-ar fi plâns. Faptul că avea camera ei compensa lipsa de spațiu.

Având în vedere crizele de teroare nocturnă de care avea parte trei sau patru nopți pe săptămână, aprecia foarte mult intimitatea. Spera doar că pereții erau destul de groși ca să nu se audă ceea ce mama ei numea "țipete care-ți înghețau sângele-n vine". Cu siguranță, pereții de acasă nu erau prea groși.

Mușcându-și buza, Kylie se întrebă din nou cum de a

putut mama ei să-i facă așa ceva. Să o trimită aici, când abia săptămâna trecută îi sugerase să nu rămână nicăieri peste noapte, pentru că era jenant să o vadă și alții îngrozită, trezită năucă din somn.

Alungă gândurile despre mama ei și se uită din nou prin cameră. După-amiaza nu fusese o pierdere de vreme totală. Își despachetase bagajele, o sunase pe mama ei — alias Regina Ghețurilor —, încercase să dea de Sara, care era de negăsit și care încă n-o sunase și nici nu-i dăduse nici un mesaj, citise regulamentul și trăsese o porție sănătoasă de plâns.

O porție binemeritată.

Timp de șaisprezece ani, încercase să-și dea seama cine era. Și, deși știuse dintotdeauna că mai avea destul până să afle, se încredea în descoperirile ei. Dar astăzi înțelesese nu doar că se înșelase în privința ei, dar că nici măcar nu știa ce era.

Să vadă ea acum criză de identitate!

Telefonul sună din nou. Se uită să vadă cine o apela. Era tatăl ei.

Tatăl ei, care o părăsise.

Tatăl ei, care nu o luase de la secția de poliție.

Tatăl ei, care nu venise să o vadă înainte să fie trimisă cu forța în tabără.

Tatăl ei, care era clar că nu o iubea nici pe departe cât crezuse ea.

Tatăl ei, de care, în ciuda a tot, lui Kylie îi era foarte dor.

Dacă asta însemna că era fata tatii, atunci așa să fie! Și, în plus, probabil că era doar o situație temporară. Mai devreme sau mai târziu, avea să renunțe și ea să-l iubească atât de mult, așa cum și el renunțase la ea. Nu?

Se simțea de parcă o strângea cineva de gât. Tentația de a răspunde și de a-l implora să vină să o ia de era atât de puternică, încât Kylie azvârli telefonul la picioarele patului. Asculta târâitul lui și știa că, dacă răspundea, sigur îi va povesti despre creaturile supranaturale, despre faptul că ea era una dintre ele și despre întâlnirea cu Lucas Parker, cel care avea potențial să devină criminal în serie.

Îi fusese mereu ușor să țină secrete față de mama ei, pentru că și aceasta părea să aibă secretele ei. Dar să-i ascundă anumite lucruri tatălui ei era al naibii de greu, la fel ca algebra.

Așa că în loc să răspundă la telefon, își trânti capul pe pernă și se puse din nou pe plâns. Când cineva bătuse la ușa dormitorului, Kylie încă mai avea pe obraji urme de lacrimi.

Înainte să se decidă ce să facă, ușa se deschise și cineva își băgă nasul înăuntru.

— Ești trează?

Cum Kylie stătea în capul oaselor pe pat și îi văzu și ochii Mirandei ivindu-se deasupra nasului, nu avu cum să mintă.

— Da, răspunse ea. Miranda păși înăuntru, fără să fie invitată.

— Salut, doar ce-am... Ochii căprui ai Mirandei străluciră când o privi pe Kylie și rămase cu gura căscată.

Kylie știa ce o lăsase cu gura căscată pe micuța vrăjitoare, Kylie le invidia pe fetele care puteau să plângă fără să-și întindă rimelul, dar ei îi lipsea talentul ăsta. Când plângea, pielea ei albă se umplea de pete mari, roșii, iar ochii ei se umflau atât de mult, că nici nu mai semăna a om.

Stați așa! După cum spunea Holiday, Kylie nici nu era om. Cine să fi crezut?

— Te simți bine? întrebă Miranda.

— Da. Kylie se forță să pară veselă. E din cauza alergiei.

— Vrei să te vadă o asistentă? Serios, arăți groaznic.

Mersi.

— Nu, sunt bine. O să-mi treacă imediat.

— Nu e contagios, nu?

Miranda se opri după ce făcuse câțiva pași înapoi.

— La naiba, sper din tot sufletul că nu, se auzi o voce dinspre ușă.

Era vocea Dellei, care nu-și dăduse jos ochelarii și despre care Kylie aflase că era vampir când se prezentaseră cu toții. Da, exact. Un vampir în carne și oase.

— Nu sunt contagioasă, spuse Kylie și îi pică pe urmă fisa că ar fi trebuit să susțină că era, pentru ca ele să plece și să o lase în pace.

Miranda înainta și se așeză la picioarele patului. Della o urmă, dar nu se așeză pe pat. Își scoase ochelarii și o măsură pe Kylie din cap până-n picioare. Expresia ei încruntată îi amintea lui Kylie despre cum se holba o persoană care ține dietă la o prăjitură făcută de fetele de la Cercetași înainte de a o băga în gură și de a o strivi între dinți.

Lui Kylie i se ridică părul măciucă la gândul de a fi făcută terci în gura cuiva.

— Vii la cină și la focul de tabără, nu? întrebă Miranda.

— E... obligatoriu? întrebă Kylie, sperând să nu i se citească pe chip ce simțea față de Della.

— Ți-e frică de mine? izbucni Della, spulberând toate speranțele lui Kylie de a ascunde faptul că fata o speria în ultimul hal.

— De ce... de ce mi-ar fi frică de tine?

— Pentru că am dinți ascuțiți, de exemplu? Deschise gura și își dezveli dantura albă, care etala într-adevăr doi canini ascuțiți. Sau pentru că aş putea să-ți sug sângele?

Kylie se strădui să nu se tragă înapoi de frică, mai ales când fata își trecu limba peste buze.

— N-o mai necăji! Miranda râse și își dădu ochii peste cap.

— Gata. Della îi făcu semn cu mâna lui Kylie. Inima îi bubuie în piept și pulsul a luat-o razna. Uită-te la vena de la gât, pulsează de stă să-i pocnească. Nu cred că știe că fac mișto de ea.

Faptul că Della adusese vorba de venele ei îi făcu inima să

pompeze și mai tare.

— Normal că știu, minți Kylie. Holiday a spus că toți de aici sunt... buni.

— Și ai crezut-o? Ochii negri ai Dellei o acuzau pe Kylie că nu era sinceră. Kylie conchise în acel moment că abilitatea Dellei de a-i citi semnele vitale depășea abilitatea ei de a minți.

— Vreau să o cred. Dar n-o să mint, încă mai încerc să mă conving că... ființele supranaturale există.

— Dar și tu ești una dintre ele, spuse Miranda. Cum e posibil să nu fi știut...

— Așa crede Holiday. În ultimele minute, lui Kylie îi înviase din nou speranța că analiza lui Holiday nu era validă.

— Dar chiar ești o ființă supranaturală, insistară Miranda și Della în același timp și ridicară amândouă ușor din sprânceană.

— Sau, cel puțin, nu ești în totalitate om, adăugă Della.

Ne dăm seama de asta fiindcă ne uităm la tiparul creierului tău.

— Și voi nu vă înșelați niciodată?

Kylie își strânse și mai mult genunchii la piept.

— Toată lumea se mai înșală câteodată, admise Miranda.

— Dar nu prea des, adăugă Della.

Cu toate astea, răspunsul lor îi trezi din nou speranța lui Kylie.

— Dar se întâmplă, nu?

Acum parcă i se mai luase greutatea de pe piept.

— Da, în cazul oamenilor cu tumori pe creier, explică Della.

Kylie își rezemă fruntea pe genunchi. Fie era o ființă cu puteri supranaturale, fie avea să moară de tumoare pe creier. Nu știa nici ea ce era mai rău.

— Și mai sunt câțiva care au doar creierul varză, adăugă Miranda.

Kylie ridică ochii.

— Cum adică?

— Da, care nu au toate țiglele pe casă.

— Atunci poate sunt doar țicnită. Am mai fost acuzată de asta și înainte.

— Nu, stai așa, zise Miranda. N-a spus Holiday că ai niște haruri?

Miranda și Della ridicară amândouă mirate din sprâncene.

Kylie ridică din umeri.

— Da, dar asta poate să fie doar din cauză că am de-a face cu o fantomă supraîncărcată cu energie.

— Cu o fantomă? se mirară Miranda și Della la unison. Era posibil să se înșele, dar amândouă păreau consternate și speriate. Șocul de pe chipul lor îi aminti de reacția

de mai devreme a lui Derek, când îl întrebase dacă vedea și el fantome.

— Poți să vezi morții? Della se depărta de pat. Oh, la naiba! Nu vreau să stau în aceeași casă cu cineva care are fantome prin preajmă. E prea ciudat. Chiar și Miranda sări de pe pat. Kylie se uita la ele, complet stupefiată.

— Glumiți, nu-i așa? Vouă vă e frică de mine? Tu ești vrăjitoare. Arată cu degetul spre Miranda. Și tu ești vampir îndreptă degetul spre Della. Și mai spuneți de mine că sunt... se împunse cu degetul în piept... ciudată?

Miranda și Della făcură schimb de priviri, dar niciuna nu negă.

— Bine, lăsați-o baltă, spuse Kylie, rănită de atitudinea lor. Dar, ca să știți și voi, nu vorbesc cu ele.

Atunci își dădu seama că ambele fete se uitau la ea așa cum se uitase și ea la ele toată ziua. Acum, că simțea gustul amar al propriului medicament, Kylie începu să întoarcă problema pe toate părțile.

— Deci doar stau în preajma ta? începu Della, cercetând camera. Te rog, spune-mi că nu e niciuna aici acum.

— Nu, nu e, rosti scurt Kylie, furioasă nu pe Della, ci doar pe situația în sine.

La naiba, dacă ar fi auzit că cineva vedea fantome, și ei i-ar fi fost frică de persoana respectivă.

— Bun.

Miranda își reluă locul de la picioarele patului. Della se uita în jur.

— Nu. E prea ciudat. Nu vreau să stau în aceeași cabană CU tine.

— Nu sunt mai ciudată decât tine. Kylie se uită la fata-vampir și, fără să știe nici ea de ce, își dori ca aceasta să o

accepte.

— Are dreptate, îi spuse Miranda Dellei. Și noi îi părem probabil destul de înfricoșătoare. Eu zic să încercăm să facem relația să meargă. Știi tu, să fim amice.

Della oftă prelung.

— Bine, dar o să ne spui când o să vezi o fantomă prin jur, da?

Kylie încuviință, dar își dădu seama repede cât de greu îi va fi să le îndeplinească cererea, căci senzația familiară de răceală care o încerca în prezența unei stafii se făcu deodată simțită. Consolarea era că nu o și vedea. Nu că s-ar fi uitat prea bine în jur, dar cine putea să o acuze pentru că nu voia să dea ochii cu un mort?

Kylie nu crezuse că avea să fie în stare să mănânce, dar când mirosul condimentat și cald de pizza îi umplu nările, își dădu seama cât de puțin mâncase toată ziua. Reușise să dea gata o felie subțire de pizza cu salam și brânză și să mănânce jumătate din salată când începu să se simtă jenată de privirile fixe îndreptate asupra ei și de ridicările de sprâncene. Unii încă mai încercau să-și dea seama ce hram purta. Din partea ei, baftă! Mai luă o gură de salată, cu speranța că dacă aceștia reușeau să se lămurească, poate aveau să-i spună și ei secretul.

Când mătură sala cu privirea, Kylie îl zări pe Derek, care stătea la altă masă. Lângă el era așezată o fată cu părul roșcat, și din limbajul trupului ei îți dădeai seama că era mai interesată de Derek decât de pizza din farfurie. Stătea atât de aproape de el, încât sânul ei stâng îi atinge brațul și, după felul în care Derek se aplecase și el spre ea, Kylie trase concluzia că și lui îi plăcea atenția pe care i-o dădea fata

Pe Kylie o încercă o ușoară gelozie, dar își înăbuși sentimentul. Asta din cauză că semăna cu Trey. Își mușcă buza și își stăpâni emoțiile, știind că trebuia să aibă grijă în privința lui Derek. Era ușor să interpreteze greșit sentimentele pe care le avea pentru el.

Chiar în acel moment, tipul pe jumătate fee o privi peste umăr. Privirile li se întâlneau și niciunul nu și-o feri. Tremurul din stomac, de data asta plăcut, se făcu din nou simțit.

— Cred că te place, șopti Miranda. Dându-și seama că ea și Derek atrăseseră atenția celorlalți, Kylie se uită în altă parte.

— Probabil că e doar curios în privința mea, ca toți ceilalți îi răspunse ea tot în șoaptă.

— Nu. I s-au aprins călcâiele după tine, insistă Della, aducându-i aminte lui Kylie despre auzul super fin al unora de aici. Când stătea lângă tine la masa de prânz, emana atâta testosteron, că nici nu mai puteai să respiri. Vrea să te aibă, o tachină Della.

— Ei bine, n-o să se aleagă cu nimic, spuse Kylie.

— Să înțeleg că nu-l placi? întrebă Miranda, părând încântată.

— Nu în sensul ăsta. Simțea că minte, dar nu se sinchisi, căci știa că orice sentiment ar nutri, era născut din faptul că băiatul semăna cu Trey. Avea destule pe cap acum. Cu siguranță n-avea nevoie să se arunce cu capul înainte într-o altă relație, mai ales una bazată pe minciună. Derek nu era Trey.

Și Trey o voia înapoi. Sau, cel puțin, așa lăsase să se înțeleagă la telefon mai devreme. Cu toate lucrurile care o bombardaseră în acea zi din toate direcțiile, nu avusese

timp să se gândească la cum o făcea să se simtă confesiunea lui. Fericită? Tristă? Furioasă? Sau poate puțin din toate?

Încercând să nu se lase copleșită de emoții, Kylie întinse mâna după paharul de suc dietetic și se uită la Della cum trăgea din salamul de pe pizza și îl băga în gură. Vârful caninilor ei ascuțiți îi atrase atenția lui Kylie și gândurile ei săriră de la Trey la cele legate de conviețuirea cu un vampir.

Când văzu încă o bucată de salam dispărând în gura Dellei, Kylie își dădu seama că fata mânca. Din cărțile de ficțiune pe care le citise, Kylie trăsese concluzia că vampirii nu mâncau. Ei doar beau... Ochii lui Kylie dădură peste paharul Dellei, plin cu un lichid roșu și vâscos.

— Oh, la naiba!

Lui Kylie i se întoarse stomacul pe dos și își puse mâna la gură.

— Ce e? întrebă Della.

— Ala e... sânge? îngăimă ea și se uită prin sală, observând paharele pline cu substanța roșie de pe mese.

Miranda se aplecă spre ea.

— E scârbos, nu-i așa?

— Să umbli cu un broscoi după tine, asta e scârbos! se auzi vocea Dellei, în care se simțea o ușoară iritare.

— Eu nu umblu cu niciun broscoi după mine, tună Miranda, și ochii ei căprui se aprinseră de ceea ce părea a fi jenă. Am aruncat o vrajă asupra tipului ăstuia. O merita, normal, dar acum nu pot să o desfăc, așa că de câte ori nu se poartă cum trebuie, se transformă automat într-un broscoi vine să mă vadă. În vocea Mirandei se simțea disperarea, dar Kylie aproape că nici nu băgă de seamă. Fără să știe nici ea de ce anume, faptul că Miranda putea să-i transforme pe oameni în broaște nu o deranja nici pe

departe cât faptul că Della bea sânge. Dumnezeu! Ce fel de sânge era?

Della se uită la Kylie și îi citi dezgustul de pe chip.

— Și să vezi morți e scârbos. Ce fac eu acum..., spuse ea, ridicând paharul și luă o înghițitură zdravănă, asta nu e scârbos.

Când Della luă paharul de la gură, câteva picături roșii i se strânseseră chiar sub buza de jos. Della scoase afară limba rozalie și le linse.

Stomacul lui Kylie se strânse și pizza, care se făcuse cocoloș în burtă, voia să iasă acum afară pe gură.

— Bineînțeles, zâmbi Della răutăcios, o să aflați când o să fiți nevoite să gustați.

— Am gustat astă-vară și mi s-a părut scârbos, comentă Miranda. Are gust de monedă murdară.

— Ce? Kylie înghiți cu noduri. Trebuie să beau sânge? Nu am de gând să fac așa ceva. Nu. Eu nu fac așa ceva. Își puse mâna la gură și se strădui să nu vomite.

— Nu trebuie să bei, doar să guști, explică Miranda. Toți trebuie să învățăm despre culturile celorlalți spre sfârșitul verii. Noi, vrăjitoarele, pregătim o ceremonie și arătăm câteva practici de magie; iar vârcolacii — ultima dată l-am văzut pe Lucas Parker transformându-se. A fost înfricoșător. Orice ai face, ai grijă să nu enervezi vreun vârcolac.

Mintea lui Kylie nu mai stăruia asupra obiceiului de a bea sânge, ci se fixă pe imaginea lui Lucas Parker transformându-se în vârcolac. Apoi își aminti mica lor întâlnire de la prânz. Cea în care probabil că îl enervase.

Bineînțeles, nu avea nevoie să audă avertismentul Mirandei. Kylie știa din proprie experiență de ce era în stare. Și atunci, fără să știe nici ea din ce pornire

nebunească, se trezi căutându-l prin mulțime. Fie nu era acolo, fie stătea cu spatele la ea.

— Vârcolacii nu sunt la fel de agresivi ca vampirii, spuse Della, apărându-și specia cu înflăcărare. Vârcolacii n-au puteri depline decât o dată pe lună. Însă vampirii — noi funcționăm la maximum douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Cu ai mei n-ai vrea să te pui niciodată, nu cu vârcolacii.

Kylie încerca să rumege informațiile în timp ce stomacul ei se chinuia să digere bucățile de pizza.

— Și au mai fost și cei care se transformă în animale — a fost ciudat, dar nu înfricoșător, continuă Miranda.

— Și zânele ce au făcut?

Întrebarea fu rostită de o voce groasă, evident masculină.

Kylie recunoscuse vocea lui Derek înainte să îl vadă. Și când îl zări, realizează că și el o privea. Se uita fix la ea.

Stomacul i se strânse și mai mult. Doar că de data asta senzația, ca și tremurul de mai devreme, nu era chiar neplăcută. Mda, trebuia să fie foarte atentă în privința lui Derek când era vorba de emoțiile ei.

— Păi, începu Miranda cu vocea mai pițigăiată decât de obicei, pentru că zânele au haruri diferite, fiecare a făcut o reprezentare scurtă.

Miranda își flutură părul și zâmbi larg.

— Harul tău care e? îl întrebă Della pe Derek, apoi luă o altă bucată de salam de pe pizza și o strecură în gură, printre buzele care doar ce sorbiseră sânge.

Întrebarea fu urmată de o pauză lungă. Derek deveni rigid.

— Cine a spus că am vreun har? Tonul lui lăsa să se înțeleagă că nu-i plăcea să fie luat la întrebări. Sau poate

semăna cu ea și nu era prea încântat de harurile pe care le avea.

— Una dintre zânele de anul trecut putea să citească gândurile oamenilor, continuă Miranda, care era clar că nu băgase de seamă dispoziția lui Derek. Poți să-mi citești gândurile acum?

Își mușcă buza și îi aruncă o privire senzuală. Kylie se uită rapid la Derek. Putea oare s-o facă? Nu, nu credea că era în stare, pentru că o întrebase mai devreme ce era. Sau făcuse doar conversație?

Își aminti că avusese câteva gânduri intime despre corpul lui și îl comparase cu al lui Trey. Oh, minunat! Cât de jenant ar fi dacă ar ști că și-l imaginase fără tricou pe el?

Apoi își dădu seama că și acum făcea la fel. Kylie simți că obrazii îi luau foc, și lui Derek, care se holba în continuare la ea, nu-i scăpa nimic.

— Alta putea să miște obiectele cu puterea minții, spuse Miranda mai tare, ca și cum încerca să-i atragă atenția lui Derek. Bineînțeles, și vrăjitoarele pot să facă asta.

— Pe bune? Mirarea Dellei părea să fie sinceră. Fă acum. Mișcă-mi farfuria.

Se lăsă pe spate, ca și cum ar fi vrut să-i facă loc Mirandei să se desfășoare.

Miranda se uită la Della și se încruntă.

— Nu pot. E împotriva regulamentului.

— Regulament? La naiba cu regulile! spuse Della. Fă-o! Nu o să știe nimeni în afară de noi.

— Nu pot.

Obrazii Mirandei deveniră rozalii, aproape la fel ca șuvițele de păr. Lui Kylie îi părea bine că nu era singura care se înroșea.

— De ce nu? continuă Della să-și pledeze cauza. Doar din cauza unei reguli stupide?

Miranda îi aruncă o privire feroasă Dellei.

— De ce nu te duci tu să te îneci în sânge? Miranda se uită la Derek, pe care era evident că voia să-l impresioneze, și se înroși și mai mult.

— Oh, înfinge un țărnuș în mine și gata! tună Della.

— Dacă nu ai grijă, s-ar putea s-o fac, îi răspunse prompt Miranda, iar stânjeneala care i se citea pe chip se transformă în furie.

Kylie se uita când la Miranda, când la Della, care își aruncau pe rând insulte una alteia.

Grozav! Acum cele două colege de cabană urmau să încerce să se omoare între ele.

— Ar trebui amândouă să vă calmați! spuse Derek, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Mai calmă de atât nu pot să fiu, zise Della și se concentra asupra Mirandei. Cineva are capsă pusă. Și ai face bine să ai grijă, că aș fi mai mult decât bucuroasă să ți-o desfac eu.

Se ridică brusc în picioare și, înainte să apuce Kylie să se uite la ea, se făcu nevăzută.

— Super, se auzi o voce nouă din mulțime. Perry, alias Tipul-cu-ochii-ciudați care se transformase în unicorn, stătea lângă Derek. Kylie se uită în ochii lui negri și inima începu să-i bată nebunește, panicată.

— Salut, îi zise Perry Mirandei. Mi-ar plăcea să vă văd luându-vă la bătaie și sfâșiindu-vă hainele.

— Poate în visele tale! îi spuse Miranda.

— Da. Perry chicoti pe înfundate. Mai ales partea cu sfâșiatul hainelor.

— Maturizează-te și tu odată! Miranda luă tava ei și a lui Kylie și se duse să le golească.

— Mersi, îi spuse Kylie, dar se uita când la Derek, când la Perry, fără să-și dea seama care o agita mai mult — Derek, care o făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă, sau Perry, care pur și simplu o speria din cale-afară. Îi sună mobilul. Îl scoase din poșetă, sperând să fie Sara, care să-i dea vestea că nu era însărcinată, nu tatăl ei. Un suspin îi scăpă printre buze când văzu numărul Sarei.

— Ne vedem mai târziu, le spuse ea băieților. Apoi, dornică să plece de acolo cât mai repede, ieși afară, unde putea să vorbească în intimitate. Deși cine naiba știa cât de departe trebuia să meargă ca să nu o audă cei cu auzul fin?

Capitolul 12

— Să nu intri în panică, îi zise Kylie Sarei după ce vorbiseră vreo treizeci de minute. Probabil că o să fie totul bine. Kylie nu putea să o spună cu prea mult entuziasm, dar încercă. Asta făceau prietenii. Deși, în adâncul sufletului, Kylie știa că dacă Sara era gravidă, și se părea că erau destule șanse să fie, nu avea cum să fie bine.

— Mersi, Kylie, spuse Sara. Ce-o să mă fac fără tine toată vara?

— O să supraviețuiești, o asigură Kylie. Și eu tot asta plănuiesc să fac.

Kylie petrecuse ultima jumătate de oră ascunzându-se în spatele biroului directoarelor. Stătea jos, pe pământ sprijinindu-se de un copac, și încerca să o calmeze pe Sara.

Mama Sarei își anulase prânzul cu prietenele și insistase ca fiica ei să-și petreacă ziua cu ea, să meargă la muzeul de artă și pe urmă la cumpărături. Muzeul de artă din Houston

era grozav și Sarei chiar îi plăcea arta. Cât despre cumpărături, cui nu i-ar surâde? Dar nu în compania mamei tale când stai cu sufletul la gură și nu știi dacă nu cumva ești însărcinată.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că se întâmplă asta, continuă Sara.

Nici măcar nu-și luase un test de sarcină încă. Era prea îngrozită.

Și Kylie era preocupată până peste cap cu problemele ei, dar faptul că vorbea cu Sara despre necazurile acesteia o ajuta să nu se mai gândească la ale ei. Și, în plus, cam asta făceau de regulă. Toată atenția era concentrată asupra Sarei. Kylie trebuia să recunoască faptul că, atunci când Sara era supărată, și uneori chiar și când nu era, avea tendința să fie puțin cam preocupată de propria persoană. Pe Kylie nu o deranja acest lucru. Preferase dintotdeauna să-i asculte pe ceilalți discutând despre problemele lor decât să pălăvrăgească despre ea. Asta îi prindea bine acum, se gândi Kylie, de vreme ce nu putea să vorbească despre ce se întâmpla. Cel puțin nu cu o persoană normală.

— Trebuie să închid, spuse Sara. Soarele, cu ultimele puteri, își arunca razele aurii peste peisajul verde. Odată cu lăsarea serii, căldura nu mai părea așa de sufocantă.

— Sună-mă după ce-ți faci testul, o rugă Kylie.

— Așa o să fac. Mersi. Kylie închise telefonul și ochii. Sprijinindu-și capul de copac, își aminti proaspăta speranță pe care începuse ce curând să o nutrească, și anume că Holiday se înșela în privința ei și că nu avea puteri supranaturale. Își mai aminti și de cei doi tipi în costume negre care spuneau că tabăra ar putea fi închisă dacă lucrul respectiv nu avea să înceteze — nu că ar fi avut habar la ce

se refereau. Dar dacă ambele speranțe deveneau realitate, Kylie aproape ca putea să considere că viața ei era tolerabilă.

Sau măcar într-o oarecare măsură. Aproape că simțea că putea să facă față problemelor legate de părinții ei, de bunica și de Trey. E uimitor cum ți se schimbă perspectiva asupra lucrurilor după ce află că e posibil să nu fii o ființă umană.

Vocea lui Holiday îi răsuna în minte: Adevărul... adevărul e că nu știm ce ești. E posibil să fii zână, sau să te tragi dintr-un zeu. Sau...

Kylie își aminti că o întrerupsese pe directoarea taberei și acum își dorea să nu o fi făcut. Chiar dacă nu renunțase la ideea că era o persoană normală, tot nu putea să nu se întrebe ce altceva putea să fie.

Încercând să oprească șuturile emoționale care amenințau să îi răscolească stomacul, Kylie se concentra, străduindu-se să nu se gândească la nimic și doar să asculte. O adiere de după-amiază târzie făcea frunzele copacului să foșnească, greierii se încălzeau pentru concertul de noapte și un pui de pasăre își striga mama. Kylie își aminti de drumetețiile pe care le făcea cu tatăl ei. Să încerce oare să-l sune înapoi?

Mai târziu, își zise ea. Poate până atunci se lămurea ce să-i spună în legătură cu faptul că nu venise să o ia de la secția de poliție când îl chemase. Între timp avea să stea acolo, să se lase absorbită de natură și să se relaxeze, atât cât putea. Închise ochii și, încet, tensiunea se risipi.

Nu știa cât timp trecuse, dacă erau zece minute sau o oră, dar ceva o făcu să se trezească tresărind din visare.

Deschise ochii imediat, dar nu se vedea nimic în jur, era

întuneric beznă. Rămase încremenită, ascultând. Nici măcar greierii nu respirau. Luptându-se cu frica de necunoscut își aduse aminte că monștrii existau cu adevărat.

Un răget gros, sinistru, ca al unui leu, umplu tăcerea și întunericul din jur. Apoi se auzi urletul câinilor... sau erau lupi? Aruncă o privire în sus, spre cerul negru. Luna, care nu era plină, se vedea în ceață din cauza norilor care o acopereau. Simți brusc nevoia de a merge undeva unde să se simtă în siguranță. Înainte să se miște, auzi o creangă trosnind.

Nu era singură.

Inima îi bătea nebunește și cântări opțiunile pe care le avea - să țipe sau să o ia la fugă. Sau poate și una, și alta. Înainte să apuce să facă ceva, se auzi o voce.

— Tot ți-e frică de mine, nu? Recunosc vocea Dellei și bătăile inimii i se mai potoliră.

— Nu la fel de mult ca înainte. Kylie ridică privirea. Silueta fetei-vampir se profila amenințătoare deasupra ei. Della râse.

— Îmi place felul în care spui aproape mereu adevărul.

— Tu chiar poți să-ți dai seama când cineva minte? o întrebă Kylie.

— Nu întotdeauna. Depinde de cât de bine se pricep să mintă. Cei buni pot să-și controleze pulsul suficient încât să nu-l aud. Și mai sunt și cei pentru care a minți este ceva atât de firesc, încât nu-i afectează.

Kylie se ridică în picioare și se scutură de iarba și nuiielele care i se lipiseră de fund. Trebuia să fie precaută și să nu o mintă pe Della. Sau să se perfecționeze în domeniu.

— Holiday m-a trimis să-ți iau urma după miros.

— După miros? În întuneric, Kylie de-abia putea să deslușească fața Dellei, dar își dădea seama că fata zâmbea. Dinții ei albi aproape că luceau în noapte. Poți să mă miroși? Kylie își duse brațul la nas.

Della se aplecă și adulmecă, de parcă avea în față vreun fel de mâncare. Fata slobozi un geamăt apreciativ.

Caninii ascuțiți ai Dellei se iviră la colțurile gurii și Kylie își trase rapid brațul. Zâmbetul îi pieri. Kylie avea ciudata impresie că vampiroaica nu voia să se teamă de ea. Deci și vampirii aveau sentimente. Cumva, acest lucru o făcea pe fată să pară mai umană și mai puțin înfricoșătoare.

— Toată lumea e la focul de tabără. Della o luă din loc.

Kylie pășea la unison cu ea, ceea ce nu era ușor, de vreme ce pasul Dellei era destul de iute.

— Chiar ți se pare că miros frumos? Della nu se uită la ea.

— Vrei să te mint ca să te simți mai bine sau vrei să-ți spun adevărul?

— Adevărul... cred.

Della se opri din mers și rosti pe un ton arțăgos:

— Prin vene îți curge sânge, mie îmi place mult sângele, așa că e adevărat, miroși delicios. Dar asta nu înseamnă că... Să-ți dau un exemplu. Imaginează-ți că ți-e foame și intri într-un fast-food. La mesele pline cu farfurii cu hamburgeri mari și succulenți și cartofi prăjiți uleioși stau mulți oameni. Mirosul ți se pare divin. Așa că... ce faci?

— Mă grăbesc să comand, răspunse Kylie, fără să se prindă.

Vrei să spui că n-ai fura mâncare din farfuria nimănui?

— Nu, spuse Kylie.

— Bun, deci dacă e rău să furi prânzul cuiva, îți imaginezi și tu că dacă aș fura jumătate de litru de sânge, s-ar face mai

mare vâlvă decât dacă aş şterpeli un Big Mac. Ar trebui să fiu lihnită de foame sau furioasă de-a binelea ca să fac asta.

Fata se înflăcărase. Kylie o întrebă:

— Şi se întâmplă des să te înfurii rău de tot? Te-ai înfuriat vreodată atât de tare? Della pufni exasperată.

— N-am omorât niciodată pe nimeni. Asta vrei să auzi de la mine?

— Da, Kylie zâmbi. Deci vampirii nu sunt de fapt o ameninţare pentru oameni?

— N-am spus asta, zise Della.

— Adică? întrebă Kylie.

— Adică așa cum sunt oameni buni și răi, așa e și cu vampirii. Sunt și ei buni și răi. Și mai sunt și vampirii cu adevărat răi, care fac parte din găști și încearcă în mod voit să facă prăpăd peste tot pe unde merg.

— Prăpăd în ce sens? întrebă Kylie.

— Să spunem că ți-ar fura Big Mac-ul. Sau mai rău.

— Bine, spuse Kylie, destul de sigură că știa ce însemna "mai rău" și că nu-i plăcea câtuși de puțin.

— Și mai sunt și cei de mijloc, continuă Della.

— Cei de mijloc?

— Ca oamenii despre care se știe că au avut ceva bebele, dar care nu sunt în totalitate răi. Și vampirii pot fi așa.

Kylie încuviință. O luară din nou din loc, și curiozitatea ei crescuse.

— Tu ce abilități ai? Asta dacă... nu te deranjează că te întreb.

— Simțuri ascuțite. Forță fizică mai mare. Și... O, la naiba, mi-am amintit ce haruri ai tu. Se opri brusc. Sper că nu e nicio fantomă în jur, nu?

Kylie verifică rapid dacă simte vreo adiere rece.

— Nu. Dar, pe bune, nu cred că am haruri de-adevăratelea.

— Nu vrei să ai haruri, nu-i așa? întrebă Della.

— Nu, răspunse Kylie, simțind că era gata să mintă. Apoi își aminti că Della era un detector uman de

minciuni — de fapt nici uman nu era un termen potrivit.

Kylie își dădu seama că se îndreptau spre pădure. Niște nori trecură prin dreptul lunii și zona se cufundă în beznă. Atunci Kylie auzi din nou răgetul gros al unui animal care semăna cu o pisică sălbatică.

— Ai auzit? întrebă ea.

— Te referi la tigru alb?

— Cum?

Kylie întinse mâna și o apucă pe Della de cot. Răceala pielii fetei o făcu pe Kylie să-i dea drumul aproape mai repede decât o înșfăcase. Răgetul încetă, dar temperatura pielii Dellei o făcu să se înfioare. Oare vampirii chiar erau morți? Nu se vedea în stare să pună întrebarea asta.

Della se uită la ea de parcă își dăduse seama că răceala ei îi provoca repulsie. Kylie își plecă privirea și încercă să tragă de o nua care i se agățase de blugi, cu speranța că Della nu avea să observe prea multe.

Când Della se puse din nou în mișcare, Kylie își aminti unde rămăseseră.

— Dar suntem în Texas. Aici nu sunt tigri albi.

— Ba da, în rezervații. E una la câțiva kilometri de aici. E și adăpost, și parc în același timp. Ca o grădină zoologică. Vizitatorii pot să intre cu mașina și chiar să hrănească animalele mai îmblânzite.

— Am fost și eu odată la o rezervație, spuse Kylie. Doar că nu știam că e una și aici.

— Ba da. Della ridică bărbia și adulmecă. Și majoritatea animalelor au nevoie să li se curețe litierele. Miros urât. Mai ales rahatul de elefant.

Kylie trase aer în piept, cu teamă să nu simtă duhoarea, dar doar mirosul pădurii, de pământ reavăn și vegetație, îi umplu nările. Presupuse că nu era mereu bine să ai un simț al mirosului ascuțit.

Cu fiecare pas, se aprofundau și mai mult în pădure. Tufele cu spini i se agățau de blugi. Trebuia să meargă repede ca să țină pasul cu Della. — Unde e focul de tabără? întrebă Kylie gâfâind.

— Cam la cinci sute de metri de aici. Puțin mai departe de cabana noastră.

— De ce n-am luat-o pe potecă?

— Pe aici e mai scurt. Poate pentru un vampir. Mai merșeră trei-patru minute fără să vorbească. Kylie se gândea la toate întrebările pe care ar fi vrut să i le adreseze Dellei, dar nu știa dacă nu cumva aceasta s-ar fi simțit ofensată.

Concentrându-se la mers ca să evite tufișurile mari, cu spini, și cioturile de rădăcini, Kylie intră direct în Della.

— Scuze...

Della se întoarse atât de repede, încât Kylie văzu doar ceva în ceață, dar nu avea cum să se înșele când simți mâna rece a fetei peste gură.

—Șșt!

Pe chipul ei fioros se citea acum și amenințare odată cu avertismentul. Apoi se întoarse din nou cu spatele, cu capul înclinat într-o parte, de parcă asculta.

Kylie ciuli și ea urechile. Dar, ca și mai înainte, când doar ce se trezise, în pădure domnea liniștea — nu se auzeau nici

insecte, nici păsări. Chiar și copacii păreau că-și țineau respirația.

De ce?

Un curent de aer rece le trecu rapid pe lângă cap, ca și cum ar fi zburat ceva pe lângă ele. Dar nu se vedea nimic. Atunci Della scoase un mârâit gros, gutural.

Kylie ridică privirea. Ochii fetei luceau și o lumină verde fosforescentă îi izvora din față, făcând-o să semene cu orice, mai puțin cu o ființă omenească. Frica se instalează nestingherită în pieptul lui Kylie, îngheșuindu-i inima și plămâni.

Se auzi din nou bătaia de aripi. Kylie se uită înapoi peste umăr și, când se întoarse din nou, îl văzu. Stătea mult prea aproape — ocupându-i jumătate din spațiul personal. Clipi și îi văzu ochii asiatici, negri ca tăciunele. Ochi care semănau cu ai Dellei, doar că ai lui aveau o lucire aurie, nu verde.

Privirea lui nefirească se concentra asupra Dellei.

— Salutare, verișoară!

Își îndreaptă rapid privirea strălucitoare spre Kylie și se aplecă spre ea. Nările i se dilatară.

Capitolul 13

Până să apuce Kylie să decidă cum să reacționeze, Della sări în fața ei. — Ce faci? întrebă Della. N-ai voie... n-ai voie să fii aici.

— Nu-ți face griji, verișoară, spuse el. Nu pot să mă vadă sau să mă adulmece de la o așa distanță. Le știu limitele.

— Lasă asta! N-ar trebui să fii aici, mârâi Della la el.

— Deci nu pot să vin să-mi văd verișoara preferată?

— Nu aici. Flutură din mână. Acum pleacă până nu dau de belele din cauza ta.

— N-ai de gând să-mi faci cunoștință cu tipa asta care miroase atât de bine?

Într-o clipită, se deplasă din nou în fața lui Kylie. De data asta chiar mai aproape de ea. Bărbia lui era traversată de o cicatrice urâtă. Mirosul respirației lui îi gădilă nările.

Mirosea ca o alimentară atunci când te apropii prea mult de raionul de cărnuri. Carne crudă.

Un cuvânt îi răsună în creierul peste care pusese stăpânire teama.

Fugi!

Frica nu o lăsă să se supună îndemnului.

Della mârâi și, într-o clipită, colega ei de cameră, fata-vampir, se puse între Kylie și verișorul ei cu cicatrice pe față.

— Las-o în pace, Chan! O sperii. El făcu un pas înapoi.

— Mă uitam doar. Am mâncat deja. Își trecu mâna peste cămașă — o cămașă pastelată, pe care Kylie observă niște pete care puteau foarte bine să fie...

Frica îi îngheță respirația când simți mirosul de cupru al sângelui. Slobozi un sunet. Făcu un pas înapoi și fu cât pe ce să se împiedice de propriile picioare.

Della îi aruncă o privire rapidă, apoi se concentrează din nou asupra lui Chan.

— Du-te acasă! Ne vedem când se termină tabăra.

— Și ai de gând să ni te alături după ce ieși din închisoarea asta? întrebă el.

— Nu știu ce o să fac după aia. De asta sunt aici, ca să-mi dau seama.

— Părinții n-o să te accepte niciodată. Nu mai poți să trăiești în lumea aia, spuse Chan.

— N-ai de unde să știi, insistă Della și în vocea ei se simțea durere.

— Ba da. Am văzut pe pielea mea. Cruță-te și pe tine, și pe ei de durere și vino să locuiești cu noi. Noi suntem noua ta familie.

— Ți-am spus că o să mă hotărâsc când o să plec de aici.

— Aici o să ți se împuie capul cu minciuni. Ei vor să ne schimbe... pe toți. E o manevră de-ale guvernului.

— Ba nu-mi împuie capul cu nimic. Mi-au spus-o clar. E alegerea mea. Acum pleacă până nu mă bagi în bucluc.

— Buclucul e porecla mea, verișoară.

— Chan! Della mârâi din nou.

— Nu ești deloc distractivă, spuse el și apoi plecă, mișcându-se atât de repede, încât lăsă doar o senzație rece de frică în urma lui.

Kylie găsi un copac de care să se sprijine. Della stătea pe loc, cu capul înclinat într-o parte, de parcă asculta, cu ochii în direcția în care dispăruse Chan. Nu încăpea nicio îndoială că voia să se asigure că plecase.

Se întoarse încet spre Kylie. Ochii ei nu mai luceau acum, ci erau din nou negri. Luna își găsi calea printre nori și astfel Kylie putu să vadă emoțiile care se citeau pe chipul Dellei.

— Îmi pare rău, spuse ea și era evident că vorbea sincer.

Kylie nu putu să-i răspundă. Nici măcar nu-și recăpătase suflul. Se sprijinea de copac și se îmbrățișa ca să lupte cu fiorii reci care îi străbăteau corpul și care nu aveau nimic de-a face cu temperatura de afară.

— Nu ți-ar fi făcut nimic rău, spuse Della.

— A vorbit despre mine ca despre un fel de mâncare, insistă Kylie, reușind cu greu să rostească asta, căci tremura din tot corpul.

— Îi place să sperie oamenii. Dar n-ar fi făcut nimic rău. Kylie ridică din sprânceană a îndoială.

— El e... face parte din găștile alea care fac rău oamenilor?

— Nu, numai că-i place câteodată să se dea în spectacol.

— Din cauza asta tot încerci să te pui între noi?

— Am făcut-o pentru că-ți miroseam frica. Deși Kylie nu o crezu în totalitate, simțea că Della credea în ce spunea. Sau, cel puțin, voia să creadă.

Acum se auzeau din nou zgomotele obișnuite ale pădurii și câteva insecte țârâind în depărtare. Della stătea pe loc și aproape că nu mai avea astâmpăr.

— Pot să-ți cer o favoare mare?

— Ce anume? întrebă Kylie.

— Să nu spui nimănui ce s-a întâmplat. Nu avem voie să fim vizitați de alte ființe supranaturale.

Tonul rugător al Dellei părea să o coste.

— Și dacă se întoarce?

Kylie aproape că simțea mirosul de carne crudă pe care-l emanase răsuflarea lui.

— N-o să se întoarcă. O să am eu grijă. Della se opri și îi cercetă chipul lui Kylie. Te rog! Dacă se află, aș putea fi trimisă acasă și acum chiar trebuie să fiu aici.

Kylie își aminti cum o apăruse Della și, din motive pe care nu le înțelegea prea bine, se bizuia pe ea să o apere și altădată. Dar oare avea destulă încredere în ea încât să-și pună viața în mâinile ei? Probabil că nu, însă instinctul

hotărî în locul ei.

— Ai grijă doar să nu se mai întoarcă. Nu vreau să devin altă pată de sânge de pe cămașa lui.

Când rosti aceste cuvinte, simți din nou un fior pe șira spinării.

Observând că senzația de frig nu dispărea, Kylie se întrebă dacă era din cauza fricii sau dintr-un alt motiv. Oare era cineva cu ele? Altcineva...

— Mersi. Della zâmbi. Știam eu că-mi ești simpatică. Hai să mergem la focul de tabără până nu trimit pe cineva după noi.

Se puseră din nou în mișcare, dar Kylie mai făcea doi pași, se mai uita în urmă. Nu era sigură ce o speria mai tare - să vadă o fantomă sau pe verișorul Dellei?

Mirosul de lemn ars se întetea pe măsură ce înaintau prin pădure. Luna se ascundea și se ivea dintre nori, învăluindu-le fie în penumbră, fie în întuneric beznă. Sunetele ciudate de animal se auzeau în continuare în depărtare — lei, elefanți, ba chiar și lupi. Dar, din fericire, senzația de frig dispăruse în întunericul nopții.

Della părea că știa pe unde mergea și Kylie o urma îndeaproape, ignorând măcăcinii care i se agățau de blugi. Într-un final, se zări o lucire roșiatică printre copaci.

Capabilă din nou să gândească limpede, Kylie profită de ultimele minute pe care le mai petreceau singure ca să-i pună Dellei câteva întrebări.

— Verișorul tău... el ți-a făcut asta? Della se uită peste umăr.

— Ce să-mi facă?

— El te-a transformat în vampir?

— Oh, nu! M-am născut cu virusul ăsta. Dar probabil că

s-a activat în urma contactului cu el.

— Eu credeam că devii vampir dacă ești mușcat. Sau e doar un mit? Îmi dau seama că sunt o grămadă de mituri despre ființele supranaturale. Am văzut că poți să mănânci pizza. Și stăteai la soare. Della zâmbi.

— Nu mă împac prea bine cu soarele, dar problema se rezolvă în mare cu loțiune de plajă. Pot să mănânc. Nu ca înainte, însă. Acum cel mai mult simt nevoia de sânge. Și e adevărat, unii oameni pot să se transforme în vampiri după ce sunt... mușcați. Anumite părți din mituri sunt adevărate. Totuși, majoritatea ne naștem cu virusul. Dar trebuie să fii expus altui vampir ca să se activeze.

Kylie se strădui să înțeleagă.

— Deci ai știut că ești vampir toată viața? Della chicoti.

— N-aș putea spune că da. Virusul circulă în neamul meu, dar nu știi niciodată ce o să se întâmple, căci afectează doar un membru din cincizeci și chiar și atunci e posibil ca virusul să nu fie activ. Toți au crezut că Chan a murit într-un accident de mașină când era în Franța. Apoi l-am văzut într-o noapte, la o petrecere. M-a speriat rău de tot.

— Cred și eu.

Multe dintre lucrurile care se întâmplau în ultimul timp o speriau și pe ea rău de tot.

— Oricum, bineînțeles că el simțea că aveam gena și știa că, dat fiind că venisem în contact cu el, aveam să mă transform și să-mi fie rău de tot. A venit să mă ajute. Mi-a spus că sunt vampir. A fost un șoc serios pentru mine. Cam ce simți tu acum.

— Da, dar mie nu mi-e rău. Nu știm încă dacă am ceva puteri sau nu.

— E adevărat, negarea face parte din proces, spuse Della.

Îmi amintesc. Puteam să jur că aveam o formă urâtă de gripă porcină.

Kylie își mușcă buzele ca să nu nege din nou și o lăsă pe Della să continue.

Am trecut și eu prin toate fazele. Bineînțeles, în cazul vampirilor e mai rău. Transformarea e a naibii de dureroasă.

Dădu la o parte câteva crengi din calea ei și le ținu să treacă și Kylie.

- Deci părinții tăi nu știu? întrebă Kylie.

— Faci mișto de mine? răspunse Della. Ar lua-o razna. Mergeau în continuare și Della zise:

— La început, mi-a fost foarte rău. Nici doctorii nu înțelegeau ce era cu mine. Chan mi-a explicat totul. S-a ascuns în dormitorul meu și m-a îngrijit aproape două săptămâni. Îi sunt profund recunoscătoare pentru asta.

— Așa de mult încât să-ți părăsești familia pentru el? întrebă Kylie, aducându-și aminte subiectul disputei dintre cei doi.

Apoi își aminti de drama din propria familie și empatiza cu situația grea a Dellei. Să pierzi pe cineva iubit era al naibii de dureros. Imaginea tatălui ei îi apărură în minte pentru o clipă și simți cum i se strânge inima.

Emoția făcea ochii Dellei să lucească.

— Există o comunitate de vampiri care locuiește în Pennsylvania. Chan crede că cel mai bine ar fi să mă stabilesc acolo. E greu să locuiești cu părinții și să le ascunzi lucrul ăsta. Doar că... nu știu cum e bine. Noi... eu și familia mea eram foarte apropiați înainte. E adevărat că tata a fost mereu sever, dar știu că mă iubește. Mama era prietena mea cea mai bună și mai am și o soră mai mică și nu concep să o părăsesc.

— Te-ar lăsa mama ta să pleci dacă ai ruga-o?

— Nu. Ar trebui să fug și știu că asta le-ar frânge inimile. Din cauza asta, majoritatea vampirilor tineri își înscenează moartea, ca familiile lor să meargă mai departe. Eu nu vreau să fac asta, dar... Și acum le frâng inima. Acasă e ca o zonă de război.

Vocea Dellei tremura și Kylie nu se uită la ea, dar își imaginează că, dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut probabil lacrimi în ochii colegei ei. Deși Kylie nu era sigură că vampirii puteau să plângă. Dar, oricum ar fi fost, în vocea ei se simțea durerea.

— E greu, continuă Della. A trebuit să ies afară noaptea ca să caut sânge. Că doar nu pot să păstrez o rezervă în frigider. Acum sunt mai mult o pasăre de noapte și mi-era aproape imposibil să nu adorm la școală, mai ales dacă era și o oră plictisitoare. Conducerea școlii a convins-o pe mama că fie mă drogăm, fie eram depresivă. Părinții mei, chiar și mama, erau tot timpul cu gura pe mine și mă acuzau de tot felul de porcării. Ne certam toată ziua și nu aveam cum să pun capăt discuțiilor. Așa că e posibil ca Chan să aibă dreptate.

Kylie își căuta febril cuvintele, neștiind ce să-i spună. Se uită drept în față și văzu flăcările roșii-portocalii, care pâlpâiau. În noapte răsunau vocile celor care stăteau adunați în jurul focului. Se uită spre Della și îi oferi singurul răspuns de care era în stare:

— Dacă te face să te simți mai bine, și viața mea de familie e de tot rahatul. Ieșiră din ultimul șir de copaci în luminiș și erau cât pe ce să se izbească de o siluetă întunecată, care sări dintre copaci, aterizând cu un zdupăit înăbușit. Della mârâi.

Kylie fu cât pe ce să icnească de spaimă, dar apoi recunoscu silueta întunecată, cu niște ochi albaștri precum cerul. Era Lucas Parker.

— Așa ai toate șansele să fii rănit, mârâi Della printre dinți.

Lucas le fixa cu privirea, o privire aspră, acuzatoare.

Kylie încremeni, dar Della, fără să fie afectată de prezența lui amenințătoare, o înghionti, îndemnând-o să-și continue drumul. Kylie simți din nou pielea ei rece.

Lucas veni lângă ea și vocea lui joasă se auzi puțin mai tare ca o șoaptă:

— Dacă îl mai văd că vine pe aici, n-o să mai stau deoparte, cu mâinile în sân.

Acestea fiind spuse, Lucas își luă tălpășița.

— La naiba, mormăi Della.

Bine zis.

Kylie se uită la Lucas, care se alătură unui cerc de tineri și toți îl salutară de parcă era un fel de lider. Până să apuce Kylie să-și mute privirea, tipa care părea nedezlipită de Lucas se uită în spate, și ochii îi sclipiră, verzi-aurii, în timp ce o săgeta cu privirea.

— Cineva e geloasă, rosti scurt Della.

Deși ideea era hilară, Kylie ar fi putut să jure că văzuse gelozie în ochii fetei.

Puțin mai târziu, Kylie se trezi singură, holbându-se la focul de tabără și ascultând sunetele ciudate de animal care se auzeau în depărtare. Urmărea cu privirea dâra de fum care părea să se ridice cu mișcări sinuoase înspre luna în formă de seceră de pe cer. Trăgând în piept aer cu miros de lemn ars și bezele pârlite pe care câțiva tineri le frigeau pe

frigărui, Kylie se lupta să nu se lase copleșită de emoții. Se uită la flăcările care pâlpâiau și se trezi că îi era dor de Sara mai mult ca niciodată.

La început, Kylie nu înțelese efuziunea de sentimente față de prietena ei cea mai bună, dar, când se uită la cei din jur, motivele îi devin clare. Clare ca bună-ziua.

Bun venit în lumea bisericuțelor.

La școală erau mereu bisericuțe. Printre multe altele, era gașca celor populari/a majoretelor, cea din care făceau parte cei din formația școlii și cea a tipilor deștepți, care voiau să intre la facultate — foarte diferită de cea a tocilarilor — și de gașca iubitorilor de artă. Și mai era și cea din care făceau parte Kylie și Sara, bisericuța celor care nu fac parte din niciun grup.

Nu era cea mai rea dintre toate. De fapt, nici măcar nu era o bisericuță. Ele făceau parte din grupul care era considerat al celor care rătăcesc de colo-colo. Stăteau — nu aparțineau de fapt, ci doar stăteau — în preajma unei bisericuțe un timp, apoi treceau la alta. Din fericire, oamenii nu îi displăceau și nici nu făceau mișto de ei cum făceau de unele bisericuțe nu la fel de populare. Cum ar fi putut să fie ținta miștourilor când nici nu prea știau că există. Sau, cel puțin, asta era senzația lui Kylie. Așa se simțise dintotdeauna. Nici nu o displăceau, nici nu se purtau urât cu ea, ci pur și simplu era invizibilă pentru ei.

Și motivul pentru care îi era dor de Sara acum nu era greu de ghicit. Era adevărat că nu făcuse parte din niciun grup ci migra de la unul la altul, dar până acum nu fusese nevoită să o facă singură. Din clasa a patra, ea și Sara formaseră o echipă. Și Sara fusese clar liderul — rolul asumat firesc, vreme ce ea era cea care își făcea mai multe griji în legătură

cu integrarea în colectiv.

Mai trase o gură de aer cu fum și își schimbă poziția, ca să nu mai fie în direcția vântului. În timp ce privea pe rând bisericuțelor, îi veni în minte o zicătoarea veche de-ale bunicii. Cine se aseamănă se adună.

Doar că grupurile de aici erau diferite de cele de la școală. Îi observă pe Della și pe băiatul cu cercei, Jonathon, care se îngrămădeau în jurul unui grup de puști, toți vampiri, fără îndoială.

Perry, cel care putea să se transforme în orice animal, stătea aproape de foc și frigea bezele. Cu el mai erau vreo doi tipi și o fată. Kylie se întrebă dacă puteau toți să se preschimbe în unicorni.

Derek stătea lângă alt grup, de parcă nu era sigur dacă voia să facă parte din el sau nu. Kylie presupuse că era grupul zânelor, sau fee, cum le spusese el. Nu-l învinovăța că folosea varianta asta. Niciunui tip heterosexual nu i-ar plăcea să i se spună zână. Deși nimeni nu l-ar fi luat pe Derek drept homosexual. Ceva din felul în care mergea și se mișca indica fără îndoială atitudinea unui mascul căruia îi plac femeile. Ca Trey.

Uitându-se printre gene, îi admiră trupul masculin. Umerii lați, maxilarul pătrat și felul cum cădeau blugii pe el. Atunci își dădu seama că o făcea din nou — îl compara pe Derek cu Trey. Chiar nu voia să se lase din nou prinsă în vârtejul emoțional de mai devreme, așa că se uită în altă parte.

Din fericire, ochii îi căzură peste alt trup de mascul sănătos, care era într-un alt grup de tineri. Lucas. Avertismentul lui la adresa verișorului Dellei îi răsună în minte și îi studie silueta înaltă. Nu plănuia să-și permită să

admire prea mult peisajul. Faptul că îi plăcea câtuși de puțin o enerva. Îi era datoră pisicii ei cu mai multă loialitate. Nu?

Înainte de a-și putea desprinde ochii de la pieptul lui bine făcut, care se ghicea sub tricoul negru, o observă pe iubita lui, îmbrăcată toată în negru, care stătea lângă el. Era așa de lipită de el, că nimeni nu ar fi îndrăznit să intervină între ei.

Lucas întoarse capul de parcă ar fi simțit că cineva îl fixa cu privirea. Kylie încercă să-și ia ochii de la el, dar el o surprinse. Se simțea prinsă asupra faptului. Apoi se întâmplă un lucru foarte ciudat. O amintire uitată ieși la suprafață. Kylie se întorcea de la școală pe jos și câțiva dintre băieții din clasele mai mari începuseră să se ia de ea. Unul dintre bătauși ridicase o piatră de pe jos și o aruncase spre ea, dar, deodată, Lucas apăruse din senin și o prinsese din zbor. Ca un jucător profesionist de baseball, o aruncase spre tipul în cauză și îl nimerise chiar între picioare.

Băiatul se prăbușise gemând. Lucas o însoțise tot restul drumului — ca și cum ar fi vrut să o protejeze. De atunci, bătaușii nu se mai luaseră de ea.

Dându-și seama că se holba în continuare la Lucas în timp ce mintea i se derula amintirea respectivă, Kylie se întoarse cu spatele. O zări pe Miranda pălăvrăgind cu un grup de tineri îmbrăcați pretențios — care era evident că era format din vrăjitoare. Încă mai simțea privirea lui Lucas și pentru că avea nevoie de ceva care să-i ia gândul de la el și de la sosia fostului ei prieten, o porni spre Miranda. Din fericire, Kylie deprinsese destule tactici de migrare de la Sara ca să reziste următoarele luni. Căci, la urma urmei, cu ce ar fi o tabără diferită de o școală? Doar că nu vedea cum s-ar integra și cum ar face parte dintr-un grup.

Perna lui Kylie nu mirosea frumos — nici nu-i dădea o senzație plăcută. Parcă nimic nu era cum trebuia. Fusesse prima care plecase de la focul de tabără. Când Holiday o oprise în drum să o întrebe cum se simțea, Kylie fusesse tentată să o asalteze cu un potop de întrebări. Nu e posibil să fiu țacănită, nu înzestrată cu haruri? Și dacă sunt înzestrată cu vreun har, cum aflu ce sunt? Și... Care e șansa ca tabăra să fie închisă de tipii ăia în costume negre? Oh, și ce-aș putea să fac ca să mă asigur că o să se întâmple asta?

Era adevărat, n-ar fi pus ultimele două întrebări, dar nu pentru că nu ar fi vrut. Mai mult decât orice pe lume, Kylie și-ar fi dorit să se întoarcă acasă — la viața ei nefericită, înapoi în lumea ei tristă.

Totuși, stând în fața lui Holiday, Kylie își aminti auzul supersonic pe care îl aveau câțiva dintre colegii ei de tabără și mai amână întrebările. Potrivit orarului care îi fusesse înmănat la focul de tabără, urma o oră de consiliere cu Holiday a doua zi, înainte de prânz.

Înainte de asta, chiar după micul dejun, Kylie trebuia să se prezinte la cursul zilnic cu tema "Să ne cunoaștem colegul de tabără!". Fiecare participant trebuia să facă pereche cu altul timp de o oră, ca să afle câte ceva unul despre celălalt, despre harurile pe care le aveau și cultura speciei din care făceau parte.

Nu-i așa că aveau să se distreze? Vezi să nu!

Bineînțeles că era curioasă, dar ar fi fost drăguț să afle ce era sau, spera ea, ce nu era înainte de a afla ce erau ceilalți. Și dacă reușea să dovedească faptul că nu era decât o simplă muritoare, poate îi dădeau voie să plece acasă.

Se întoarse de pe-o parte pe alta pentru a suta oară, știind că un motiv pentru care nu putea să doarmă era frica de un

nou acces de teroare nocturnă. Dumnezeu mare, nu voia să fie obligată să le dea explicații colegelor de cabană despre acest subiect.

În bezna pustie, i se auzi stomacul chiorăind. Oare era ceva de mâncare în frigider? Strecurându-se afară din pat, se îndreptă spre ușă. Era îmbrăcată cu o pereche de boxeri bleumarin cu inimioare și un maiou roz.

Ușa scârțâi când ieși din cameră. Un aer sinistru părea să emane de peste tot, până și din pereții din bârne. Kylie se uită la cele două uși închise ale celorlalte dormitoare. Le auzise pe Della și Miranda când intraseră în cabană și ascultase să vadă dacă încă mai plănuiau să se omoare una pe cealaltă. Dacă urma să se trezească și să vadă un peisaj sângeros în fața ochilor, voia măcar să fie pregătită.

Din fericire, cele două avuseseră o conversație pașnică. Miranda părea să nu vrea să vorbească despre altceva decât despre băieți. Inclusiv Derek. Nu că pe Kylie ar fi deranjat-o.

Mai înainte câțiva pași și se uită din nou la ușile celor două dormitoare. Spera să doarmă amândouă buștean. Ca mortul în păpușoi. Bine, poate că nu era cuvântul cel mai potrivit. Mai ales luând în considerare faptul că nu știa dacă vampirii erau morți sau nu. Oare dormeau măcar? Și dacă tot venise vorba, oare erau nemuritori, așa cum scria în cărți?

Când călca pe podeaua de scânduri, lemnul vechi gemea. Își aminti de vizita verișorului Dellei. Apoi de găștile de vampiri. Strângând în pumni poalele maioului, se gândea să se lipsească de gustare, de frică să nu devină ea însăși una.

Și scândurile scârțâiră din nou.

Capitolul 14

Kylie făcu un pas în spate, dându-se mai aproape de ușa dormitorului ei. Alt zgomot o făcu să încremenească. Ascultă, amintindu-și de sunetele de animale sălbatice din acea noapte. Totuși, acesta nu era așa de feroce. Ținându-și respirația, ciuli urechile, să distingă mai bine zgomotul. Îl auzi din nou, un mieunat foarte stins. Un sunet delicat, plăcut.

Ceva se mișcă la fereastră. Kylie se întoarse. Frica i se cuibări în piept, dar se topi de îndată ce văzu pisicuța portocalie cocoțată pe pervazul exterior al ferestrei. Speriată de mișcarea ei bruscă, pisicuța căzu.

— Nu pleca! spuse Kylie cu voce joasă, fără să înțeleagă la început grija bruscă pentru pisică.

Apoi îi pică fisa. Dacă se întâmpla ca Lucas sau vreun alt vârcolac să treacă pe acolo?

Kylie se grăbi spre ușă și o deschise. Îngenunche pe prag și scoase sunetele ascuțite care știa că sunt pe placul pisicilor.

— Vino la mine, puiuțule. Am eu grijă de tine, murmură ea drăgăstos. I se răspunse printr-un foșnet în tufișuri. Ai încredere în mine. Peste câteva secunde, ghemul mic de blană portocalie se îndrepta legănându-se spre ea. Ce drăguț ești! șopti ea și îl scarpină sub bărbie. În acel moment, parcă ar fi apăsât pe butonul de tors. Pisica se apropie de ea și începu să se frece de picioarele ei goale. Kylie o luă în mână și se uită în ochii ei aurii, cuibărind animăluțul care torcea la piept, și o duse în casă.

Pisica mieună și încercă să-i fugă din brațe, de parcă nu ar fi vrut să fie închisă înăuntru, dar Kylie o ținu strâns.

— Nu, nu, îi vorbi ea drăgăstos. Afară sunt monștri. Aici ești în siguranță.

Animaluțul păru să se relaxeze când Kylie își trecu degetele ușor peste urechea lui.

- Ți-e foame?

Își frecă nasul de capul pisicuței și o strânse și mai tare la piept.

Se îndreptă spre frigider și îl deschise să vadă ce putea să mănânce și să-i dea și bieteii pisicuțe. O ușa se deschise scârțâind în spatele ei, și Kylie se întoarse și o văzu pe Miranda ieșind din cameră, îmbrăcată cu un tricou larg, galben, și niște pantaloni lungi de pijama, cu un model cu fețe zâmbitoare. Părul ei vopsit în trei culori era puțin răvășit, iar Kylie observă că părea mai tânără fără machiajul de fiecare zi.

— Salut! îi spuse Kylie.

— Mi s-a părut că aud... Miranda se opri și făcu ochii mari. Ce e aia?

— O pisicuță. Nu-i așa că e adorabilă? Sau adorabil, că nu știu dacă e băiat sau fetiță. Ridică animăluțul ca să verifice. Pisicuța începu să se zvârcolească, se zburli chiar, dar

Kylie o ținu strâns. E băiat. Se uită pe fereastră. Îl legănă din nou la piept și se uită spre frigider. Cred că-i e foame.

— Oh, nu!

Glăsuț iritat al Mirandei o făcu pe Kylie să se întoarcă spre ea.

— Ce e? întrebă Kylie, fără să disimuleze nedumerirea. Ești alergică la pisici?

— Vechea șmecherie, nu? spuse Miranda, dar Kylie nu crezu că i se adresează ei.

Miranda îndreptă un deget rozaliu spre pisicuță și începu să-l miște înainte și înapoi.

— Arată pe dată cine ești de fapt, că, dacă nu, îți vin acușica de hac!

— Stai! Mă schimb la loc. Pisicuța fusese cea care vorbise. Kylie încremeni. Vorbea! Ce naiba? Visa oare? Pisicile

nu pot să... vorbească. Se uită la Miranda. Încă nu se îndura să azvârle mâța cât colo, dar nici mult nu mai avea.

— Mi s-a părut mie sau... ? Miranda se uită la Kylie și buzele i se arcuiră, schițând

un zâmbet, pe care însă și-l înăbuși și se uită din nou la pisicuță.

— Fă-o acum, Perry! Perry!

Kylie se uită la pisoiful cuibărit la sânii ei. Scânteii în formă de diamante pluteau în jurul pisoifului roșcat. Apoi, ta-ta-ta-tam! Își făcu apariția Perry, stând în fața lui Kylie cu capul lipit de sânii ei.

Kylie țipă.

Della dădu năvală în bucătărie.

— Ce e...? Clipi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. vreți să fiți lăsați singuri?

Chicoti și făcu semn din cap spre Kylie și Perry. Revenindu-și brusc din starea de șoc, Kylie îl înșfacă pe nătarău de ureche și îl smulse de la pieptul ei.

— El o să plece acum.

— Au! Au! îngăima Perry în timp ce Kylie îl trăgea pe lângă masă. Dă-mi drumul la ureche! îi porunci el cu un răcnet care îl făcea să semene cu o bestie înfuriată.

Dar Kylie nu era dispusă să primească ordine și era prea înfuriată ca să se teamă de el. Nedezlipindu-și mâna de urechea lui, ca o căpușă de un câine, îl târî pe Perry pe lângă măsuța de cafea, trase de clanță, deschise larg ușa cu cealaltă mână și îi făcu vânt perversului afară cu atâta forță, încât acesta ateriză în fund. Dai Kylie nu terminase cu el. Îndreptă un deget spre el.

— Dacă te mai apropii de sânii mei vreodată, n-o să te dau afară de ureche, ci de altceva. Și, în caz că nu știi la ce parte a corpului mă refer, să spunem că data viitoare când o să te transformi în pisică o să te trezești că ai fost castrat. Trânti ușa cu zgomot. Nesimțitul! Kylie se întoarse. Își încleșta și-și descleșta pumnii furioasă.

Și Della, și Miranda rămăseseră pe loc, cu ochii mari și cu gura căscată, cu niște fețe tâmpe. Erau șocate.

Miranda chicoti prima.

— Scuze, îngăimă ea. Dar a fost al naibii de amuzant! - Ba nu, rosti Kylie scurt, încă fierbând de mânie, sugrumată de furie.

— Ba a fost. Della începu să râdă așa de tare, că se prăbuși peste masă. În spatele chipului tău inocent se ascunde o fire pătimașă. Îmi place.

— Fie asta, fie e proastă, spuse Miranda și râse fornăind pe nas. Tu îți dai seama ce e Perry? Acum e aproape cel mai puternic dintre cei care se pot transforma în animale. Toată lumea știe că nu trebuie să te pui cu unul ca el. Au niște toane îngrozitoare.

— Eu... m-a păcălit să-l las să se cuibărească la pieptul meu.

Își aminti cum se transformase vocea nătărăului într-un răcnet amenințător.

E adevărat, poate că purtarea ei fusese puțin nechibzuită, dar nimic nu-i făcea sângele să-i clocotească mai tare ca cineva care își bătea joc de ea, or el exact asta făcuse.

Luptându-se să nu izbucnească în plâns, pentru că plângea mereu când era furioasă, Kylie observă frigiderul care era încă deschis, și se îndreptă spre el să-l închidă. Aerul rece care venea dinspre cutia albă o lovi în față chiar când își aminti...

— Ce scârbos, m-am uitat să văd dacă e fată sau băiat. În spatele ei, Miranda și Della izbucniră din nou în râs.

Apoi, din senin, i se păru și ei amuzant ceea ce până atunci o enervase. Kylie se sprijini de frigiderul închis și începu să râdă. Timp de cinci minute, cele trei fete au stat la masa din bucătărie și au chicotit până când le-au dat lacrimile. Asta îi aducea aminte lui Kylie de momentele petrecute cu Sara, când făceau des așa ceva.

Sau, cel puțin, așa făcuseră până să se schimbe totul.

— Trebuia să-i vezi fața când îl trăgeai de ureche, spuse Della. Ce mi-aș fi dorit să fi avut un aparat foto!

— Aproape că-mi era și milă de el, zise Miranda.

— Milă? se miră Kylie.

— Da. E drăgălaș ca un puștiulică. Nu ți se pare?

— Drăgălaș? Oh, la naiba! E un ciudat, insistă Kylie.

— Oare nu suntem toți niște ciudați? întrebă Della și tonul îi deveni puțin mai serios. Eu nu sunt sigură în ceea ce mă privește, își spuse Kylie și era gata să rostească asta cu voce tare, dar ceva căzu făcând pleosc! pe masă. Kylie țipă când văzu broscoiul. Miranda își dădu ochii peste cap și înhață creatura în mână.

— Iar ești obraznic, domnule Pepper? se rătoi ea la amfibian, clocotind de mânie, ținându-i la câțiva centimetri

de față.

Picioarele de broască îi atârnav, aproape atingând masa.

— Cu ce ți-a greșit de l-ai transformat în broscoi ? întrebă Della, examinând broscoiul cu silă.

— Ca și prietenul nostru, Perry, face parte din clubul perversilor. Miranda zgâlțâi puțin broscoiul. El e profesorul meu de pian și nu și-a ținut mâinile doar pe clapele pianului, dacă înțelegeți ce vreau să zic. I Della mârâi spre broscoi.

— Ce-ar fi să-l facem gustarea de la miezul nopții și să terminăm cu el? Oare picioarele de broască râioasă sunt la fel de gustoase ca și celelalte?

— Hmm. Nu știu. Miranda îi aruncă o privire Dellei. Dar sunt dispusă să aflu, adăugă ea și se uită la broscoi.

Era posibil să se înșele, dar Kylie putea să jure că ochii broscoiului se măriseră de groază. Miranda râse.

— Asta dacă aș fi fost genul ăla de vrăjitoare!

— Și ce fel de vrăjitoare ești? întrebă Kylie, oarecum ușurată.

— Vai de capul meu! Miranda se încruntă și îi aruncă broscoiului o privire feroasă. Știi cum stau treburile domnule Pepper, nu te mai gândi la lucruri necuviincioase și o să revii la normal.

Broscoiul dădu din picioare și se făcu nevăzut.

— Ce fel de vrajă ai aruncat asupra lui? întrebă Della. Miranda gemu frustrată.

— Dacă aș ști, aș putea să o dezleg.

— Vrei să spui că nu-ți mai amintești? întrebă Della. Miranda își plecă privirea.

— Îmi amintesc ce cred că am spus, dar... eu sufăr de dislexie și uneori greșesc vrăjile și trebuie să știu exact ce

am zis ca să pot să o dezleg. Așa că până atunci, de fiecare dată când perversul ăla se gândește la o minoră, se transformă în broscoi și-mi face o vizită inoportună.

Kylie se aplecă spre ea.

— Pentru tine nu e prea mișto, dar, din ce ai zis, se pare că el o merită.

— Da, o merită din plin. Dar îmi amintește mereu că sunt varză.

— Adevărat, spuse Della. Dar să ne gândim la partea bună. Îl împiedici să facă ceva rău. Urăsc perversii, Am avut un vecin bătrân care stătea la fereastră, își puna în mână niște loțiune de corp și și-o freca în fața mea și a altor fete.

— E de a dreptul scârbos, comentă Miranda.

— Da, dar ce uram cel mai mult era că o fată care stătea pe aceeași stradă îmi spusese deja că-i făcuse și ei la fel. Ea le-a dezvăluit părinților și ei au chemat poliția. Iar poliția a susținut că el era diacon la biserică și, practic, era cuvântul vecinului meu împotriva lor și l-au crezut.

— Din cauza asta am aruncat și eu vraja asta, spuse Miranda.

— Dar m-am descurcat, zise Della rânjind.

— Ce i-ai făcut? întrebă Kylie, deși aproape că îi era și frică să întrebe.

Am intrat în casa lui și i-am înlocuit loțiunea cu un lipici puternic, pe care îl folosește tata în laborator la serviciu. Să fi văzut ce față avea când a observat că nu mai putea să-și dezlipască mâna de pe sculă. Atunci am dat un telefon anonim la poliție și l-am denunțat. Acum nu mai avea cum să nege. Mâna lui era lipită de locul faptei.

Izbucniră toate în râs. Ștergându-și lacrimile care îi

dăduseră de atâta râs, Kylie se uită la Della și Miranda și ar fi putut să jure că erau trei adolescente normale.

Da, ar fi putut să jure asta până când simți la spate o adiere rece. Kylie se uită peste umăr, sperând din tot sufletul că nu era nimic acolo. Dar speranțele erau adesea zadarnice.

Nea Soldatul stătea la doar câțiva pași de ea. Era prea aproape. Mai aproape ca niciodată. Prezența lui rece o făcu să simtă un fior de gheață pe șira spinării.

— Kylie?

O auzi pe Miranda strigând-o — sau era Della? Kylie nu-și dădea seama, deoarece vocea se auzea ca din altă lume. O lume în care fantomele nu existau. O lume în care Kylie voia să se întoarcă, dar nu putea.

Mortul nu-și luă ochii de la Kylie în timp ce ridică încet mâna și își scoase șapca. Sânge roșu-aprins îi tâșnea din frunte. Lui Kylie i se tăie respirația când văzu cum sângele i se scurgea pe față. Apoi totul încremeni și începu să se miște în reluare. Kylie se ridică în picioare, voind să fugă.

Pic. Pic. Pic.

Picături mici de sânge căzură pe podea și îi stropiră picioarele goale. Nu se mai opreau, curgeau întruna. Stropi de sânge îi cădeau pe picioare și formară litere, apoi un cuvânt. Ajutor...

Kylie încercă să tragă aer în piept, dar plămâni ei refuzau să primească aerul rece, ca de gheață. Deschise gura și văzu un abur rece desprinzându-i-se de buze.

— Ce s-a întâmplat? Vocea Mirandei părea să plutească în mintea lui Kylie. Bună întrebare, își spuse Kylie. Păcat că nu avea nici cea mai vagă idee.

— Voi simțiți mirosul? Kylie îi auzi vocea Dellei, dar

venind de departe, ca muzica de fundal dintr-un film. Miroase a ceva bun.

— Mie nu-mi miroase a nimic, se auziră cuvintele Mirandei. Conversația lor continuă, dar sună deodată ca un ecou îndepărtat. Oh, la naiba... la naiba... la naiba! Aura lui Kylie se înnegrește. E neagră... neagră... neagră. Cred că e o fantomă aici. O fantomă... fantomă.., fantomă.

— La naiba, spuse Della. Urăsc porcăria asta.

Se auzi zgomot de pași. Prietenele ei fugeau. Se auzi o ușă trântindu-se. Și Kylie voia să fugă, dar nu putea. Nu putea să se miște. Sângele curgea în continuare și o împrășca pe picioare, dar Kylie refuza să se uite și să citească ce scria.

— Stai! răsună vocea sugrumată a Dellei prin pereți. Nu mai respiră. Kylie nu mai respiră. Trebuie să facem ceva.

Kylie auzi ușa deschizându-se. Cineva o striga pe nume. Dar în acel moment i se făcu negru în fața ochilor și se prăbuși pe podea.

Capitolul 15

Kylie simți o briză rece pe frunte, care o aduse într-o stare de semi-alertă. Atunci o năpădiră toate întrebările: Cine? Ce? Când? De ce? și Unde? Mirosul de stătut al pernei îi dădu răspunsul la întrebarea Unde? Era în tabără. Încă mai era în tabără. Emoțiile numeroase pe care le trăise în ultimele zile îi inundară din nou inima. Se forță să deschidă ochii. Holiday stătea pe marginea patului. Părul ei roșcat îi atârna liber pe umeri și pe chipul ei și în ochii ei verzi și strălucitori se citea îngrijorarea.

— S-a trezit? Vocea masculină familiară îi răsună în urechi și reverberă apoi în capul lui Kylie.. Se uită în stânga. Sfinte Sisoe!

Holiday o șterse din nou pe frunte cu cârpa umedă.

— Ți-ai revenit?

Kylie nu o asculta și nici nu se uită la directoarea de tabără. Se holba la... Lucas Parker — remarcabilul ucigaș de pisici.

Și cel care o apăraseră de bătauși, îi aduse aminte subconștientul lui Kylie. Deși motivul pentru care subconștientul ei voia să-i ia apărarea lui Lucas o depășea complet. Ce se întâmpla? Lucas se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut s-o atingă. Kylie sări în sus și își dădu cârpa la o parte de pe frunte. — Ce s-a întâmplat?

Și atunci, ca prin minune, își aduse aminte dintr-odată. Fantoma.

Sânge. Era atâta sânge.

Apoi își mai aduse aminte ceva care o copleși. Probabil că leșinase. Ce fază de tot rahatul!

— Ai leșinat, confirmă Lucas, și vocea lui puternică umplu încăperea mică și o făcu să pară și mai mică.

Chiar trebuia să spună ce era evident? Și ce căuta el aici? Nu exista o regulă care să nu permită accesul băieților în dormitorul fetelor? Dacă nu exista încă, Kylie trebuia să se îngrijească să fie adăugată în regulament.

Se uită spre Holiday.

— Se întâmplă uneori, zise Holiday. Când fantomele încep să se apropie mai mult.

— Acum mă simt bine.

Sări din pat și a naibii treabă dacă încăperea nu începuse să se învârtă cu ea. Se rotea fără oprire. Lucas o prinse de cot.

Atingerea lui era fermă, dar nu o strângea atât de tare încât să o doară.

Mâna lui era rece, și totuși Kylie simțea niște furnicături calde urcându-i pe braț, care o făcură să se simtă și mai amețită. Dar măcar camera nu se mai învârtea cu ea.

Primul ei impuls a fost să se smucească din strânsoarea lui, dar, temându-se că astfel s-ar da de gol, se forță să pară calmă. Bineînțeles, dacă el ar fi putut să-i simtă pulsul, ca Della, ar fi fost terminată.

Și că tot veni vorba de Della, unde erau cele două... Kylie se uită spre ușă. Della și Miranda stăteau acolo, umăr lângă umăr, urmărind întreaga scenă de parcă ar fi fost un spectacol nocturn. Oh, la naiba, ce jenant! Și le imagina fugind de unde se ascuseseră — pentru că avea amintirea vagă a unor pași care fugeau —, și apoi cum o găsiseră lată pe jos. Dar cum ajunsese în pat?

Kylie își îndreaptă privirea spre Lucas. Oare el o ridicase de jos? El o luase în brațe? Pulsul începu din nou să i se accelereze. Atunci își dădu seama că el încă o mai atingea.

— Mă simt bine. Își smuci brațul.

El îi dădu drumul, dezlipindu-și deget cu deget, de parcă îi era teamă că avea să cadă din nou în nas. Chiar înainte de a-i da drumul de tot, Kylie observă că lui Lucas îi fugiră ochii mai jos. Deși pijamalele ei nu erau indecente, Kylie deveni dintr-odată conștientă de cât de subțire era maioul de pe ea — și chiar și mai conștientă de decolteul acestuia, care era mai adânc decât majoritatea. Sau, așa cum ar fi spus Sara, "fetele" ei încercau să scoată nasul afară și să dea binețe mai mult decât de obicei.

Kylie făcu un pas înapoi și își încrucișa brațele pe piept.

— Ce-ar fi să mă lași să vorbesc cu Kylie între patru ochi,

îl rugă Holiday pe Lucas, care se holba în continuare la ea, deși își mutase privirea de la piept spre fața ei și afișa un aer rece, de indiferență.

El încuviință, dar îl văzu cum ridică aproape imperceptibil din sprâncenele negre. Deci încă încerca să o citească, nu? Acum Kylie era oarecum ușurată, știind că n-avea să descopere nimic.

Și, cât ai bate din palme, altă imagine din trecut ieși la suprafață., iar Kylie își aduse aminte că Lucas ridica din sprâncene și când era ea mică. Oare încercase și atunci să o citească? Asta ridică întrebarea care îi răsuna în cap de când îl văzuse prima dată. Oare Lucas își aducea aminte de ea?

— Putem să terminăm discuția mâine, îi spuse Holiday lui Lucas, ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles să plece.

— Bine, încuviință el și îi zâmbi lui Holiday. Apoi plecă.

Della și Miranda se dădură la o parte din prag, să-l lase să iasă. Lui Kylie nu-i scăpă schimbul de priviri reci dintre Della și Lucas. Oare Della își făcea griji că Lucas îi povestise lui Holiday de apariția inopinată a verișorului ei Chan în tabără? Probabil că da.

— Închide ușa, spuse Holiday când Lucas aproape ieșise.

Kylie se uită din nou la directoarea de tabără. Se simțea de parcă urma să fie pedepsită aspru pentru... pentru ce? Pentru că leșinase? Sau Lucas îi zisese despre Chan, și Kylie intrase în bucluc pentru că nu dezvăluise nimic? - Nu trebuie să te temi de Lucas, rosti Holiday. Kylie o studie.

— Și tu poți să-mi auzi inima cum bate?

Holiday zâmbi larg.

— Nu, mi-am dat seama când te-am văzut cum te-ai făcut albă ca varul când ai dat cu ochii de el.

Kylie era gata să spună tot ce știa despre Lucas, dar se

abțin. Prea suna a bârfă. În schimb, puse o întrebare.

— De ce era și el aici?

— Se afla în biroul meu când Miranda a venit să mă cheme.

Kylie se uită la ceas; era aproape unu noaptea. Nu putea să nu se întrebe ce făceau Lucas și Holiday la ora aceea. Era adevărat că directoarea de tabără era mai în vârstă, dar nu cu mulți ani.

— Voi doi sunteți... apropiați?

— Depinde ce înțelegi prin apropiați. Holiday ridică din sprânceană. E a treia oară când vine aici. Ne ajută cu anumite lucruri și chiar se instruește să lucreze cu noi la anul. Dar nimic mai mult.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte? întrebă Holiday. Kylie înghiți în sec, trăgând de timp. Cât ar trebui să dezvăluie din ce se întâmplase?

— Fantoma și-a făcut apariția din nou, nu-i așa? insistă Holiday în clipa de tăcere în care Kylie nu se hotăra încă ce să răspundă.

Kylie încuviință, deși își dorea mai mult ca orice să nege.

— Da, dar Miranda și Della au spus că oamenilor care sunt puțin duși cu capul li se arată câteodată aceleași lucruri ca și celor cu puteri supranaturale. Așa că poate nu am niciun har și poate că fantoma e foarte puternică, așa cum ai zis că se întâmplă uneori. Sau aș putea avea o tumoare pe creier. Holiday oftă.

— Șansele sunt foarte mici în ambele cazuri, Kylie. Nu crezi?

— Poate, dar există totuși o șansă. Ai spus că, de cele mai multe ori, abilitatea de a vorbi cu fantomele are la bază o... predispoziție ereditară. Că unul dintre părinții mei trebuie

să fi fost înzestrat cu harul ăsta.

— Niciunul dintre ei nu a... dat niciodată semne cum că ar fi diferit?

— Nu. Niciodată. Însă, în același timp, Kylie se gândi la firea rece a mamei sale. Oare putea fi etichetată ca "diferită"?

— Ți-am mai spus și că, în cazuri rare, se poate întâmpla să sară o generație.

— Dar mi-am cunoscut și bunicii din partea mamei, și pe cei din partea tatălui. Nu-și dau seama oare că nu sunt oameni?

— Ba da, majoritatea, dar... Holiday se uita la ea de parcă era dezamăgită, apoi își împreună mâinile în poală. Presupun că la asta trebuie să lucrezi cât ești aici.

— Să lucrez?

Holiday se ridică în picioare.

— Toți cei de aici au o misiune. Caută ceva care să le răspundă la întrebări. Presupun că misiunea ta e să descoperi dacă ești sau nu în totalitate om. Și dacă, așa cum bănuiesc, ești una dintre noi, trebuie să te hotărăști, de asemenea, dacă îți vei accepta harurile cu care ești înzestrată ca să-i ajuți pe ceilalți sau dacă le întorci spatele.

Kylie încercă să se gândească la posibilitatea ca unul dintre părinții ei să nu fie om și să fi putut înțelege prin ce trecea ea acum. Dar nu i-ar fi spus ceva?

Holiday îi puse o mână pe umăr.

— Ar trebui să încerci să dormi puțin. Mâine te așteaptă o zi plină.

Kylie dădu din cap și o urmări pe Holiday cu privirea până aproape să iasă pe ușă, când se trezi întrebând:

— Și cum... cum aflu răspunsurile? Nu pot să merg la

părinții mei și să-i întreb dacă văd fantome. M-ar crede nebună.

Holiday se întoarse.

— Sau poate unul dintre ei ți-ar mărturisi adevărul. Kylie clătină din cap.

— Dar dacă e o greșeală, atunci toate astea ar fi în zadar. Deja mă obligă să mă duc la psihiatru. Dacă încep să vorbesc despre fantome, e posibil să mă interneze la nebuni.

— E misiunea ta, Kylie. Doar tu poți să hotărăști cum vrei să o abordezi.

Dimineața următoare, Kylie și Miranda au mers împreună spre sala de mese. Della deja plecase până să se scoale Kylie. Când aceasta vru să afle de ce plecase, Miranda informă că vampirii organizau deseori întâlniri "înainte de ivirea zorilor" în locurile unde făceau ritualuri.

— Ce fel de ritualuri? întrebă Kylie.

— Nu știu exact, dar cred că au de-a face cu procurarea sângelui.

Kylie își puse o mână pe burtă, regretând că întrebuse. Bineînțeles, senzația de greață se putea datora în parte și faptul că nu dormise mai deloc. Apoi se gândi mai bine și își dădu seama că era cu siguranță din cauza sângelui. Ideea îi repugna pur și simplu. Faptul că văzuse lichidul roșu în pahare la cină, cu o seară în urmă, fusese prea mult pentru ea. Dacă tot nu avea să se aleagă cu nimic în tabăra asta, putea măcar să slăbească niscaiva kilograme peste vară.

Cele două merseră alături în tăcere următoarele minute.

— Cum ai dormit azi-noapte? întrebă Miranda în cele din urmă, deși Kylie știa ce voia să zică de fapt colega ei, și anume dacă se simțea bine și ce naiba se întâmplase de

leșinase.

Kylie se hotărî să ignore subtextul și îi răspunse pur și simplu la întrebare.

— Bine, minți Kylie, conștientă că minciunile nevinovate era posibil să țină în cazul Mirandei, dar nu și în cazul Dellei.

De fapt, Kylie stătuse toată noaptea cu ochii în tavan, gândindu-se la ce spusese Holiday despre misiunea ei.

Indiferent cum privea Kylie problema, nu putea să-și imagineze nicio modalitate prin care să-și întrebe părinții dacă erau în totalitate oameni.

Dar îi veneau în minte o mulțime de întrebări despre ea, cum ar fi: Dacă sunt o ființă supranaturală, ce specie sunt?

Și dacă nu sunt una de-a voastră, am oare vreo tumoare pe creier? Kylie nu știa ce era mai rău.

Apoi avu o revelație. Poate răspunsul la aceste întrebări avea să o ajute să excludă posibilitatea de a fi orice altceva decât om. Nu era cel mai bun plan, dar era un început. Și trebuia să înceapă de undeva.

— Nu părea să-ți fie bine azi-noapte, insistă Miranda. Nici nu-i fusese bine. După ce reușise în sfârșit să

adoarmă, avusese niște vise ciudate, nebunești, cu Lucas Parker și cu ea. Înotau amândoi. Nici el și nici ea nu purtau nimic în partea de sus. Kylie se trezise respirând greu și cu furnicături în tot corpul. Furnicăturile pe care le simțea când se săruta cu Trey mai mult timp. Cum era posibil ca trupul ei să o trădeze și să-l găsească pe Lucas Parker atrăgător? Oricum nu avea de gând să-l lase să câștige de data asta. Dacă știa ceva despre ea, era faptul că putea să-și controleze dorințele. Se perfecționase în a-l opri pe Trey, chiar și atunci când era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Așadar, acum avea un țel nou. Nu va încerca doar să afle dacă era ființă umană, ci urma să se asigure că nu se va apropia de Lucas.

— Mi-a fost bine, minți Kylie din nou.

— Nu te cred, dar să lăsăm asta pe mai târziu. Miranda se uită în altă parte. Un vampir drăguț la stânga, șopti ea, schimbând complet subiectul.

— Ce?

— Blondul cu tricou de fotbalist, șopti Miranda din nou. Ce n-aș da să mă pun pe felie cu el!

— Credeam că nu-ți plac vampirii.

— N-am spus asta niciodată. Și dacă am spus-o, asta nu ar fi valabil și în cazul vampirilor de sex masculin.

Kylie nu era interesată câtuși de puțin de un vampir drăguț, și ultimul lucru la care voia să se gândească era cum să faci lipeala cu un tip, însă ochii îi fugiră singuri la stânga. Dar nu văzu pe nimeni.

— Unde e?

— Acolo. Miranda arătă cu capul în direcția opusă.

— Vrei să spui la dreapta, o corectă Kylie. Nu la stânga.

— La dreapta, la stânga, ce-o fi. Mereu le încurc. Sunt dislexică, ai uitat? Tipul e un scump. Poate că o să aflu cum îl cheamă la ora "Să ne cunoaștem colegii de tabără!"

Tipul blond stătea de vorbă cu un grup de băieți. Kylie își aminti că-l mai văzuse, dar nu și cum îl cheamă. Statura și aspectul lui fizic îi aminteau de Perry, care nu era genul lui Kylie. Mai ales după ce se întâmplase noaptea trecută.

— Chiar te simți bine? întrebă Miranda după ce trecură pe lângă grupul de băieți. Păraai dusă aseară. Aura ta o luase razna.

Sunt bine. Și, pentru că nu voia să vorbească despre seara trecută, întrebă: Chiar ești dislexică?

Miranda nu răspunse imediat.

— Da. Și, conform familiei mele, ai crede că eu am cerut să fiu așa.

Veselia din glas, care părea să nu-i lipsească niciodată, acum dispăruse.

— Deci toți din familia ta sunt vrăjitori?

— Da, dar mama poate să fie în același timp și o scorpie.

— Nu sunt toate mamele așa? întrebă Kylie.

— Poate. Miranda oftă. Nu că aș învinovăți-o prea mult. Mi-am cam dezamăgit familia.

— Cum adică? rosti Kylie.

— Mi-a fost hărăzit să fiu următoarea Mare Preoteasă. Dar înainte să-mi fie înmănat titlul, trebuie să trec niște teste. Or eu una nu mă împac prea bine cu testele. Și familia mea ar putea să-și piardă locul în sabatul vrăjitoarelor.

— Și de ce trebuie să faci asta? De ce nu poate unul dintre ei să pună osul la treabă?

Miranda oftă.

— Nu merge așa. Ori sunt eu, ori onoarea îi revine lui Britney Jones.

— Uau, și e tare greu să te pui cu cei din neamul Jones! încercă Kylie să glumească, sperând că avea să o facă pe Miranda să se simtă mai bine.

— Da.

Din tonul Mirandei, se simțea că gluma nu fusese la înălțime.

— Îmi pare rău, spuse Kylie. Și ce ar trebui să faci ca să treci testul?

— Doar să-mi înving dislexia. Ceea ce e practic

imposibil, explică Miranda. Oh, oh, uită-te în stânga, adică dreapta. PISOIAȘUL care-ți torcea la piept aseară e aici. Și roșește. Trebuie să fie cumplit pentru ego-ul lui să fie dat afară în șuturi.

— Sper.

Kylie îl zări pe Perry și acesta chiar era roșu la față. Asta e bine.

— Nu i-ai spus lui Holiday despre el, nu? Miranda părea îngrijorată. Era evident că avea o slăbiciune pentru jivina asta.

— Nu. Kylie se încruntă. Dar e posibil să-i spun dacă se mai repetă faza.

Kylie nu știa dacă Perry avea un auz super fin, dar spera să fie așa.

Aproape că ajunseseră în sala de mese, doar ce trecuseră pe lângă biroul directoarelor, când cei doi bărbați în costume negre ieșiră val-vârtej pe ușă. Kylie încetini pasul și le cercetă limbajul trupurilor. Nu erau prea bucuroși. Uitându-se cum le sfârâiau călcâiele prin parcare, Kylie nu se putea abține să nu spere că scurta lor vizită de azi avea de-a face cu închiderea taberei.

Chiar atunci, tipul mai solid dintre ei se opri și se întoarse. Rămase încremenit locului, holbându-se la ea și ridicând din sprâncene.

Se aplecă în față și îi șopti ceva celuilalt, apoi o porniră amândoi spre Kylie. Direct spre ea. La naiba!

Capitolul 16

Kylie se simțea ca un animal prins în capcana întinsă de Oamenii în negru. Fir-ar să fie! De ce se lua toată lumea de ea? Sau, o întrebare și mai bună, ce naiba voiau de la ea? Nici măcar nu era încă intrată în rândul persoanelor cu puteri supranaturale. Și spera să i se facă vânt din clubul lor înainte să primească acceptul.

Din fericire pentru ea, când erau cam la șase metri depărtare, tipului mai solid îi sună telefonul. El se opri și răspunse. Apoi se întoarse spre partenerul lui, îi spuse ceva și amândoi țâșniră ca din pușcă în direcția opusă. Kylie răsufală ușurată după ce-și ținuse respirația.

— Slavă Domnului!

— Ce? întrebă Miranda și o cercetă nedumerită. Aducându-și aminte că nu era prima când Miranda venea aici, Kylie întrebă :

— Cine sunt ăștia? Dădu din cap spre cei doi bărbați în costume negre, care acum se urcau într-o limuzină neagră.

— Cine? întrebă Miranda, holbându-se la alt grup de băieți.

— Tipii în costume negre, o lămuri Kylie.

— Ce scârbos, sunt prea bătrâni pentru tine! Miranda scoase un elastic de păr din buzunar și își strânse părul multicolor într-o coadă de cal. Kylie îi aruncă o privire colegei de cabană.

Serios acum, oare Miranda nu se gândea decât la băieți? - Nu vreau să-mi fac lipeala cu niciunul, spuse Kylie și o luă iar din loc. Sunt doar curioasă.

— Oh, sunt din DCF, răspunse Miranda și o ajunse din urmă.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Kylie.

— Departamentul de Cercetări din Fallen. Știi orășelul ăla

din Texas prin care am trecut până să ajungem aici? DFC face practic parte din FBI. E departamentul care se ocupa cu ființele supranaturale.

— Poftim? Kylie se opri și o înșfacă pe Miranda de braț. Vrei să spui că guvernul știe de vampiri și alte lucruri de genul ăsta? Miranda se strâmbă.

— Normal că știe. Cine crezi tu că alocă fonduri pentru tabăra asta?

— Credeam că părinții noștri. Kylie se puse din nou în mișcare când observă câțiva tipi care se holbau la ele.

— Da, plătesc și ei ceva, dar e nevoie de mult mai mult ca să întreții o tabără ca asta.

— Dar de ce s-a băgat guvernul în chestia asta? - Depinde pe cine întrebi. Tabăra a fost motiv de controverse în comunitatea ființelor supranaturale. Dacă mă întrebi pe mine, în mare parte nu sunt decât niște fanatici care vorbesc vrute și nevrute.

— Ce vrei să spui?

— Câțiva dintre cei mai bătrâni din fiecare specie, în mare parte boșorogi care nu cred în relații interraciali, susțin că tabăra încurajează aceste relații și vor să fie închisă. După capul lor, fiecare specie trebuie să se limiteze la ai ei. Pentru mine, asta înseamnă rasism. Ei spun că ar trebui să menținem puritatea speciilor, dar asta e o aberație. Speciile s-au încrucișat de când e lumea.

Kylie încercă să digere informația.

— Deci guvernul susține tabăra pentru că vrea ca speciile să se încrucișeze?

Miranda râse.

— Nu cred că guvernului îi pasă ce lipeli facem noi aici. Ei susțin tabăra în încercarea de a promova pacea între

specii, ca să nu o luăm razna într-o zi și să ne străduim să ne facem reciproc să dispărem de pe fața pământului. Inclusiv oamenii.

— Există probleme între specii? Miranda părea surprinsă.

— Tu habar n-ai de chestiile astea, nu?

— Nu, recunosc Kylie, fără să se simtă prost din cauza asta. Nici măcar nu știuse că existau și alte specii când se urcase în autobuz. De unde să știe?

— Bine, o să-ți fac eu o scurtă istorie/lecție de politică, se oferi Miranda. Vampirii și vârcolacii s-au războit unii cu alții dintotdeauna. De ce crezi de fapt că s-a declanșat Războiul Civil? Miranda ezită. Strămoșii mei nu sunt nici ei mai breji. Pandemia de ciumă bubonică a pornit din cauză că ei vroiau să anihileze zânele.

— Faci mișto de mine, nu? spuse Kylie.

Și când te gândești că îl ascultase pe profesorul ei de istorie când spusese că ciuma bubonică fusese răspândită de rozătoare!

— Nu, vorbesc cât se poate de serios. Totuși, în apărarea neamului meu, pot să susțin că vrăjitoarele sunt specia care reușește cel mai bine să se integreze în lumea oamenilor. Sunt tot mai puține vrăjitoare care trăiesc de fapt în grupuri. Dar, bineînțeles, asta se datorează și faptului că stilul nostru de viață e mai ușor asimilat de cel al oamenilor. Nici nu facem parte din prea multe găști care să le cauzeze probleme oamenilor.

— Găști? Cum ar fi gașca vampirilor? - Deci ai auzit de Frații de Cruce? întrebă Miranda. Nevrând să aducă vorba de verișorul Dellei, Kylie ridică din umeri.

— Della a spus că există astfel de găști.

— Dacă există? Ba bine că nu. Dintre toate găștile, Frații

de Cruce e probabil cea mai rea. Săvârșesc tot felul de infracțiuni Un amestec de toată frumusețea... Crimă, jaf.

Furturi de Big Mac-uri. Creierul lui Kylie rumega conceptul.

— Dar cum se face că nu auzim la știrile de seară de găștile astea și de infracțiunile pe care le comit?

— Ba auzim. Doar că nu știm că nu sunt oameni. Crimele sunt mereu puse pe seama criminalilor în serie, sunt considerate simple omoruri. Și mai sunt și persoanele dispărute. N-ai auzit câți oameni dispar an de an?

— Ba da.

Kylie simți un fior care îi pătrunse până în oase Se cuprinse cu brațele și se cutremură.

— Pentru vampirii și vârcolacii de teapa lor, noi restul suntem doar porția lor de mâncare, adăugă Miranda.

Kylie se gândi la verișorul Dellei, care se referise la ea ca la o gustare, și se întrebă dacă era și el derbedeu. Apoi se gândi la problemele de integrare ale Dellei și la grijile pe care și le făcea pentru că trebuia să-și părăsească familia.

— Lumea lor pare așa de anapoda.

— Nu mai puțin ca rasa umană, spuse Miranda.

— Da, cred că ai dreptate, recunosc Kylie, aducându-și aminte că avea și ea problemele ei omenești acasă.

Chiar atunci își aminti altă problemă care nu suporta amânare și căreia trebuia să-i facă față.

— Și ce se întâmplă de fapt la ora "Să ne cunoaștem colegii de tabără!"?

— Ah, e destul de mișto. Miranda se însufleți din nou. Jumătate dintre noi ne scriem numele pe o bucată de hârtie și ceilalți trag bilețele. Suntem grupați câte doi și petrecem o oră încercând să ne cunoaștem. Normal, e mai bine dacă

se întâmplă să cazi cu un tip mișto.

Minunat, la cât era de norocoasă Kylie, avea să se aleagă cu Perry. Simți cum se înroșește la față când își aminti cum se uitase sub coada lui când era transformat în pisicuță.

După micul dejun, Kylie ieși din sala de mese să stea de vorbă cu Sara, care fusese mai devreme la farmacie să-și cumpere un test de sarcină. Din nefericire, la casa de marcat dăduse nas în nas cu cea mai bună prietenă a mamei sale. Sara reușise să arunce testul înainte ca femeia să-l vadă, dar întâlnirea o readusese în punctul de unde plecare — habar nu avea dacă era sau nu însărcinată.

— Cum e în tabără? o întrebă Sara.

— Marfă, răspuse Kylie. Și-ar fi dorit din tot sufletul să fi putut să-i povestească prietenei ei cele mai bune tot ce se întâmplase, dar știa bine de ce nu o făcea. Sara nu avea în nici un caz să înțeleagă, când nici Kylie nu înțelegea.

— Așa de rău, zici? îi răspuse Sara. Nu sunt și tipi drăguți pe acolo?

— Sunt câțiva, admise Kylie și schimbă subiectul, aducând din nou vorba de Sara, și mai petrecură zece minute la telefon, vorbind despre dilema ei.

Kylie încă mai avea telefonul în mână când sună mama ei, imediat ce terminase conversația cu Sara.

— Cum a fost prima noapte în tabără? o întrebă mama ei.

— Bine, minți Kylie, încă indecisă cum să se poarte cu mama ei și cum să răspundă la întrebările pe care i le punea.

— N-ai mai avut crize nocturne? întrebă mama ei.

— Nu, răspuse Kylie.

Nu, nu m-am mai trezit țipând ca din gură de șarpe. Doar am leșinat când mi s-a arătat o fantomă plină de sânge. Asta după ce fusesem vizitată de o pisicuță care s-a transformat

în altceva și de un broscoi pervers.

— Asta-i bine, comentă mama ei. Și ce faceți azi?

Vocea mamei avea tonalitatea aceea veselă forțată, pe care Kylie o ura întotdeauna, pentru că știa că era falsă.

— Am întâlnire cu una dintre directoarele de tabără, o oră în care ne cunoaștem unii cu alții și pe urmă cred că e un fel de program artistic și o drumeție după-amiază.

— Pare să fie o zi plină, rosti mama ei.

— Pare plictisitor, zise caustic Kylie. Mama ei îi ignoră răspunsul.

— Ai vorbit cu taică-tău? Kylie ezită.

— M-a sunat și a lăsat un mesaj, dar n-am apucat încă să-l sun înapoi.

Altă minciună. Avusese ocazia să o facă, doar că nu era sigură că putea să-l mintă la fel de bine ca pe ea.

— Când vorbești cu el, vezi dacă are de gând să vină duminică pentru ziua cu părinții. Dacă vine el, eu o să aștept până săptămâna viitoare.

— Voi doi ați ajuns să nici nu puteți măcar să stați în aceeași cameră? întrebă Kylie, fără să încerce să ascundă ce simțea. Avea senzația că se sufoca de emoții. Nu puteați măcar să rămâneți împreună până plecam la facultate?

— E greu, Kylie, spuse mama ei.

— Da, e greu pentru toți. Simțea că o îneacă plânsul, dar ridică ochii și o văzu pe Della venind spre ea și își înăbuși lacrimile. Trebuie să închid.

— Bine, zise mama ei. Să ai o zi bună și să mă suni diseară, da?

— OK.

Kylie închise telefonul chiar când Della ajunsese lângă ea.

— Bună, spuse Kylie. Te-am căutat la micul dejun.

Am mâncat mai devreme. Se frecă pe burtă și încercă să se gândească la ce spusese Miranda despre ritualurile vampirilor. Dar gândul deja i se cuibărise în minte și făcea ca jumătatea de plăcintă pe care o mâncase să-i cadă greu la stomac.

— O să te obișnuiești. Della rânji de parcă știa ce o făcuse pe Kylie să se încrunte.

— Poate, spuse Kylie. Apoi, amintindu-și că trebuia să fie sinceră cu Della, adăugă: Dar mă îndoiesc. Della chicoti și zâmbetul îi mai pieri.

— Îmi pare rău pentru părinții tăi. De cât timp s-au despărțit?

— Ai obiceiul să tragi cu urechea? o întrebă Kylie și își băgă telefonul în buzunar.

Nu am făcut-o intenționat. În vocea Dellei se simțea indignarea. Doar că, știi tu, s-a întâmplat să aud.

Kylie își mușcă buza și sentimentul de frustrare îi mai dispăru când își aminti că Della avusese încredere în ea și îi mărturisise despre problemele ei de familie.

— Îmi cer scuze. Dar e greu. S-a întâmplat săptămâna trecută.

— Îmi dau seama cum e. Della era sinceră și fruntea i se încreți. Apoi expresia i se schimbă. Oh, era cât pe ce să uit pentru ce am venit. Îți amintești că ți-am spus că lui Derek i s-au cam aprins călcâiele după tine? Ei bine, e treabă serioasă. I s-au aprins bine de tot.

— Ce te face să spui asta?

— Păi, Brian, vampirul blond, a tras bilețelul cu numele tău pentru ora "Să ne cunoaștem colegii de tabără!" și Derek l-a rugat să facă schimb de bilete.

Kylie cântări cele două opțiuni — cum era să petreacă o

oră cu un vampir străin și cum era să petreacă ora Derek, care o făcea să-i fie dor de Trey, și nu se decise ce era mai rău.

— Și ce-a zis Brian? întrebă Kylie, nemaiputând să se abțină.

— A spus că nu e de acord decât dacă Derek e dispus să... plătească.

— Nu se poate! Spune-mi că nu i-a dat bani ca să ia biletul cu numele meu.

— Bine. Nu a dat bani ca să ia biletul cu numele tău. Della râse și se aplecă spre ea ca și cum urma să-i împărtășească o picanterie. Plătește cu sânge, Kylie. Jumătate de litru, mai exact.

— Cu sânge? Kylie era șocată. Șocul se transformă rapid în scârbă. Nu poate să facă așa ceva! spuse ea.

— Ba da, și a și făcut deja. Au bătut palma. Și crede-mă nu ai cum să dai înapoi când faci un astfel de legământ cu un vampir.

Kylie țășni glonț spre sala de mese, să-l caute pe Derek.

Nu putea și nici nu avea de gând să-l lase să facă așa ceva.

Capitolul 17

Derek ieși pe ușă chiar când ea dădu năvală înăuntru să-l caute.

— Salut, pe tine te căutam, îi arătă o bucățică de hârtie. Am tras biletul cu numele tău. Zâmbi. Zâmbetul lui era atât de cald, încât dacă ea nu ar fi fost atât de furioasă și scârbită, s-ar fi topit toată.

- Da, știu, am auzit. Miji ochii spre el dezaprobator. El o

cercetă cu privirea și adăugă prudent:

— Mă gândeam să facem o plimbare. Am găsit un loc grozav când am fost ieri în drumeție.

— Uite ce e, sunt flatată, dar nu poți să faci asta, Derek, rosti ea scurt.

— Ce să fac? Zâmbetul îi dispăru și se încruntă.

— Știu ce ai promis ca să obții biletul cu numele meu. Și nu pot să te las s-o duci la îndeplinire.

— Nu e mare lucru. O luă din loc și se uită în spate când văzu că ea nu-l urma. Vii?

— E vorba de sânge, spuse ea clocotind de mânie, parcurse cei doi pași care îi despărțeau și îl înșfacă de braț. Hai, o să îndrept eu situația.

Îl smuci, dar el nu se clinti din loc. Atunci observă cât de puternic era brațul lui. El se apropie de ea.

— Pactul e deja făcut, Kylie. Hai să ne petrecem ora împreună, bine? Mirosul lui — o combinație de săpun bărbătesc înțepător și Derek — o învălui.

— Deja s-a întâmplat?

Se uită imediat la gâtul lui.

— Nu, dar pactul e făcut.

— O să-l desfac eu, zise ea, încercând să ignore mirosul lui și faptul că îi plăcea atât de mult...

Dându-și seama că încă nu-i dăduse drumul la braț, își retrase mâna. Atingerea lui îi aminti de felul în care îl atingea pe Trey. De cât de mult îl plăcea pe Trey și cât de dor îi era de el.

Derek se încruntă și mai tare.

— Nu poți să-l desfaci. Așa că vino! Te rog. Kylie rămase locului, holbându-se la el.

— Cel puțin lasă-mă să încerc.

Derek închise ochii o clipă, apoi își lăsă capul în jos, mai aproape de ea, și îi șopti:

— Te rog, ai încredere în mine, Kylie. N-ai ce să faci ca să schimbi situația.

Ceva din vocea lui păru să o atingă în adâncul ființei și să-i încurce gândurile. Sau poate era răsufierea lui pe obraz, furnicătura delicată și dulce de sub ureche, care nu o mai lăsa să gândească.

Îi era peste putință să-l refuze.

— OK.

Dar chiar în timp ce se supunea voinței lui, Kylie își spuse că trebuia să aibă grijă. Derek, nu știa nici ea de ce anume, avea un fel de putere asupra ei, care putea fi periculoasă.

Ochii lui verzi se fixară direct în ochii ei albaștri, ca de bebeluș, și zâmbi din nou.

— Să mergem!

Întinse brațul spre ea. Kylie era cât pe ce să-i dea mâna, dar reuși să se abțină în ultima secundă. — O să merg în urma ta. Își îndesă mâinile în buzunare.

Dezamăgirea făcu să-i mai piară zâmbetul, dar Derek dădu aprobator din cap și o luă din loc. Iar ea făcu ce-i spusese că va face. Îl urmă. Nu scoaseră niciun cuvânt primele cinci minute, când începură să urce pe potecă. Apoi el se abătu din drum și o duse printr-o pădurice deasă de copaci și tufișuri. După aventura de ziua trecută cu Della și după episodul de acum, ar fi un miracol dacă nu s-ar alege cu o alergie de la stejarul otrăvitor. Sau, și mai rău, cu mușcături de purici.

Chiar când voi să deschidă gura să spună ceva, Kylie auzi susurul unei ape curgătoare. Parcă ar fi fost în apropierea unui pârâiaș.

— E chiar aici.

Derek se uită din nou la ea, zâmbindu-i din priviri.

Ea mai făcu câțiva pași în urma lui și se opri, holbându-se la pârâul din fața ei și la lespedea imensă de piatră, cam de mărimea unui pat de o singură persoană, cocoțată

pe marginea pârâului, cu fața spre apa care curgea încet. Soarele dimineții pătrundea printre copaci și făcea totul să pară atât de verde, atât de luxuriant, atât de plin de viață.

Kylie trase în piept o gură de aer care mirosea exact ca peisajul din jur — a proaspăt, verde și umed. În depărtare se auzea ceva ce i se părea a fi o cascadă — Cascada Umbrelor. Asta trebuia să fie. Sunetul apei care cădea în cascadă umplea tăcerea și părea cumva să o strige.

— E vreo cascadă prin jur? întrebă ea.

— Da, dar e mai frumos aici. Derek sări pe stâncă.

— Hai, vino!

După ce se instala, întinse mâna să o ajute. Ea făcu o mișcare, dar înainte de a-i da mâna, se trezi că întreabă:

— De ce ai făcut-o? El se uită la ea.

— Ce să fac?

— Știi tu ce, îi spuse ea acuzator.

— Tot la subiectul ăsta am rămas? Derek clătină din cap. Nu e mare lucru, Kylie. Acum vino și stai jos aici. E și mai frumos peisajul când te uiți din unghiul ăsta.

Kylie îl luă de mână și el o trase fără prea mult efort. Dându-i drumul imediat ce își găsi echilibrul, Kylie își alese un loc, având grijă să nu stea prea aproape de el.

Nu că asta i-ar fi fost de prea mare ajutor.

Simțind că Derek o privea, ea se uită spre pârâu și încercă se concentreze.

— Uau! murmură ea. Ai dreptate. E mai frumos de sus, de

aici.

Chiar așa era. Înălțimea oferea o priveliște mai bună asupra apei curgătoare. Razele de lumină care se strecurau printre copaci atingeau suprafața apei și o făceau să scânteieze. Din acest unghi, întregul loc părea să fie scăldat într-un amestec de umbre și lumini și îi aducea aminte de un peisaj pe care era posibil să-l fi văzut într-o carte de basme. Aproape... magic.

— De ce? întrebă ea din nou, fără să se uite la el.

— Eram curios în ceea ce te privește. Sunt curios de când te-am văzut cu mama ta înainte să urci în autobuz. Erai atât de tristă și...

Își aminti că Miranda spusese că unele zâne puteau să citească gândurile și, până să apuce el să continue, ea întrebă:

— Poți să-mi citești gândurile?

Se întoarse spre el. Își simțea fața arzând, aducându-și aminte de gândurile jenante pe care le avusese despre el.

— Nu. El zâmbi și, în acea lumină, ochii lui verzi, cu firisoare aurii, scânteiară pur și simplu. De ce roșești? Ce gânduri ai avut despre mine?

Derek se aplecă puțin spre ea, până când frunțile lor se atinseră. Inima îi sări în piept și lui Kylie aerul pe care îl respira acum i se părea mai dulce. Dându-și seama că se holba la el, își aminti ce o întrebase.

Nu-i răspunse la întrebare, ci mai puse una.

— Atunci cum de ți-ai dat seama că eram așa de tristă?

El avu un moment de ezitare și zâmbetul îi pieri.

— Nu pot să citesc gândurile, dar pot să simt câteva emoții de bază.

Ea se uită la el și simți că-i spunea adevărul.

— Nu știu nici eu motivul, dar îți provoc un amestec de emoții. Unele pozitive, altele nu prea, dar nu sunt sigur de ce.

Era sincer, și Kylie simți că-i datora și ea adevărul.

— Îmi... îmi amintești de cineva cunoscut. Derek rupse o crenguță dintr-un copac și o examina.

— Un personaj pozitiv sau negativ?

— Ambele. De fostul meu prieten.

— Înțeleg. Zăbovi o clipă și apoi întrebă: Ce s-a întâmplat între voi?

— El a pus capăt relației.

— De ce? întrebă el. Kylie îi spusese o parte de adevăr, dar nu avea de gând să-i dezvăluie nimic despre asta.

— Asta trebuie să-l întrebi pe el.

Era un răspuns penibil și își dădu seama de asta imediat ce rosti cuvintele.

— Dar el nu e aici, în schimb, tu ești. Luă crenguța și îi mângâie obrazul cu frunzele. Apoi urmă același traseu cu degetul. Se dădea la ea și Kylie nu știa prea bine cum să-l oprească.

De fapt, nu știa dacă voia să-l oprească. Spre deosebire de ce se întâmplase în ultima vreme, aceste sentimente nu îi erau atât de străine. Dar asta îi mai lipsea acum, să se implice în altă relație.

Se uită în altă parte și încercă să-și limpezească mintea.

— Cum e să fii zână... fee?

— Pe jumătate doar, o corectă el.

Kylie se uită din nou la el și își aminti că se gândise că, exact ca ea, nici el nu părea prea încântat de ideea de a fi o ființă supranaturală. Totodată, își dădu seama că era posibil șansa ei de a afla ceva despre specia zânelor.

La urma urmei, după cum spunea Holiday, Kylie se putea să fie și ea pe jumătate zână.

— Și cum e să fii pe jumătate zână?

— Se putea și mai rău, cred. Privea fix crenguța din mână.

— De la cine ai moștenit harul? El se uită din nou la ea.

— Pentru o persoană căreia nu-i place să răspundă la nicio întrebare, tu pui cam multe.

Aici avea dreptate.

— Bine, o să-ți povestesc despre mine, dar pe urmă îmi spui și tu despre tine? Batem palma?

El ridică din sprânceană și păru să cântărească situația.

— OK.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, și o examina.

Poziția în care stătea îi făcea pieptul să pară foarte lat. Kylie se trezi că îl compară din nou cu Trey. Scuze, Trey -își spusese ea în sinea ei —, dar Derek ieșea câștigător când se puneau întrebarea cine avea corpul mai frumos. Însă nu era vorba doar de corpul lui. Îi cercetă chipul. Trăsăturile lui erau... mai masculine. Mai cizelate.

Izgonind imaginea din minte înainte de a începe să emită emoții pe care el era posibil să le simtă, Kylie începu să vorbească.

— Eu nu știu ce sunt. Cred că nu sunt decât o simplă muritoare, dar...

— Ba nu ești, o contrazise el și se uită la ea ciudat, așa cum se uitau toți cei de aici.

Kylie își dădu ochii peste cap.

— Da, știu că undele mele cerebrale nu sunt normale sau ce altceva mai detectați voi. Dar am aflat că și oameni normali pot să emită aceleași unde dacă sunt puțin săriți de pe fix, aproape nebuni. Și uneori sunt destul de sigură că

sunt nebună. Sau..., recunosc eu cu mai puțin entuziasm, cealaltă opțiune e că aș putea să sufăr de o tumoră pe creier. Și mă doare capul destul de des în ultimul timp.

Pe chipul lui se citea că era îngrozit de idee.

— Ai fost la control?

— Nu.

Și până nu observă îngrijorarea care se citea în ochii lui, Kylie nu își îngădui să-și facă și ea griji de-adevăratelea. Dumnezeu, dacă avea o tumoră pe creier? Dacă...

Ridică nedumerit din sprânceană.

— Dar cum rămâne cu... faptul că vezi fantome?

— De unde știi? Kylie își aminti că-l întrebase dacă vedea fantome. Unii oameni pot să vadă fantome. Chiar și Holiday a susținut asta.

El înclină capul într-o parte, total neîncrezător.

— Deci tu chiar crezi că ești om?

Întrebarea lui făcu să o copleșească din nou emoțiile.

— Da. Făcu o pauză și apoi adăugă: Dacă ții neapărat să știi, adevărul e că nu sunt sigură ce cred.

Și, fără niciun avertisment, îi dădură lacrimile.

— Oh, la naiba! Nu face asta!

Derek întinse brațul și îi șterse o lacrimă de pe gene. Atingerea lui era așa de caldă și îi aducea atâta alinare, încât fu cât pe ce să îi ia palma și să i-o țină lipită de fața ei. În loc de asta, își trase mâna și se șterse la ochi.

— Sunt așa de dezorientată. Ultimele luni au fost de coșmar. Prietenul meu îmi dă papucii, bunica moare, părinții divorțează și încep și să-l văd pe soldatul ăsta mort. Acum mi se mai spune și că nu sunt ființă umană și...

Derek o trase spre el, și ea nu se opuse. Își sprijini capul pe locul cald dintre umăr și piept și îi adulmecă mirosul. Se

simțea incredibil de bine și închise ochii. Cumva, doar faptul că stătea așa îi făcea nodul din piept să dispară.

— Îmi cer scuze. Se desprinsese de el. Știu că tipilor nu le place deloc când fetele fac asta.

— Așa să fie oare?

— Lui Trey nu-i plăcea, răspunse ea.

— Eu nu sunt Trey. Apoi Derek adăugă: De fapt, n-a fost chiar atât de rău. Zâmbi și o mângâie pe obraz. Și, în afară de asta, nasul tău e destul de drăguț când se înroșește așa.

Kylie îi dădu peste mână și zâmbi larg. Nu era sigură, dar i se părea că acesta era primul ei zâmbet adevărat de săptămâni bune.

— OK, acum e rândul tău. Povestește-mi despre tine. Privirea jucăușă i se întrista. Lăsându-se puțin pe spate, se sprijini cu mâinile de piatră, ca să-și mențină echilibrul. Și cum stătea acolo, cu mușchii brațelor încordați, serios la față, arăta chiar bine. Foarte bine.

— Dar tu ești mult mai interesantă, spuse el pe o voce joasă, de parcă îi simțea emoțiile și știa ce reacție îi provoca prezența lui.

— Ai promis. Și, în plus, eu ți-am dezvăluit tot.

El se aplecă în față și se uită la ea printre genele lui negre.

— Nu mi-ai spus tot. Vocea lui avea un ușor ton acuzator. De fapt, nu mi-ai zis lucrul care îmi suscită cel mai mult curiozitatea.

— Ce lucru? Ce mai e de povestit? întrebă ea și încercă să nu se lase din nou desfătăată de priveliște.

— Ce e între tine și...

— Nu vreau să vorbesc despre mine și despre Trey. E... prea personal.

— Bun, dar nu aveam de gând să zic Trey. Voiam să te întreb ce e între tine și vârcolac?

Capitolul 18

Kylie își dădu părul după ureche. Neagă! Neagă cum că ar fi ceva.

— Ce... vârcolac? întrebă ea, dar a naibii să fie dacă vocea ei părea câtuși de puțin convingătoare.

Derek se uita fix la ea. Felul în care o privea îi amintea de cel al Dellei, când știa că mințise.

— Nu nega, spuse el. Emanai o grămadă de emoții de fiecare dată când te uitai la el. Cam ca atunci când te uiți la mine, doar că... mai puternice. Ori îl placi foarte mult, ori... te sperie.

— Am crezut că poți să citești emoțiile. El se ridică și își încrucișa brațele.

— Pasiunea și frica se simt cam la fel.

— Crede-mă, e vorba de ultima, răspunse ea, dar după visul de noaptea trecută, știa că adevărul putea să fie exprimat mai bine într-un singur cuvânt.

Ambele. Și pasiune, și frică. Dar nu recunoscuse acest lucru nici față de ea însăși. Și nu avea de gând sub nicio formă să o recunoască față de Derek.

— Și de unde îl știi? întrebă el.

— Cine spune că... Derek ridică mâna să o oprească.

— Nu e normal să te temi așa de mult de oamenii pe care nu-i cunoști.

Kylie se uită la pumnii ei încleștați.

— A locuit lângă mine când eram mică. Să spunem că știam că ceva era în neregulă cu el. Doar că nu îmi dădeam seama ce anume... nu știam de chestia cu vârcolacul.

— Și a...

— Gata! Era rândul ei să îl privească hotărât. Ți-am spus deja tot ce am de gând să-ți spun. E rândul tău.

Derek se uita la pârâul care curgea și Kylie simți că nici lui nu-i plăcea să vorbească despre el, ca și ei, de altfel.

— Ce vrei să știi?

— Tot, răspunse ea și în glasul ei se simțea o ușoară tachinare, sperând că astfel avea să-l facă să se simtă mai în largul lui.

— Tata a fost fee. Mama e muritoare de rând.

— A fost? întrebă ea. Ai spus că tatăl tău a fost fee. A murit?

Derek mai rupse o crenguță din tufiș și o răsuci între degete.

— Nu știu. Și nici nu-mi pasă. Ne-a părăsit când aveam opt ani. Un tată care n-a plătit nicio pensie alimentară la viața lui.

— Îmi pare rău. Kylie simțea că lui Derek îi păsa mult mai mult decât voia să-i lase ei impresia.

— Știai că era fee ? întrebă Kylie și dădu la o parte o furnică ce îi urcase pe mână.

— Da, cred c-am știut dintotdeauna. Dar după ce a plecat, n-am mai vorbit prea mult despre el și despre chestiunea asta. Mama a fost devastată când ne-a părăsit.

Mama lui nu fusese singura devastată. Kylie văzu tristețea din ochii lui, pe care încerca s-o ascundă. Simțea o greutate în piept — pentru el și poate puțin și pentru ea. Problemele legate de tatăl ei nu dispăruseră. Așteptau la rând cu celelalte probleme pentru care trebuia să-și facă griji și cărora trebuia să le găsească soluții. Dar își aminti că era rândul lui Trey. El o ascultase pe ea și Kylie îi datora același lucru.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— De ce? Mie nu. Dacă el nu m-a vrut, normal că nici eu nu l-am vrut.

Nici el nu se pricepea să mintă mai bine decât ea, își zise Kylie.

— Ai știut dintotdeauna că ești înzestrat cu haruri? Derek se uita fix la crenguța de care mai erau prinse câteva frunze și pe care o ținea în mână.

— Nu. Adică știam că pot să-i citesc pe ceilalți mai bine decât o făceau majoritatea, dar nici măcar nu eram sigur că asta se datora faptului că eram fee. De-abia acum un an conectarea la emoțiile altora a început să fie mai puternică. Și apoi... mi-am dat seama, în sfârșit, că eram diferit.

— În ce fel ești diferit? Simți cum privirea ei se îndreaptă spre pieptul lui, amintindu-și cât de bine era să-și sprijine capul pe el. Atunci îi veni în minte un gând complet nebunesc. Cum ar fi oare să-l sărute? Derek înclină capul la dreapta și o studie.

— Cât de mult semăn cu fostul tău prieten? Oare emoțiile ei erau atât de ușor de descifrat? se întrebă ea, simțind cum se îmbujorează.

— Nu foarte mult, dar... destul cât să...

— Să fii atrasă de mine? Simțind cum începe să prindă o nuanță drăguță de roșu

în obraji, Kylie își îndreaptă din nou privirea spre râu.

— N-aș merge atât de departe.

— De ce nu?

Kylie îi simțea răsuflarea pe obraz. Caldă, delicată, ispititoare. Când se apropiase de ea atât de mult? Faptul că gura lui era atât de aproape de a ei și că se simțea tentantă să o lase să se apropie și mai mult o neliniște, așa că sări

de pe stâncă.

— Stai! strigă el.

— Ce e? Kylie se întoarse spre el. Cred că noi...

— Nu te mișca! spuse el cu o voce joasă, foarte serioasă.

— De ce? Eu...

Ceva foșni în tufișurile de lângă ea. Kylie se uită și văzu un șarpe imens care se ițea din tufăriș. Un șarpe imens negru-cenușiu, cu un nas ascuțit, genul de nas pe care i-l arătase tatăl ei ca să o învețe să facă deosebirea între un șarpe veninos și unul inofensiv când mergeau în excursii cu cortul.

Kylie intră în panică în momentul în care recunoscuse specia. Era un mocasin de apă, care se întâmpla să fie cel mai agresiv șarpe din Texas.

Și unul dintre cei mai veninoși.

Șarpele se deplasa sinuos, apropiindu-se tot mai mult de Kylie. Îi era din ce în ce mai frică. Un țipăt i se ridică în gât. Conform logicii, nu putea să se miște destul de repede de lângă el ca să-i evite mușcătura. Conform logicii, trebuia să stea nemișcată, dar... La naiba cu logica! Voia să se afle cât mai departe de creatura aia!

Simți mâna lui Derek strângându-o de umăr.

— E în regulă. Vocea lui era ca o șoaptă. E doar în trecere. Stai nemișcată! Lasă-l să treacă. Sunt aici. N-o să se întâmple nimic rău.

Mâna lui deveni mai caldă, nefirec de caldă, și, ca prin minune frica i se risipi.

Inima nu îi mai bătea nebunește și stomacul i se mai destinse. Kylie se uită la corpul gras și umflat al șarpelui alunecând peste vârful adidașilor ei Reebok, ușor ca un fluture. Ceva îi spunea că liniștea pe care o simțea acum,

lipsa fricii, nu era ceva normal; ceva îi spunea că Derek îi făcuse cumva asta. Acum nu se mai temea nici măcar de acest lucru. Parcă atingerea lui Derek îi îndepărtase abilitatea de a experimenta frica, lăsând în loc doar curiozitate. Curiozitate în privința șarpelui. Și cum de putea să se miște astfel. Curiozitate în privința lui Derek. Cum reușise să-i modifice emoțiile? Cum ar fi să se piardă în sărutările lui? Oare s-ar simți ca și cum ar fi cu Trey? Sau poate mai bine de atât?

— Te descurci. Aproape a plecat, șopti el. Și șarpele se îndepărtă. Corpul lui rotofei alunecă în pârâu, făcând ușoare cerculețe în apă când se scufundă și se lasă purtat de curent. Derek nu-și luă mâna de pe umărul ei, iar Kylie se uita la creatura care se făcu nevăzută printre pietre. Apoi, încet, Derek își desprinse degetele. Vârtejul de emoții o copleși atât de tare, încât țipă. Când țipătul nu mai fu de ajuns Kylie se întoarse pe călcâie și începu să escaladeze stânca. Inima îi bătea nebunește în piept, gata să explodeze, iar stomacul i se încovrigase parcă în jurul spinării.

Derek o prinse în timp ce urca, dar ea nu se opri, gândindu-se doar cum să fugă cât mai departe de șarpele lunecos.

— E în regulă, spuse el râzând și căzu pe spate pe stânca imensă, trăgând-o și pe ea după el.

Kylie ateriza pe jumătate peste el. El o cuprinse în brațe, dar nu o strânse foarte tare. Mâinile lui se odihneau ușor pe spatele ei.

Kylie clipi și simți cum panica i se risipește. Îi întâlnește din nou ochii verzi. Cum era aproape de el, firișoarele aurii păreau și mai strălucitoare. Privirea ei coborî spre gura lui, spre buzele care păreau atât de moi și îmbietoare.

Trupul lui cald se topea lipit de al ei. Mirosul lui natural îi gădilă simțurile. Kylie își ținu respirația.

— Ești bine acum? întrebă el cu glas scăzut.

— Da.

Când îi furase frica, pesemne că îi luase și voința proprie, căci își dorea din tot sufletul ca Derek să o sărute. Sau ar fi putut să-l sărute ea. I se păru o idee a naibii de bună. Se apropie puțin mai mult de el, până când buzele lui erau atât de aproape de ale ei, încât le simțea fierbințeala.

— Dă-i drumul! tună o voce aspră de bărbat din spatele lor.

Capitolul 19

— Dă-i drumul acum!

Vocea groasă și serioasă i se părea cumva cunoscută lui Kylie, dar până să se gândească

a cui era, Derek se sculă cu o asemenea forță, încât o făcu pe Kylie să se rostogolească până spre marginea stâncii.

Însă Derek o prinse chiar înainte să cadă. De îndată ce se simți în siguranță, Kylie ridică și ea capul. Lucas se uita chiorâș la ei de pe malul pârâului. Jocul de lumini și umbre îi făcea prezența să pară și mai intimidantă. Îi sfredelea pur și simplu cu ochii lui albaștri precum cerul.

— N-a pățit nimic, spuse Derek cu o voce la fel de severă ca expresia de pe chip.

Simțindu-se deodată ridicolă, Kylie vru să dea explicații.

— Am văzut un șarpe.

Lucas trase aer în piept. Se uită pe jos.

— Un mocasin de apă.

— Știu, spuse ea. Din cauza asta am țipat.

— Acum s-a dus, zise Derek și din cuvintele lui reieșea că Lucas ar fi trebuit să plece și el.

— Am auzit-o țipând, zise Lucas, de parcă și el ar fi vrut să-și justifice atitudinea.

Cei doi tipi se holbau unul la celălalt fără să scoată niciun cuvânt. Kylie avu senzația că nu se înțelegeau prea bine. Se întrebă dacă zânele și vârcolacii erau învrăjbiți între ei. La naiba, din câte știa ea, Al Doilea Război Mondial era posibil să...

— Acum nu mai țipă, spuse Derek.

— Sunt bine.

Kylie sări de pe stâncă, după ce aruncă o privire jos, să vadă dacă nu cumva mai era vreun șarpe.

Când ridică ochii, văzu că Lucas o privea dezaprobator.

— Dacă ți-e așa de frică de șerpi, ai face bine să nu te mai plimbi prin pădure.

— Nu mi-e chiar așa de frică, doar că...

— Am avut eu grijă de ea, spuse Derek. Vocea lui era aspră, aproape mânioasă.

— Da, am văzut cum aveai tu grijă de ea. Derek se ridică și mai mult în capul oaselor, pregătindu-se parcă să sară jos.

— Uite ce e, dacă ai vreo problemă...

Se părea că Lucas nu avea chef să asculte ce voia Derek să spună, căci se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzut într-o clipă.

Kylie roși, dându-și seama cum trebuie să-i fi părut situația lui Lucas. Apoi, văzând nefericirea de pe chipul lui Derek, rosti:

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să țip, doar că...

— Tu n-ai greșit cu nimic. Derek îi întinse mâna să o

tragă înapoi. El a fost nesimțit și a exagerat. Nu trebuia să vină aici. N-aș fi permis să ți se întâmple ceva. Kylie se uita la mâna pe care i-o întinsese Derek și își aminti cum îi trecuse senzația de frică odată cu atingerea lui.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă ea.

— A exagerat el...

— Nu. Nu cu Lucas. Cu felul în care m-ai atins...

— Ce vrei să spui? Cu felul în care te-am atins? Alte întrebări începură să-i zumzăie în cap, ca niște albine care o luaseră razna.

— De unde știai că era un șarpe aici? Privirea care spunea că nu-i plăcea să vorbească despre el reapăru, dar de data asta ea nu mai avea de gând să-l slăbească.

— Stai așa. Tu l-ai făcut să vină aici? întrebă ea. El se încruntă.

— Crezi că te-aș pune în pericol doar așa, de amuzament? Oare asta credea?

— Nu, nu cred. Dar știai că era aici. Știai că era aici înainte să se ivească.

— Am știut doar cu o secundă înainte. Dacă aș fi știut mai din timp, nu te-aș fi lăsat să cobori.

Soarele aruncă un nou mănunchi de raze strălucitoare printre copaci și îi intră în ochi, orbind-o.

— Cum? Cum știai că era un șarpe acolo? Derek sări de pe stâncă, aterizând greu lângă ea.

— Face parte din harul meu, spuse el, dar nu părea prea încântat.

— Poți să prezici viitorul? întrebă ea.

— Aș vrea eu.

— Și mai ce?

— Pot să descifrez emoțiile animalelor și ale diverselor

creaturi.

Își îndesă vârfurile degetelor în buzunare.

— Uau! Kylie încercă să înțeleagă. E...

— Ciudat, știu, mormăi el. Ca și cum aș fi Tarzan, Holiday spune că pot să controlez chestia asta, să o opresc. De asta sunt aici. Să învăț cum. Dar ea nu e încântată de misiunea mea. Crede că o să dezamăgesc vreo zeitățe de-a feelor dacă refuz harul. Din partea mea, la naiba cu zeitățele feelor! Nu eu am cerut asta. Singura fee din viața mea ne-a părăsit și pe mine, și pe mama. De ce naiba mi-aș dori să fiu ca el?

Kylie simți durerea din vocea lui și empatiză cu el din tot sufletul.

— Da, așa e. N-ai de ce să-ți dorești să fii ca el. Îmi pare rău.

Și vorbea serios. Nu doar pentru că înțelegea exact cum era să ai resentimente față de părinți, ci pentru că, asemenea lui, dacă se dovedea că era și ea o ființă supranaturală, avea să returneze harul expeditorului. În timp ce situația în care se afla Derek avea mult bagaj emoțional, a lui Kylie presupunea o mulțime de întrebări. Și necunoscutul adusesese cu el propriile probleme emoționale. Deși știa că adevărul putea să se dovedească a fi dureros, avea totuși nevoie de răspunsuri.

Stând în mijlocul pădurii, în jocul de umbre și lumini, simțindu-se cufundată într-o lume fantastică, Kylie se hotărî să găsească acele răspunsuri. Întâlni din nou privirea lui Derek.

— Să comunici cu animalele nu e nici pe departe la fel de rău ca... alte lucruri.

Derek lovi o piatră cu piciorul și aceasta căzu plescăind în

pârâu. Sunetul se pierdu printre celelalte zgomote ale pădurii.

— Cum ar fi să vezi fantome? întrebă el, înțelegând mai mult decât ar fi vrut ea.

— Printre altele, spuse ea cu sinceritate. Nu pot să-mi imaginez cum e să te trezești și să realizezi că trebuie să bei... sânge.

Doar când pomeni cuvântul, își aminti ce făcuse Derek ca să obțină biletul cu numele ei pentru ora asta de conversație.

Și nu putea să-l lase să facă așa ceva. Nu știa cum să-l împiedice, dar trebuia să încerce. Se uită la ceas.

— Ar trebui probabil să ne întoarcem.

Derek îi luă mâna într-a lui și i-o răsuci, ca să vadă cât era ceasul. Atingerea lui o făcu să simtă o furnicătură plăcută și îi aminti cât de aproape fusese să-l lase pe Derek s-o sărute. Sau era cât pe ce să-l sărute ea?

— Mai avem jumătate de oră, spuse el, ținând-o de oră.

Ea își trase brațul, amintindu-și cum atingerea lui îi controlase emoțiile când văzuse șarpele. Probabil că îi salvase viața, dar nu asta era important. Nu-i plăcea gândul că cineva încerca să o controleze. Sau să o manipuleze.

— Da, spuse ea, dar tot trebuie să vedem cum să facem să nu mai plătești cu sânge.

Derek se întunecă la față.

— Pactul s-a încheiat deja, n-am cum să mai dau înapoi. Și, în plus, nu e nicio problemă.

— Și dacă te transformă în vampir? El făcu ochii mari.

— Oh, la naiba, crezi că am de gând să-l las să mă muște? Nici vorbă! E prea riscant și prea gay.

Ea roși, simțindu-se ca o proastă.

— Atunci cum plănuiești s-o faci?

— La fel cum se procedează când donezi sânge. Cu un ac steril și o pungă de perfuzie.

Ea stătea și se uita la el, iar întrebările o bombardau mai repede decât putea să le ordoneze.

— Ai de gând să te duci la cabinetul unui doctor pentru asta? Cum o să...

— Nu. El râse. Majoritatea vampirilor au instrumentarul lor. Se pricep mai bine ca orice asistentă să găsească venele. Țsta e unul dintre primele lucruri pe care le învață un vampir. Cum să ia sânge fără să-l omoare pe donator.

Oare Della își adusese propriul instrumentar de recoltare a sângelui?

— De unde știi cum... ?

— Cum se hrănesc vampirii? Am făcut-o și eu de câteva ori.

Zâmbetul lui o făcu să se simtă și mai ignorantă.

— Ai mai donat sânge vreunui vampir până acum ?

El încuviință .

— Așa cum am mai spus, nu e mare lucru.

— Cui i-ai dat? Și cum știai că există vampiri?

— Numele ei e Ellie. Mergem la aceeași școală. Și uiți că toate ființele supranaturale se recunosc între ele.

Da, Kylie uitase de ridicarea aceea din sprânceană. Și avea un motiv al naibii de bun. Ea nu putea să "citească" ființele supranaturale, ceea ce îi permitea să spere că nu se număra printre ele. Apoi se întrebă dacă la școala ei mergea vreo ființă supranaturală. În afară de Lucas, pentru o scurtă perioadă de timp.

— Câte sunt? întrebă ea, deși îi era teamă de răspuns. Câte ființe supranaturale există, în comparație cu oamenii.

— Cred că s-a căzut de acord că suntem mai puțin de unu la sută, dar procentul e în creștere. De ce?

— Mă întrebam pur și simplu dacă am avut vreun coleg la școală dintre ei.

— E posibil, spuse el. Dar nu foarte probabil. Majoritatea ființelor supranaturale merg la școli "particulare" sau sunt școlite la domiciliu. Din motive lesne de înțeles.

— Ce motive? întrebă ea.

— În principal, problemele legate de specie. Cei mai mulți cred că ei trebuie să învețe altă istorie. Și cei mai mulți își pot permite, de vreme ce își folosesc harurile ca să se îmbogățească.

Ei? Kylie observă că nici Derek nu se vedea în întregime ca unul de-al lor.

— Să înțeleg că ai fost la o școală particulară? El clătină din cap.

— Tata a șters-o, ai uitat?

— Da, așa e. Kylie își cernu și celelalte întrebări. Și fata pe care o cunoști? Ellie, nu? Erați colegi de școală?

— Ea a devenit vampir de curând, răspunse el. Încă nu s-a dus să stea cu ai ei.

Kylie se gândi la Della.

— Toți trebuie să trăiască alături de ai lor?

— Din câte a spus Ellie, nu. Dar știi că nu îi e ușor să se integreze printre oamenii de rând.

Kylie simți din vocea lui că-i păsa de ea și curiozitățile ei se abătură de la problemele Dellei, de la toată povestea cu ființele supranaturale, la o chestiune mai personală.

— Voi doi sunteți apropiați? Jenată de faptul că părea aproape geloasă, Kylie clătină din cap, dar nu se putu abține să nu continue. Ce găgăuță mai sunt și eu, doar i-ai dat

sângele tău. Normal că sunteți apropiați.

El ridică din sprâncene, schiță un zâmbet și ochii i se luminau

— Asta e felul tău de a mă întreba dacă mai suntem împreună?

Scânteia verde din ochii lui îi transmitea că era încântat de interesul pe care-l arăta Kylie.

— Nu.

Cel puțin nu credea să fie, dar, la naiba, nu era sigură sută la sută.

— Ne-am despărțit cam acum șase luni.

— De ce? întrebă ea, dorindu-și imediat să nu fi deschis gura.

— A cunoscut un vârcolac.

În vocea lui se simțeau resentimente.

— Nu e vorba de Lucas, nu? întrebă Kylie.

— Nu, nu e el.

O adiere ușoară se făcu simțită și o șuviță de păr îi veni peste față și i se prinse între buze.

Derek i-o dădu la o parte. O atinse cu buricele degetelor pe obraz, făcând-o să simtă furnicături pe ceafa. Kylie îi prinse mâna, simți cum furnicăturile se intensifică și îi dădu drumul la fel de repede.

— Ce s-a întâmplat mai devreme? întrebă ea înainte să se piardă cu firea. Când m-ai atins.

El își îndesă ambele mâini în buzunarele blugilor, părând că se lupta cu tentația de a o atinge din nou.

— Nu știu ce vrei să spui, rosti el, și Kylie își dădu seama că mințea.

Kylie clătină din cap.

— Nu mă minți, Derek. Când ai pus mâna pe mine, mi-ai

schimbat starea pe care o aveam și amândoi știm asta.

El părea șocat că ea își dăduse seama.

— Doar ți-am alungat teama, ca să nu faci vreo prostie și să te muște șarpele.

— Deci când atingi pe cineva, poți să-i controlezi emoțiile?

— Da, confirmă el de parcă era o nimica toată.

Dar pentru ea chiar era o chestie importantă. Cât din atracția pe care o simțea față de el era reală? Cât de mult contribuise el la sentimentele ei?

Ceva rece și dur îi săgeta inima.

— Ai mai făcut-o și înainte?

— Ce să fac?

Acum era de-a dreptul nedumerit sau doar se prefăcea?

— Să te joci cu emoțiile mele. El o privi lung.

— De ce te enervezi?

— Ai mai făcut-o, Derek? Tu m-ai făcut să nutresc ce simt pentru tine?

Derek părea jignit.

— Nu, spuse el cu hotărâre, dar pe ea nu o convinse. Îl împunse în piept.

— Ajută-mă să înțeleg, Derek, dacă... El o înșfacă de mână și ea tresări.

— Ce e? Acum ți-e frică de mine? Derek clătină din cap. Prima dată ai motivat că ce simți pentru mine e din cauză că semăn cu fostul tău prieten. Și acum crezi că eu sunt de vină, că mă joc cu emoțiile tale. De ce e așa de greu să crezi că e posibil să mă placi pur și simplu?

— Pentru că tu chiar ai puterea să faci chestia asta, nu? Ai puterea să mă faci să te plac. Trase adânc aer în piept și continuă. Te-ai folosit vreodată de puterea asta să convingi

o fată să facă lucruri pe care nu voia să le facă?

Derek miji ochii.

— Uau! exclamă el pe un ton acuzator. Tu chiar cauți un motiv să nu mă placi, nu? Prietenul ăla al tău te-a rănit rău de tot.

Poate că da. Dar nu despre asta era vorba. Kylie era aproape sigură acum că sentimentele ei aveau de-a face mai mult cu Derek decât cu Trey. Adevărul era că faptul că îl plăcea pe Derek urma să-i complice existența în următoarele luni. Avea destule chestii nasuale în meniu și nu-i mai trebuia și asta.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea, îndreptându-se de spate. Ai folosit vreodată puterea asta asupra unei fete ca să obții ce vrei de la ea?

Derek se încruntă și mai mult. Acum era aproape nervos. Dar Kylie putea să jure că zărise și o urmă vagă de vinovăție în ochii lui. Derek își feri privirea.

— Dacă nu-mi răspunzi, o să presupun ce e mai rău, îl amenință ea.

— Bine. Se uită la ea. M-am folosit de puterea mea ca să atrag atenția unei fete, dar niciodată ca să o conving să se culce cu mine. Țasta ar fi viol. Și nu-mi pasă cât de mult vrei să nu mă placi, Kylie, nu o să mă prefac că sunt o persoană rea doar ca să te simți tu bine. Făcu semn spre cărarea pe care veniseră. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

Kylie îi simți durerea din voce. Fu deodată copleșită de jenă și își dădu seama ce scorpie nesuferită era. Dumnezeu, poate că la urma urmei semăna cu mama ei.

Derek o luă din loc. Ea îl urmă. Mergeau amândoi în tăcere.

— Hei, spuse ea într-un final, căci nu mai putea să se

abțină.

—Ce e?

Derek nu se uită la ea și nici nu se opri din mers.

— N-am vrut să insinuez că ești vreun violator.

— Atunci ce ai vrut să insinuezi? Tot nu se uita la ea.

Kylie încerca să își dea seama cum să formuleze ce avea de spus. Ura să apeleze la vechiul clișeu, dar era tot ce găsisese.

— Îmi place de tine, Derek, chiar îmi place. Dar mă gândesc că ar trebui să rămânem doar prieteni.

Derek râse, dar, judecând după tonul lui, nu părea amuzat.

— Deci ai de gând să negi că simți ceva pentru mine. Iuți pasul. Ai de gând să negi că aproape m-ai sărutat. Că ai vrut să mă săruți.

Mărind și ea pasul, Kylie voia să nege totul și era cât pe ce s-o facă, dar se abținu.

— Nu, dar acum nu am încredere în sentimentele mele.

Derek se întoarse spre ea.

— Asta pentru că tu crezi că mă joc cu emoțiile tale, nu?

— Nu. Ba da. Bine, poate că e și asta un motiv, dar și din cauză că îmi aduci atât de mult aminte de Trey. Uite ce e, am atâtea lucruri pe cap acum! Emoția îi sugrumă vocea. Acasă totul a luat-o razna. Văd fantome. Mai sunt și oameni care-mi spun că nu sunt om în întregime și aproape că am ajuns să sper că sunt doar nebună sau că am o tumoare pe creier. Kylie clipi și refuză să-și lase lacrimile să curgă din nou. Nu-mi mai trebuie și asta pe cap, explică ea și arătă spre ei doi. Dar chiar am nevoie de un prieten.

Derek îi aruncă o privire resemnată.

— Bine, dacă prietenie e tot ce-mi oferi, accept. Nu-mi place, dar o să accept.

— Mulțumesc, spuse ea sincer. El încuviință și o cercetă de parcă încerca din nou să-i citească emoțiile. La naiba, poate putea să le deslușească și să-i explice și ei ce însemnau, căci acum se simțea dată rău de tot peste cap.

— O să fie bine, o asigură el.

— Oare? Kylie făcu o pauză. Doar că nu știu de unde să încep ca să găsesc răspunsurile.

Derek trase adânc aer în piept și se uită în jur de parcă îi era teamă că îi aude cineva, deși nu se vedea nici picior de om. Se aplecă spre ea.

— Nu dețin toate răspunsurile pe care le cauți, zise el aproape șoptind, și nici măcar nu cred că asta e o problemă dar... ai putea să încerci ceva.

Capitolul 20

— Spune-mi, îl rugă Kylie, dornică să primească orice fel de ajutor. În starea în care mă aflu, sunt dispusă să încerc orice. Ei bine, aproape orice.

— E o fată aici în tabără, începu Derek. E și ea fee. O cheamă Helen.

— Am făcut cunoștință cu ea, spuse Kylie. Era în același grup cu mine când ne-a explicat Holiday de ce suntem aici.

— Da. Ea are puterea să vindece. Când ne-a povestit despre ea, ne-a spus că putea să vadă tumoarea surorii ei înainte de a fi descoperită. Eu personal nu cred că ai vreo tumoare, dar dacă te preocupă chestia asta, poate Helen ar vrea să te vadă. Cel puțin nu ți-ai mai face griji în privința asta.

— E o idee grozavă. Kylie era cât pe ce să-l îmbrățișeze, dar se hotărî în ultima clipă că nu era un gest înțelept din partea ei. Chiar nu voia să-l încurajeze pe Derek să creadă

că puteau fi mai mult decât prieteni. Cel puțin nu acum, șopti o voce timidă din sinea ei — aceea parte din ea căreia îi plăcea foarte mult senzația pe care o avea când stătea aproape de el, aceeași parte care voise mai devreme să-l sărute. Mersi, spuse ea.

— Cu plăcere. O mângâie pe obraz și bineînțeles că aceea parte din ea savura și acest moment. Apropo... — Ce? întrebă ea.

Îi zâmbi și scânteile aurii din ochii lui păreau să lucească și mai tare.

— Mai devreme, când eram acolo, nu numai tu ai vrut să... și eu voiam să mă săruți.

— Dar suntem doar prieteni, insistă ea, dorindu-și să o fi rostit cu mai multă convingere.

Când s-au întors în tabără, se făcuse aproape ora la care trebuiau să se vadă cu Holiday. Kylie voia să o sune pe Sara, așa că se hotărî să se ducă în spatele biroului, la ascunzătoarea pe care o descoperise cu o zi în urmă.

Ocoli clădirea și când dădu colțul, realizează că nu era singura care descoperise locul acela. Kylie vru să se întoarcă, dar nu o făcu destul de repede.

Lucas și prietena lui care nu se dezlipea de el se răsuciră și ei. Lucas se strâmbă, și tipa emo zâmbi. Apoi începu să își încheie ostentativ nasturii de la cămașă.

— Îmi cer scuze, balmăji Kylie și o luă la picior.

Însă simți doi ochi albaștri țintuindu-i spatele.

Coti și ajunse în față, unde le găsi pe Miranda și Della lângă biroul directoarei, țipând una la cealaltă.

Primul ei gând fu să le lase în plata Domnului, dar când o zări pe Sky, cealaltă directoare de tabără, ieșind din sala de mese, Kylie o porni cu pași apăsați spre cele două fete ca să

le despartă înainte să dea de belea.

— Jur că dacă îți mai fluturi o dată degetul mic prin fața ochilor mei, ți-l rup! Della se apropie de ea. Și știi că pot s-o fac.

— Opriți-vă! spuse Kylie pășind între ele. Miranda se retrase din fața lui Kylie și dădu nas în nas cu Della.

— Dacă mai îndrepti vreodată degetul ăla de vampiroaică spre mine, îți fac o vrajă de te umpli de coșuri.

— Nu poți să-mi faci nicio vrajă! tună Della. Ție nu-ți ies vrăjile.

— Opriți-vă! Kylie o văzu pe Sky luându-le în vizor. Avem musafiri.

— Vraja cu coșurile chiar mi-a ieșit. Miranda se dădu un pas în spate, dar Della veni spre ea.

Era clar că nu-i plăceau deloc coșurile.

— Fii atentă, dacă-mi iese un singur coș, o să-ți scurg tot sângele când dormi și o să-l vând pe E-bay.

— Aveți de gând să tăceți odată? se răsti Kylie, dar era prea târziu.

Sky venea spre ele.

— S-a întâmplat ceva? întrebă directoarea înaltă, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru.

Sky era și vârcolac, sau cel puțin așa auzise Kylie. Încă nu putea să identifice ființele supranaturale doar din ochi.

Miranda afișă un zâmbet. Della încercă și ea să zâmbească, deși mai degrabă își arăta colții decât zâmbea.

— Nu, nimic, răspunseră ele la unison. Doar ne...

— Vă certăți? Sky ridică acuzator din sprâncene.

— Aveam o mică discuție, explică Miranda.

— Despre ce? întrebă Sky. Della luă cuvântul.

— Miranda mi-a vărsat dinadins sângele din frigider.

— Ba n-am făcut-o dinadins. A căzut când am deschis ușa.

— Avem sânge în frigider? Kylie se încruntă. Sky dădu ochii peste cap.

— Trebuie să învățați să vă împăcați. Ochii negri ai lui Sky se îndreptară rapid spre Miranda. Tu ai mai fost aici, Miranda, avem așteptări mai mari de la tine.

— N-aveți decât să vă alăturați grupului "celor dezamăgiți de Miranda" spuse Miranda și o luă furioasă din loc.

Sky o urmări cu privirea, apoi se uită din nou la Kylie și Della.

— Rezolvați-vă problemele înăuntru, nu în public, căci altfel eu și Holiday vom fi nevoite să intervenim. Și credeți-mă, nu v-ați dori asta!

Apoi se întoarse cu spatele și plecă.

Kylie se uită din nou la Della, care încă zâmbea, nepărând afectată de amenințarea lui Sky.

— Ce s-a întâmplat cu tine și cu tipul fee? întrebă Della.

— Lasă asta. Tu și Miranda trebuie să încetați odată.

— Ce să încetăm? Della ridică din umeri.

— Să încetați să vă mai amenințați că vă faceți rău una alteia.

În acel moment, Kylie o văzu pe iubita lui Lucas venind spre ele. Fata mijea ochii de furie și buzele i se subțiară când o luă în vizor pe Kylie. Dacă ar fi posibil să omori pe cineva din priviri, atunci Kylie n-ar mai fi avut mult până la descompunere. Fata-vârcolac, nervoasă la culme, trecu val-vârtej pe lângă ea.

Încă bântuită de gândul morții, Kylie își dădu seama că avea o durere ușoară de cap, care îi pulsa constant în tâmpla

stângă. Gândul că era posibil să aibă o tumoare la creier făcu să i se taie respirația.

— Ce spui, nu s-a întâmplat nimic? zise Della. Dă pe goarnă tot. Ce-ai făcut cu Derek? Ați ajuns măcar la chestiile de bază?

— N-am făcut nimic. Kylie își presă tâmpla cu mâna. Uite ce e, îmi place de tine și de Miranda, așa că amândouă trebuie să vă băgați mințile în cap și să încetați să vă mai certați înainte să ne despartă și să mă pricopsesc cu alte colege de cabană.

Cum ar fi prietena lui Lucas.

— Dar nu ne certam. Ne ciorovăiam puțin.

— Ai amenințat-o că o să-i vinzi sângele pe E-bay, spuse Kylie. Acolo de unde vin eu, asta se consideră ceartă.

— Da, dar acum nu mai ești în lumea ta. Afirmația Dellei o lovi ca un ciocan în cap, așa cum numai adevărul poate să o facă. Nimic nu mai era la fel acum. Dumnezeu, un băiat doar ce-și dăduse jumătate de litru de sânge ca să petreacă o oră cu ea, văzuse un broscoi care era de fapt un pervers țopăind pe masa din bucătărie și căutase un pui de pisică sub coadă să vadă dacă e mascul sau femelă, dar animalul se dovedise apoi a nu fi de fapt pisică. Și să nu uite că mai era bântuită și de fantoma Soldatului. Capul îi pulsa și mai tare.

— Și să știi că nu i-aș vinde niciodată sângele. Aș savura fiecare picătură. Sângele de vrăjitoare e dulce. Dulce. Kylie ridică un braț.

— Oprește-te imediat! Nu mai suport să aud. Se uită la ceas. La naiba! Nu mai avea timp să o sune pe Sara. Trebuie să mă întâlnesc cu Holiday, spuse ea.

Și mă lămuresc cum e cu viața mea, pentru că, la fel ca

Dorothy, nu mai sunt în Kansas³. Kylie se întoarce, pregătindu-se să o ia din loc.

Della o prinse de braț.

— Oh, am vrut să-ți zic...

— Stai. Kylie ridică mâna. E cumva despre sânge? Nu putea să facă față discuțiilor despre sânge. Punct. Della miji ochii.

— Nu, zise ea pe un ton sarcastic.

— Atunci poți să-mi spui.

— Sau mai bine nu. Della își încrucișa brațele la piept. Poate că ar trebui să te las să fii luată prin surprindere pentru că ai făcut-o pe deșteaptă.

Della o luă la picior.

Să fii luată prin surprindere? Nu suna prea bine.

— Della, așteaptă! o strigă Kylie. Della se întoarce spre ea.

— Dacă-ți spun, o să încetezi cu comentariile tale de genul "sângele e scârbos"?

Dar chiar era scârbos.

— O să încerc.

— Numai pământăii zic că încearcă. Della o luă la picior. Kylie se uită din nou la ceas. Trebuia să se vadă cu Holiday, dar avertismentul Dellei cum că avea să fie luată prin surprindere...

— Della! Kylie o ajunse din urmă. OK, gata cu comentariile de genul ăla! Spune-mi acum! Cum o să fii prinsă cu garda jos?

Della mărturisi pufnind.

— Îi știi pe tipii la costum negru? Mi s-a spus că sunt de la FBI.

³ Referință la personajul principal al cărții *Vrăjitorul din Oz*, Dorothy, care locuia în Kansas, împreună cu unchiul și mătușa ei

— Ce e cu ei?

Della înclină capul într-o parte.

— Au de gând să te interogheze.

— Pe mine? întrebă Kylie. De ce?

— Nu știu.

Singurul lucru care îi veni în minte lui Kylie fu...

— Stai așa! E vorba de verișorul tău? Ești sigură că nu face parte din nicio gașcă de aia?

— Nu e vorba de el. Della se încruntă. M-ar lua pe mine la întrebări dacă ar fi vorba de el. Și-n plus, n-au pomenit nimic despre niciun musafir. Au spus că li se pare că ai putea să ascunzi ceva, pentru că nu lași pe nimeni să te citească.

Kylie încercă să disece vorbele Dellei, dar nu reuși. O durea capul.

— Ești sigură că e vorba de mine? - Da. Lui Holiday nu prea i-a convenit. Deși se pare că ei sunt șefii aici. Ce spun ei, aia se face. Dar ce pot să zic e că Holiday ți-a luat apărarea. A insistat că nu ești vinovată, dar ei au susținut că o să se convingă singuri de asta.

Și cum au de gând, mai exact, să facă asta? Oare care dintre ele era acuzată de tortură? CIA sau FBI? Oh, la naiba, deja o durea capul — nu voia să mai adauge și tortura pe lista activităților din ziua respectivă.

Della privi peste umărul lui Kylie.

— Ah, nu te uita acum, dar cred că te caută Holiday. Și... cred că te-a găsit. În secunda următoare, Kylie simți pe cineva lângă ea. Doar că nu era Holiday. Percepu un curent rece venind dintr-o parte și își dădu seama că fantoma se întorsese. Inspiră adânc, hotărâtă să nu leșine, dar de-abia reuși să tragă aerul rece pe gât. Forțându-se să se miște, își

roti ușor ochii, rugându-se să nu-l vadă de data asta. Dar astăzi rugăciunile nu-i erau ascultate. Măcar de data asta nu mai era sânge. Nea Soldatul se holba la ea cu ochii lui albaștri și mari. Ochi care păreau că voiau să-i spună ceva. Dar ce anume? Ce ar fi putut să vrea de la ea? Își aminti de cuvântul "ajutor" scris cu sânge ultima dată când îl văzuse. Oare ce fel de ajutor putea să-i ceară ei?

Îi trecu prin gând să-l întrebe, dar simțea că dacă vorbea cu el, nu avea decât să-l apropie și mai mult de ea. Închise ochii și se rugă în gând să plece. — Și uite-o că vine.

Kylie de-abia auzi vocea Dellei. Deschise ochii și o văzu pe Holiday stând între ea și Nea Soldatul.

— Ești gata? întrebă directoarea de tabără. Senzația de frig se risipi și îi dispăru pielea de găină

de pe brațe. Chiar și aerul rece din plămâni se încălzi. O copleși un val de ușurare.

— Oh! exclamă Holiday și făcu un pas în spate. Am întrerupt cumva ceva?

Kylie știa că directoarea nu se referea la ea și la Della. Clipind, Kylie se uită la Holiday și încercă să-și fixeze privirea.

— Nu poți să-i spui să mă lase în pace?

— Nu merge așa, rosti Holiday.

— Ce anume? întrebă Della.

— Ești gata? o întrebă din nou Holiday pe Kylie.

— Pentru ce? zise Kylie.

De ce voiau oare cei din DCF să stea de vorbă cu ea?

— Pentru întâlnirea noastră, răspunse Holiday.

— Pot să vin și eu? se interesă Della.

Kylie se uită la colega ei de apartament și văzu în ochii ei că încerca să o ajute. Un efort pe care Kylie îl aprecie mai

mult decât putea colega ei să știe vreodată.

— Poate să vină și ea? întrebă Kylie.

— Mă tem că nu. Holiday se uită la Della. Cred că vampirii au o ședință de grup. Ar trebui să fii acolo. Apoi directoarea de tabără își îndreaptă din nou privirea spre Kylie. Hai!

Holiday puse o mână pe spatele lui Kylie și o conduse. Spre ce naiba o conducea însă rămânea de văzut.

Capitolul 21

Cineva vrea să te cunoască. De fapt, sunt doi. Holiday o îndrumă pe Kylie spre biroul principal.

— Cine? întrebă ea, cu speranța că Della se înșelase.

— Sunt de la DCF. Auzise acronimul acesta de câteva ori de când sosise în tabăra Shadow Falls. Totuși, de data aceasta, când auzi cele trei inițiale, un gând nou îi veni în minte. DCF vine de la Departamentul Ciudaților din Fallen.

— Sunt cei care sprijină financiar tabăra, adăugă Holiday în timp ce o ghida pe scări.

— De ce? întrebă Kylie și se opri în dreptul ușii. De ce vor să mă cunoască? Nici măcar nu era sigură dacă era și ea vreo ciudățenie a naturii.

Privirea lui Holiday se înduioșă.

— În mare parte, din curiozitate. N-au mai cunoscut până acum pe nimeni căruia să nu-i poată citi tiparul mental.

— Dar parcă ai spus că e ceva obișnuit în cazul celor care văd fantome.

Holiday părea să cântărească ce să răspundă.

— Nu e doar din cauză că nu pot să te citească, Kylie. Ci

pentru că, din ce pot ei să vadă, tiparul creierului tău nu e unul obișnuit.

Capul lui Kylie începu din nou să zvâcnească. Și teama că ar fi putut să aibă o tumoare pe creier îi făcu din nou inima să-i bată mai tare. Se imagina rasă în cap, cu niște cicatrice mari și urâte traversându-i craniul. Era oribil.

Dar la fel era și să admită că era la fel de ciudată ca restul.

— Ești specială și ei simt asta. Așa că vino! N-o să dureze mai mult de-un minut și pe urmă putem să ne vedem liniștite de întâlnirea noastră.

Mâna lui Holiday, cea pe care o ținea pe spatele ei, se încălzi. De îndată, Kylie își dădu seama că directoarea de tabără avea capacitatea de controlare a emoțiilor asemănătoare cu ale lui Derek. Toate rezervele lui Kylie vizavi de o posibilă tumoare pe creier și de ce voiau cei din Departamentul Ciudaților din Fallen se risipiră odată cu senzația de căldură pe care o transmitea mâna lui Holiday.

— De ce faci asta? Kylie se feri.

— Ce anume? întrebă Holiday.

— De ce încerci să-mi iei frica? Se retrase, și acum Holiday nu o mai atingea. Holiday făcu ochii mari.

— Uau! Simți asta? E uimitor! O atinse din nou pe Kylie. Asta înseamnă că...

— Încetează! Kylie se feri din nou. Nu-i păsa cât de surprinzător era sau ce însemna asta, cel puțin nu acum. Îi păsa de ce o aștepta de partea cealaltă a ușii și de eventuala tumoare pe creier. Mă faci să cred că poate ar trebui să mă tem.

Holiday clătină din cap.

— N-ai de ce te teme. Întinse din nou mâna și Kylie o cercetă. Holiday îi arătă palmele.

— Ai încredere în mine.

— Îmi pare rău, spuse Kylie. Dar mi-e greu să am încredere în oameni care pot să-mi manipuleze emoțiile.

Și într-o oarecare măsură, se referea și la Derek. Holiday oftă.

— Crezi sau nu, Kylie, eu respect asta. Dar acum vreau să-i cunoști pe cei doi bărbați despre care ți-am spus. N-o să se întâmple nimic rău. Îți dau cuvântul meu.

Deși Kylie nu era convinsă de acest lucru, când se mai uită o dată la chipul lui Holiday, multe dintre grijile ei dispărură. Doar că de data asta senzația părea să fie izvorâtă din propria intuiție mai degrabă decât să fie influența lui Holiday. Fără să știe nici ea de ce, instinctul îi spunea că putea să se încreadă în Holiday. Dar asta putea să fie și din cauză că nu avea de ales. Kylie era în multe privințe prizonieră în această tabără.

Prezentările au fost la fel de ciudate pe cât se aștepta Kylie. Cei doi începură să ridice din sprâncene, ceea ce o făcu pe Kylie să se simtă și mai stânjenită. Voia să le spună că își pierdeau timpul încercând să obțină informații de la ea. Însă bineînțeles că nu o făcu. Se manifestă din nou boala amabilității. Se așeză în schimb la o masă și încercă să facă în așa fel încât să nu i se citească neastâmpărul pe care îl simțea sub privirile lor intense.

Bărbatul mai solid, cu părul mai brunet, se numea Burnett James, și celălalt, Austin Pearson. De aproape, Kylie nu se putu abține să nu observe cât de impecabil arătau cei doi. Nu că i-ar fi plăcut tipii bătrâni — sau, mai corect, mai în vârstă decât ea, căci arătau cam cu zece ani mai mari —, dar aprecia perfecțiunea.

Kylie observă și cum Burnett îi tot arunca priviri pe furiș

lui Holiday când aceasta nu se uita. Era clar că i se aprinseseră călcâiele după ea. Deși Holiday nu părea să-și dea seama de interesul pe care i-l trezea. La drept vorbind, Kylie avea impresia că directoarea taberei îi găsea pe amândoi enervanți. Mai ales pe Burnett.

— Deci...

Burnett răsuci un scaun, îl încalecă și se așeză pe el. Holiday se uită la el și se încruntă ca și cum n-ar fi ar aprobat poziția pe care o luase acesta.

— Așadar, e prima dată când vii aici, în tabăra Shadow Falls, nu? întrebă Burnett.

Kylie încuviință. Apoi, amintindu-și ce spunea mama ei, că dacă răspundeai doar prin gesturi, dădeai dovadă de lipsă de respect, continuă:

— Da... domnule. Cuvântul "domnule" îi scăpă cu întârziere și ar fi vrut să nu îl fi spus, căci suna sarcastic. Nu o făcuse intenționat, dar era posibil ca bărbații care o interogau să nu-și dea seama de acest lucru.

Burnett își sprijini coatele pe spătarul scaunului, își împreună mâinile și o cercetă din priviri. După o secundă care părea că nu se mai termina, înclină ușor capul, de parcă ar fi ascultat ceva — ceva ce nimeni dintre cei prezenți în cameră nu putea să audă. Cum ar fi fost bătăile inimii lui Kylie. Ce fel de puteri supranaturale aveau tipii ăștia doi?

Oare erau detectoare umane de minciuni, ca Della? Într-o oarecare măsură, Kylie suspecta că Burnett deținea această capacitate. Ceea ce însemna că ea trebuia să fie atentă să nu fie prinsă cu o minciună nevinovată.

— Și ce v-a adus aici, la Shadow Falls, domnișoară Galen?

Holiday se apropie mai mult de ei.

— A fost trimisă aici de...

Burnett ridică o mână spre Holiday și se încruntă.

— Aș vrea să răspundă domnișoara Galen.

Deși cuvintele lui nu era ostile, Kylie observă tonul iritat.

Pesemne că și Holiday îl sesizase, căci îi aruncă o privire care substituia fără nicio îndoială un limbaj pe care nu putea să-l folosească în prezența adolescenților din tabără. Kylie avu impresia că nu era prima dată când cei doi aveau o dispută. La naiba, ce știa ea? Poate cei doi fuseseră chiar iubiți.

Austin își dresе glasul ca și cum ar fi sperat astfel să înlătore tensiunea din încăpere.

— Continuă, Kylie, spuse Holiday și toți își îndreptară din nou privirile spre Kylie.

Ea se îndreptă de spate și încercă să nu se cutremure.

— Mi s-a spus... Holiday mi-a spus că psihiatra mea e cea care m-a înscris în tabără. Cred că ea a convins-o pe mama că aceasta e o tabără pentru adolescenții cu probleme.

— Și așa ești? aruncă Burnett întrebarea.

— Ce să fiu? întrebă Kylie.

— O adolescentă cu probleme? Tonul lui era acuzator.

— Bineînțeles că nu e, insistă Holiday. Burnett se uită încruntat la directoarea de tabără.

— Din politețe, ți-am permis să stai și tu aici, dar dacă ne tot întrerupi...

— Mă mai muști mult de fund, domnule James? rosti scurt Holiday, destul de furioasă ca să nu-i pese că folosea limbajul nerecomandat copiilor de față cu Kylie.

— Nu mă provoca, ripostă Burnett.

— Nu mi-a trecut prin minte să te provoc, îi răspunse Holiday prompt. Te-ai purtat ca un nemernic de primă clasă

de când ai venit să mă vezi.

Kylie își mușcă buzele ca să nu zâmbească. Tensiunea dintre cei doi era atât de densă, încât puteai s-o tai cu cuțitul și să o servești cu glazură de ciocolată fierbinte. Era genul de tensiune pe care o vezi într-un film romantic.

— Poate că de vină e primirea glacială pe care mi-ai făcut-o fără niciun fel de motiv. Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș crede că ai prejudecăți în ceea ce-i privește pe vampiri.

Deci el era vampir. Kylie se simțea chiar mândră de ea că-și dăduse seama.

— Nu te amăgi. Holiday se îndreptă de spate. Nu cu vampirii am eu o problemă. Ci cu cei care cred că ceva așa de lipsit de importanță ca o insignă le dă dreptul să îi intimideze pe ceilalți. Din clipa în care ați pus piciorul în tabăra mea, v-ați purtat ca și cum ar fi trebuit să ne ploconim în fața voastră. Și, de parcă n-ar fi de ajuns, acum îmi acuzați copiii de...

Austin își dresese din nou glasul, mai tare decât înainte.

— Cred că ar trebui să revenim la domnișoara Galen, aici de față.

Sau mai bine nu. Kylie ar fi vrut să știe de ce anume îi acuza DCF-ul pe cei din tabără. Totuși, curiozitatea îi dispăru destul de repede când toți își îndreptară din nou privirile asupra ei și își aminti de întrebarea lui Burnett.

— Nu, nu mă consider o adolescentă cu probleme. Burnett ridică din sprânceana dreaptă.

— Ai făcut parte vreodată dintr-o gașcă? - Nu, răspunse ea, întrebându-se dacă se referea la Frații de Cruce. N-am avut niciodată bebele.

— Serios? Nu ai fost ridicată și dusă la secție în timpul

unei razii de droguri?

Kylie înțelese deodată de ce nu-l plăcea Holiday pe domnul înalt, brunet și chipeș. Avea un fel al lui de a-i face pe ceilalți să se simtă mici.

Poate tupeul lui Holiday de a ține piept vampirului i-a dat curaj lui Kylie. Sau poate că, din cauza tuturor celorlalte porcării care se întâmplaseră în acea zi, rezerva de amabilitate a lui Kylie se epuizase. Sau poate avea o tumoare pe creier care o împingea să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi făcut.

Ridicându-și semeață bărbia, lăsă cuvintele să-i iasă din gură fără nicio remușcare.

— Se presupune că dacă ați reușit să puneți mâna pe raportul poliției, măcar l-ați citit cu atenție. Sunt sigură că scria acolo că nu mă dragasem și nici nu băusem.

Burnett miji ochii, dar Kylie preferă să se concentreze asupra zâmbetului de satisfacție al lui Holiday.

— Ați terminat? întrebă directoarea de tabără.

— Mai avem câteva întrebări. Privirea sfredelitoare a lui Burnett nu o slăbea pe Kylie. Și ce părere aveți despre tabăra noastră, domnișoară Galen?

— E super. Inima îi bătu mai tare când își aduse aminte că nu putea să mintă. Cel puțin tuturor celor pe care i-am întâlnit aici pare să le placă.

— Și ție nu? Nu minți!

— Eu aș prefera să fiu acasă la mine.

— De ce, mă rog?

Ochii lui Burnett se întunecară, devenind aproape la fel de negri ca tăciunele.

— Totul este atât de... nou pentru mine.

— Ce anume?

— Faptul că cei ca dumneavoastră există în realitate. Kylie spunea adevărul. Și totuși nu avusese intenția să sune așa de... peiorativ.

— Cei ca mine? Adică vampiri? întrebă el, fiind clar că se simțea ofensat.

— Ființe supranaturale, îl corectă Kylie.

— Și tu ce crezi că ești? întrebă el cu un aer infatuat.

— Nu sunt sigură, răspuse ea sincer. Dar sper să nu fiu nimic de genul. Să fiu doar eu.

Cu o tumoare pe creier. Alungă gândul pentru moment, urmând să reflecteze asupra lui mai târziu.

Privirea lui deveni și mai sfredelitoare, și curajul lui Kylie slăbi. Bărbatul clătină din cap și se încruntă.

— De ce ești atât de închisă la minte? - Ba nu sunt. Dar să cred în toate astea e... Îi trecu prin minte că el nici măcar nu vorbea despre capacitatea ei de a accepta lucrurile, ci, mai degrabă, de neputința lui de a-i citi gândurile.

— N-are încotro. Holiday făcu un pas înainte. Așa se manifestă unul dintre harurile cu care e înzestrată. Poate să stea de vorbă cu spiritele morților.

Kylie încuviință. Bărbații făcură ochii mari.

— Vorbește cu morții?! exclamă Austin și se întoarse spre Holiday, dar înainte să-și schimbe poziția, Kylie observă pe chipul lui ceva ce semăna cu teama.

— Ca tine?

Burnett îi aruncă o privire directoarei de tabără.

— Mi-ai citit dosarul? întrebă Holiday.

— E treaba mea să știu cu cine lucrez.

— Ciudat, dar tu nu mi-ai dat dosarul tău să-l citesc, îi răspuse ea. Și ai pretenția să lucrez...

— O să pun pe cineva să ți-l trimită. Asta dacă te

interesează într-adevăr, ripostă el pe un ton plin de sarcasm.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu e cazul să te deranjezi i-o reteză ea. Și ca să-ți răspund la remarcă pe care ai făcut-o mai devreme, da, Kylie vorbește cu morții, ca și mine.

Deși în vocea lui Holiday nu se mai distinge atitudinea de mai devreme, umbra de zâmbet care îi apăru pe buze ce sugera un plus de atitudine.

— Și tu poți să faci asta? Austin se cutremură. Urăsc fantomele.

— E zână? întrebă Burnett, holbându-se și ridicând din nou din sprânceană spre Kylie, ca și cum încerca încă o dată să-i citească gândurile.

— Asta încercăm să descifrăm, răspuse Holiday.

— Să înțeleg că părinții ei nu sunt luați în evidență ca având puteri supranaturale, nu? o chestiona Burnett.

— Nu, răspuse Holiday.

— Poate că sunt niște proscriși.

— Ce să fie? întrebă Kylie.

— N-ar fi trimis-o niciodată aici dacă era așa, îi zise Holiday lui Burnett, lăsând întrebarea lui Kylie fără răspuns.

Telefonul lui Kylie sună, dar ea îl ignoră, căci nu voia să piardă nicio frântură din conversația centrată asupra ei.

— Sau poate că tocmai de-aia e aici. Privirea sfredelitoare a lui Burnett se fixă din nou asupra lui Kylie. Ai fost trimisă aici cu un scop anume, domnișoară Galen?

— Nu, și părinții mei nu au făcut nimic rău, insistă Kylie. Holiday mai făcu un pas spre ea.

— Dacă n-ai probleme cu auzul, ar trebui să-ți dai seama că a spus adevărul.

Burnett încuviință. Se ridică în picioare și își îndreaptă atenția spre Holiday.

— Ai dreptate. Nu pare să fie implicată în nimic. Dar vreau să fiu ținut la curent cu starea ei.

Chipul lui Holiday se înăspri.

— Nu văd de ce ar fi necesar acest lucru.

— Nici eu, izbucni Kylie, căci nu-i plăcea cum se vorbea despre ea de parcă n-ar fi fost prezentă.

Burnett nu o băgă în seamă pe Kylie și se concentrează asupra lui Holiday.

— O să te supui dorințelor mele, domnișoară Brandon, sau, dacă nu, o să am grijă ca șeful meu să găsească altă directoare de tabără care să o facă.

Pentru prima dată, Holiday se cutremură, ceea ce îi transmitea lui Kylie că directoarea ținea mai mult la slujba ei decât la orgoliu.

— Sunt pur și simplu curioasă de ce vă arătați atât de interesați de ea.

— Pe lângă supravegherea derulării acestui proiect, sunt însărcinat și cu identificarea oricăror anomalii în alianța noastră. Or domnișoara Galen intră în această categorie.

— Sunt o anomalie? izbucni Kylie, nevenindu-i să creadă.

— OK, o să vă țin la curent, zise Holiday fără să-i dea atenție lui Kylie. Acum poți să pleci.

Kylie ridică privirea spre Holiday.

— Credeam că... Holiday o întrerupse.

— Avem întâlnire. Aș aprecia dacă n-ați avea nevoie să vă conduc.

Burnett își încrucișa brațele peste pieptul lat.

— Întrunirea voastră va trebui să fie reprogramată. Am nevoie de tine să verificăm dosarele. De vreme ce se pare

că domnișoara Galen nu e suspectă, trebuie să aflăm cine e.

— Și presupuneți din senin că e unul dintre copiii mei, spuse clocotind Holiday. Ați luat măcar în considerare...

— Da, așa presupun. Toate dovezile indică acest lucru rosti scurt Burnett.

Ce dovezi? întrebarea îi stătea lui Kylie pe vârful limbii, dar ceva o avertiza să nu o rostească.

Buzele lui Holiday se subțiară înainte de a se întoarce spre Kylie.

— Ne întâlnim după prânz. Ți convine? Kylie încuviință, dezamăgită că toate întrebările pe care

le avea trebuiau să aștepte până să primească un răspuns, dar asta nu însemna că nu putea să încerce să obțină alte răspunsuri. Se ridică în picioare și își luă la revedere dând din cap, apoi ieși hotărâtă din sala de ședințe. Avea multe lucruri de făcut. De deslușit. Și primul lucru de pe listă era să găsească o anumită zână care să-i scaneze creierul, să vadă dacă nu avea vreo tumoare.

Kylie ieși din birou. Nu era sigură de unde să înceapă ca să dea de Helen vindecătoarea. Telefonul îi zbârnâi din nou și îl scoase din buzunarul blugilor. Promise un mesaj de la Sara. Pe ecran apăru un singur cuvânt.

— Negativ, spuse Kylie cu voce tare și zâmbi ușurată. Începu să formeze numărul Sarei când simți pe cineva lângă ea. O siluetă înaltă și lată arunca o umbră identică.

Înainte să ridice privirea, Kylie știa că deținătorul umbrei avea părul negru ca pana corbului și ochi albaștri precum cerul. Trase adânc aer în piept și ridică ochii.

La naiba, ura când avea dreptate!

Capitolul 22

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

Vocea lui Lucas Parker o făcu să simtă aproape la fel de mulți fiori în tot corpul ca mâna pe care i-o pusese ușor pe spate. Aproape. Dar nu la fel de mulți.

Kylie se luptă cu impulsul de a se cutremura când Lucas o înghionti cât mai departe de grupul de copii care stăteau cam la cincisprezece metri în stânga lor. Deși tonul lui era interogativ, faptul că el se deplasa luând-o și pe ea cu el sugera că nu avea de ales.

Mâna lui caldă pe adâncitura spatelui o făcu să-și aducă aminte de visul pe care-l avusese noaptea trecută — cel în care înotau împreună. Și că mai devreme îi întrerupsese din giugiulit pe Lucas și iubita lui. Kylie clipi, rugându-se să nu se înroșească.

— Despre ce vrei să vorbim? reuși ea să întrebe, deși presupunea că era vorba despre ea și Derek.

Lucas păruse destul de furios când îi găsisse pe amândoi pe stâncă, doar că nu știa de ce. Kylie încercă să se oprească din mers, dar el o împinse de la spate. Dacă nu voia să se împiedice și să cadă în nas, nu avea altă opțiune decât să pună un picior în fața celuiilalt și să se deplaseze.

Kylie grăbi pasul ca să-l ajungă. Era încălțată cu adidași Reebok. Apoi văzu șirul de copaci deși din fața ei. Nu avea sub nicio formă de gând să meargă în pădure cu el. Nici vorbă!

— Oprește-te!

Kylie se smuci să scape din strânsoarea lui și se împiedică, scăpând telefonul din mână. Acesta ateriza cu o bufnitură pe iarbă. Și Kylie fu cât pe ce să-l urmeze.

Lucas o prinse de antebraț și o ridică rapid. Recăpătându-și suflarea, Kylie realizează că mâna lui, cu palma în sus, se rezema de pieptul ei.

Se holbă la mâna care se odihnea pe umflătura de carne tremurândă și simți cum inima îi bătea nebunește. Și de frică, și din alt motiv. Și acel motiv avea de-a face cu visul pe care-l avusese noaptea trecută și cu locul unde se afla mâna lui acum.

— Dă-mi drumul, clocoti ea mânioasă.

El îi dădu drumul și întinse mâinile cu palmele în sus.

— Nu ți-aș face nimic rău, Kylie.

— De unde să știu eu sigur? Kylie făcu un pas înapoi și așteptă să vadă dacă Lucas avea să zică ceva despre faptul că o cunoștea mai dinainte. Poate chiar să-i amintească faptul că o salvase de o gașcă de bătauși. Și atunci ea avea să îi spună că îi omorâse totuși pisica.

Dar Lucas nu spuse nimic. Se uita fix la ea și, după expresia care i se citea în ochi, părea rănit. De parcă avea dreptul ăsta!

Dumnezeule, oare își mai amintea măcar de ea? Sau de Șosetă?

Lucas își trecu mâna peste față și întrebă:

— Care e treaba? Care e treaba? Apoi Kylie crezu că știa la ce se referea.

— Derek a tras biletul cu numele meu. Am stat doar de vorbă.

Spre deosebire de ce ați făcut tu și cu tovarășa ta. Și oricum nu te privește.

În lumina strălucitoare a soarelui, Kylie observă barba care îi mijea, ceva ce majoritatea adolescenților de șaptesprezece ani nu au. Apoi își aminti că era vârcolac și

se întrebă dacă asta era explicația. Sau era doar unul dintre tipii care se maturizau mai devreme și care aveau o barbă în toată regula până la terminarea liceului?

— Am văzut cum vorbești voi, dar nu asta te întreb.

— În cazul ăsta, îmi pare rău că v-am întrerupt mai devreme. Întinse mâna să-și ia telefonul de jos.

Când se ridică, îl văzu pe Lucas încruntându-se, dar, spre onoarea lui, nu încercă să pretindă că nu întrerupsese nimic.

Kylie nu-și explica de ce aproape că o deranja lucrul ăsta. La naiba! Ce era cu ea? Cu o oră înainte, își dorise ca Derek să o sărute, și acum i se aprinseseră călcâiele după tipul care îi omorâse pisica?

Era din cauza stresului, conchise ea. Era clar că stresul făcea hormonii să-i tropăie. Sau cauza era o tumoare pe creier?

Lucas oftă.

— Nici la asta nu m-am referit. Vreau să știu ce-au vrut cei de la DCF de la tine.

Kylie își presă tâmpla stângă ca să mai aline durerea și se gândi cum să-i explice. Dar acum nu mai era atât de sigură că trebuia să-i povestească.

— Nu știu. Nici măcar nu înțelegea ce suspecta cei de la DCF ca să-și formeze o idee, darămite să mai și explice altcuiva.

Lucas miji ochii.

— Cum adică, nu știi?

— Nu știu, pur și simplu. Nu mai înțeleg nimic în ultimul timp.

Pe chipul lui se citea scepticismul și insistă să-i spună mai mult. Dar de ce o întreba? Oare el era în spatele chestiunii de care o suspecta DCF-ul? Kylie începu să aibă propriile

suspiciuni.

— De ce te interesează? îl chestiona ea.

— Au tot umblat pe aici și Holiday pare supărata. Am întrebat-o, dar a spus că nu trebuie să-mi fac griji. Dacă se întâmplă ceva, vreau s-o ajut.

Kylie își aminti că Holiday îl adusese pe Lucas cu ea noaptea trecută, când avusese visul cu pricina. Poate că erau prieteni, dar dacă Holiday a ales să nu-i spună nimic, Kylie n-avea de gând să-și bage nasul.

— Au vrut să stea de vorbă cu mine pentru că mă consideră o anomalie. Încearcă și ei să-și dea seama ce sunt, la fel ca toți ceilalți.

Acum parcă Lucas nu mai părea așa de neîncrezător.

— Și au reușit? Și-au dat seama ce ești? Ea clătină din cap.

— Se pare că le dau mari bătăi de cap.

— Așa fac fetele în general, comentă el și zâmbi. Și a naibii să fie dacă zâmbetul lui nu era unul dintre acelea care îți fac inima să se topească.

Se opri să nu cadă în mrejele zâmbetului său și trase mintal frânele. Și pentru că nu voia să stea acolo în timp ce inima îi făcea tumbe în piept, pentru că trebuia să o caute pe Helen să vadă dacă detecta vreo tumoră în creierul ei, Kylie ridică telefonul.

— Trebuie să dau un telefon.

Îi luă douăzeci de minute să o găsească pe Helen. În acest timp, îi trimisese Sarei o grămadă de fețe zâmbitoare, dar renunțase să o sune. Acum, că trauma Sarei luase sfârșit, Kylie se simțea îndreptățită să se concentreze asupra propriei tragedii. Și primul punct pe ordinea de zi era să

roage o numită fată pe jumătate zână să-i scaneze creierul.

Străbătând sala de mese, Kylie o examina pe Helen, care stătea la o masă, cu nasul într-o carte. Fata părea genul de tipă tăcută, dar foarte deșteaptă — genul care nu a fost niciodată nevoită să învețe la școală, fapt de care nu era însă foarte mândră.

— Bună, spuse Kylie când văzu că Helen nu o observase.

Tresărind, Helen ridică ochii din carte. O șuviță de păr blond-cenușiu îi căzu peste față și Helen o dădu la o parte.

— Bună.

Kylie deschise gura să spună ceva, dar își dădu seama că habar nu avea de unde să înceapă, cum s-o întrebe dacă vrea să o examineze, să vadă dacă nu cumva avea o tumoare pe creier. Tăcerea era apăsătoare și Kylie se forță să vorbească.

— Eu... voiam doar...

Zgomotul din cealaltă parte a sălii de mese se înteți și Kylie se uită la ceilalți colegi de tabără.

— Eu sunt Kylie Galen. Am fost amândouă în grupul...

— Îmi aduc aminte, spuse fata, cu o voce suavă. Kylie nu o cunoștea, dar se identifică instantaneu cu ea. Era și ea o hoinară care nu făcea parte din nicio gașcă. O singuratică. Kylie spera totuși că fata avea pe cineva, ca Sara, care să-i facă viața mai ușoară.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? întrebă Kylie. Undeva în altă parte.

Helen aruncă o privire spre ceilalți colegi de tabără apoi își luă cartea și rucsacul.

Când ieșiră din sala de mese, Kylie observă mai multe grupuri de adolescenți înfomețați care se adunau ciorchine pe lângă clădire. Se îndepărtă de ei și încercă din nou să-și

găsească cele mai potrivite cuvinte ca s-o întrebe pe Helen.

— Mă întrebam dacă... într-un fel eu cam...

— Derek mi-a spus, zise Helen.

— Serios?

Simți cum i se strânge inima la gândul că Derek încercase să o ajute.

Senzația ascundea și sentimentul de vinovăție că încă nu putea să aibă încredere în el. Oare greșea că nu era sigură pe ce simțea pentru cineva care putea să-i controleze sentimentele la fel de ușor cum respira?

— E un loc liniștit în spatele biroului directoarei, spuse Helen.

— Nu, nu acolo.

Deși nu credea că Lucas trecuse deja din nou la giugiuleli, Kylie nu voia totuși să riște.

Văzu că aleea care ducea la cabana ei era destul de nepopulată, așa că se îndreptă în direcția ei.

Trecură pe lângă un grup de puști care râdeau de ce spusese unul dintre ei. În mijlocul grupului o zări pe prietena lui Lucas și, până să apuce Kylie să-și mute privirea, aceasta o observă și își arătă colții. De ce o ura atât de mult fata-vârcolac?

Încercând să nu se gândească la Lucas sau la prietena lui, Kylie se uită la Helen. — Crezi că poți să mă ajuți?

Helen ridică din umeri și totul, de la expresia de pe chip până la poziția corpului, emana nesiguranță.

— N-am mai făcut-o decât cu sora mea. O să încerc, dar...

— Dar ce? întrebă Kylie în timp ce mergeau pe cărare.

— Nu ți-e frică? întrebă Helen. Kylie se opri din mers.

— Ar trebui să-mi fie? Helen ridică din nou nesigură din umeri.

— Poate că da. Nu știu. Tot ce știu e că eu una sunt speriată.

Oh, grozav! Kylie înghiți în sec. Simțea un nod în gât de emoție.

— O să doară sau ceva de genul? Când văzu că Helen nu răspunde imediat, Kylie întrebă: Pe sora ta a durut-o?

— Nu, răspunse Helen.

Kylie slobozi un suspin. Începuse să aibă îndoieli, dar apoi își amintise cât de mult voia să deslușească tot ce se întâmpla în viața ei.

— Trebuie să aflu.

Helen îi făcu semn lui Kylie să treacă în spatele unui șir de stejari masivi. Fata își dădu jos rucsacul de pe umeri și se uită la Kylie.

— Cum procedăm? întrebă Kylie, simțind cum stomacul i se face ghem.

— Sinceră să fiu, nu știu. Cu sora mea s-a întâmplat când... ne certam. Îmi furase jurnalul. Și deodată brusc...

Expiră.

— Deci trebuie să ne certăm? întrebă Kylie, fără să fie sigură unde voia Helen să ajungă.

— Nu. Clătină din cap. A fost aproape ca... Știi Cum putem să aruncăm o privire în mintea cuiva?

— Nu, nu știu, răspunse Kylie și frustrarea îi făcu glasul mai aspru, căci durerea de cap îi revenise în forță.

Pe fața lui Helen se citi mirarea.

— Tu chiar nu poți să vezi tiparele mentale ale oamenilor? Credeam că toți reușim să facem asta.

— Eu nu pot, răspunse Kylie. Din cauza asta cred că nu sunt una de-a voastră.

Își împreună mâinile strâns ca să nu-i mai tremure.

Inima i se înfiora la gândul că era posibil să aibă o tumoare pe creier. Apoi se gândi din nou la ideea de a citi tiparele mentale.

— Ai putut din totdeauna să faci asta? - Cam așa ceva. Adică... puteam s-o fac, dar nu știam ce făceam. Am crezut că era ca atunci când strângi din ochi și vezi pete de diverse nuanțe de roșu. Dar acum, că știu ce e, e mult mai clar.

Privirile lor se întâlniră și Helen ridică din sprâncene.

— Ce vezi? întrebă Kylie, cu inima bubuindu-i în piept.

— Doar tiparul tău mental. Helen continuă să se holbeze, fără să-și fixeze privirea într-un singur punct, ca atunci când Kylie se uita îndelung la un poster și vedea o imagine ascunsă. Tu nu ești ca... oamenii normali. Ei au unde egale. Ale tale sunt... când sus, când jos, și niște mâzgălituri ciudate. Dar nu mă lași să te citesc.

— Nu știu cum să te las să mă citești. Kylie își mușcă buza și încercă să se uite fix la Helen, fără să se concentreze într-un anumit punct, să vadă dacă putea să citească ceva. Nu se întâmplă nimic, dar începu să se uite cruciș. Clipind, Kylie întrebă:

— Trebuie să te las să mă citești înainte să vezi dacă am sau nu o tumoare?

— Nu, dar... Helen își fixă din nou privirea.

— Dar ce? Fata slobozi un oftat.

— Așa cum ți-am spus, nu știu exact cum funcționează. Cu sora mea aveam mâinile... Helen ridică brațele de o parte și de alta a capului ei. Îi țineam capul în... mâini. Ezită. Vrei să încerc?

Kylie încuviință, deși faptul acesta făcu pulsul să i se accelereze. Helen puse mâinile de o parte și de alta a craniului lui Kylie. O văzu pe Helen cum închide ochii.

Fruntea ei netedă se încreți și gura i se crispă de concentrare. Kylie se holba la ea și spera să nu dea nimeni peste ele. Parcă și auzea ce s-ar fi bârfit pe seama lor. Kylie și Helen se pupau pe după copaci. Da de unde!

Se scurseră câteva clipe și, cu fiecare mișcare a secundarului, Kylie se simțea din ce în ce mai puțin în largul ei. Era gata să pună capăt când începu să simtă furnicături în cap. Apoi, fierbințeală. Dintr-odată, o căldură plăcută se simți iradiind din mâinile lui Helen.

— Am reușit. În vocea lui Helen se citea încântarea Merge.

Căldura care emana din palmele lui Helen pătrunse în capul lui Kylie. Kylie continuă să se holbeze la Helen încercând să-i descifreze expresia de pe chip. Ce vedea oare fata? Oare ar trebui să-și sune mama să o ia de aici și să meargă amândouă să caute peruci? Nu avea de gând sub nicio formă să umble cheală.

Încet, strânsoarea lui Helen slăbi. Zâna lăsă brațele pe lângă corp. După ce trase adânc aer în piept de două ori, deschise ochii.

— Cum e? izbucni Kylie. Am vreo tumoare? Spune-mi, am?

Capitolul 23

— Hei, pe unde ai umblat? întrebă Miranda când Kylie se așeză pe bancă lângă ea și Della, în sala de mese, un sfert de oră mai târziu.

— Am stat de vorbă cu Helen. Kylie își dădu o șuviță de păr blond după ureche, având încă nervii întinși la maximum.

— Cine e Helen? Della duse paharul cu "suc" la gură — asta îşi propusese Kylie să-şi spună că era. — Helen Jones.

Kylie făcu semn spre fata tăcută care tocmai ce se așezase la altă masă. Deși Kylie o invitase să stea cu ele, Helen refuzase, spunându-i că promisese să stea la masa zânelor în acea zi.

Kylie o privi pe Helen așezându-se lângă Derek și aplecându-se să-i șoptească ceva la ureche. Kylie nu trebuia să aibă un auz super fin ca să-și dea seama că Helen îi împărtășise și lui verdictul care excludea prezența unei tumori. Ca și cum ar fi vrut să-i confirme că nu se înșela, Derek îi întâlni privirea și îi zâmbi.

Kylie îi răspunse la fel. Deși, dacă era să fie sinceră, se simțea ușurată că Helen nu observase niciun punct negru pe creierul ei, așa cum văzuse în cazul surorii sale, răspunsul o aducea pe Kylie mai aproape de a accepta că nu era... ei bine, o ființă umană. Și gândul ăsta nu era deloc plăcut.

Della se aplecă spre ea și îi șopti:

— Cum a mers interogatoriul? Ai aflat de ce anume te suspectau?

— Ce interogatoriu? Miranda făcu ochii mari.

Kylie se uită în jur, la mulțimea de adolescenți.

— O să-ți spun mai târziu. Miranda încuviință.

— Oh, ai auzit că o să primim un computer? O să instaleze unul în fiecare cabană.

— Mișto, rosti Kylie, cu mintea jumătate în altă parte. Reflecta asupra posibilității de a fi nebună, care ar fi explicat tiparul ei mental. Cu siguranță fuseseră dați când se simțise ca o nebună — și care culminaseră cu ultimele zile.

— Ai face bine să-ți iei ceva de mâncare până nu se închide bufetul, o sfătui Della.

Kylie observă că unii colegi își stivuiau deja tăvile și plecau. Scanarea durase mai mult decât se așteptase Kylie.

— Da.

Kylie se ridică în picioare.

— Oh! exclamă Miranda. Perry încerca să dea de tine mai devreme.

Kylie se încruntă și se aplecă spre ea.

— Ce voia?

— Poate voia să-l cauți din nou la ouă, chicoti Della.

Kylie mârâi.

Miranda râse pe înfundate. Apoi deveni serioasă.

— Cred că vrea să-și ceară scuze. Mi-a spus că a încercat chiar să fugă de tine, dar tu ai fost cea care l-a adus înăuntru.

Kylie își aminti că pisicuța, alias Perry deghizat, chiar opusese rezistență când o băgase în casă. La fel făcuse și când îi depărtase curioasă picioarele din spate.

— Tot n-ar fi trebuit să tragă cu ochiul pe fereastră la noi.

— Asta e adevărat, spuse Miranda. Dar cel puțin e dispus să-și ceară scuze. Doar un caracter mare face așa ceva.

— Sau o mică jivină care se teme să nu-l părăsc lui Holiday, propuse Kylie.

— Are dreptate, zise Della. Kylie se îndreptă spre bufet. În spatele tejghelei era femeia pitică, cea care condusese autobuzul care îi adusese în tabără. Avea nici un metru și nu i se vedea decât creștetul capului, care de-abia ajungea la blat. Femeia își dădu capul pe spate și se uită la Kylie, ridicând din sprâncene.

— Am descoperit ce suntem? Pitica îi împinse o tavă.

— Încă nu, mormăi Kylie. Nu-i plăcea deloc faptul că toți cei din tabără știau de criza ei de identitate.

— Prietenul tău nu vrea să mănânce nimic? întrebă femeia pitică, încruntându-se.

— Ce prieten?

Kylie simți o adiere rece în partea dreaptă — prezența lui era la fel de vizibilă și binevenită ca o tăietură în hârtie.

— Puteți să-l vedeți și dumneavoastră? Un nor de aburi îi ieși din gură.

— Nu, doar îl simt. Nici mie nu-mi place. Pitica se îndepărtă de teighea. Pleacă! Pleacă! Închizând ochii, Kylie se rugă să dispară

Nea Soldatul. Când senzația rece se disipă la fel de repede cum apăruse, Kylie se întrebă dacă era chiar așa de ușor să-l faci să se evapore prin puterea voinței. Țasta era încă unul din lucrurile despre care trebuia să stea de vorbă cu Holiday. Totuși, mica victorie îi oferii lui Kylie un oarecare sentiment de control. Foarte slab, e adevărat.

Își luă tava și se întoarse lângă Miranda și Della. Ce e drept, nu se uită în jur după un tip cu haine militare. De ce să caute belelele?

— Ai avut o zi proastă? o întrebă Miranda când Kylie își trânti nemulțumită tava pe masă.

— O lună întreagă, mai bine zis. Kylie luă în mână sendvișul și îl mirosii. Urăsc tonul.

Își simți esofagul cum se îngustează și înghiți nodul de emoție care i se pusese în gât, jurându-și că nu avea să plângă.

— Țți place untul de arahide cu jeleu? întrebă Miranda.

— Da.

Kylie se uită la Miranda, crezând că se oferea să facă schimb cu ea. Dar o văzu fluturându-și degetul mic spre sendvișul ei.

Sendvișul din mâna lui Kylie se mișcă. Kylie se uită la el și rămase cu gura căscată. Acum peste marginile crocante ale feliilor de pâine musteau untul de alune și gemul roșu.

— Sfinte Siso!

Kylie scăpă sendvișul pe tavă.

— Uau! Della se aplecă spre ea. Poți să faci să-mi apară ca prin minune și mie încă un pahar sânge? Ah, și să fie grupa 0 negativ. Am auzit că e cel mai bun. Miranda se strâmbă.

— Eu nu umblu cu sânge.

— De ce nu mă mir oare? pufni Della.

Kylie încercă să nu mai audă nimic din discuția despre sânge și își îndreptă privirea dinspre sendvișul transformat spre cea care îl transformase.

— Parcă ai spus că nu poți să faci nicio vrajă. Miranda se schimonosi.

— Asta nici nu se poate numi vrajă. Îmi transform prânzul în pâine cu unt de arahide și jeleu de când aveam doi ani. Mama a încercat să mă forțeze să mănânc lebăr. Pentru numele lui Dumnezeu, cine mănâncă așa ceva?

— Pun pariu că mie mi-ar plăcea să-l am în fața ochilor, spuse Della.

Stomacul lui Kylie chiorăi și dădu la o parte feliile de pâine, să verifice ce era înăuntru.

— Pățesc ceva dacă-l mănânc?

— Crezi că te-aș otrăvi? întrebă Miranda, care se vedea clar că se simțea ofensată.

— Nu, dar ar putea fi radioactiv sau ceva de genul. Nu știi ce se întâmplă cu mâncarea când e... teleportată aici.

— Eu am mâncat sendvișuri transformate de mine de când mă știu, spuse Miranda.

— Da, și vedem și noi care sunt efectele, adăugă Della, parând din ce în ce mai iritată.

— Du-te și sugerează o venă, ceva! rosti scurt Miranda.

— Ai vreuna la îndemână? îi dădu replica Della și arătă dinții.

— Vă rog. Kylie se uită de la una la cealaltă. Vă implor, nu începeți iar.

De-abia după ce amândouă păreau resemnate să nu se mai încaiere, Kylie se gândi din nou să mănânce. În mod surprinzător, era moartă de foame. Probabil că atunci când îți se scanează creierul, îți crește pofta de mâncare. Sau poate se datora faptului că îi trecuse în sfârșit durerea de cap. Oricare ar fi fost motivul, îi era destul de foame ca să riște și să mănânce sandwichul care apăruse ca prin minune la comanda Mirandei, care mișcase din degetul mic.

Luă sandwichul în mână și își înfipse dinții în pâinea moale și albă.

— E bun, îi spuse ea Mirandei în timp ce plimba îmbucătura prin gură și încerca să nu i se lipească untul de arahide de cerul gurii. Mulțumesc.

— Cu plăcere, zise Miranda. Și, în schimb, nu-ți cer decât să pui o vorbă bună și pentru mine pe lângă Derek — de vreme ce tu ai zis că nu-ți place de el.

Della pufni.

— Ești atât de oarbă! Kylie e înnebunită după el! Miranda rămase cu gura căscată și se uită la Kylie ca și cum aștepta ca aceasta să o certe pe Della pentru ce susținea. Dar untul de arahide i se lipi de cerul gurii și Kylie nu putea să vorbească nici dacă ar fi vrut. Nu că ar fi fost pregătită să o facă. Nu știa ce să răspundă.

Frustrată de tăcerea lui Kylie, Miranda se adresă Dellei.

— A spus că nu-i place de el.

— A mințit.

Della la ridică din umeri. Miranda întoarse capul brusc spre Kylie.

— Îți place de el? Dacă e așa, spune-mi că-l placi.

— Pe cine place domnișoara Nu-știu-ce-sunt? Prietena lui Lucas se trânti cu zgomot pe scaun, de cealaltă parte a mesei. Privirea lui Kylie fugi spre fata-vârcolac. Ciudat. Nu-și amintea să o mai fi privit vreodată cineva cu atâta furie, repulsie și răceală.

Reuși să împingă cocoloșul de mâncare, pe care îl dezlipise cu greu de pe cerul gurii, spre obraz.

— Pe nimeni, rosti ea, dar nu se înțelese prea bine.

— Serios? Buzele fetei-vârcolac se arcuiră, schițând ceea ce ar fi putut fi considerat un zâmbet, dacă aerul disprețuitor care-l însoțea n-ar fi emanat atâta răutate. Apropo, numele meu e Fredericka. M-am gândit c-ar fi bine să știi numele fetei care o să te bată măr dacă încerci măcar să...

- Ha! Asta e chiar amuzant, spuse Miranda. Amuzant? Kylie îi aruncă o privire Mirandei și chiar atunci bolul de pâine, unt de arahide și gem îi alunecă jumătate pe gât. Își puse mâna la gură și tuși, ceea ce înrăutăți și mai mult situația, căci atunci când înghițitura de mărimea unei mingi de golf încercă să urce, se înțepeni între amigdale. Kylie încerca să respire, dar nu-i mai intra aer în piept. Absolut deloc.

— Ce e amuzant? Privirea rece a Frederickăi era fixată acum asupra Mirandei, lucru care probabil ar fi îngrijorat-o pe Kylie dacă nu era oarecum preocupată de faptul că nu mai putea să respire. Începu să se lovească în piept. Nu pot

să respir!

— Că o bați tu măr! îi ripostă Miranda. Hei! Mă sufoc aici! Kylie duse mâna la gât, semnalul universal pentru sufocare.

— Vreau să zic, cu tot ajutorul pe care l-ar avea Kylie ca să te oprească.

Serios, nu pot să respir! Oh, minunat! Era într-o tabără plină de creaturi care mâncau carne și sugeau sânge și era pe cale să moară asfixiată din cauza unui sendviș cu unt de arahide și jeleu.

Fredericka se aplecă, apropiindu-se de Miranda.

— Crezi că mi-e frică de o sfrijită ca tine? Tot nu pot să respir, fetelor!

Într-un final, Della — n-ai cum să nu iubești un vampir atent — întinse mâna pe după umerii Mirandei și îi dădu lui Kylie o palmă zdravănă între omoplați. Bolul de mâncare i se dislocă din trahee. Deși o duru când alunecă pe gât, cel puțin acum oxigenul avea cale liberă.

— Eu? Vocea Mirandei era pițigăiată. Ai crezut că am vrut să spun că... Nu, nu. N-am vrut să spun că primește ajutor de la mine. Miranda o arătă cu degetul pe Della. Ea ar putea să se pună cu tine. Are atitudinea combativă a unui vampir, dar nu mă refeream nici la ea.

— Dar are dreptate, întări Della, concentrându-se la Kylie, și la Fredericka. Aș ajuta-o pe Kylie să te bată la fudul gol fără să stau pe gânduri.

Îi arătă caninii fetei-vârcolac.

Fredericka nu părea să-și facă griji. Kylie nu era sigură de nimic. Încă își aproviziona creierul cu oxigenul de care avea nevoie, dar era cât de cât atentă și la spectacolul ce se desfășura în fața ochilor ei. Dacă avea să fie sfâșiată de un

vârcolac, voia să știe motivele.

— Atunci la cine te referi?

Fredericka se aplecă peste masă și slobozi un mârâit gros.

— Mă refeream la fantomele lui Kylie, spuse Miranda. Roiesc o grămadă în jurul ei, sau n-ai auzit?

Ce? Kylie tuși. Bine că bolul de pâine se dusese pe gât în jos și nu urcase înapoi, căci s-ar fi înecat din nou.

— Nu știi cum procedezi tu, dar eu nu mă pun cu morții. Nu-ți amintești anul trecut, când Holiday ne-a vorbit despre îngerii morții?

Îngerii morții? Kylie și-o aminti pe Miranda povestind ceva în drum spre tabără despre legenda îngerilor morții care dănuiau la cascadă. Mai tuși o dată și ridică mâna. Dar chiar înainte de a deschide gura, observă teama care se citea pe chipul Frederickăi.

Pentru că nu voia să pară un iepure speriat în fața unui lup înfometat — deși comparația era destul de apropiată de ce simțea Kylie —, o privi pe Fredericka direct în ochi.

— Stop. Tuși. Nu vreau să mă cert cu tine. Tuși din nou. Nici măcar nu știi de ce ai vrea să mă bați. Pe mine sau pe fantomele mele.

Kylie nu era fată proastă. Intenționa să profite din plin de teama care se citea în ochii celeilalte fete.

— Să nu te apropii de Lucas, o avertiză Fredericka, dar vocea ei nu mai suna atât de sigură ca înainte.

— Eu?

Toată ziua de rahat pe care o avusese, tot ce i se întâmplase în ultimele săptămâni răbufni acum, zgândărit de scorpia din fața ei. Nu se mai simțea ca un iepure speriat.

— Știi ceva? tună Kylie. Poate că ar trebui să-i mai strângi lesa așa-zisului prieten al tău, pentru că de fiecare

dată când am vorbit, el a fost cel care a venit la mine. Nu invers.

— Ai face bine să-ți aperi spatele, o amenință Fredericka.

— Nu trebuie, spuse Della. Fantomele ei fac asta în locul ei. N-ai auzit despre micul incident care a avut loc în cabana noastră noaptea trecută?

Fredericka se ridică brusc în picioare și plecă. Kylie puse o mână pe masă și se uită lung după ea.

— Ce scorpie!

— Da, și anul trecut la fel a fost. Dar ne-am descurcat, spuse Miranda și puse o mână peste cea a lui Kylie.

— Am fost tari, zise Della și își așeză și ea mâna peste cea a Mirandei.

— Mulțumesc, rosti Kylie și privi de la una la cealaltă. Nu erai obligate să-mi luați apărarea și apreciez asta.

— Păi da, suntem prietene, întări Miranda. Pentru asta sunt prietenii.

Zâmbind la cele două prietene pe care doar ce și le făcuse, Kylie își dădu seama că faptul că venise în tabăra avea și părți pozitive.

Apoi, oftând din toți rărunchii și simțind că bravada pe care o etalase până atunci o părăsea, îi întâlni privirea Mirandei.

— Îngerii morții chiar există?

Capitolul 24

— Și încă ceva, îngerii morții chiar există? Era probabil a șaptea sau a opta întrebare cu care Kylie o asaltase pe Holiday în timpul întâlnirii lor, treizeci de minute mai

târziu. Din clipa în care pusese piciorul în birou, întrebările începuseră să curgă pur și simplu.

— Cam... multe întrebări.

Holiday zâmbi și îi făcu semn să ia loc.

Kylie își puse telefonul pe biroul lui Holiday și se așeză pe scaun. După ce plecase din sala de mese, petrecuse ultimele cinci minute stând de vorbă cu Sara, bucurându-se de rezultatul negativ al testului de sarcină. Acum însă Kylie se concentra din nou asupra propriei misiuni de a afla răspunsurile pe care le căuta.

— Da, și doar ce m-am pornit, spuse ea. Vreau să știu și ce altceva aș mai putea să fiu. Alaltăieri ai zis că...

— Serios? Holiday ridică din sprâncene. Deci ai acceptat că ești una de-a noastră?

Întrebarea îi răsună în cap.

— Nu. Doar că vreau să fiu pregătită dacă... asta o să aflu.

Directoarea de tabără își dădu pe spate părul lung și roșcat, prins în coadă de cal.

— Am auzit că ai fost la Helen să te scaneze, să vadă dacă nu ai vreo tumoare.

— Cine ți-a spus? întrebă Kylie, imaginându-și cum toți cei din tabără aveau să o tachineze pe marginea subiectului.

Sau, și mai rău, să o tachineze pe Helen. Fata părea chiar mai timidă decât Kylie și ultimul lucru pe care-l voia era ca Helen să sufere pentru un lucru pe care ea o convinsese să-l facă.

Holiday clătină din cap.

— N-a fost cum crezi tu. Helen a fost încântată că a descoperit cum funcționează chestia și a vrut să-mi împărtășească și mie bucuria.

Kylie încuviință. Înțelegea cum se simțea Helen și nu-i

purta pică din cauză că-i spusese vestea și lui Holiday.

— Dar tu tot nu crezi, nu? întrebă Holiday, întâlnindu-i privirea.

— E posibil totuși să fiu...

— Nebună sau schizofrenă.

— Exact, întări Kylie, ușurată că Holiday înțelese. Holiday oftă exasperată și ușurarea pe care o simțise Kylie se evaporă.

— Dar nu cred că vreunul dintre părinții mei e înzestrat cu vreun har. Și ai spus că, cel mai probabil, e ereditar. În plus, nu pot să citesc gândurile oamenilor și nici nu văd niciun tipar mental. Helen a spus că a putut dintotdeauna să facă asta.

— Asta e Helen. Dar în cazul nostru, al celor care vorbim cu fantomele, harul apare într-o bună zi. Holiday oftă.

Și pot să existe o mulțime de motive pentru care mama și tatăl tău nu ți-au împărtășit asta. Tu... Ridică brațele. Ce fac? Nu e meseria mea să te conving, ci să te ajut să găsești propriile răspunsuri.

Kylie aproape că-și ceru scuze pentru că o dezamăgise pe Holiday, căci chiar o plăcea, dar cum putea să creadă fără nicio dovadă?

— Să revenim la întrebările tale. Holiday făcu o pauză, ca și cum și-ar fi rememorat în minte lista. Există cu adevărat îngerii morții? Presupun că ai auzit despre legenda referitoare la numele Shadow Falls.

— Da, confirmă Kylie. E adevărat?

— Eu una n-am văzut niciodată umbrele. Bineînțeles, nu se înserase încă atunci când am fost eu acolo.

— Mă refeream la îngerii morții.

— Păi, n-am văzut niciun înger al morții. Dar cunosc

câțiva oameni care susțin că i-au văzut. Unii cred că există doar în legende, dar de vreme ce toate ființele supranaturale sunt considerate legende, e greu să afirmi că nu există.

— Și sunt malefici? întrebă Kylie, curiozitatea ei fiind ațâțată atât de teama de pe chipul Frederickăi, cât și de ezitarea Mirandei de a vorbi despre ei mai târziu.

— Nu neapărat malefici. Sunt considerați a fi spirite puternice... răzbunătoare. Se crede că ei îndreaptă lucrurile rele făcute de ființe supranaturale. Și că le judecă.

— Din cauza asta se teme toată lumea așa de mult de fantome?

— Da, ăsta e motivul. Un zâmbet apăru pe chipul lui Holiday. Sinceră să fiu, noi le speriem de moarte pe majoritatea ființelor cu puteri supranaturale. Îți aduci aminte de cei de la DCF?

Kylie dădu din cap și admise în sinea ei că și pe ea o speria.

Holiday își sprijini cotul drept pe masă și bărbia în palmă.

— Ca să fiu sinceră cu tine, Kylie, e posibil ca îngerii morții să nu existe ca atare, dar toate fantomele care mă bântuie seamănă foarte mult cu imaginea pe care ne-am creat-o despre îngerii morții. Câteva dintre ele chiar m-au protejat în diferite feluri. Bineînțeles, unele vor ceva de la noi, dar deseori sunt aici fie să ne ajute, fie să ne sprijine să ajutăm la rândul nostru pe altcineva. Oricât de înfricoșător ți se pare, trebuie să știi că e o vocație specială. Foarte puține ființe supranaturale au acest har. Se spune că harul apare doar la cei cu spirit destoinic, cu inimă bună și curaj.

— Dar eu nu sunt așa, spuse Kylie, pledându-și cauza. De Halloween, nici măcar n-aș avea curaj să intru în casele bântuite.

Holiday chicoti.

— N-am spus că ești perfectă, Kylie. Dumnezeu știe că și eu am defectele mele. Dar inimile noastre vor ca binele să biruiască. Încă ne temem, încă facem greșeli, dar dacă vom asculta ce vor inimile noastre, vom găsi drumul cel bun. Își puse mâna stângă peste a lui Kylie. Kylie se uită la mâinile lor împreunate pe masă.

— Acest har de a vorbi cu fantomele e obișnuit pentru zâne? Și pentru spiriduși? Kylie își aminti de șoferița care îl simțise pe Nea Soldatul când acesta se hotărâse să-i facă o vizită. La prânz, femeia pitică, cea care a condus autobuzul care ne-a adus aici, simțea prezența fantomei.

— Da, sunt studii care spun că harul e mai des întâlnit la zâne și spiriduși. Dar nu e ceva nemaiauzit să le fie hărăzit și altora. În timp ce unele haruri sunt hărăzite diferitelor specii, fiecare ființă îl poate manifesta mai mult sau mai puțin, asta depinde de sufletele lor și de legăturile pe care le au cu zeii și zeițele.

— Deci ce altă creatură aș putea să fiu? - Azi-dimineată, când te-am atins și ai simțit că încercam să te calmez, mai știi? Faptul că ai simțit e... neobișnuit. În general vorbind, tot o zână e posibil să simtă asta, depinde însă de puterea ei, dar... sincer, n-am auzit de nimeni care să detecteze acest lucru prin atingere.

— Presupunând deci că nu sunt o ființă umană, îmi spui că nu sunt nici zână?

— N-am susținut asta. Ce pot să spun e că orice specie ai fi și de oriunde ar veni harurile tale, relația de sânge cu zeii e mai apropiată decât în cazul majorității. Cred că doar ce ai început să-ți cunoști puterile și cine știe ce te așteaptă!

Kylie se uită lung la ea. Holiday se purta de parcă vorbele

ei ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine.

— Dar știm sigur — dacă sunt una de-a voastră — că nu sunt vampir sau vârcolac?

Kylie își ținu respirația în așteptarea răspunsului. Holiday ridică din umeri.

— Presupun că dacă erai vreo asemenea specie, am fi văzut măcar câteva dintre trăsăturile specifice care o caracterizează. Totuși, există câțiva indivizi în fiecare specie pe care îi numim atipici. Moștenirea lor e comună unei specii, dar le lipsesc anumite caracteristici și adesea sunt înzestrați cu alte haruri. Studiile par să conchidă că acești indivizi se numără printre cei puțini la număr care au gene combinate de la două sau mai multe specii.

Oh, grozav! Era posibil să fie un hibrid. Exact ca mașina profesorului ei de sociologie⁴.

— Deci... în mod normal, nu aveți aici indivizi care să fie rezultatul combinației dintre două specii, nu? Mi s-a părut că Miranda a spus că speciile se amestecă între ele de când lumea.

Holiday zâmbi.

— Da, dar în general specia care este înrudită mai strâns cu zeii e cea care își imprimă amprenta pe ADN. Și în cazul ăsta harurile copilului pot varia, dar caracteristicile de bază par să rămână valabile pentru fiecare specie, cum ar fi transformarea în vârcolac sau dependența de sânge pentru a supraviețui.

Kylie încerca să proceseze toate informațiile.

—Nu există nicio analiză de sânge care să evidențieze ce sunt?

— Din păcate, nu. Încă se fac încercări, crede-mă. Totuși,

⁴ Mașina hibrid este un autoturism care combină combustia internă cu cea electrică; astfel, consumul de combustibil este mai scăzut

e cunoscut faptul că zeii ne-au făcut sângele identic cu al oamenilor, ca să nu putem fi identificați din considerente de supraviețuire. Dacă oamenii normali, sau chiar o specie de ființe supranaturale, ar putea să facă analize și să-i descopere pe cei care aparțin anumitor specii, ar putea să extermine anumite tipuri.

— Kylie recunosc și ea că era adevărat. Dacă ar fi aflat în urmă cu două săptămâni că vampirii și alte creaturi de genul ăsta existau în realitate, ar fi militat cu înflăcărare pentru eradicarea lor. Dar acum, după ce îi cunoscuse pe Della, Miranda, Derek, Holiday, Helen și chiar și Perry - jivina -, Kylie n-ar mai fi fost niciodată de acord cu așa ceva.

Apoi își aminti că nu era singura care nu știa de ce se afla acolo.

— Există puteri supranaturale care nu sunt transmise ereditar?

— Păi, așa cum am spus mai devreme, în cazuri rare, harul sare câteva generații. Mai ales în cazul vampirismului. Apoi mai sunt și oameni care sunt transformați de vampiri sau vârcolaci, dar se bănuiește că, și în aceste cazuri, victimele care supraviețuiesc transformării au fost cumva atinse de zei. Sau de demoni.

Demoni? OK, până aici! Kylie nu era pregătită încă să facă față demonilor.

— Dar tu nu crezi că sunt nici vampir, nici vârcolac, nu?

— Cred că e puțin probabil.

Ceea ce însemna de fapt că, dacă ea voia să dea de cap problemei, trebuia să apeleze la părinții ei. Și cum naiba să facă asta, presupunând că părinții ei n-aveau habar, ca și ea, de altfel? La cum o cunoștea pe mama ei, dacă ar fi început

să pună întrebări, s-ar fi trezit luată imediat din tabără și azvârlită într-un sanatoriu de boli mintale.

Mai târziu, la ora de desen din acea după-amiază, Kylie a fost cuplată cu Helen și Jonathon. Adolescentul își scosese toți cerceii, cu excepția celui din urechea stângă. Kylie mai observă și felul în care mergea, de parcă faptul că devenea vampir îi dublase cumva doza de încredere în sine. Chiar și Helen părea mai zâmbitoare și în largul ei cu noul ei rol de zână-vindecătoare.

Kylie își aminti că Holiday spusese că tabăra avea să-i facă pe majoritatea să se simtă ușurați, căci intuiseră mereu că sunt diferiți, și văzu acea ușurare pe chipul lui Helen și al lui Jonathon — parcă descoperiseră în sfârșit cine erau cu adevărat. Asta era doar unul din mulțimea de lucruri care o diferențiau de toți ceilalți din tabără. Se întreba dacă faptul că nu reușea să se identifice cu egoul ei supranatural era un semn că nu era nimic altceva decât o ființă umană.

Sarcina pe care o aveau de îndeplinit era să se plimbe în grupuri de trei, să găsească un loc, apoi să se așeze și să deseneze toți același lucru. Kylie, cu mintea tot la cascadă, le propuse să facă o plimbare să o vadă. Era destul de sigură că putea să ajungă unde o dusesse Derek și de acolo să urmeze sunetul apei. Trebuia să recunoască, era curioasă, dar și Helen, și Jonathon refuzară, motivând doar că preferau să stea departe de locul acela. Au luat-o așadar pe o potecă și au găsit un copac bătrân care fusese probabil despicat în două de un fulger.

În timp ce Helen și Jonathon se dedicară sarcinii pe care o aveau de îndeplinit, Kylie se gândi în cea mai mare parte a timpului la cum să-i abordeze pe părinții ei. Mama ei o credea deja nebună din cauza Soldatului. Ce să-i zică atunci

când o va întreba, nitam-nisam, dacă avea strămoși zâne, dacă vedea fantome sau dacă puteau să se transforme în unicorni?

Mai târziu, când Kylie se reuni cu grupul ei de drumeții, fu cât pe ce să o ia la sănătoasa când văzu că Lucas era cel care conducea grupul. Apoi, temându-se că dacă ar fi șters-o, ar fi avut probleme cu Holiday, Kylie afișă o expresie cordială, contrar a ceea ce simțea, și își jură să-l ignore. După vreo cincisprezece minute de plimbare, își dădu seama că nu era nevoie să-l ignore pe Lucas, căci el se descurca de minune să facă acest lucru. Trecuse jumătate de oră și nu i se adresase nici măcar o dată și nici nu se uitase spre ea. Nu că lui Kylie i-ar fi păsat!

Mare păcat că Fredericka nu se afla și ea prin jur, ca să vadă cât de dezinteresați erau unul de celălalt. OK, adevărul era că ea era foarte recunoscătoare că drumurile ei și ale Frederickăi nu se intersectaseră din nou. Cumva, Kylie trebuia să-și ia inima în dinți sau măcar să învețe să fie curajoasă. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, era inevitabil să dea nas în nas cu ea. Mâinile începură să-i transpire doar când îi trecu asta prin minte.

Și când te gândești că Holiday o credea curajoasă! Ha!

La începutul drumeției prin pădure, Kylie stătu mai mult cu Miranda, asta când tovarășa ei de cabană nu pălăvrăgea cu cei cinci sau șase masculi din grup. Sincer, când venea vorba de sexul opus, Miranda îi amintea lui Kylie puțin de Sara. Era cam prea exagerată. Sau poate că era ea puțin geloasă pe ușurința cu care se pricepeau amândouă să flirteze.

Deși Kylie nu se considera neatrăgătoare, nu-i venea ușor să atragă băieții cu răs cristalin și fluturări de gene. Avusese

noroc că Trey nu fusese descurajat de stilul ei mai rezervat.

Gândindu-se la Trey, își aminti că acesta o sunase din nou în timpul orei de desen. Îi lăsase și un mesaj, însă ea nu-l ascultase. Trebuia să aștepte la rând. Acum avea problemele ei pe care trebuia să le rezolve. Dar chiar când încerca să nu se mai gândească la el, își aduse aminte ce-i spusese când o sunase prima dată: Vreau doar să te văd. Mi-e dor de tine.

I se strânse inima pentru că, la naiba, și ei îi era dor de el.

Kylie simți cum Miranda o înghiontește cu cotul.

— Ea e Kylie. Suntem colege de cabană, spuse Miranda

Kylie salută grupul de băieți care mergeau de cealaltă parte a Mirandei și apoi coborî din nou privirea în pământ să vadă dacă nu erau mocasini de apă pe jos, prefăcându-se că nu asculta discursul elaborat al lui Lucas despre tabără.

După câte zicea el, aici fuseseră găsite oase adevărate de dinozaur în anii șaizeci. După câteva minute, Kylie nu se mai pretinse dezinteresată de discurs și, ca și ceilalți din grup — mai puțin vreo doi băieți și Miranda —, începu să-i soarbă fiecare cuvânt.

Lucas îi duse la albia unui pârâu unde un arheologii delimitase o zonă unde găsisse niște urme de picioare din preistorie. Lui Kylie i se păru fascinantă întreaga poveste. Și nu avea nimic de-a face cu faptul că vocea profundă a lui Lucas părea hipnotică. Arheologia îi suscitase mereu interesul.

— Și încă mai se fac săpături? întrebă Kylie. Nu e posibil să mai fie oase de dinozaur pe aici? Lucas se întoarse spre ea.

— Nu pe domeniul taberei. Vocea lui nu mai era la fel de entuziastă ca mai devreme și se concentra din nou la ceilalți așa de repede, că nu mai avu nicio urmă de îndoială că

prezența ei aici îl enerva la culme. Cu siguranță știa că nu ea alesese să ia parte la mica lui aventură.

Dacă mai avea vreo rezervă cu privire la faptul că atitudinea lui era doar o părere de-ale ei, aceasta se risipi când Miranda îi șopti:

— Nu înțeleg de ce scorpia aia de Fredericka crede că Lucas te place. Din ce văd eu, de-abia te suportă.

— Știu, mormăi Kylie, dar nici nu rosti bine cuvântul, că-și și aminti cum o privise noaptea trecută, când era îmbrăcată în pijamale.

— M-am gândit la Fredericka și jur că e malefică de-a dreptul, îi șopti Miranda. Pun pariu că nu s-a născut la miezul nopții. Unele ființe supranaturale mai și mint...

Kylie încuviință, ascultând doar pe jumătate, și deodată îi pică fisa.

— O, Doamne, așa pot s-o fac. Mulțumesc. Kylie o strânse tare pe Miranda de braț și, pentru prima dată, simți că stătea în puterea ei să descopere adevărul.

Capitolul 25

În acea seară, Kylie a rămas singură în cabană când Miranda și Della s-au dus la petrecerea din sala de mese. Se preconiza că unii dintre băieți urmau să cânte și aduseseră chitare, iar apoi, puțin mai târziu, Holiday și Sky urmau să aducă niște DJ să pună muzică, astfel încât toată lumea să poată să danseze. Kylie nu avea chef să danseze. Și nici măcar să asculte muzică. Avea lucruri mult mai importante de făcut. Se așezase la birouașul de lângă bucătărie și recitea e-mailul pe care doar ce-l scrisese, întrebându-se dacă să apese pe EXPEDIERE sau să șteargă tot.

Bună, mamă

Ne-au adus computere în cabană, așa că m-am gândit să-ți scriu un e-mail în loc să te sun.

Adevărul era că i se părea că putea să mintă mult mai bine într-un e-mail decât la telefon.

Știi că faci mereu mare caz că depășesc minutele gratuite. Oricum, sunt bine.

Altă minciună. Nimic nu era bine. Poate doar cu excepția prieteniei pe care o legase cu Miranda și Della.

Vreau să te întreb ceva. Am găsit un horoscop trăsnet și se face în parte prin compararea orei tale de naștere cu cele ale părinților tăi.

Aceasta era minciuna pe care Kylie se temea să o spună cu voce tare, dar tot i se părea o idee deșteaptă.

Poți să-mi spui ora la care v-ați născut tu și tata? Și există vreo posibilitate să aflăm și orele la care s-au născut bunii și bunicii? Dar bunica și bunicul Galen? Nu mai avem arborele ăla genealogic pe care l-a făcut bunica? A notat pe el și ora la care s-au născut?

Mersi pentru ajutor. Kylie

Kylie zăbovi cu degetul pe mouse, gata să apese EXPEDIERE. Era cât pe ce să adauge "Te rog, grăbește-te!", dar hotărî să nu-și forțeze norocul. Dacă se arăta prea nerăbdătoare, mama ei va pune întrebări. Cel mai bine era să pară detașată.

Trase adânc aer în piept și dădu clic pe EXPEDIERE. O străbătu un fior de încântare. Dacă planul funcționa, urma să obțină răspunsul pe care-l voia. Sau măcar se mai apropia puțin de aflarea adevărului.

O rugase pe Miranda să o lămurească ce era cu regula celor care se nasc la miezul nopții și, după spusele ei, existau câțiva oameni normali care se născuseră la miezul

noptii. Așa cum existau și câteva ființe supranaturale care nu se născuseră în toiul nopții. Cei din urmă erau cunoscuți ca intangibili — demoni născuți din diavolul însuși.

Și deși Kylie o considera pe mama ei rece, nu o credea și malefică. Dacă unul dintre părinții ei ar fi fost pe jumătate demon, ar fi știut. Nu-i așa?

Și mai exista și posibilitatea ca harul să fi sărit o generație. Din cauza asta întrebase Kylie la ce oră se născuseră bunicii ei. Știa că-și făcea iluzii deșarte că mama ei avea să-i servească pe tavă toate informațiile, dar ea chiar voia niște răspunsuri.

Și le voia acum.

Treizeci de minute mai târziu, Kylie stătea de pază la calculator, apăsând obsesiv pe MESAJE NOI, când îi zbârnâi telefonul. Alergă în dormitor să-l caute. În timp ce se îndrepta grăbită spre cameră, își aminti că nu ascultase încă mesajele lui Trey. Acesta o sunase din nou în timpul cinei, dar nici atunci nu-i răspunse.

Își spusese că făcuse asta pentru că era înconjurată de persoane care ar fi putut să tragă cu urechea, dar ar li putut foarte bine să iasă și să răspundă.

Ar fi putut, dar n-o făcuse.

În sinea ei, știa că asta însemna ceva. Doar că nu era sigură ce anume.

Înșfăcând mobilul de pe pat, Kylie se uită la ecran. Se încruntă și răspunse.

— Bună, mamă. Kylie se lăsă moale pe pat. Nu ai primit...

— E-mailul de la tine? Ba da, dar nu vreau să-mi scrii e-mailuri sau mesaje pe telefon. Vreau să vorbesc cu tine.

—OK.

Kylie ascultă, dar se lasă tăcerea. Asta era problema cu ea și mama ei. Nu aveau despre ce să vorbească.

— A fost bine azi? întrebă mama ei.

— A fost binișor. Se mai lasă un moment stânjenitor de tăcere. Ai citit e-mailul de la mine?

— Da, confirmă mama ei.

— Și poți să-mi spui la ce oră te-ai născut?

— Era târziu. Inima i se opri.

— Cât de târziu?

— Nu știu ora exactă. Te hrănesc bine cei de acolo? Kylie închise ochii.

— E mâncare de tabără, ceva mai bună decât cea de la cantina școlii. Ai certificatul de naștere. Acolo ar trebui să scrie ora exactă.

— Cred că era în jur de unsprezece. Scrie unsprezece.

— Îmi trebuie ora exactă, mamă, mormăi Kylie. Ți-am spus. E pentru un proiect pe care trebuie să-l facem aici.

— Certificatul meu de naștere e în debara, într-o cutie, la un loc cu toate documentele importante și pozele vechi. Mi-ar lua o veșnicie să dau de el.

— Te rog!

— De ce e așa de important? Tu nici măcar nu crezi în horoscop.

Erau o grămadă de lucruri în care nu credeam.

— Cum am spus, e pentru un proiect care ni se cere. Toți copiii îl fac. Nu poți să faci măcar atâta lucru pentru mine? Ai și certificatul tatei?

— Ai vorbit cu el? întrebă mama ei, coborând vocea.

— Nu, răspunse Kylie și se simți copleșită de sentimentul de abandon.

— Nu ești supărată pe el, nu? întrebă mama ei. Ba cum naibii să nu fiu! M-a lăsat să stau cu tine.

— Sinceră să fiu, nu știu exact ce simt.

— Nu-ți face bine să nutrești sentimente de mânie, Kylie. De ce nu? Tu ești tot timpul furioasă pe el.

Chiar în acel moment, Kylie realizează ceva ce ar fi trebuit să realizeze de mult. Mama ei era mereu furioasă pe tatăl ei. Doar că ea nu înțelegea de ce.

Mama ei oftă.

— Vreau să știu dacă vine duminică.

— De ce faceți asta? Era o întrebare pe care Kylie nu o pusese niciodată.

Presupusese dintotdeauna că pe mama ei o apucaseră pandaliile și, într-o criză de nervi, îi spusese tatălui ei să-și ia bagajele și să plece. O auzise chiar ea spunându-i să iasă afară cu vreo doi ani în urmă, când Kylie îi surprinsese certându-se.

— Ce anume? întrebă mama ei, de parcă nu avea nici cea mai vagă idee.

— Divorțul. La asta mă refer.

Se lăsă tăcerea.

— Kylie, asta ne privește pe mine și pe taică-tău.

— Ca și cum pe mine nu m-ar afecta? Cum poți să crezi că nu mă afectează și pe mine? O podidiră lacrimile.

— Îmi pare rău că lucrul ăsta te rănește, Kylie. Vocea ei deveni mai răgușită. N-am vrut niciodată ca lucrul ăsta să te rănească.

Oare Regina Ghețurilor plângea? Kylie închise ochii și simți câteva lacrimi alunecându-i pe obraji.

— Vrei, te rog, să cauți certificatele voastre de naștere? insistă ea, încercând să-și înghită lacrimile.

— Bine, căzu de acord mama ei. Să văd dacă le găsesc și o să-și trimit informațiile prin e-mail. Dacă nu în noaptea asta, mâine.

— În noaptea asta ar fi mai bine. Kylie își ridică un genunchi la piept.

— Să văd, spuse mama ei. Ceea ce însemna că trebuia să se aștepte să-l primească a doua zi. Promite-mi că-l suni pe tata să-l întrebi de duminică.

— Pa, pa, spuse Kylie.

— Kylie. Promite-mi! Nodul din gât devenea din ce în ce mai mare.

— Promit.

Kylie închise telefonul și rămase holbându-se la el. Ce avea să-i spună tatălui ei? La naiba, de ce nu o făceau odată și să termine cu asta! Începu să formeze numărul lui, dar își dădu seama că, din greșeală, formase numărul de telefon al bunicii din partea mamei.

Și deodată o copleși durerea. Îi era atât de dor de bunica ei. Îi era dor să o sune ori de câte ori avea vreo problemă cu mama ei. Îi era dor de felul cum bunica o mângâia ușor pe obraz și îi spunea : "O să fie bine."

Se auzi o bătaie la ușa de la dormitor.

— Kylie? răsună vocea Dellei.

Kylie închise telefonul și își șterse lacrimile.

— Vorbesc la telefon, spuse ea. Nu pot să vin acum.

— Dar... am o surpriză pentru tine, insistă Della.

— Nu vreau nicio surpriză.

Nu pot să mă lase în pace? Măcar o dată?

— Deschid ușa acum. Sper că ești îmbrăcată. Ușa de la dormitor se deschise.

— Am spus că nu...

Cuvintele îi pieriră de pe buze, sau poate că le înghiți. Asta ar fi putut explica inabilitatea ei de a scoate un cuvânt. Sau poate era doar șocată să vadă cine stătea lângă Della.

Capitolul 26

L-am găsit furișându-se în tabără. Mai bine că l-am găsit eu decât ceilalți. Della se uita lung la Kylie. Vrei să-l vezi? Îl măsură pe Trey de sus până jos. E drăgălaș. Dacă îți place genul.

Kylie deschise gura să articuleze un cuvânt, dar nu reuși. Rămăsese cu gura căscată ca o toantă și se holba la Trey.

— Salut.

Trey o dădu pe Della la o parte și intră în dormitor.

— Unde te grăbești așa? Della îl trase înapoi vreun metru și se uită spre Kylie. Vrei să-l primești sau îl arunc la lupi? Am auzit că le e foame.

Trey, care părea uluit că Della — care avea puțin peste un metru și jumătate înălțime — putea să-l manevreze cu atâta ușurință, își frecă brațul în locul de unde fata îl apucase cu forță și se uită în jos la ea.

— E în regulă, reuși Kylie să îngaime.

— Mersi, spuse Trey, aruncându-i Dellei o căutătură ciudată, iar Kylie nu-și dădu seama cui îi mulțumea de fapt. Ei, pentru că acceptase să-l primească, sau Dellei, pentru că-l adusesese aici.

— OK. Ne vedem mai târziu. Della se aplecă spre Kylie. Apropo, nu știe nimeni că e aici, doar eu. Așa că o să trebuiască să-l scoți de aici pe furiș.

Della le făcu semn cu mâna, ieși din dormitor și închise

ușa.

Trey își frecă din nou brațul și se uită lung la ușă înainte să se întoarcă spre ea.

— Ce scorpie forțoasă și ciudată!

Kylie cercetă ușa, temându-se că Della avea să dea buzna să se apere.

— Nu e scorpie. E prietena mea. Tu... ce cauți aici?

— Tu ce crezi? Am venit să te văd. Kylie clătină din cap.

— Ai spus că o să vii săptămâna viitoare.

— Da, dar am un verișor care locuiește la câțiva kilometri depărtare de tabără. Am convins-o pe mama să mă lase să vin mai devreme ca să te văd. Privirea îi fugi spre telefonul din mâinile ei. Te-am sunat de cel puțin două ori și ți-am lăsat și mesaje. Nu le-ai primit?

Dându-și seama ce făcuse el ca să o vadă, Kylie se simți vinovată că nu-i răspunsese la telefon sau că nu-i citise măcar mesajele.

— Eu... a fost nebunie mare pe aici.

Câteva lacrimi care îi zăboveau pe gene i se desprinseseră și începură să curgă pe obraz. Clipi să-și limpezească vederea și rămase cu ochii la el. Părul lui șaten, de culoarea nisipului, îi mai crescuse puțin și bretonul îi venea până la sprâncene. Era îmbrăcat cu un tricou verde-închis și blugi. Privirea îi coborî spre pieptul lui, locul unde îi plăcea mereu să pună capul. Ciudat, și-l amintea mai robust. Sau de Derek își amintea așa?

— Plângi. Făcu câțiva pași spre ea, iar în ochii lui se citi îngrijorarea sinceră. Te simți bine?

Compasiunea din privirea lui o făcu să fie străbătută de un val de emoții. Nu-i mai păsa cum arăta și voia doar să se simtă iubită. Dădu din cap, dar adevărul îi scăpă printre

buze.

— Nu. Toată viața mea se duce pe apa sâmbetei.

Trey se apropie și mai mult și, până să apuce să-l oprească, făcu ce făcea el cel mai bine. O luă în brațe. Se așezase lângă ea pe pat. Obrazul ei se odihnea pe pieptul lui și îi asculta bătăile regulate și puternice ale inimii. Respirând mirosul lui familiar, Kylie închise ochii. Avea să cedeze o clipă. Doar o clipă. Apoi avea să-l respingă.

— Are legătură cu divorțul părinților tăi?

O mângâia ușor pe spate. Atingerea lui îi făcea bine. Era familiară. O făcea să se simtă normal. Așa cum trebuia. Așa cum era cu mai puțin de o lună în urmă.

— Și asta, printre altele, spuse ea, acceptând că nu putea să-i povestească despre tabără și despre ce i se întâmpla.

— Te referi la bunica ta? întrebă el. Știu că voi două erați apropiate.

— Da.

Se retrase, se șterse la ochi și se holbă la el, întins lângă ea pe patul micuț. În camera mică vibra tăcerea și, odată cu ea, și senzația bruscă de apropiere fizică. Erau singuri. Într-un pat.

Mai stătuseră amândoi în pat și înainte. Trey venise la ea de câteva ori când părinții ei nu erau acasă. Și se întâlniseră la Sara de vreo două ori, când părinții ei plecaseră de acasă. Doar că... atunci lucrurile merseseră de obicei prea departe. Când îi ceruse să se oprească, el aproape că turbase.

— Tabăra mea e chiar lângă a ta, rosti el. Kylie încuviință și răbufni, spunându-i ce voia să-i spună cât mai avea curaj.

— N-ar fi trebuit să vii aici, Trey. Habar n-am ce mi s-ar întâmpla dacă te-ar prinde.

Kylie știa că prima regulă din regulament era: "Accesul

pe domeniul taberei este interzis pentru orice ființă din afară." Și Kylie avea una întinsă în patul ei. Știa că făcea ceva rău. Dar îi plăcea sentimentul.

— Mi-e dor de tine, Kylie, mărturisi el, fără să ia în seamă ce-i zisese ea. Mi-e tare dor de tine.

Ridică mâna și îi dădu o șuviță de păr după ureche. Kylie înghiți în sec.

— Și mie mi-e dor de tine, dar... Trey se apropie de ea și o sărută cu buze moi pe colțul gurii. Kylie uită tot ce voia să spună. Închise ochii și, deși o voce firavă din sinea ei îi cerea să-l oprească, ea nu voia. Voia ca el s-o sărute, să o facă să uite. Oh, da, voia să uite.

Gura lui o atinse pe a ei, la început încet, ca și cum s-ar fi asigurat că ea își dorea acest lucru, și apoi își strecură limba printre buzele ei. Lui Kylie îi plăcea la nebunie când o săruta așa.

Kylie se trezi că mâna lui Trey urca pe spatele ei și, dacă nu-l oprea, știa ce urma. Avea să-i descheie sutienul, să-i atingă sânii. Și se simțea atât de bine când o atingea! O dată chiar îl lăsase să-i dea jos bluza.

Îi simți mâinile pregătindu-se să-i descheie sutienul. O sărută și mai profund, ca și cum voia să-i distragă atenția. Kylie hotărî să-l lase s-o facă și pe asta.

Și pe urmă ? Întrebarea îi răsuna în cap. Avea să-l oprească nu? Îl oprea mereu. Din cauza asta îi dăduse papucii și se cuplase cu cealaltă tipă.

Atunci îi frânsese inima.

Deschizând ochii, Kylie întrerupse sărutul.

Pleoapele lui se ridicară și ea se uită lung în ochii lui, căutând un motiv să nu îl oprească de data asta. Voia să se piardă în ochii lui... să vadă firișoarele aurii scânteind.

Oh, la naiba! Trey nu avea firișoare aurii în ochii lui verzi. Derek avea ochii care o hipnotizau. Șocată, puse o mână pe pieptul lui Trey și își aminti cât de bine se simțise când stătuse la pieptul lui Derek în acea dimineață — în siguranță, acceptată.

— Eu... Poate n-ar trebui să...

- Șșt. Te rog, n-o spune! Trey îi puse un deget la gură. E atât de bine, Kylie. Și vreau să te țin în brațe, să te ating. Mâinile lui se mișcă și ajunseră în față, trecând ușor peste sutienul ei și făcându-i sânii să se întărească. De ce să nu fim împreună dacă ne iubim? Și știi că așa simt, nu? Te iubesc.

Te iubesc. Aceste două cuvinte îi răsunau ca o baladă în cap. El se pregăti pentru un nou sărut. Kylie își dorea cu atâta ardoare să fie iubită! Și se simțea bine, recunoscuse ea. O ajuta să uite.

Se abandona din nou sărutărilor lui. Pierdută în mângâierile lui, în felul cum o atingea pe pielea goală, pe spate, până la închizătoarea sutienului. Spre deosebire de celelalte dați, sutienul i se deschise în câteva secunde.

Probabil pentru că a mai exersat. Ei bine, gândul acesta îi curmă avalanșa de emoții. Sau poate din cauza răcelii care invada deodată camera? Oh, Dumnezeule, Nea Soldatul apăruse din nou.

Aici.

Acum.

Și se uita cum se giugiulea cu Trey.

— Îmi pare rău. Nu pot să fac asta. Se retrase și se ridică în picioare, lângă pat, nedezlipindu-și ochii de la Trey.

Pleacă! i se adresă ea senzației de răceală și închise strâns ochii.

Când îi deschise, simți cum răceala dispărea. Se concentra din nou asupra lui Trey, care stătea întins pe pat și se uita încruntat în tavan.

— Nu iar, mormăi Trey.

Părea furios. Mereu se înfuria puțin când îl oprea prima dată. Odată, o condusesse acasă fără să-i mai adreseze niciun cuvânt.

Fără să vrea, Kylie se trezi că îl compara cu Derek. Nu doar la corp, capitol la care Derek câștiga detașat, ci și la comportament. Nu știa nici ea de ce, dar nu credea că Derek ar fi presat-o atât de mult să-i cedeze.

Și pe urmă să se îmbufneze când îl refuza.

O urmă de mânie se amestecă printre celelalte emoții, întrecând pasiunea, foamea și chiar și frica.

— Cine te crezi, Trey? Nu poți să vii pe nepusă masă în tabără și să ai pretenția să fac sex cu tine, mai ales după tot ce s-a întâmplat.

El se ridică în capul oaselor și-și trecu mâna peste față.

- N-am venit aici cu pretenția să fac sex. Oftă prelung. Am venit să vorbim. Bine... e adevărat, vreau să facem și sex. Și nu înțeleg de ce tot...

— Îți dorești asta atât de mult încât să mă părăsești și să găsești pe cineva care să-ți ofere ce vrei?

Nu știa de ce întrebuse asta, căci deja se întâmplase. El se încruntă.

— Te-ai culcat cu ea? întrebă Kylie. În inima ei, știa deja răspunsul, dar nu înțelegea nici ea de ce simțea nevoia să-i fie confirmat. Trey nu scoase un cuvânt. Nu era nevoie. Confirmarea i se citea pe față.

— I-ai spus și ei că o iubești?

Gândul o săgeta direct în inimă. În ochii lui se citea și mai

multă vină. Trey clătină din cap și începu să nege.

— Nu, nu m-am culcat cu ea. Și de ce i-aș spune ei că o iubesc când eu te iubesc pe tine?

Kylie nu avea capacitatea extraordinară a Dellei de a detecta minciunile, dar își dădea seama că o mințise. Știa cu siguranță și îi venea să arunce cu ceva în el.

— Nu minți, Derek.

— Derek? Trey se ridică și mai mult. Cine naiba e Derek?

— Trey, rosti ea scurt.

— Cine e Derek? întrebă Trey din nou.

Ea clătină din cap.

— Nu contează. Noi... nu mai suntem împreună.

— Deci acum ești cu el?

Ea clătină din cap. Apoi, dându-și seama ce greșeală făcuse, recunoscuse faptul că era în parte și vina ei.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun nu când m-ai întrebat dacă vreau să te văd. Nu pot să te primesc nici acum, și nici săptămâna viitoare.

Trey părea foarte rănit. Așa cum își dăduse seama că el o mințise că nu se culcase cu acea fată, Kylie știa și de data asta că durerea care i se citea pe chip era reală. Trey chiar ținea la ea. Doar că prioritară era dorința de a face sex.

— Ai o relație cu altcineva? El e Derek? Trey sări din pat și se opri chiar în fața ei. Știu că am dat-o în bară, Kylie dar... te rog, mai oferă-mi o șansă. Mi-e tare dor de tine, întinse mâna spre ea. Kylie îl respinse.

— Cred că ți-a fost dor de mine, Trey. Chiar cred asta. Dar acum nu pot să fac ce-mi ceri.

— Nu trebuie să facem sex. Putem doar să stăm de vorbă, OK? O să te aștept până o să fii pregătită, jur. Lasă-mă să te

scot la o pizza. Am luat camioneta tatălui meu și...

— Am mâncat deja de seară. Unde ai parcat mașina?

— La poarta din față, dar, te rog...

— Nu pot, spuse ea.

— Nu-mi spune că nu mai ții la mine. Am fost iubiți aproape un an.

— Nu știu ce simt. Kylie își băgă mâna pe sub cămașă și se încheie la sutien. Acum sunt confuză în toate privințele... dar știu că m-ai rănit, Trey. Când o să înceapă școala, poate o să putem să... stăm de vorbă. Dar acum trebuie să te scot din tabără înainte să se întâmple ceva rău.

— Cum ar fi ce ? întrebă el. Pe chipul lui se citi ceva vecin cu dezgustul. E adevărat ce se spune despre locul ăsta?

— Ce spune cine? întrebă ea.

— Verișorul meu și ceilalți care au fost în tabără anul trecut. Au spus că toți puștii care vin aici sunt delincvenți juvenili care erau băgați în tot felul de chestii dubioase. Niște ciudați în toată regula.

Cu doar câteva zile în urmă, Kylie ar fi fost întru totul de acord cu el, dar acum...

— Să nu crezi tot ce auzi! Kylie întinse mâna și luă telefonul de pe pat. Ai încredere în mine, bine? Trebuie să pleci. Îl înghionti spre ușă.

Kylie îl conduse prin pădure, stând la nici un metru distanță de cărarea care ducea la sala de mese. Odată ajunsă acolo, cercetă zona de după un copac, ca să se asigure că nu era nimeni pe deal. Nodul din stomac i se mai destinse puțin când văzu că nu era nimeni afară. Îl zori pe Trey să iasă pe poartă și răsufle ușurată când se văzu împreună cu el de cealaltă parte a porții, lângă camionetă.

Trey se uită la ea.

— Te iubesc. Serios, spuse el.

Ea doar încuviință și îi făcu semn să plece. Trey întinse mâinile și Kylie îl lăsă să o strângă în brațe. Ba chiar îl îmbrățișa și ea. Emoțiile începură din nou să

o ia razna. În adâncul sufletului, Kylie recunoștea că deși nu credea că avea să-l ierte vreodată pe Trey pentru ca îi dăduse papucii, o mică parte din ea încă mai ținea la el. Și poate până începea școala, avea să simtă altceva decât ce simțea acum. Dar în acel moment...

Kylie rămase în parcare până când luminile stopurilor se estompară în întuneric. Ura senzația aceea de singurătate.

Când se întoarse, își dădu seama că se înșelase. Nu era singură. Fir-ar să fie! Cineva stătea la poartă și se uita la ea. Kylie nu putea să vadă clar cine era, dar se rugă să nu fie Holiday sau Sky. Când se apropie mai mult, recunoscuse silueta singuratică a celei care o privea.

Nu era nici Sky, nici Holiday.

Ci mai rău.

Fredericka.

Hotărâtă să nu dea niciun semn de frică, Kylie trecu pe lângă ea. Aproape că ajunsese la sala de mese, când fata trecu val-vârtej pe lângă ea și se proțăpi în fața ei.

Kylie reuși să se oprească exact înaintea să dea nas în nas cu fata-vârcolac.

— Văd că Tipa cu fantome a avut parte de o vizita, nu? spuse Fredericka pe un ton condescendent. Ce-ați făcut? V-ați pus-o în cabană?

Kylie se întrebă dacă faptul că fusese transformată în vârcolac o făcea să fie așa de scârboasă sau dacă așa fusese ea dintotdeauna.

— Și chiar dacă e așa cum zici tu, măcar eu am făcut-o într-un pat și nu în pădure ca mai știu eu cine.

Ochii Frederickăi căpătară o nuanță de un roșu-violet Intens cât ai bate din palme. Kylie nu era expertă în interpretarea culorii ochilor unui vârcolac, dar își imaginează că acest lucru însemna că era furioasă. Atunci își dădu seama că nu fusese cel mai înțelept lucru să enerveze un vârcolac.

Dar Kylie mai știa și că oamenii ca Fredericka profitau de cei slabi. Nu putea să o lase să-și dea seama cât de mult o speria.

Fata-vârcolac mârâi.

— Holiday și Sky știu că te-ai întreținut cu un musafir? Poate că ar trebui să le punem la curent.

Vocea părea să-i vibreze din plexul solar.

În acel moment, Kylie o văzu pe Holiday ieșind din sala de mese. Oricât de mult i-ar fi displicut lui Kylie ideea ca Holiday să afle că Trey fusese acolo, refuză să o lase pe scorpia din fața ei să o aibă cu ceva la mână.

Kylie trecu în goană pe lângă fata-vârcolac și se opri în fața lui Holiday.

— Bună. Un prieten mi-a făcut o vizită neanunțată. Știu că e împotriva politicii taberei. Nu știam că vine, așa că l-am condus afară și n-o să se mai întâmple.

Holiday se încruntă și păru gata să o ia la rost. Apoi se uită peste umărul lui Kylie și, când o privi din nou, mânia îi dispăruse.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus. Ai grijă să nu se mai repete. Nu permitem accesul vizitatorilor decât duminica. Nu vrem să avem profani care să-și bage nasul pe aici fără să fie invitați. Kylie încuviință.

— Am înțeles. Apoi o porni spre cabană, rugându-se să nu vină și Fredericka după ea.

La ora nouă seara, Kylie își ținu promisiunea pe care i-o făcuse mamei și își sună tatăl. Convorbirea fusese scurtă, la obiect, și o duru crunt. Kylie nu-i reproșase că nu venise să o vadă de când fusese adusă în tabără. Nici că nu venise să o ia de la secția de poliție în seara aceea. Și nici el nu pomenise nimic.

În mare, îi spusese că o iubește, că îi era dor de ea și că avea să o vadă duminică, în ziua de vizite, la ora zece fix. Oh, și se scuzase că trebuie să închidă pentru că era cu un client.

După ce termină convorbirea de șaiszeci de secunde, Kylie își aminti că mama ei îl acuza mereu că pune slujba, înaintea familiei. Kylie nu crezuse că o să vină ziua când o să fie de acord cu mama ei, mai degrabă ar fi zburat porcul, dar acum parcă vedea cum încep să-i crească aripi animalului. Se duse în camera ei, se aruncă pe pat și luă în brațe perna care mirosea a mușgai. De data asta, nu plânse.

Poate că nu mai avea lacrimi sau poate că era prea furioasă pe Fredericka. Sau poate că era încă în stare de șoc după episodul de giugiuleală cu Trey — căruia îi spusese din greșeală Derek. La naiba, îi era teamă să-l placă pe Derek, în cazul în care-l plăcea doar pentru că semăna cu Trey. Acum se gândea la amândoi. Și să nu uite de atracția amestecată cu frică pe care a simțit-o pentru un anumit vârcolac cu ochii albaștri. Cât de dusă putea să fie?

Kylie auzi ușa de la cabană deschizându-se și închizându-se cu zgomot. Pusese piciorul jos să le iasă în întâmpinare Dellei și Mirandei când auzi tonul pe care-și vorbeau colegele ei.

— Eu am spus prima că vreau să stau la calculator! țipă Miranda.

— Te bat la fundul gol, vrăjitoare ce ești! răspunse Della.

— Ascultă la mine, vampiroaică de doi lei! Kylie dădu năvală în cameră. Della se așezase în fața calculatorului și mârâia arătându-și caninii. Miranda stătea în picioare, cu maxilarul încleștat, cu degetul mic întins și dădea din el în timp ce bolborosea ceva despre coșuri.

— Opriți-vă! M-am săturat de asta, țipă Kylie. Voi nu puteți să vă certați ca niște oameni normali? Miranda își îndreptă rapid privirea spre Kylie.

— De ce ne-am certa ca niște oameni normali? - Noi nu suntem oameni normali, ripostă Della. Și nici tu nu ești! Cu cât accepți mai repede asta, cu atât mai bine o să-ți fie.

— N-ai de unde să știi, rosti scurt Kylie. Bine, n-aveți decât să vă omorâți între voi. Doar să nu faceți mizerie, pentru că nu vreau să fiu nevoită să curăț organe de pe jos.

Le întoarse spatele ca să se ducă la ea în dormitor când își aminti motivul pentru care venise, așa că schimbă complet direcția. Apropo, dacă mă auziți țipând ca din gură de șarpe în toiul nopții, să nu vă faceți griji, am doar o criză de teroare nocturnă.

O luă spre camera ei.

Della o strigă.

— Stai pe loc, domnișoară care o face pe deșteapta! Să nu ai cumva impresia că o să te lăsăm să pleci în camera ta fără să dai niște explicații!

Kylie se întoarse din nou.

— V-am explicat. Sunt doar niște coșmaruri.

— Nu la asta mă refer. Vorbesc despre tipul mișto care s-a furișat în tabără ca să te caute. Sau ai uitat de cadoul pe care

ți l-am adus mai devreme?

Kylie își dorea să poată să uite. Văzând privirile iscoditoare ale celor două colege de cabană și știind că Della ar fi putut să intre în belele mari pentru că i-l adusese pe Trey, Kylie își spuse că amândouă meritau să le dezvăluie ceva. Se îndreptă spre masa din bucătărie și se așeză pe scaun

— Îl cheamă Trey și e de domeniul trecutului.

— Cât de mișto era tipul? întrebă Miranda și se așeză lângă Kylie.

— Pe o scară de la de unu la zece, era de opt, îi răspunse Della Mirandei și se uită din nou la Kylie. De ce e de domeniul trecutului?

Se ridică din fața calculatorului și se așeză pe un scaun de cealaltă parte a mesei.

— Pentru că m-a părăsit pentru o curviștină care și-a pus-o cu el, de-aia.

— Nemernicul! exclamă Miranda.

— Rahatul cu ochi! vocifera și Della. Ar fi trebuit să-mi spui l-aș fi bruftuluit puțin.

Se lăsă tăcerea. Cele trei fete se uitau unele la altele. Miranda își întinse mâinile pe masă.

— Deci dacă te-a părăsit pentru una care... și-o pune asta înseamnă că tu niciodată n-ai... știi tu?

— Ce să știe? tună Della. Ce o întrebi?

— Vreau să știu dacă a făcut-o, spuse Miranda. Ești virgină, Kylie?

Capitolul 27

Kylie se uită la noile ei prietene și se întrebă dacă putea să le împărtășească ceva atât de personal. Deși era puțin perturbată de remarca lor referitoare la normalitate, încă se simțea legată de ele. Așa cum se simțise doar cu Sara.

— Da, adică nu. N-am făcut niciodată... știți voi. Și asta presupun că înseamnă că nu sunt doar o ciudată, ci o ciudată virgină. Kylie își privi lung mâinile și adăugă: Pur și simplu, nu am fost în largul meu cu ideea asta. Miranda se aplecă spre ea.

— Nu fi aspră cu tine însăși! Nici eu nu am ajuns acolo. Să nu mă înțelegi greșit. Am fost cât pe ce, dar, așa cum ar zice unchiul meu, asta-i chestiune complicată, nu?

Și Kylie, și Miranda se întoarseră spre Della, care arăta mai palidă decât de obicei.

Miranda lovi cu palma în masă.

— Dă pe goarnă și tu, vampiroaico! Noi am spus. Kylie o înghionti ușor cu cotul pe Miranda.

— Della nu trebuie să dea nimic pe goarnă, dacă nu vrea. Kylie se sprijini de spătarul scaunului și decise că se cerea schimbarea subiectului. Fredericka m-a surprins când îmi luam la revedere de la Trey.

— Oh, la naiba! exclamă Della și se mai coloră puțin în obraji. Și ce a făcut?

— Practic, m-a amenințat că o să mă pârască. Dar chiar atunci Holiday ieșea din sala de mese.

— Și i-a spus? întrebă Della.

— Nu, am hotărât să-i mărturisesc eu și să nu-i las scorpiei plăcerea.

— Ce?! exclamă Miranda. I-ai spus lui Holiday că ai adus

un tip normal în tabără fără permisiune? Și presupun că și-a ieșit din pepeni, nu?

— Nu. Mi-a cerut să nu se mai repete, zise Kylie. Della își drese glasul.

— I-ai dezvăluit cumva că eu l-am adus la cabană? Kylie dădu ochii peste cap în stilul afectat al Sarei.

— N-aș face așa ceva, Della. Se ridică, vrând să-și verifice e-mailul și nutrind speranța că mama ei îi răspunsese, deși șansele erau mici.

— Știi ce-am aflat? Miranda se apropie ca și cum voia să-i împărtășească o picanterie. Am auzit că părinții Frederickăi au fost niște proscriși. Cineva a trebuit să tragă bine de tot sforile ca să o primească aici.

— Ce vrei să spui prin proscriși? întrebă Kylie, amintindu-și că Burnett din DCF sugerase că și părinții ei era posibil să fie la fel.

— Oameni care refuză să se supună regulilor. În cazul vârcolacilor, asta înseamnă în principal că vâneau ce nu era pe lista aprobată.

— Și... când te referi la ce nu era pe listă, te referi la... oameni? întrebă Kylie, înfiorându-se.

— Sau alte ființe supranaturale și vite. Chiar și animale de casă.

Lui Kylie îi zbură gândul imediat la Lucas Parker și la părinții lui. Oare din cauza asta Lucas și Fredericka erau prieteni? Pentru că părinții lor erau vârcolaci proscriși?

Della se ridică și se duse la frigider.

— Vreți ceva de băut? Întoarse capul spre ele.

— O Cola dietetică, te rog, răspunse Kylie.

— Miranda? întrebă Della.

— Sună bine. Și eu la fel.

Kylie se uită la mesajul Nu aveți mesaje noi.

— Am întrebat-o pe mama la ce oră s-au născut ea și tata.

— Și?

Della puse o cutie de suc lângă computer. Kylie luă doza de Cola și se întoarse la masă.

— Mama nu-și mai aducea aminte, așa că a zis că o să se uite la certificatele de naștere. Trebuie să-mi trimită un mesaj. Când o să reușească să facă ce-a promis. Kylie se așeză din nou pe scaun. La cum o știu eu, asta s-ar putea întâmpla de-abia pe la anul.

— Asta e ca atunci când ne spun "poate" și de fapt vor să zică "nu".

Miranda se duse la birou să-și verifice și ea e-mailul. Della se așeză din nou pe scaun, desfăcu doza de suc și sorbi lung.

— Ai voie să bei suc? întrebă Kylie.

— Da. Se încruntă. De ce? Kylie ridică din umeri.

— Nu știu. Te-am văzut mâncând salam, dar am crezut că vampirii pot să bea doar... știi tu.

— Sânge? îi termină Della propoziția, enervată că ea nu putea să pronunțe cuvântul.

— Da. Sânge.

Se forță să rostească termenul și încercă să nu se inverzească la față.

— Nu, pot să mănânc și alte chestii. Dar nu-mi furnizează proteinele de care am nevoie și nu mai au gustul pe care-l aveau odinioară. Iar unele alimente îmi fac chiar rău. Cum ar fi broccoli.

— Ce pățești dacă mănânci broccoli? întrebă Kylie.

— Explodez, îmi dă niște gaze groaznice. Kylie se strâmbă.

— Cred că asta ni se întâmplă tuturor.

— Ba nu. Miranda se uită peste umăr. Are dreptate. Nimic nu e mai rău ca o bășină de vampir. Cu excepția... Se uită la monitor și începu să tasteze. Cu excepția bășinii de vrăjitoare după ce mănâncă un burrito cu fasole.

Râseră toate. Apoi se lăsă din nou tăcerea. Della răsucea cutia de suc în mâini.

— Eu am făcut-o.

— Ce scârbos, ai tras una? Miranda își puse mâna la nas.

— Nu, spuse Della. Am făcut sex. Se lăsă o pauză ca în semn de respect.

— Și? întrebă într-un final Miranda și se roti în scaun.

— A fost frumos. Foarte frumos. Mă vedeam cu Lee de un an. Îl iubeam. Am simțit că era momentul. Dellei îi dădură lacrimile, dar chiar dacă n-ar fi fost asta, i se simțea durerea din voce. Însă pe urmă m-am transformat în vampir.

— Și n-a putut să te accepte?

Pe Kylie o durea inima pentru Della și își aminti cât de mult suferise ea când o părăsise Trey. Della se șterse la ochi

— Nu i-am spus, de fapt. Aveam de gând, dar... Își mușcă buza. M-am întâlnit cu el după transformare și când m-a sărutat, s-a retras. A spus că eram rece și că probabil încă mai eram bolnavă și că... nu voia să mă sărute până când nu... aveam din nou pielea caldă.

— Ce nemernic! exclamă Miranda. Della trase aer în piept.

— Cum poți să-i spui tipului pe care-l iubești că n-o să mai fii niciodată caldă?

Bărbia îi tremura.

Kylie își puse mâna peste a ei.

— Poate că ar fi trebuit să încerci să-i spui. Poate că ar fi înțeles dacă ar fi știut...

— Nu. Della clătină din cap și părul ei negru și lucios îi căzu în valuri în jurul feței. Nu cred. E un tip minunat, dar e la origine chinez, părinții lui sunt imigranți și are niște reguli foarte stricte — ca familia lui și cea a tatălui meu. Era gata să se despartă de mine când și-a dat seama că mama e euro-americană.

— Păi, atunci nu mai pare așa de minunat, comentă Kylie. Della clătină din nou din cap.

— Nu e numai vina lui. E vorba de cum a fost crescut. Am fost crescuți să credem că trebuie să fim perfecți. Să luăm cele mai bune note, să mergem la cele mai bune școli, să aveam cele mai bune slujbe. Nu ar trebui... Își mușcă buza. Nu ar trebui să fim monștri.

— Dar nu ești un monstru, sări Kylie, șocată că Della spunea așa ceva.

Și totuși, în adâncul inimii, nu o considerase ea pe Della un monstru la început? Și, mai rău, nu se temea ca nu cumva să afle că era și ea o ciudățenie a naturii?

— Are dreptate, spuse Miranda.

Kylie o strânse ușor pe Della de mâna rece.

— Dacă el nu te iubește, o să găsești pe cineva care s-o facă. Ești tânără. Ești frumoasă. Ai toată viața în față. O întrebare se îți în mintea ei și, înainte să poată să se abțină, se trezi că-i dă drumul. Ești nemuritoare? Sau deja ai...

— Murit? îi termină Della propoziția. Kylie se înroși de jenă.

— Vai, îmi pare atât de rău! A fost foarte nepoliticos din partea mea! Încercam să te fac să te simți mai bine și... mi-a scăpat fără să vreau.

— Nu-i nimic, o asigură Della. Nu sunt moartă. Corpurile vampirilor funcționează diferit, atâta tot. Să nu crezi nimic din ce citești în romanele alea de adolescenți. Nu suntem nemuritori, trăim doar până la 150 de ani.

— E destul de mult. Kylie se uită spre Miranda. Și vrăjitoarele?

— Speranța de viață e cam aceeași, răspuse Miranda fără să-și ia ochii de la ecran.

— Și alte ființe supranaturale?

Kylie se întrebă dacă, în cazul în care descoperia că era una de-a lor, ar avea aceeași speranță de viață.

Zânele trăiesc cel mai mult, zise Miranda în timp ce tasta ceva la calculator. Cred că există un singur tip care are vreo cinci sute de ani sau pe acolo.

— Acum speri să fii zână? întrebă Della. Kylie își puse cotul mâinii drepte pe masă și își sprijini bărbia pe el.

— Nu. Oh, la naiba, nu știu, mormăi ea, slobozind un suspin înăbușit. E aiurea de tot. De ce nu poate mama să-mi răspundă măcar o dată în viața ei? Urăsc să nu știu nimic.

Kylie se uită din nou la Miranda.

— Nu poți să mă ajuți?

— Cum? întrebă Miranda, concentrându-se în continuare la e-mailul pe care-l scria.

— Tu ești tare de tot, chicoti Della, prinzându-se la ce se referea Kylie. Nu-ți mai amintești că habar n-are să facă vrăji?

— Am ceva pentru tine.

Miranda îi făcu un semn obscen Dellei peste umăr. Della râse și mai tare.

— Măcar nu e degetul mic. Kylie o ignoră pe Della și gesturile lor.

— Nu poți să faci o vrajă ca s-o determini pe mama să găsească certificatele de naștere și să-mi trimită un e-mail? Serios, dacă poți să faci un sendviș cu unt de arahide și jeleu să apară din senin, de ce n-ai reuși și așa ceva?

— Păi... Miranda nu-și luă ochii de la calculator. Să-ți zic cum facem. Atinge-ți nasul de trei ori și spune că Miranda e o zeiță.

Kylie se uită lung la ceafa Mirandei.

— Vorbești serios?

— Da. Miranda întoarse capul și nu părea să glumească. Hai, atinge-ți nasul de trei ori și spune că Miranda e o zeiță.

— Și n-o să o transformi pe mama într-un broscoi? Kylie ridică degetul arătător de la mâna stângă în dreptul nasului.

— N-aș face asta dacă aș fi în locul tău, o avertiză Della.

Miranda se încruntă la Della.

— Promit solemn să n-o dau în bară, rosti ea și ridică degetul mic.

— Și dacă fac asta, o să primesc e-mailul de la mama? Lui Kylie nu-i venea să creadă că se gândea măcar să facă așa ceva, dar...

— Da. Miranda rânji. Sau ai putea să vii să-ți verifici e-mailurile. Pentru că doar ce-ai primit unul de la ea.

Kylie sări în sus și o împinse pur și simplu pe Miranda de pe scaun. Ținându-și respirația, Kylie întinse mâna după mouse. O mai despărțea doar un clic de a ști cu siguranță dacă era sau nu o ființă supranaturală.

Un singur clic. Doamne, ce speriată era!

Capitolul 28

Deschide-l odată! strigă Della din spatele lui Kylie.

Kylie privi peste umăr, de la Della, care stătea în dreapta ei, la Miranda, care era în stânga. Trăgând aer în piept, Kylie se uită din nou la e-mail și apăsă pe

DESCHIDE.

Scumpo, să știi că m-am înșelat. Nu m-am născut la unsprezece noaptea, ci la zece. Mai exact la 10:23. Tatăl tău s-a născut la 9:46 dimineața. L-ai sunat pe...

Kylie se opri din citit. Niciunul dintre părinții ei nu se născuse la miezul nopții. Simțea în piept o avalanșă de emoții. Emoții puternice. Oare era ușurare? Așa ar fi trebuit să fie.

Asta însemna că nu era o ființă supranaturală. — Vedeți, v-am spus, fetelor. Nu sunt una de-a voastră. Inima i se strânse. O încerca o emoție puternică, ceva ce nu semăna cu sentimentul de ușurare. Doar nu voia să fie una de-a lor, nu? Sau poate că ce simțea era doar dezamăgirea că nu se integra nici aici. Din nou. Oare nu era asta povestea vieții ei?

În adâncul inimii, ați știut dintotdeauna că sunteți diferiți. Cuvintele lui Holiday îi răsunau în minte. Și pentru prima dată, recunoscuse față de ea însăși că Holiday avea dreptate. Kylie se simțise dintotdeauna altfel decât restul. Se simțise mereu ca o intrusă. Dar nu era... diferită. Poate ca era totuși.

Doar că nu avea puteri supranaturale. Asta era dovada.

— Nu cred, rosti Della. Apoi glăsui și Miranda.

— Holiday a spus că harul poate să sară peste generații.

— Doar în cazuri rare, spuse Kylie.

— Poate că mama ta minte, adăugă Della. Kylie întoarse

capul spre fata-vampir.

— De ce-ar minți? Della ridică din umeri.

— Poate că e în toane proaste din cauză că divorțează. Nu știu.

— Părinții tăi divorțează? întrebă Miranda.

— Da, confirmă Kylie, fără să se supere pe Della că adusesese vorba.

Deși le cunoștea doar de câteva zile, avea încredere în ele.

— Nașpa.

Miranda puse o mână pe umărul lui Kylie și o strânse.

— Da.

Kylie se uită din nou la e-mail.

— De ce divorțează? se interesă Miranda.

— Nu știu. Mama e așa de...

— Scorpie, aruncă Della. Kylie era gata să încuviințeze, dar se opri.

— Nu, nu e chiar așa de scorpie, e doar... rece, distantă. Rece ca o înghețată pe băț. Chiar l-am auzit pe tata spunându-i lucrul ăsta acum ceva vreme.

— Deci tatăl tău are o relație cu altă femeie, concluzionă Della pe un ton plat.

Kylie se roti în scaun și se holbă la ea.

— Ba nu. Della se strâmbă.

— Crede-mă, dacă a acuzat-o pe mama ta că e rece, a găsit o prospătură fierbinte cu care să se încălzească.

— El nu e genul, spuse Kylie cu convingere.

Chiar atunci își dădu seama ce lăsase de înțeles când susținuse că mama ei e rece.

— Și când zic că e rece, vreau să zic... emoțional, nu...

— Știu, spuse Della. Să nu crezi cumva că trebuie să te porți cu mânuși cu mine.

Dar în ochii ei se citea altceva.

Kylie știa cum e să te prefaci că ești puternică. Urmase un curs intensiv în domeniu în ultimele săptămâni. Kylie se uită din nou la ecranul monitorului.

— Cu mama e pur și simplu... greu să trăiești uneori. Nu-l învinovățesc pe tata că a părăsit-o.

— Și tu o să locuiești cu tatăl tău? întrebă Miranda.

Întrebarea Mirandei îi aminti lui Kylie de ziua când stătuse pe alee și îl implorase pe tatăl ei să o ia cu el. Oricât de dureroasă ar fi fost amintirea, Kylie trebuia să accepte adevărul — în ziua aceea, Kylie simțise că odată cu decizia lui de a o părăsi pe mama ei, hotărâse să o abandoneze și pe ea.

— E târziu și sunt obosită.

Kylie se ridică în picioare și se duse în dormitor. De data aceasta, reuși să plângă.

A doua zi dimineată, Kylie se duse la întâlnirea cu Holiday și puse o copie a e-mailului de la mama ei pe masă, în fața directoarei de tabără.

— Vezi, ți-am spus eu, zise Kylie. Acum poate o suni pe psihiatra mea și o rogi să-i ceară mamei să mă ia acasă.

Nu i se mai părea nici pe departe că ideea plecării avea să-i schimbe viața, așa cum crezuse cu mai multe zile în urmă. O parte din ea chiar nu voia să plece — dar dacă luai în considerare că nu era ființă supranaturală, atunci nici aici nu-și găsea locul.

— Ce e asta? Holiday se uită din nou la e-mail și făcu ochii mari când citi. Ridică ochii și privirile lor se întâlniră. OK, recunosc că sunt surprinsă, dar asta nu schimbă prea mult lucrurile.

— De ce nu? Mi-ai spus că doar în cazuri rare harul sare o

generație.

— Și cum rămâne cu faptul că vezi fantome? Și că te-ai născut la miezul nopții? Sau că tiparul tău mental nu e cel al unui om de rând?

Kylie se așează pe scaunul din fața lui Holiday.

— Poate că sunt nebună. Sau, așa cum ai zis zilele trecute, poate sunt o ființă umană ciudată, care are de-a face cu o fantomă supraîncărcată cu energie. Holiday încuviință și se aplecă spre ea.

— Sau... poate că oamenii despre care crezi că sunt părinții tăi nu sunt de fapt părinții tăi biologici. Kylie rămase cu gura căscată.

— Crede-mă, cu toată situația de rahat de acasă de la mine, mi-aș dori foarte mult să cred că am fost adoptată, dar am văzut poze cu mama când era gravidă.

Holiday deschise gura ca și cum ar fi avut intenția de a o contrazice și clătină din cap.

— Așa cum am mai spus, asta e misiunea ta.

— Era misiunea mea. Mi-am îndeplinit-o. Am găsit răspunsul. Sunt doar o ființă umană.

Holiday își propti cotul mâinii drepte pe masă și își sprijini bărbia în palmă. Kylie începuse să creadă că gestul acesta era definitiv pentru directoarea de tabără, căci părea să-l facă de fiecare dată când se lansa într-un discurs de genul "Chiar așa crezi?".

Îi amintea de psihiatra ei, doamna sau domnișoara

Day, care făcea cam la fel, doar că ea se rezema de spătarul scaunului și dădea din cap.

Cel mai rău era însă că această tactică dădea roade.

— Chiar ești sigură de asta? întrebă Holiday. Chiar vrei să pleci din tabăra Shadow Falls?

— Da. Nu. Nu știu. Kylie își îngropa fața în mâini pentru o clipă. Acum, fiecare de aici e cu neamul lui. Miranda e cu vrăjitoarele, Della cu vampirii. Și eu sunt aici cu tine, pentru că eu nu-mi găsesc locul nicăieri.

Kylie se simțea ca o proscrisă în toată regula inadaptată.

— E cineva care te face să simți că nu ești binevenită? întrebă Holiday.

— Nu e vorba de asta, zise Kylie. Holiday expiră prelung.

— Am văzut-o pe Fredericka aseară. Dacă e vreo problemă...

— Nu, nu e nicio problemă, insistă Kylie, nedorindu-și ca fata-vârcolac să creadă că ea fusese gură-spartă. N-are de-a face cu ea.

Și asta era pe deplin adevărat. Holiday se uită din nou la hârtia din fața ei.

— Uite, îți propun un târg. Dă-mi... ba nu, acordă-ți ție două săptămâni ca să reflectezi asupra chestiunii. Dacă și atunci vei dori să pleci, o să vorbesc eu personal cu mama ta.

Poate pentru că în adâncul inimii Kylie nu ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă la mama ei — sau, mai degrabă, pentru că știa că avea să-i fie dor de Miranda și Della - hotărî că două săptămâni nu erau un capăt de țară.

— S-a făcut, zise Kylie.

— Perfect! Holiday se ridică în picioare. Și de vreme ce e posibil să am doar două săptămâni la dispoziție, cred că e cazul să tratăm problema în mod serios.

— Ce problemă? întrebă Kylie în timp ce Holiday scotea două covorașe de yoga din dulap.

— Cu fantomele. Holiday întinse covorașele pe podea și îi făcu semn lui Kylie să se așeze. Trebuie să înveți sa le

abordezi, Kylie.

— Dar nu văd decât una, o contrazise Kylie. Holiday ridică din sprânceană.

— Așa începe. Dar crede-mă când îți spun că vor veni și altele. De fapt, ți s-au arătat deja. Doar că nu mai ții minte.

Lui Kylie i se puse un nod în stomac.

— Ce vrei să spui? - Am citit în dosarul tău că suferi de accese de teroare nocturnă.

Cuvintele lui Holiday o tulburară.

— Vrei să-mi spui că toate coșmarurile alea sunt de fapt...
fantome?

Holiday încuviință.

— Acum, te vizitează când dormi. Dar, în cele din urmă, dacă vei păți și tu ca mine, o să înceapă să apară când stai la coadă la film, în clasă sau chiar când ești la o întâlnire cu un băiat.

Kylie își aminti de nopțile când se trezise îngrozită de-a binelea, fără să aibă însă habar din ce cauză. Simți fiori pe șira spinării.

— Eu vreau să învăț doar cum să nu le mai văd. Holiday se încruntă.

— Asta e alegerea ta. Dar uite ce se întâmplă. Ca să poți să ajungi să te deconectezi de ele, trebuie să treci printr-un loc unde spiritelor le place să cutreiere.

— Și e nevoie de o singură manevră? Odată ce mă deconectez, n-o să mă mai deranjeze niciodată?

Holiday ridică din umeri.

— Asta depinde.

— De ce?

— De cât de mult vrea un spirit să stea de vorbă cu tine. Holiday se așeză și ea pe covoraș. Ai făcut vreodată vreun

tip de meditație?

Kylie clătină din cap.

— Ai auzit de experiențele de decorporalizare?

— Nu.

Mersi frumos, dar prefera să rămână în trupul ei.

— Deci vrei să spui că fantomele pot să restabilească legătura cu mine chiar dacă eu nu-mi doresc asta?

— O fantomă puternică, da. Holiday îi făcu semn lui Kylie să se așeze și ea pe covoraș. Mai e și varianta să le asculți și să vezi ce vor. Varianta asta funcționează cel mai bine în cazul meu. Hai să exersăm niște tehnici de meditație.

Următoarele patru zile trecură ca prin vis. Kylie a încercat să le convingă pe Della și Miranda să facă o drumeție până la cascadă, dar niciuna nu voia. Se părea deci că dacă ținea neapărat să o vadă, Kylie trebuia să se ducă singura. Există doar o mică problemă — gândul de a se întâlni față în față cu îngerii morții, de una singură, o băga în sperieți. Așa că se hotărî să nu mai fie obsedată de idee. Doar avea și alte lucruri asupra cărora să se concentreze. Cum erau, de exemplu, încăierările repetate dintre Della și Miranda. Acestea se certau cel puțin o dată pe zi. Și Kylie le despărțea de fiecare dată înainte să se omoare între ele.

Kylie vorbea cu mama ei în fiecare dimineață și seară. Când nu o suna Kylie, mama ei considera de datoria ei să o sune. Faptul că aceasta o suna o făcea pe Kylie să fie și mai conștientă că tatăl ei nu-i urma exemplul. Își spusese că era doar o chestie specific masculină, că majoritatea bărbaților nu sună decât dacă au ceva de spus.

Și, în plus, urma să-l vadă duminică, adică a doua zi. Motiv pentru care mama ei era puțin supărată. Dar stai așa,

mama ei fusese cea care o rugase să-l întrebe dacă vine sau nu..

Și Kylie era bucuroasă că făcuse asta. Chiar voia — avea nevoie — să-l vadă. Nu știa nici ea de ce, probabil din cauză că îi era așa de dor de el, dar, cu cât se apropia mai mult ziua cu pricina, cu atât mai mult era gata să-l ierte. Spera că până duminică avea să i se facă atât de dor de ea, încât să fie de acord să o lase pe Kylie să locuiască împreună cu el după ce se terminau cele două săptămâni pe care trebuia să le petreacă în tabără.

Kylie își consumă rapid cam șaiszeci de minute din abonament stând de vorbă și trimițându-și mesaje cu Sara, care își revenise spectaculos și complet din sperietura cu sarcina și care acum era complet absorbită de noul ei prieten - verișorul de nouăsprezece ani al unei vecine.

Și, dacă interpreta corect aluziile Sarei, cei doi aveau să facă sex în viitorul apropiat. Kylie fusese cât pe ce să-i aducă aminte prietenei sale experiența neplăcută prin care doar ce trecuse, dar își pierdu curajul în ultima clipă. Fie asta, fie hotărâse pur și simplu că acest lucru n-ar fi făcut nimic altceva decât să o îndepărteze și mai mult de ea.

Sara nu excelase niciodată la a accepta sfaturi.

Trey o sunase de două ori, cu aceeași placă. O iubea și îi părea rău. Dacă i-ar mai da o șansă, i-ar dovedi ce mult o iubește.

Kylie bănuia că dovada la care se referea el includea și să se dezbrace amândoi. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai înclinată să-și țină hainele pe ea. Chiar îl întrebase pe Trey dacă nu putea să fie amicul ei pe perioada verii. Apoi el își ieșise din pepeni când ea pomenise numele altui băiat. Oare ce ar face dacă ea hotărâ să-și vadă de viață mai

departe și să se întâlnească și cu altcineva? Și-ar ieși din minți de furie, bănuia ea.

De ce nu putea Trey să semene mai mult cu Derek? Ea îi ceruse și băiatului pe jumătate fee să fie amicul ei și, în afară de faptul că îi spusese că și el își dorise ca ea să-l sărute, acesta nu-i mai făcuse avansuri.

Oh, el era drăguț. Vorbea mereu cu ea, o întreba chiar și de problemele ei cu părinții. Vorbiseră de asemenea și despre resentimentul lui Holiday față de amândoi pentru că voiau să refuze harul cu care fuseseră înzestrați. De cele mai multe ori, el venea și se așeza lângă ea la cel puțin o masă. Cu toate astea, nimic din comportamentul lui nu trăda altceva decât prietenie.

Fără priviri galeșe și fierbinți de aproape, de unde putea să-i vadă firișoarele aurii din ochi.

Fără zâmbete cu subînțeleles.

Nu-i mai simțea răsufierea pe obraz.

Nu se mai atingeau.

Chiar și când stătea lângă ea, părea mereu că se asigură că sunt vreo cincisprezece centimetri buni între ei.

Faptul că îl văzuse stând umăr lângă umăr cu alte fete o durea ca mușcătura unei furnici de foc.

Dar Kylie ignora durerea și își spunea că așa era cel mai bine. Urma să plece peste o săptămână și ceva. Și trebuia să recunoască, lucrurile cele mai indicate nu erau întotdeauna și plăcute. De exemplu, învățarea tehnicilor de meditație, în încercarea de a ajunge în spațiul de unde să decupleze legătura dintre ea și fantome, se transforma într-o sarcină la care se gândea cu groază. Holiday o puneă să se așeze pe covoraș de trei ori pe zi. Încercaseră să ardă bețișoare parfumate,

să numere, să asculte muzică și chiar și tehnica vizualizării, dar nimic nu părea să o ajute. Minteia lui Kylie refuza să treacă în orice altă stare. Holiday nu-și pierdea speranța. Însă Kylie nu era la fel de încrezătoare.

— O să se întâmple odată și odată, îți promit, o asigură Holiday după fiecare ședință eșuată. Pentru Kylie, acest lucru dovedea și mai mult faptul că nu era una de-a lor. Nu că ar fi avut nevoie de mai multe dovezi, dar...

Singurul lucru care încă îi mai ridica un mic semn de întrebare era că Nea Soldatul se încapățâna să i se arate în continuare. Kylie îi spusese lui Holiday să-i transmită să nu mai facă, să nu-și mai piardă timpul degeaba. Holiday îi răspunsese scurt că nu mergea așa. Kylie ajunsese să urască propoziția asta.

Aproape la fel de mult cum ura vizitele zilnice ale fantomei moarte.

Din fericire, aceasta nu mai avea convulsii și nici nu mai împrășca sânge, dar doar faptul că o vedea îi dădea fiori reci pe șira spinării. Felul în care se uita la ea, în care stătea, i se părea ciudat de familiar. Kylie se convinsese că Holiday avusese dreptate. Probabil că toate coșmarurile pe care le avea erau pline de imagini cu el, de aici probabil sentimentul de déjà-vu pe care îl experimenta când îl vedea.

Holiday îi sugerase lui Kylie să încerce să stea de vorbă cu el, dar gândul o băga pur și simplu în sperieți. Parcă îl și vedea cum deschide gura și cum dinăuntru încep să iasă viermi sau sânge. Nu, Kylie urma să tacă și se ruga ca și el să facă la fel.

Din fericire, în ultimele zile reușise să îi evite pe Lucas și pe Fredericka. Dar în fiecare dimineață, când aștepta să vadă cine avea să tragă bilețelul cu numele ei pentru ora în

care îți cunoșteai colegii de tabăra, Kylie intra în hiperventilație, de frică să nu fie unul dintre cei doi.

Și nici astăzi nu era altfel. Dacă se întâmpla ca vreunul dintre ei să tragă biletul cu numele ei, Kylie hotărâse deja să mimeze o durere groaznică de cap și să se roage să fie scutită. Bineînțeles, probabil că Fredericka ar acuza-o că îi era frică de ea. Dar mai bine să o bănuiască doar decât să aibă certitudinea. Or dacă trebuia să petreacă o oră față în față cu fata-vârcolac, Fredericka avea să-i adulmece frica.

Kylie stătea între Miranda și Della și se uita la colegii ei care trăgeau bilețelele cu nume și anunțau cu voce tare cine erau cei care aveau să le țină companie.

Kylie știa că Miranda se ruga ca un vampir foarte drăguț, Chris, să tragă biletul cu numele ei. Della nu părea niciodată să dea doi bani cu cine cădea, dar cu o zi în urmă Kylie văzuse cum vicleana vampiroaică nu-l slăbea din priviri pe Steve, unul dintre cei care se transformau în animale.

Când o întrebase pe Della, ea negase, dar Kylie observase cum aceasta se colorase puțin în obraji. Cine știa că vampirii roșesc și ei? Derek veni lângă Kylie.

— Salut!

Ea zâmbi. Și da, poate că zâmbetul ei era mai larg decât de obicei.

— Bună, răspunse el cam sec și își îndreptă atenția spre colegii lor care trăgeau bilețele. Acum, că nu se uita la ea, Kylie îl cercetă din priviri. Era îmbrăcat cu un tricou verde-deschis, care i se mula pe piept. Kylie își aminti când își odihniise capul pe el. Își aminti limpede ce plăcută era senzația și că, în momentul în care ridicase ochii, buzele lui erau atât de aproape de ale ei.

Clipi, încercând să nu-și lase mintea să umble aiurea, și își dezlipi ochii de la pieptul lui. Derek purta pantaloni scurți kaki, care îi ajungeau aproape până la genunchi. Avea picioarele cam păroase, dar nu erau deloc prea slabe.

Își ridică din nou privirea când observă plasturele de pe braț, din dreptul articulației de la cot. Kylie întinse mâna și îi trase brațul mai aproape de ea.

— Asta e... de aici ți s-a... luat sânge?

— Da. Privirile lor se întâlniră și, pentru prima dată de zile întregi, el nu și-o feri imediat. Acesta era unul dintre momentele de care lui Kylie îi era dor.

Kylie își trecu ușor degetul peste plasture.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Tu n-ai făcut nimic.

— Te-a durut? întrebă ea.

— Nu. El nu o slăbea din ochi și parcă erau doar ei doi pe pământ. Kylie văzu firișoarele aurii scânteind și, fir-ar a naibii, își dorea să fie și mai aproape de el.

— Derek! strigă o voce foarte entuziastă. Am tras numele tău!

Deodată, cineva îl smulse pe Derek de lângă ea. Kylie se uită în sus și o văzu pe Mandy-smucitoarea, o zână brunetă și drăguță.

Kylie se uită cum fata își pune mâinile pe după gâtul lui și îl trage în jos ca să-i dea un sărut rapid. La început, Kylie așteptă ca Derek să se arate șocat de afecțiunea surprinzătoare pe care o manifesta fata. Dar el se uită la Kylie o secundă și apoi din nou la Mandy, care se ridică în vârful picioarelor și îl sărută încă o dată.

Derek nu părea deloc surprins. Părea doar... fericit. Apoi îi zâmbi lui Mandy — același zâmbet special pe care i-l

adresase și lui Kylie.

— Perfect. Ești gata? o întrebă Derek pe bruneta cam prea exuberantă.

— Îmi mai spui o dată unde e locul ăla? întrebă Mandy.

— Ce-ar fi mai bine să-ți arăt? îi răspunse Derek. Oare o ducea la pârâu? Kylie simți o greutate în piept.

La început, nu recunoscuse senzația, dar apoi își aminti că simțise la fel când îl văzuse pe Trey cu noua lui prietenă la petrecere. Din fericire, reuși să-și înăbușe trăirile înainte ca Derek să se întoarcă spre ea.

Ochii lui verzi ca de catifea îi întâlneau pe ai ei.

— Ne vedem mai târziu, bine?

— Da.

Se forță să zâmbească, deși simțea că zâmbetul ei era la fel de fals ca unul de carton. Ea și Derek erau doar prieteni; nu avea niciun drept să fie geloasă. Și totuși... De ce o durea așa de mult?

Își mușcă buza. Vezi, din cauza asta nu voia să înceapă să nutrească astfel de sentimente față de Derek. Pentru că suferea. Apoi, ca și cum voia să se pedepsească și mai mult, se întoarse și îi văzu pe cei doi ținându-se de mână.

— Rahat! izbucni Miranda. Kylie se întoarse spre ea, dându-și seama că aproape uitase că era acolo. Ei da, Miranda tot acolo era. Se părea că Della plecase.

— Ce e? întrebă Kylie. Cine a tras biletul cu numele tău? Miranda se strâmbă.

— Nu zic de mine, ci de tine. O înghionti pe Kylie cu cotul în coaste. Sau vrei să-mi spui că nu ai auzit cine a tras numele tău?

Capitolul 29

Kylie se întoarse și își duse mâna la tâmpla dreaptă, gândindu-se că ar putea să înceapă să mimeze durerea de cap chiar în acel moment.

— Nu. Cine?

— Eu, se auzi o voce masculină familiară de lângă ea. Kylie se întoarse și dădu cu ochii de Perry. Apoi își luă mâna de la cap. Perry nu merita să mimeze o durere de cap.

— Promite-mi că nu te atingi de urechile mele, spuse el, dar în ochii lui, Kylie văzu că își cerea scuze.

— Bine, dar să nu te transformi în mai știu eu ce. Mă sperii rău de tot.

— Nu-ți place deloc să te distrezi, răspunse el, dar Kylie observă că se uita mai mult la Miranda.

— Da, mormăi Miranda, uitându-se din nou la Kylie. Chris a tras biletul cu numele meu. Urează-mi noroc! spuse ea și își desfăcu părul.

— Noroc! îi ură Kylie și observă că Perry se încruntă.

— Deci unde vrei să mergem să vorbim? întrebă Perry, fără să-și ia privirea de la Miranda și Chris, care plecau.

Kylie nu mai văzuse niciodată un băiat care avea harul să se transforma în animale atât de trist.

— Nu-mi pasă unde... Atunci îi veni deodată ideea. Nu era bine ce făcea. Nu era deloc bine, dar nu putea să se abțină. Știu eu locul potrivit. E lângă albia unui pârau.

A doua zi, la ora zece fix, Kylie era în sala de mese, așteptându-și tatăl. Își repetase discursul, știa exact cum avea să abordeze subiectul mutării la el. Și era mult mai ușor decât credea ea că avea să fie.

Seara trecută, mama ei o anunțase că fusese promovată în funcție, dar că asta presupunea că avea să călătorească

destul de mult. Prin urmare, era logic ca ea să locuiască împreună cu tatăl ei. Nu-i spusese încă mamei. Asta mai putea să aștepte.

Derek intră pe ușă. Când o zări, se îndreptă spre ea. Kylie simți cum i se urcă sângele în obraji când își aminti cum îl dusesese pe Perry la locul unde fuseseră ei doi, așteptându-se să-i găsească acolo pe Derek și Mandy, făcând Dumnezeu știe ce. Dar Derek nu fusese acolo. Așa că ea trecuse pur și simplu pe lângă lespeda de piatră și îl dusesese pe Perry încă vreo opt sute de metri prin pădure înainte de a se opri să viziteze zona.

Foarte simplu, Kylie nu voise să întineze amintirile locului unde ea și Derek chiar ajunseseră să se cunoască unul pe celălalt.

Și deși se simțea mult mai bine acum, că știa că Derek nu o dusesese pe Mandy în locul lor special, Kylie nu era atât de proastă încât să creadă că nu o dusesese în altă parte să facă... Cine știe ce. Și nici nu-l putea acuza. Cum ar fi putut, când ea însăși fusese cea care îi ceruse să fie doar amici? Și totuși...

— Ai ajuns devreme. Derek îi zâmbi prietenește. Kylie nu se putea abține să nu se întrebe cum îi zâmbise lui Mandy când fuseseră singuri. Oare o sărutase? O dusesese vreodată la locul lor, pe stâncă?

— Tata a spus că o să fie aici la zece fix.

— Să înțeleg că mama ta o să vină mai târziu? întrebă el.

— Nu, spuse Kylie. Mama nu vrea să riște să dea cu ochii de el. Ar fi sfârșitul lumii.

— Îmi pare rău. Trebuie să-ți fie greu. O spuse cu atâta îngrijorare, încât inima lui Kylie bătu

puțin mai repede. Toată săptămâna îi văzuse pe el și pe

Mandy râzând și stând lipiți unul de celălalt. Își dorea din tot sufletul să poată să dea timpul înapoi și să nu-i mai spună că vrea să fie doar prieteni. Dar, gândindu-se că probabil avea să se întoarcă acasă curând, poate că așa era mai bine.

— Mama ta vine? întrebă Kylie. Îi plăcea că el avusese destulă încredere în ea încât să-i povestească trecutul lui. Oare lui Mandy îi spusese ceva?

— Mă tem că da, răspunse el. E un pic cam prea protectoare. Așa e de când...

— De când a plecat tatăl tău? întrebă Kylie și coborî tonul.

El încuviință și chiar atunci ușile de la intrare se deschiseră și pătrunseră înăuntru mai mulți părinți, precum și mai mulți colegi din tabără.

— Uite-o! exclamă Derek. Trebuie să plec.

— Baftă! îi ură Kylie și fără să fie în stare să se abțină, îl strânse de mână. Când îl atingea, era plăcut și în același timp simțea că făcea ceva rău. Furnicăturile pe care le simțea urcându-i pe braț nu erau cele pe care le-ar fi provocat atingerea unui prieten. El se opri din mers și se uită lung la ea.

Zâmbetul lui împrăștia atâta căldură! -Și ție!

Kylie îl urmări cu privirea și recunoscu în sinea ei că avea să-i lipsească. La naiba, și de Della și Miranda avea să-i fie dor. Nu de certurile lor, ci de ele.

Alungând melancolia, încercă să-l zărească pe tatăl ei în alt grup de părinți care dădură buzna înăuntru.

Kylie nu-l observă, dar văzu doi părinți care erau cu siguranță părinții Dellei. O femeie euro-americană și un bărbat asiatico-american care scanau mulțimea. Știind că

Della îi aștepta de-abia peste o oră și rămăsese la cabană, Kylie se îndreptă spre cei doi.

— Bună ziua, eu sunt Kylie. Sunteți părinții Dellei?

— Da, unde e? întrebă femeia.

— Della nu se aștepta să veniți așa de devreme. Dacă vreți, pot să rog pe cineva să dea o fugă să o anunțe.

— E încă în pat? întrebă tatăl fetei. Dumnezeule, am crezut că tabăra asta o să o îndrepte. Se uită la soția lui. O să cer rezultatele analizei antidrog. Dacă nu le au, o iau de aici și o duc într-o instituție mai bună. Kylie încercă să nu reacționeze la tonul dur al bărbatului. Dar în sinea ei era recunoscătoare pentru tatăl pe care îl avea. Ce dacă nu venise la secția de poliție și ar fi trebuit totuși să vină să o vadă înainte de a i se face bocceluța și de a fi expediată în tabără; fără îndoială, era mult mai bun decât tatăl morocănos al Dellei.

— Ah, e trează, spuse Kylie, conștientă fiind că era probabil o minciună, dar vrând să o protejeze pe Della de toanele lui.

Se îndreptă încet spre ușă și, cum ieși, o zbughi la fugă să o scoale pe Della și să o pună să se îmbrace.

O oră mai târziu, Kylie stătea în spatele sălii de mese, uitându-se la toți ceilalți colegi ai căror părinți veniseră. O trezise pe Della și o adusesse la sala de mese în timp record. Pe drum, Kylie trecuse pe la birou să o vadă pe Holiday și să o anunțe că tatăl Dellei voia să afle rezultatul analizelor antidrog.

Acum Kylie se uita la Della, care pălăvrăgea cu sora ei, în timp ce părinții lor stăteau bătoși și ascultau. De la distanță, vizita nu părea să decurgă prea bine. Della fusese neliniștită la gândul că urma să-i întâlnească și, după ce văzuse ce

temperament avea tatăl ei, Kylie nu putea să o socotească vinovată.

Părinții Mirandei apăruseră cam la douăzeci de minute după cei ai Dellei. Kylie nu o văzuse niciodată pe Miranda părând atât de nesigură ca în preajma părinților ei. Stătea cu umerii lăsați și nu zâmbea. Miranda zâmbea mereu și de obicei postura ei nu era cea a unui copil terorizat, deși așa părea în prezența lor. Lui Kylie îi venea să se ducă glonț la amândouă și să le spună părinților Dellei și Mirandei cât de fericită era că le avea colege de cabană, dar i se părea totuși o efuziune falsă, fără să știe nici ea de ce.

Derek și mama lui se ridicaseră să meargă să se plimbe. Chiar i-o prezentase și lui Kylie. Aceasta se abținu să nu pufnească în râs când mama lui îi dădu o șuviță de păr la o parte de pe frunte și el roși. Băieților nu le place niciodată când sunt dădăciți de mame.

— Salut. Holiday veni spre locul unde stătea Kylie. Tatăl tău n-a venit încă?

— Încă nu. Probabil că nu și-a calculat bine cât îi ia să ajungă aici. Mama era mereu cea care descifra hărțile și se ocupa de chestiile astea. Și știi cum sunt bărbații, preferă să conducă ore întregi decât să oprească să ceară îndrumări.

Kylie știa că nu mai avea mult și bătea câmpii, dar nu se putea abține. Era mai bine să bată câmpii decât să ia în calcul posibilitatea că tatăl ei pur și simplu nu avea să vină. Holiday rânji.

— Bărbații! Nu putem trăi nici cu ei, dar nici fără ei. Parcă n-are farmec viața.

— Tu ai... pe cineva? întrebă Kylie, deși nu era sigură dacă nu cumva era o întrebare prea personală. Văd că nu ai verighetă.

Holiday ridică din umeri.

— Câteodată e mai bine ca viața să n-aibă farmec decât să-i suporti.

— Deci ești divorțată? întrebă Kylie.

— Nu, n-am ajuns la altar. Am primit inelul de logodnă, am stabilit data nunții, am luat chiar și rochia de mireasă, dar cu o oră înainte de nuntă, m-am trezit fără logodnic.

— Probabil că a fost nașpa de tot, comentă Kylie.

— Da, chiar a fost.

— Ți-a dat vreodată vreo explicație? întrebă Kylie.

— A spus că a cunoscut pe cineva cu care era mai compatibil. Altă femeie-vampir.

— O, Doamne, nu e vorba de Burnett, nu? Holiday făcu ochii mari.

— Nu. Ce te face să crezi că...

— Tipul te place, o luă gura pe dinainte pe Kylie. De fiecare dată când nu te uiți la el, se uită la tine.

— Te rog frumos, omul ăla e așa de arogant. Niciodată n-aș...

— Dar arată bine, spuse Kylie.

— Știu, fir-ar să fie! Holiday oftă. Și îl urăsc și pentru asta.

Amândouă izbucniră în râs. Holiday se uită la Della și familia ei.

— Mulțumesc că m-ai avertizat. Tatăl ei e un om care îți dă mari bătăi de cap.

— Știu, zise Kylie. Asta m-a făcut să-mi dau seama cât de norocoasă sunt eu. Stai să-l cunoști pe tata. El nu e așa,

— De-abia aștept, rosti Holiday.

Kylie știa că Holiday spera că avea să-l scaneze pe tatăl ei și să-și dea seama că avea puteri supranaturale. Kylie nu

credea asta. Tatăl ei nu era înzestrat cu astfel de haruri. Era el înzestrat, dar nu în sensul ăsta.

Kylie oftă și se uită spre ușă, dorindu-și ca tatăl ei să se grăbească. Avea mare nevoie de o îmbrățișare de-ale lui.

Se uită din nou la Della și se întrebă dacă tatăl ei o îmbrățișase vreodată.

— Crezi că Della ar trebui să se ducă să trăiască alături de alți vampiri? o întrebă Kylie pe Holiday.

Holiday oftă.

— E foarte greu pentru un vampir proaspăt transformat să stea împreună cu oamenii normali. Mai ales dacă trăiește cu cineva care vrea să-l controleze. Dar Della chiar își iubește familia și o să fie destul de greu să-i părăsească. Mă tem că orice drum ar alege, o să-i fie foarte greu.

— Urăsc asta, spuse Kylie și inima o durea pentru prietena ei.

În acel moment se deschiseră ușile. Kylie își ținu respirația, așteptând să vadă dacă nu era tatăl ei. Însă pe ușă intră Lucas Parker, însoțit de o femeie mai în vârstă. Kylie observă cum băiatul o ținea cu grijă de braț.

— Cine e femeia aia? întrebă Kylie. Holiday ridică privirea. — Bunica lui Lucas. Kylie nu luase în calcul probabilitatea de a da nas în nas cu părinții lui Lucas. Ultimul lucru pe care îl voia era ca aceștia să o recunoască — mai ales de vreme ce era evident că Lucas nu-și mai amintea de ea.

— Să înțeleg că părinții lui nu vin?

— Mă tem că nu. Părinții lui au murit imediat ce s-a născut Lucas. Bunica lui l-a crescut.

— Nu se poate, spuse Kylie, fără să gândească înainte de

a vorbi.

— Da, e groaznic, întări Holiday, luând remarca lui Kylie ca o exclamație de mirare venită din inimă în loc de o afirmație. Cred că în dosar scrie că avea doar o săptămână sau două când s-a întâmplat tragedia.

— Oh! Kylie se uită în altă parte.

Apoi își aminti ce spusese Miranda despre copiii care se nasc din părinți proscriși. Oare Lucas mințise în legătură cu părinții lui ca să nu fie judecat? Și era adevărat ce se spunea, că dacă te naști un răzvrătit, așa și mori?

— Nu-mi vine să cred! Iar? făcu Holiday.

Kylie ridică privirea și îl văzu pe Burnett James intrând în cameră. Era încruntat nevoie mare și Kylie nu trebui să aibă puteri supranaturale ca să-și dea seama că ceva era în neregulă.

Holiday scoase telefonul și formă un număr. Se încruntă și îl puse înapoi în buzunar.

— De ce de cele mai multe ori când apare Burnett, Sky reușește să se dea indisponibilă și trebuie să mă descurc de una singură?

Kylie o consideră o întrebare retorică, așa că ridică din umeri și nu spuse nimic.

— Scuză-mă, zise Holiday. Se pare că mai am de câștigat o bătălie.

Câteva secunde mai târziu, Kylie o văzu pe Holiday ieșind împreună cu Burnett din sala de mese. Se uită la ceasul de mână și se gândi să-l sune pe tatăl ei, ca să vadă dacă nu cumva avusese vreo pană sau ceva de genul. Bineînțeles, știa că tatăl ei era complet capabil să schimbe o roată, pentru că petrecuse ore întregi învățând-o pe Kylie cum se face.

Fata mea n-o să rămână niciodată în pană. Kylie zâmbi când își aminti cum se întrecuseră la schimbarea roții contra cronometru. În timp ce amintirile pozitive i se derulau în minte, hotărî că trebuia să-l ierte pentru scăpările din ultima vreme. Fusesse un tată prea bun ca să-i reproșeze câteva greșeli. Zâmbi din nou, având certitudinea că tatăl ei va fi întru totul de acord ca ea să locuiască împreună cu el, dacă mama ei urma să călătorească atât de des.

Însă zâmbetul îi pierise o oră mai târziu, când el tot nu apăruse. Gândindu-se la tot felul de grozavii, cum ar fi accidente de mașină, Kylie scoase telefonul și formă numărul lui.

Tatăl ei răspunse după ce sună de trei ori.

— Bună, scumpo, zise el. Kylie respiră ușurată când îi auzi vocea.

— Bună, tată. Cât mai ai până ajungi?

— Până ajung unde? Kylie simți cum i se pune un nod în gât. Își aminti cuvintele lui: O să fiu acolo la zece fix.

— Nu ți-ai adus aminte?

— Ce să-mi aduc aminte? Nodul care i se pusese în gât începuse să-i apese pe amigdale, și sinusurile o înțepară.

— Azi e ziua de vizite. Ai spus... Își mușcă buza și se rugă ca el să izbucnească în râs și să-i spună că era după colț. Doar că nu se întâmplă așa.

— La naiba! îl auzi inspirând. Scumpo, nu pot să vin azi. Sunt îngropat până peste cap în hârțogăraie. A fost o săptămână nebună de tot.

— Dar ai spus...

Kylie sări în picioare și se îndreptă spre ieșire înainte să-și iasă din minți și să se dea în spectacol în mijlocul unei încăperi pline de părinți

— Ce-am spus? întrebă el.

— Trebuie să închid.

Kylie închise telefonul și ieși glont pe ușă, căutând un loc unde să fie singură. Doar că nu era singura. Simți prezența rece care o urmări până la cabană. Era atât de furioasă și de rănită, că de-abia mai putea să respire. Se opri cu mâna pe clanță. Răceala părea să o apese pe spate așa că se uită peste umăr.

Nu numai că Soldatul era acolo, dar, ca și ea, plângea. Doar că lacrimile care i se rostogoleau pe obraz erau de culoarea sângelui.

Frica încercă să-și găsească loc în pieptul ei, dar furia o azvârli cât colo.

— Pleacă! țipă ea la fantomă. Lasă-mă în pace!

Capitolul 30

A doua zi dimineață, Kylie ieși din dormitor și rămase șocată când o găsi pe Della tastând la calculator. Della nu era niciodată în cabană dimineața.

— N-ai mai avut nicio activitate la care să trebuiască să mergi dimineața asta? întrebă Kylie.

— Nu chiar, spuse Della.

Părea cam posomorâtă. De fapt, toate trei fuseseră destul de posomorâte de ziua trecută încoace. Nici măcar nu mai luaseră parte la sesiunea lor de pălăvrăgeală obișnuită de dinainte de culcare, când se așezau la masa din bucătărie și discutau vrute și nevrute. Nu încăpea îndoială, după ziua de vizite, toate aveau demonii lor de înfruntat și acest lucru se făcea cel mai bine de unul singur. Oricum, Kylie nu fusese

singură o mare parte din noapte.

Nea Soldatul apăruse și dispăruse toată noaptea. Nu-l văzuse, dar simțise prezența lui rece. Spera doar să priceapă odată cum stătea treaba cu meditațiile, ca să pună capăt poveștii ăsteia.

Mâinile Dellei se opriră pe tastatură și se uită la Kylie.

— Îmi cer scuze dacă tata a fost nepoliticos cu tine. Și îți mulțumesc că ai venit după mine.

— Nu a fost nepoliticos cu mine.

Ci cu tine, fu cât pe ce să zică, dar se gândi că Della știa deja asta și nu mai era nevoie să i se amintească.

— Da, uneori e greu de suportat. Dar, mă crezi sau nu, are intenții bune.

— Măcar tatăl tău a venit.

Kylie își aminti cum oscilase seara trecută între a o minți pe mama ei și a schimba subiectul, ca să evite să-i spună că el nu venise. Mama ei ar fi făcut o criză dacă ar fi aflat. Și crizele ei nu erau deloc frumoase. Totuși, o parte din Kylie aproape că-și dorea să-i fi spus.

La urma urmei, tatăl ei se purtase de parcă nu i-ar fi promis niciodată că avea să vină.

— Vrei să-ți verifici e-mailul? întrebă Della. Cred ca ai primit unul de la tatăl tău.

Della simți cum i se strânge inima.

— Nu. O să-l... verific mai târziu.

Sau nu. În acel moment, nu era pregătită să audă nicio scuză. Kylie se uită în jur.

— Unde e Miranda?

— Afară. Speră să-l vadă pe Chris, dar a spus că ne așteaptă. Ești gata de plecare?

Kylie încuviință.

— Desigur.

Câteva secunde mai târziu, ea și Della ieșiră pe ușă și o găsiră pe Miranda stând lângă cabană. Miranda se uită la ele.

— Hei, fetelor, am găsit un pui de pasăre care pare să fi căzut din cuib. Oh, la naiba, cred că are și aripa ruptă! Sărăcuțul!

Kylie și Della se grăbiră spre ea. Miranda ținea puiul de pasăre în fața ochilor. Una dintre aripile lui părea să atârne într-un unghi ciudat.

— Nu poți să faci o vrajă să-l însănătoșești? întrebă Della.

— Aș vrea eu. Dar mi-e teamă că... aș da-o în bară și de data asta, spuse Miranda și în voce i se distingea o urmă de dispreț de sine, care era fără nicio îndoială rezultatul vizitei mamei sale.

Miranda se uită la Kylie.

— Crezi că fata care... te-a căutat de tumoare ar putea să... o vindece?

— Nu știu, spuse Kylie și observă cum ochii puiului de pasăre deveniră din negri, albaștri.

Apoi observă cum acesta se holba la Miranda. N-aveți decât să credeți că era ea suspicioasă, dar mai văzuse ea fața asta tâmpă și la alt individ care putea să se transforme în orice animal. Kylie se uită la Della, care îi întâlni privirea și își dădu ochii peste cap. Oh, da! Era cu siguranță Perry.

— Eu cred că lucrul cel mai omenos pe care putem să-l facem e să-i rupem gâtul, propuse Kylie.

— Oh, cu siguranță! Kylie se apropie mai mult. Pasărea întoarse capul să tragă cu ochiul la ea și tresări.

Așa, jivină mică, ar fi bine să-ți fie frică de mine!

— N-aveți pic de milă! Miranda duse pasărea la sân și coborî bărbia în piept să-i vorbească. Nu te speria! Miranda o să aibă grijă de tine, îi spuse ea drăgăstos.

— De ce nu te uiți să vezi dacă e mascul sau femelă? Kylie nu se putu abține să nu chicotească. Expresia de milă de pe fața Mirandei se schimbă radical în momentul în care se prinse în sfârșit la ce se referea Kylie.

Miranda se uită suspicioasă la pasăre.

— Perry, tu ești? Din mâinile ei începură să sară scânteii. Miranda dădu brusc drumul păsării. Perry, roșu la față, ateriză direct în fund.

— Zburam și eu prin zonă. N-am... n-am făcut nimic rău. Nici măcar nu mă uitam pe fereastră. Privirea îi fugi spre Kylie. Și tu să nu mai pui mâna pe urechile sau pe gâtul meu!

Apoi se ridică și o luă la fugă.

— Ar trebui să-l transform într-un șobolan, că asta e comentă Miranda, părând jenată că fusese păcălită.

Kylie înțelegea foarte bine ce simțea Miranda, dar își aminti că și Perry era stânjenit și știa și din ce cauză. Ultima persoană în fața căreia voia să pice prost era fata de care era îndrăgostit.

— Știi că-i place de tine, nu? Miranda rămase cu gura căscată.

— Ba nu, nu-i adevărat! Della pufni pe nas, dar nu spuse nimic.

— Ba da, insistă Kylie. Să-l fi văzut alaltăieri, când ai plecat cu Chris la ora "Să ne cunoaștem colegii!". Semăna cu un cățeluș bătut. Și a pus întrebări despre tine tot timpul cât am stat împreună.

Miranda rămăsese cu gura căscată.

— Dacă mă place, de ce n-a spus nimic? Am fost aici amândoi și anul trecut. Kylie se uită la Della.

— Vrei să mă ajuți și pe mine puțin?

— Nu, zise ea rânjind. Cred că te descurci binișor și singură.

Kylie se întoarse spre Miranda.

— Eu n-am fost aici anul trecut, dar... — Dar ce? întrebă Miranda. Kylie ridică din umeri.

— Nu cred că știe cum să-ți dea de înțeles că te place, zise ea.

— Oh, te rog! Nu e genul timid.

— Nu e timid când e vorba să o facă pe clovnul sau pe șmecherul clasei. Dar când îl prinzi singur, nu prea e slobod la gură. Și sincer îți spun, nu era nici pe jumătate la fel de enervant cum e în colectiv. Eu personal cred că partea proastă când poți să te transformi în orice e teama că nu știi cu cine ești cu adevărat. Kylie se opri și își cântări cuvintele. Dumnezeu, chiar am părut deșteaptă adineauri, nu?

Toate izbucniră în râs și porniră spre sala de mese, să ia micul dejun. Erau la jumătatea drumului când Miranda se întoarse spre Kylie.

— Chiar crezi că Perry mă place? Kylie chicoti.

— Da.

Della ridică bărbia și adulmecă.

— Plutește dragostea în aer!

— Eu nu sunt... Se opri și continuă: Ai mirosit-o și la el?

— Nu, recunoscui Della. Dar asta din cauză că cei care pot lua diverse forme nu emană aceiași feromoni. Nasul meu nu e reglat să detecteze mirosul păsărilor în călduri.

Chicotiră toate și se puseră din nou în mișcare.

— E totuși drăguț, nu? întrebă Miranda.

— Într-un fel, spuse Kylie.

— Poate puțin, răspuse și Della, apoi întrebă: Și ce ai de gând să faci în privința lui?

Își puse mâna în dreptul inimii, ca să adauge dramatism întrebării.

Miranda ridică din umeri.

— Aștept să văd dacă face vreo mișcare.

— De ce să aștepți? Dacă îl vrei, sari pe el! Nu fi pământoasă!

— Ba bine că nu. Miranda își dădu părul pe spate și îl prinse cu elasticul pe care îl avea la încheietura mâinii. Tu nu te dai la niciun tip.

— Asta pentru că nu mă dau în vânt după nimeni de aici.

— Mincinoasă ce ești, spuse Kylie.

— Te rog frumos, zise Della. După cine, mă rog, crezi tu că mi s-au aprins călcâiele?

— După Steve, băiatul înalt, cu părul nisipiu, care se poate transforma în animale, zise Kylie sec. Nu puteai să-ți iei ochii de la fundul lui alaltăieri.

Della rămase cu gura căscată și își dădu ochii peste cap.

— Te înșeli amarnic! își făcu vânt cu mâna. Dar tipul e frumușel foc.

Chicotiră toate trei.

— Și tu? o întrebă Miranda pe Kylie.

— Eu nu am timp să mă implic în nimic.

— Ba ai la fel de mult timp ca și noi, o contrazise Miranda.

— Ba nu. Kylie se opri din mers. Nu le spusese de pactul de două săptămâni pe care-l făcuse cu Holiday iar asta dintr-un motiv întemeiat. Prietenele ei nu aveau să fie deloc

încântate. Eu... Holiday a fost de acord să discute cu mama despre plecarea mea peste două săptămâni.

— De ce? întrebare prietenele ei în același timp.

— Pentru că locul meu nu e aici. Nu sunt una de-a voastră.

— Porcării! exclamă Della. Tu nu vrei să fii una de-a noastră. Încă mai crezi că suntem niște ciudați. O văd în ochii tăi de fiecare dată când auzi cuvântul "sânge".

Poate că avea dreptate. Dar Kylie clătină din cap.

— Nu e...

— Nu poți să pleci, o întrerupse Miranda. Cine o să mai intervină între mine și Della ca să nu ne omoram între noi?

— Oh, la naiba! zise Della încruntându-se și se uită la Miranda. Las-o să se întoarcă la lumea ei liniștită, unde singurul lucru de care își face griji este dacă tatăl ei o iubește sau nu. Dacă nu vrea să fie prietenă cu noi, eu una cu siguranță nu vreau să fiu prietena ei. La naiba, oricum nu mi plăcea de scorpia asta!

Della o luă la sănătoasa atât de repede, încât Kylie nici nu o văzu. Miranda rămăsese pe loc și se uita în gol.

— E supărată. N-a vorbit serios.

— Știu. Kylie își mușcă buza, dar tot o durea inima. Miranda se întoarse brusc și coada de cal i se învârti.

— Urăsc să spun asta, dar nu o învinovățesc. Și eu sunt supărată pe tine.

Apoi plecă și Miranda.

Grozav, n-am ce zice! își spuse Kylie. Colac peste pupăză, acum reușise să le scoată din sărite și pe cele două prietene bune pe care doar ce și le făcuse.

Când ajunse în sala de mese, Miranda și Della stăteau la altă masă decât cea la care se așezau de obicei. Kylie

pricepu imediat mesajul. Nu voiau să stea lângă ea. Bine.

Kylie își luă tava cu mâncare și se duse la masa ei, fiindu-i puțin jenă că era singură. Ușa se deschise și Kylie ridică ochii chiar în momentul în care intra Derek. Acesta afișă un zâmbet călduros, unul dintre zâmbetele lui speciale, care o făcu să se umfle în pene de mulțumire. El se îndreptă spre ea și Kylie se simți ușurată. Chiar avea nevoie de un prieten acum.

Continuă să-l privească și își dădu deodată seama că privirea și zâmbetul lui nu erau îndreptate spre ea. Bineînțeles, acesta nu se opri la masa ei. Kylie numără până la zece și încercă să-și șteargă durerea din priviri înainte de a întoarce capul să vadă unde se dusesese.

Uitându-se pe furiș peste umăr, îl spionă pe Derek care se gudura pe lângă Mandy, cu umărul lipit de al ei.

Kylie întoarse capul și se uită la ouăle jumări din farfurie. Și sentimentele ei erau la fel de amestecate. Ba îl plăcea, ba nu-l plăcea. Ce naiba se întâmpla cu ea?

În timp ce dezbătea dacă era o greșeală să încerce să mănânce ceva, Kylie auzi vocea furioasă a Dellei. Kylie ridică ochii, așteptându-se să le vadă pe cele două prietene certându-se, dar se înșelase. Della o înghesuise bine de tot pe o tipă-vampir. Apoi fata îi băgă un deget în față și spuse ceva încet, iar Kylie nu auzi.

Primul instinct al lui Kylie fu să se ducă rapid la ea, în cazul în care Della avea nevoie de întăriri. Della îi luase apărarea în fața lupoacei, dar până să apuce Kylie să se ridice, Della o luase la picior.

După ce reuși cu greu să mănânce o jumătate de felie de pâine prăjită, Kylie ieși să o caute pe Della. Dar nici urmă de ea. Găsi însă câțiva colegi care trăgeau bilete cu nume.

Nu avea deloc chef să stea de vorbă cu cineva o oră întreagă, dar nici nu voia să se întoarcă la cabană, unde era posibil să o viziteze iar Nea Soldatul. În adâncul inimii, Kylie simțea că faptul că vorbise cu el cu o zi în urmă îl făcuse mai hotărât ca niciodată să intre în contact cu ea.

O zări pe Miranda stând de una singură și se îndreptă spre ea, cu speranța că îi trecuse supărarea. Din nefericire, Miranda îi aruncă o privire tăioasă. Fără să renunțe, Kylie se apropie de ea și o întrebă:

— Ce era între Della și cealaltă fată-vampir? Miranda ridică din umeri.

— Nu știu, n-a vrut să-mi spună. Se pare că atunci când e supărată pe tine, e și pe mine.

Cineva din față strigă numele Mirandei, și ea plecă fără să mai spună niciun cuvânt.

Kylie se uita la Miranda cum se îndepărta când detectă pe cineva lângă ea.

— Ești pregătită?

Vocea masculină o făcu să simtă un gol în stomac. Kylie se uită în ochii albaștri ai lui Lucas.

— Pentru ce să fiu pregătită?

— Am tras biletul cu numele tău. Îi arată o bucată de hârtie. Pe mine mă doare capul. Sau am sindrom premenstrual.

Sau niște crampe groaznice. Doar ce-am fost diagnosticată cu gripă.

Trebuia să inventeze ceva ca să scape. Dar cu ochii lui albaștri fixați asupra ei, cuvintele nu voiau să iasă. Kylie se uită prin jur, să vadă dacă lupoaica o măsoară din ochi ca să-i pregătească sicriul. Dar Fredericka nu se vedea nicăieri.

— Știu un loc unde am putea să mergem, rosti el.

O luă pe după mijloc ca să o înghiontească să se urnească din loc.

Kylie făcu un pas, încercând să rostească "Nu pot", dar pur și simplu nu reuși. Și, dintr-odată, își dădu seama de ce. Voia să afle dacă își amintea de ea. De ce ar fi contat chestia asta, nu știa nici ea. Dar conta.

— Pari să fii interesată de urmele lăsate de dinozauri. Privirile lor se întâlniră. Știu un loc unde sunt mai multe. Ce-ar fi să mergem să le vedem?

O conduse pe cărarea care ducea spre cabane, și ea îl urmă.

De abia când Lucas o luă pe o potecă din pădure simți Kylie că ceva se schimbase. Apoi își dădu seama. Nu-i era frică de el. Când oare încetase să-i mai fie frică de Lucas Parker? Poate că devenea imună la teama de ființele supranaturale.

Căutând să găsească motivul faptului că nu se mai temea de el, Kylie își aminti ce știa despre el. Fusesse crescut de niște proscriși. Îi omorâse pisica. Oare era înțelept din partea ei să se încreadă în el?

Își cercetă instinctele, căutând ceva care să se asemene cu frica, dar nu găsi nimic. Însă își aminti cum o ajuta cu atâta grijă pe bunica lui să intre în sala de mese. Și apoi și cum o protejase de bătaușii din cartier.

— Ești conștient că dacă prietena ta ne vede împreună, o să se înfurie rău, nu?

— Ce prietenă? întrebă el. Ea își dădu ochii peste cap.

— Tipa care e lipită de tine de obicei. Maxilarul i se încordă.

— Fredericka nu e prietena mea.

— Oh, atunci e doar tipa cu care te giugiulești în spatele biroului directoarei, comentă Kylie înainte să se poată abține.

Lucas se încruntă și mai mult.

— M-am gândit eu că asta o să crezi când ne-ai văzut.

— Și m-am înșelat? spuse Kylie, lăsând dinadins să i se simtă sarcasmul din voce. Mă crezi proastă, sau ce?

El se opri din mers și se întoarse atât de repede, încât ea se lovi de pieptul lui. Lucas o prinse de umeri și o ajută să-și recapete echilibrul. Mâinile lui pe bretelele maioului ei alb o făcură să simtă valuri de căldură în piept. Dar senzația dispăru imediat ce îi văzu furia de pe chip.

— Nu, nu te cred proastă, spuse el aproape mârâind. Dar faci presupuneri fără să știi toate datele problemei și ăsta nu e un semn de inteligență.

Kylie rămase cu gura căscată la insulta care-i fusese adresată.

— Și atunci ce vrei să susții că făcea, îți arăta noul ei sutien? Hai, să fim serioși! Se încheia la bluză când am dat peste voi.

El se încruntă și își acoperi fața cu mâna.

— Ai dreptate. Îmi pare rău pentru ce-am zis. Își dădu mâna la o parte și deschise ochii. Recunosc că ești îndreptățită să tragi concluzia asta, dar te înșeli.

Ea își dădu din nou ochii peste cap.

— Nu-mi arăta noul ei sutien; îmi arăta tatuajul de pe umăr. Și-a făcut un tatuaj cu un lup și voia să mi-l arate și mie.

Lucas o luă iar din loc, și Kylie îl urmă.

— E evident că tipei i s-a pus serios pata pe tine.

— Știu. Părea frustrat. Ne-am... ne-am cuplat într-un fel

vara trecută, chiar la sfârșit, înainte să plecăm acasă.

— Deci a fost prietena ta. Kylie se opri din mers și se uită la el. El clătină din cap aproape imperceptibil.

— N-a fost așa. Noi ne-am... întâlnit pe luna plină și... n-ar fi trebuit să se întâmple. Dar s-a întâmplat.

Kylie și-i imaginează pe cei doi vârcolaci jucând capra, dar fără să sară, și simți cum se înroșește.

— Nici măcar n-am mai vorbit de anul trecut din tabără. Dar ea vine și se comportă de parcă am fi împreună. Am încercat să o descurajez.

Kylie se prefăcea interesată de o pasăre care cânta cocoțată într-un pom, ca să nu fie nevoită să se uite la Lucas.

— E evident că nu se descurajează ea cu una, cu două, sau poate că nu ai fost destul de convingător.

— Și una, și alta, probabil. Am vorbit și cu Holiday, pentru că mă înnebunește.

Kylie o porni iar din loc. Nu era treaba ei, dar Kylie voia să știe:

— Și ea ce-a spus?

— Că va trebui să fiu direct cu ea. Dar... nu știu, nu vreau s-o fac să sufere.

Fie asta, fie îți place să ai tot timpul grămadă pe tine o tipă care se descheie la nasturi ca să-ți arate... tatuajul. Kylie era conștientă că poate nu era corect să gândească așa, dar era valabil în cazul tuturor băieților pe care îi cunoștea. La naiba, până și tatăl ei o avertizase că, în general, băieții de vârsta ei urmăresc un singur lucru.

Nu că acum ar fi ascultat de vreun sfat de-ale lui.

— Dacă te îngrijorezi atât să nu o faci să sufere, poate că ții la ea, își dădu cu părerea Kylie.

— Nu, zise el ferm și adăugă: Bine, recunosc, mi-e milă de ea. A avut probleme acasă și oamenii o judecă prea aspru din cauza asta.

Kylie, cunoscând trecutul lui Lucas, desluși mai mult în cuvintele lui decât își dădea el seama. Sau știa și el? Oare înțelesese că ea își amintea de el și că știa că o mințise pe Holiday când îi spusese că bunica îl crescuse de când era mic?

Îi trecu deodată prin minte că atunci când o luase deoparte, furios, ca să o întrebe ce voiseră de la ea cei de la DCF, se temea că ea îl dăduse de gol. Oare încă îi era teamă ca ea să nu-l părăscă?

Lui Kylie îi trecu prin minte că n-ar fi trebuit să fie singură în pădure cu el, și în acel moment își dădu seama că se îndepărtaseră destul de mult de tabără. Nu mai fusese niciodată așa de departe.

Era destul de departe ca nimeni, nici măcar colegii ei cu auzul super fin, să nu o audă țipând.

Kylie își dădu o șuviță de păr după ureche.

— Mai exact, cât de departe sunt urmele astea de dinozauri de care ziceai?

Capitolul 31

Nu foarte departe, spuse Lucas. Dacă surprinsese sentimentul brusc de nesiguranță care o încerca pe Kylie, se ascundea destul de

bine. Sunt de fapt în albia unui pârâu, chiar la ieșirea de pe domeniul taberei, adăugă el fără să se uite la ea. Dar o porțiune de gard a fost tăiată ca să putem să ne strecurăm afară.

— Nu cred că avem voie să părăsim tabăra. Lucas își

ridică privirea spre ea.

— E la câțiva pași de gard. De tine depinde. Se opri din mers. Alaltăieri, când am fost în excursie, păraai interesată de subiect. M-am gândit că...

Kylie înghiți în sec și se uită în stânga și în dreapta. Nările i se dilatară deodată, ca și cum încerca să adulmece ceva.

— Iar te temi de mine? Fir-ar să fie, am crezut că ți-a trecut.

— Păi chiar mi-a trecut, bâigui ea, întrebându-se când băgase el de seamă că nu-i mai era frică. Doar că... mi-am amintit de șarpele pe care l-am văzut zilele trecu minți ea.

Suspiciunea din privirea lui începu să dispară și părea aproape ușurat.

— Nu-ți face griji, pot să adulmec creaturile alea de la kilometri depărtare și sunt mai rapid decât orice mocasin de apă.

Se puse din nou în mișcare. Ea îl urmă.

Merseră fără să-și vorbească preț de câteva minute. Pădurea părea să le înghită urmele. El înainta repede, dar nu într-atât încât ea să nu poată să țină pasul cu el.

— Ai aflat ce ești, până la urmă? întrebă el.

— Nu. Dar sunt șanse mari să nu fiu decât un om normal.

El se opri brusc și întoarse capul spre ea. Kylie ridică mâna în dreptul frunții.

— N-o face! Și n-o spune! Știu că tiparul meu mental nu e ca cel al oamenilor obișnuiți. Dar, sinceră să fiu, m-am săturat să mă scaneze toată lumea. E la fel de neplăcut ca tipii care se holbează la țâțele mele.

Imediat ce rosti și ultima propoziție, Kylie își dori din tot sufletul să poată să-și retragă cuvintele, mai ale» când își aminti că și el se uitase la sânii ei în noaptea când leșinase.

— Îmi cer scuze. Cred că înțeleg cât de mult te afectează faptul că noi ne holbăm tot timpul la... tiparul tău.

Zâmbi larg.

Și să fie al naibii dacă nu era genul de zâmbet care făcea o față să se topească pe picioare. Stăteau și se studiau unul pe celălalt, apoi situația deveni de-a dreptul stânjenitoare. Într-un final, Lucas clătină din cap și își continuă drumul.

Merseseră vreo patru sute de metri când Kylie observă un plasture pe brațul lui.

— Ai... donat sânge? întrebă ea și arătă cu degetul spre mâna lui.

— Ah, da. Privi plasturele ca și cum și uitase de el, îl smulse și îl îndesă în buzunarul blugilor. L-am ajutat pe Chris să-și potolească setea.

— Chris, vampirul? întrebă ea.

— Da, spuse el de parcă nu era cine știe ce.

Și Kylie își aminti că și Derek se purtase la fel.

— Nu ți se pare... ciudat ? El ridică din sprânceană.

— Ciudat?

Se uita la ea ca și cum nu înțelegea ce vrea să spună.

Kylie își dădu seama cât de stupidă fusese întrebarea. Lucas se transforma în vârcolac. În comparație cu asta, probabil că să bei sânge nu era mare lucru.

Apoi răspunse:

— Oamenii donează sânge tot timpul, Kylie.

— Asta ca să salveze vieți, spuse ea doar ca să prevină tăcerea stânjenitoare.

— Și vampirii mor dacă nu beau sânge.

Kylie nu era sigură dacă știa lucrul ăsta, dar când îl auzi din gura lui, simți că o ia cu ameteală.

— Nu pot să supraviețuiesc bând... ?

— Sânge de animal? îi termină el întrebarea. Ba pot să bea sânge de animal și chiar o fac, dar ca să-și asigure un nivel nutritiv optim, au nevoie și de sânge de om în meniul lor. E ca și când ai dona la Crucea Roșie. Kylie gândi cu voce tare.

— Oamenii bolnavi nu beau sânge. Le e injectat în vene.

— Oare chiar contează pe ce cale intră în sistemul lor? Eu personal nu văd diferența.

Ea reflectă puțin asupra comparației pe care o făcuse Lucas și se simți mică și egoistă.

— Tu nu locuiești în aceeași cabană cu o fată-vampir? întrebă el.

— Ba da.

Dar cumva, în mintea ei, Kylie o separase pe Della-prietena de Della-fata-vampir.

— Și nu ți-a cerut încă să-i donezi sânge?

— Nu.

Și Kylie știa și de ce. Della cunoștea părerea ei și chiar și a Mirandei despre toată povestea asta cu sângele. Fără să știe de ce, îi răsună în minte replica nervoasă a Dellei din acea dimineață: Tu încă ne mai consideri niște ciudați.

— Toți vampirii trebuie să convingă pe cineva să le doneze sânge. Dacă nu reușesc să facă asta, nu participă la ritualuri.

Kylie își aminti că Della nu se dusese la întâlnirea ei obișnuită de dimineață — și apoi mai fusese și cearta dintre ea și cealaltă fată-vampir. Își aminti când Della îi ținuse piept Frederickăi și cum o apăraseră de verișorul ei, Chan. Della fusese dispusă să meargă oricât de departe pentru Kylie, dar tot nu se simțise în largul ei s-o roage să-i doneze sânge.

Tu încă ne mai consideri niște ciudați. Replica acuzatoare a Dellei îi răsună din nou în subconștient.

Kylie nu o considera pe Della o ciudată, dar adevărul era că nici nu o acceptase ca fiind ceea ce era. Dacă puneai cap la cap toate chestiile, rezulta că ea nu fusese cine știe ce prietenă.

Gândul o duru ca un pumn în stomac.

— E vreun pericol? întrebă Kylie.

— Ce anume?

— Să donezi sânge vampirilor. E periculos? - Bineînțeles că nu. Holiday n-ar permite așa ceva dacă n-ar fi lipsit de riscuri.

Începând să se deschidă și să o accepte pe Della, Kylie se gândi și la alte lucruri.

— Cum e? El ridică din umeri.

— E exact ca în cabinetul doctorului.

— Nu mă refer la asta. Cum e să te transformi în vârcolac? I-am auzit pe unii care spuneau că a fost...

Se gândi cum să formuleze.

— Înfricoșător? întrebă el și ridică din sprânceană.

— Și dureros, răspunse ea, hotărându-se să o spună pe șleau.

— Cred că pare mai rău decât e în realitate. Tăcu câteva minute și apoi continuă: E cam ca atunci când ți se masează un mușchi care te doare foarte rău. Te doare, dar îți și place în același timp.

— Deci nu e ca atunci când se transformă Perry, nu?

— Nu, nu e la fel. Corpul celor din specia lui se transformă la un cu totul alt nivel celular și cu o viteză total diferită. Când ne transformăm noi, poți să vezi procesul prin care corpul dobândește altă formă.

— Nu pare o priveliște prea frumoasă.

— Dar e. E foarte palpitant.

Ochii i se aprinseră și Kylie nu se îndoii că spunea adevărul.

— Și pe urmă cum e? După ce te transformi, mai... mai ești tu?

— Dacă mai sunt eu? întrebă el, căci nu înțelegea.

— Gândești ca un om sau ca un lup?

— Dar nu sunt om, Kylie, răspuse el. Sunt un vârcolac.

Kylie simți cum se înroșește.

— Am vrut să spun...

— Știu, zise el și expiră profund. Când mă transform simțurile și instinctele mele sunt foarte ascuțite. Să vânez. Să mă împerechez. Să protejez ce-mi aparține. Toate instinctele astea sunt foarte aproape de cele omenești. Totuși, când ești vârcolac, sunt mai greu de stăpânit.

Așadar, poate că nu-i omorâse pisica din răutate, ci mai mult din instinctul de vânătoare. Până când îi veni această idee, Kylie nu-și dădu seama că, de fapt, ea căuta un motiv să-l ierte.

Tăcerea deveni stânjenitoare.

— Și când nu te transformi, ce abilități ai? întrebă ea.

— Auz și miros fin și putere și agilitate deosebite.

— Deci la fel ca un vampir? Își aminti că Della subliniase că vampirii erau cea mai puternică specie. Dar Kylie nu o crezuse de fapt. Della era părtinitoare. Apoi Kylie își aduse brusc aminte de unul dintre harurile Dellei. Poți să-mi auzi bătăile inimii?

Oare își dădea seama și dacă ea mințea?

— Depinde. Forța noastră crește și simțurile ni se ascut pe măsură ce ne apropiem de lună plină. Dar, în cea mai mare

parte a timpului, auzul nostru e reglat să detecteze intrușii care pătrund înăuntru mai degrabă decât alte lucruri, cum ar fi bătaia inimii.

Kylie își aminti că Lucas sărise din copac în noaptea când făcuseră foc de tabără. I se păru ciudat că el putea să facă așa ceva, dar un lup nu. Așadar, Kylie presupuse că sunt o mulțime de avantaje când ai degete.

— Aici e gardul. Lucas împinse marginea desprinsă a gardului de sârmă ghimpată și îi făcu semn să se strecoare. Ai grijă să nu te tai la umeri!

Deschizătura era mică. Kylie se frecă de el și sânii i se atinseră de pieptul lui. O străbătură niște furnicături calde cu așa viteză, încât dădu să se smucească.

Înainte să facă vreo mișcare, probabil că el simțise încordarea ei și o trase spre el.

— Ai grijă! Lucas se aplecă și privirile li se întâlniră. Erau atât de aproape, că nasurile lor se atingeau. O să te tai în sârmă.

Ea dădu din cap și se strecură prin deschizătură. La ce furnicături îi străbăteau corpul, gardul ar fi putut să fie și prevăzut cu curent, că ea n-ar fi simțit diferența.

De îndată ce ieși, el o urmă și lăsă gardul în jos. Privirile li se întâlniră din nou. Știa că și el se gândea la același lucru ca și ea — la cât de aproape fuseseră unul de celălalt. Încă mai simțea sângele cum îi urca în obraji.

— Pe aici.

Îi făcu semn să o ia drept înainte, dar îl observă cum îi studia fața — nu era nicio îndoială că se îmbujorase. Ajunseră în câteva minute la albia pârâului. El cercetă apa.

— Nivelul apei a crescut puțin, spuse el. De obicei, de-abia curge. Urmele sunt dincolo de pârâu. Nu e mai adânc

de câțiva centimetri, dar ar fi bine să-ți dai pantofii jos dacă nu vrei să-i uzi.

Kylie se așeză și își scoase tenișii și șosetele, apoi își suflecă blugii. El stătea deasupra ei și o privea. Ea ridică privirea.

— Tu nu ți-i scoți?

— Nu mă deranjează pantofii uzi.

Kylie își îndesă șosetele în teniși și îi puse departe de apă. Plescăitul apei îi trezi simțurile. Se uită spre apa curgătoare și întrebă:

— Cascada e departe?

— E cam la un kilometru și jumate, dar pe proprietatea taberei.

— Ai fost vreodată acolo? întrebă ea.

— O dată, spuse el.

— Și a fost așa înfricoșător cum vorbește lumea?

— Puțin, răspuse el. Dar n-am văzut niciun spirit. Chicoti.

Oare din cauză că el nu vedea fantome?

— Ești gata? întrebă el când o văzu dusă pe gânduri.

— Cum să nu. Kylie se ridică în picioare și încercă apa cu degetele. E rece.

Kylie zâmbi.

— Da, dar după-amiaza, când soarele arde cel mai tare, e foarte plăcut. Cam opt sute de metri mai sus, râul e destul de adânc să poți să și înoți. Încerc să ajung acolo cel puțin o dată pe săptămână.

Kylie și-l imagină înotând și își aminti de visul pe care îl avusese.

Lucas păși în apă, apoi se întoarse și o luă și pe ea de mâna dreaptă. Ea se uită la mâinile lor împreunate în timp

ce încerca să alunge din minte imaginea lor stând în apă până la brâu, ea cu sânii lipiți de pieptul lui.

— Pietrele sunt alunecoase, îi spuse el, urmărindu-i privirea.

— Cred că mă descurc, zise Kylie și își trase mâna.

— Când o să cazi în fund, o să-ți pară rău.

— Ba nu, zise ea și îi aruncă un zâmbet disprețuitor. Dar chiar când făcu pasul următor, calcă pe ceva alunecos și, fără nicio avertizare, picioarele îi fugiră de sub ea și ateriză în fund, împrôșcând din plin cu apă în jur. Nu doar fundul ei avu de suferit, ci și mândria.

— La naiba!

Apa rece trecu prin blugi și îi ajunse la fund. Se auzi un râs sănătos și contagios. El stătea deasupra ei, cu brațele încrucișate peste pieptul lat și cu ochii jucându-i în cap de bucurie.

— Termină!

Fiind cât pe ce să izbucnească și ea în râs, luă apă în căușul palmei și o aruncă în el.

El râse și mai tare, dar îi întinse mâna. De data asta, ea o luă.

Se ridicase în picioare și se pregătea să facă alt pas când alunecă din nou, doar că de data asta îl trase și pe el după ea. Ateriza peste el, cu fața îngropată în umărul lui. Ridică ușor capul și văzu cum apa rece năvălește peste umărul lui. Apoi îl observă cum se uită la ea, cu zâmbetul pe buze. Și ce bine îi stătea!

— Uite ce pățești dacă râzi de mine. Kylie rânji.

Simți cum pieptul lui se umflă, de parcă ar fi inspirat adânc. Și deodată Kylie nu mai simți răceala apei. Nu mai

simțea decât căldura pe care o emana corpul lui lipit de al ei.

— Și uite ce pățești tu dacă râzi de mine. Lucas o trase încă puțin în sus, până când buzele lor se atinseră.

Ea nu încercă să-l oprească. Oh, nu, de fapt chiar se trase mai sus, ca să aibă o poziție cât mai bună pentru sărutat. Mâna lui urcă spre ceafa ei și îi înclină capul ca aibă acces mai ușor la gura ei. Obrajii lui puțin aspri îi dădeau o senzație foarte plăcută. Limba lui pătrunse înăuntru. La început încet, apoi fără ezitare. Kylie simți cum se încălzește și parcă tot i se părea că nu era destul de aproape de el. Totul era foarte diferit de sărutările și mângâierile pe care le experimentase cu Trey.

Mai vreau, păreau să țipe instinctele ei. Voia mai mult. Kylie își trecu degetele prin părul lui negru și umed. Îi plăcea la nebunie senzația. Îi plăcea la nebunie vârtejul de emoții care o copleșise și care o făcea să se simtă atât de vie, dându-i o senzație atât de nouă.

Sânii ei lipiți de pieptul lui se simțeau și mai plini și poate că se lăsa condusă de vis, dar își dorea să o atingă. De abia când auzi voci în apropiere își reveni în simțiri. Își dezlipi buzele de ale lui și se ridică puțin de pe pieptul lui. El deschise ochii și se uită la ea printre gene. Văzu sălbăticia din ochii lui, o foame pe care n-o mai zărise niciodată. Mai mult ca orice, voia ca ea să fie cea care îi potolește foamea și să guste sălbăticia. Apoi vocile se apropiară și mai mult. Și se simți copleșită de tot ce simțea.

Se ridică de pe el, la fel de nesigură de emoțiile noi cum era și de picioarele ei. — Ar trebui să... am auzit niște... Se ridică în picioare.

— Nu vin înapoi, spuse el. Se sculă în capul oaselor și se

uită la ea printre genele negre. Expiră și se frecă pe față. La naiba, mormăi el, apoi se uită din nou în sus la ea. Probabil că n-ar fi trebuit s-o fac, nu?

— Probabil că nu, îl aprobă ea, deși n-ar fi renunțat la ce se întâmplase pentru nimic în lume.

El își dădu pe spate părul ud, împrășcând cu picături de apă care reflectau lumina soarelui.

— Atunci, uită ce s-a întâmplat, bine? Uită că s-a întâmplat ceva.

— Nu cred că pot să uit. Avea să-și aducă aminte de sărutul acesta și de clipa aceasta ani de zile de acum încolo. Asta pentru că oricât de mult îi plăcuse să-l sărute pe Trey, simțise că acesta ar fi fost primul ei sărut matur. Gustase pentru prima dată din fructul pasiunii. Acest sărut, ceea ce simțise ea, era cumva mai mult. Și Dumnezeu s-o aibă în pază, căci, deși nu era gata pentru "mai mult" își dorea totuși. Și asta presupuse ea că însemna pasiunea.

Conștientă de tăcerea stânjenitoare care se așternu între ei, Kylie se uită în jur.

— Unde sunt urmele de dinozauri?

— Acolo.

Îi arată cu degetul malul pârâului.

Ea se deplasă încet în direcția indicată. Se uită la urmele de labe, prefăcându-se interesată. Deodată, veni și el lângă ea. Umbra lui proiectată de soare era lungă. Când ridică privirea, îl surprinse admirându-i sânii.

Privi și ea și văzu că apa îi făcuse atât sutienul de satin cât și maioul alb practic transparente. Sfârcurile, încă tari și dureroase, împungeau materialul.

Își puse mâinile peste piept.

— Ai face bine să-ți pui tricoul meu pe tine, propuse el și

își trase tricoul albastru și ud peste cap.

Kylie urmări cu privirea tricoul care se ridica și dădea la iveală un abdomen musculos. Tricoul se ridici puțin mai sus și Kylie văzu cel mai drăguț buric pe care-l zărise vreodată. Și pe urmă pieptul. Solid. Tare. Câțiva stropi de apă îi luceau pe piele. Inima ei începu din nou să bată în ritmul pasiunii.

Dându-și seama că se holba la el, se uită în altă parte.

— Ai putea să promiți că nu te uiți la sânii mei și să-ți păstrezi tricoul pe tine.

— Eu aș putea să fac asta. Dar cei șase tipi care o să vină aici în mai puțin de treizeci de secunde s-ar putea să nu fie la fel de cooperanți. Și atunci o să mă văd obligat să-i învăț eu minte.

— Am crezut că nu vin încoace.

— S-au întors. Începu să-i tragă tricoul peste cap. Ea ridică mâinile și îl ajută. După ce o îmbracă, îi zâmbi ușor. Ochii lui coborâră spre pieptul ei. Acum e mult mai bine. Întinse mâna și îi dădu la o parte o șuviță de păr ud care i se lipise de obraz. Habar n-ai ce frumoasă ești, nu?

Vocile se auzeau acum de pe malul râului. Lui Kylie oricum nu-i păsa. Toate instinctele pe care le avea erau concentrate asupra bărbatului care stătea în fața ei și se gândea la complimentul pe care i-l făcuse.

El o făcea să se simtă frumoasă. El o făcea să se simtă sexy.

— Ești pregătită să ne întoarcem? o întrebă Lucas.

Ea încuviință, dar, chiar înainte s-o facă, se auzi strigată.

— Kylie?

Să fie a naibii dacă nu recunoscuse vocea, Întoarse capul spre mal și dădu cu ochii de Trey, care arăta complet

nedumerit.

Capitolul 32

— Îl cunoști? întrebă Lucas, atingând-o cu brațul gol într-o manieră foarte protectoare.

Prea șocată ca să poată să spună ceva, Kylie reuși să dea din cap. Și apoi Trey porni spre ei, împrôșcând cu apă în mers.

— E totul în regulă? întrebă Trey. Dar nu se uita la ea. În schimb, nu-și lua ochii de la Lucas. Sau mai degrabă de la pieptul lui gol.

— Da, spuse ea, găsind în sfârșit puterea să vorbească. Noi... ne uitam la fosilele de dinozauri.

— El e Derek? Tonul lui Trey era acuzator. Nu că ar fi avut dreptul să o acuze de ceva, luând în considerare tot ce se întâmplase între ei. Dar durerea din ochii lui era sinceră și Kylie simți cum i se strânge inima.

— Trey, el e prietenul meu, Lucas. Lucas, el e Trey. Băieții se holbau unul la celălalt. În loc să dea mâna ei dădură din cap ostili.

— Ar trebui să plecăm, îi spuse Kylie lui Lucas și îl salută pe Trey din cap.

Kylie începu să traverseze pârâul. Lucas o ajunse din urmă. Era cât pe ce să alunece din nou, dar Lucas o prinse și o lipi de pieptul lui în timp ce Trey privea de pe malul celălalt.

— Prietenul tău? întrebă el, dându-i drumul de mijloc.

— Fostul.

Kylie ajunse pe malul celălalt și se așeză să se încălze. Încă mai simțea că e privită de Trey. Știa prea bine ce simțea el. Ce simțise și ea când îl văzuse cu fata aia la petrecere. Justiție poetică, a primit ceea ce merita, roata se

întoarce — o mulțime de califcative îi veniră în minte, dar adevărul era că nu simțea nimic din toate astea.

— De ce a întrebat dacă sunt Derek? zise Lucas.

— E o poveste lungă. Pe care nu voia să i-o împărtășească în acel moment. În timp ce se lega la șireturi, sentimentul de vinovăție o făcea să i se strângă inima. N-ar fi trebuit să se simtă vinovată. Dar se simțea.

Cu tenișii în picioare, se ridică și o luă din loc fără să se uite deloc înapoi. Emoțiile îi tropăiau ca niște cai sălbatici.

Lucas ridică din nou marginea gardului și ea se strecură prin deschizătură — fără să se mai atingă de el de data asta.

De îndată ce fu sigură că Trey nu o mai vedea, nu se mai gândi la el și își aminti sărutul cu Lucas. Simțind nevoia să rămână cu picioarele pe pământ, începu să gândească în perspectivă. Era adevărat, fusese un sărut bun, dar atât, nimic mai mult.

Nu era așa?

De-abia dacă mai scoaseră vreun cuvânt la întoarcere. Când aproape ajunseră la cărarea care ducea la tabără Kylie își dădu seama că nu obținuse răspunsul pe care îl voia de la el. Își mai amintea oare de ea?

Încercă să găsească o cale de a întreba fără să sune ca și cum și-ar fi dorit ca el să-și amintească de ea. Ca și cum ea ar crede că experiența de când erau mici îi legase. Căci nu era așa.

Cum ar fi putut să fie așa, când el îi sugerase chiar să uite că se sărutaseră? Inima începu să i se strângă. Doamne, de ce trebuia să o doară atât de mult spusele lui? Kylie trase adânc aer în piept. Aducă întrebarea asta la lista tot mai mare de întrebări pe care le avea de când venise în Shadow Falls.

În timp ce restul puteau probabil să mai aștepte, această întrebare avea neapărat nevoie de un răspuns.

Kylie voia să știe — avea nevoie să știe — dacă Lucas își amintea de ea.

Hai, dă-i drumul! Spune-o odată! Văzu luminișul din fața lor și își dădu seama că nu mai avea mult timp la dispoziție. Era posibil să nu mai discute cu el până la plecare.

— Știi, îmi amintești puțin de cineva, spuse ea.

— Da?

El nu se uită la ea.

— Da.

Kylie aștepta s-o întrebe de cine anume. Dar el nu o întrebă, ci spuse în schimb:

— Mi se întâmplă des.

Ajunseră la luminiș și o luară pe cărarea care ducea spre tabără. Privirile lor se întâlneau.

— Trebuie să plec. Mai am un grup de călăuzit în drumetie.

Se întoarse, gata de plecare.

— Lucas? îl strigă ea și el se răsuci.

Kylie își scoase tricoul și i-l întinse. El îl luă.

Kylie își dezlipi tricoul umed de sutien. Nu se uscaser de tot, dar nu mai era așa de transparent.

Îl văzu cum își coboară pentru scurt timp privirea spre sânii ei, apoi o privi în ochi.

Îți aduci aminte de mine?

— Mersi că... mi-ai arătat urmele de dinozauri. El dădu din cap.

— Cu plăcere. Ezită puțin și spuse: Îmi cer scuze, Kylie.

Kylie știa că-și cerea scuze pentru că o sărutase. Prima dată îi spusese să uite că s-a întâmplat vreodată, și acum își

cerea scuze. Simți cum i se strânge inima.

Apoi Lucas o luă din loc și Kylie rămase nemișcată, gândindu-se la un singur lucru. Ei nu-i părea rău. Nu era încântată că Trey dăduse peste ei, dar nici nu-i părea rău.

Kylie doar ce își pusese pe ea niște haine uscate când auzi pe cineva intrând în cabană. Ieși din cameră și o văzu pe Della stând lângă frigiderul deschis și bând... ceva.

Sânge. Kylie se forță să accepte ideea. Prietena ei era vampir și vampirii beau sânge, sunt nevoiți să bea ca să trăiască. Era rândul lui Kylie să accepte lucrurile.

— Salut.

— Nu vorbesc cu tine.

Della înșuruba dopul și puse sticla în compartimentul cu legume, de parcă voia s-o ascundă.

— Nu te învinovățesc. N-am fost o prietenă prea bună.

Della se întoarse spre ea.

— Țsta e felul tău de a spune că nu mai pleci? Kylie se gândi cum să-i răspundă.

— Nu știu încă. I-am spus lui Holiday că îi dau doua săptămâni. Așa că nu trebuie să iau o hotărâre până atunci.

Apoi, până să-i piară curajul, Kylie se apropie de ea și îi întinse mâna, trecându-și un deget peste vena de la îndoitura cotului.

— Ai tot ce-ți trebuie ca s-o faci? Della se încruntă.

— Să fac ce?

— Să-mi iei sânge. Derek a spus că sunteți instruiți cum să o faceți.

— Eu nu am... Della mări ochii. Eu nu ți-am cerut niciodată...

— Știu, dar nu mi-ai cerut niciodată pentru că știai că o să te refuz, nu?

— Și din cauza asta.

Della continuă să o examineze.

— Și alt motiv? întrebă Kylie.

— Pentru că nu-ți mai era în sfârșit frică de mine și nu voiam să te uiți la mine ca la un monstru.

— Dar nu ești un monstru, spuse Kylie. Ești doar un vampir.

— Și pentru tine asta nu înseamnă că sunt monstru? întrebă Della.

— Nu, când îmi dau seama că ești tu. Della ezită.

— Părinții mei așa ar crede. Și Lee la fel.

— La naiba cu părerile lor! spuse Kylie. Nu ești un monstru. Întinse mâna. Ai nevoie de sânge ca să trăiești.

— Pot să supraviețuiesc și cu sânge de animal pe perioada verii, spuse Della.

— De ce, când mie îmi prisosește?

— Chiar ai face asta? Vocea Dellei tremura.

— Păi, am auzit că odată ce ai fost de acord, nu mai ai cum să dai înapoi, o tachina ea.

— Eu nu te-aș obliga.

— Glumeam. Vreau s-o fac.

— Ce să faci? întrebă Miranda, intrând în cabană. Kylie se uită în spate.

— Vreau să-i donez sânge. Miranda făcu ochii mari.

— Serios? Kylie încuviință.

— Ea s-a oferit să se bată cu Fredericka pentru mine. Măcar atâta lucru îi datorez și eu.

Miranda se strâmbă.

— Oh, la naiba, dacă o faci tu, atunci trebuie s-o fac și eu.

— Ba nu, nu trebuie, spuse Della.

— Ba da. Pentru că suntem o echipă. Toate trei. Ochii

Dellei se umeziră.

— Eu nu accept vrăjitoare în echipa mea.

— Ghinionul tău, vampiroaico, zise Miranda. Că te-ai ales cu una. Miranda întinse și ea brațul. S-o facem. Dar ai face bine să nu mă doară. Urăsc acele.

— Nu pot s-o fac până nu discutăm cu Holiday sau cu Sky.

— Atunci hai să lămurim problema, propuseră Miranda și Kylie în același timp.

Chiar în acel moment, un broscoi, alias profesorul de pian al Mirandei, ateriza cu un plescăit la picioarele ei.

— Nu din nou, exclamă ea clocotind de mânie și fixându-l pe broscoi. Tu nu te înveți niciodată minte? Miranda îndreptă un deget spre amfibian. Ține-o tot așa și îți jur că te denunț la poliție de nu te vezi!

— Poate că așa ar trebui să faci, spuse Kylie. Miranda se uită la Kylie.

— Da, dar el niciodată nu... Toate gesturile lui necuvenite pot fi explicate prin simple accidente — cum ar fi că încerca să-mi arate clapele potrivite. Singura metodă prin care am aflat că de fapt el asta făcea a fost prin intermediul vrăjii.

— Îți spun eu, zise Della. Ar trebui să-i prăjim puțin fundul ăla excitat. Sau să-l dăm vârcolacilor. Am auzit că le plac la nebunie broscii.

Broscoiul sări în partea cealaltă a camerei și se făcu nevăzut. Kylie deveni curioasă.

— Când apare aici, dispăre de unde e?

— Da, răspunse Miranda. Dar, cu excepția primei dăți, s-a întâmplat când era singur. Sau, cel puțin, așa am văzut când am tras cu ochiul când pleacă de aici și se întoarce la locul

lui. Cred că a renunțat să mai predea lecții de pian.

— Cel puțin ăsta e un lucru bun, spuse Kylie. Miranda făcu ochii mari, de parcă doar ce și-ar fi amintit ceva.

— E adevărat că Lucas a tras biletul cu numele tău azi-dimineață?

— Da, recunosc Kylie.

— Oh, la naiba! Della o împinse pe Kylie pe un scaun din bucătărie. Hai, spune! Ce s-a întâmplat?

Miranda se așeză și ea pe un scaun.

— Hai, dă pe goarnă tot.

Și Kylie așa făcu. Dădu totul pe goarnă. Așa de repede îi veneau cuvintele, că nu putea să se oprească. Și nu le povesti doar despre sărut. Le spuse și că Lucas fusese vecin cu ea, și le spuse și despre pisică. Despre sărutul incredibil și despre toată încurcătura cu Derek și Trey — inclusiv despre sentimentele ei amestecate față de Derek, care trecuse la altă tipă fără să se mai uite în urmă. Când termină în sfârșit de povestit, Della și Miranda stăteau cu gura căscată și ochii mari, nevenindu-le să creadă ce auziseră.

— La naiba! exclamă Della.

Miranda se lăsă pe spătarul scaunului și oftă.

— Vreau și eu să mă sărute cineva așa. De-abia aștept să fiu dată pe spate.

— Asta nu e prea greu, comentă Della. De ce nu te duci să-l cauți pe Perry și să-l săruți?

Miranda clătină din cap.

— Te rog frumos, dacă tipul nu are boașe să vină să-mi spună că-i place de mine, n-o să aibă tupeul să mă sărute.

— Atunci aruncă o vrajă asupra lui să-i mai crească o pereche, propuse Della.

Râseră toate trei. În acel moment, telefonul lui Kylie sună.

Se uită pe ecran la apelant și văzu numărul tatălui ei. Îi pieri zâmbetul și se încruntă. Și pentru că nu voia să lase nimic să îi strice buna dispoziție, îl dădu pe silențios și puse din nou mobilul în buzunar.

Restul zilei și ziua următoare zburară fără să știe când. La asta contribuă și faptul că nu mai fuseseră momente dramatice — fără vizite-surpriză din partea lui Trey, fără confruntări cu Fredericka, nici măcar Della și Miranda nu se mai certaseră. Donaseră amândouă sânge și simțeau că făcuseră lucrul potrivit. Apoi se lăsă seara.

Kylie se trezi lac de sudoare. Erau transpirații reci. Se ridică în capul oaselor, conștientă că fantoma era acolo. Apoi Kylie își dădu seama că nu era în patul ei. Nu era nici măcar în tabără.

Inima începu să-i bubuie când încercă să-și dea seama unde se afla. Știa că nu mai era în Texas. Nu mai era nici măcar în Statele Unite, de fapt. Simțea că era într-un loc... străin și cumva familiar, ca imaginile din filmele vechi despre Războiul din Golf care îi plăceau atât de mult mamei sale.

Kylie stătea în fața unei căsuțe fără niciun pic de verdeață în jur. Era foarte cald. Nu căldura specifică din Texas, ci mai degrabă cea din deșert, uscată. Soarele apusese și timpul părea suspendat între întuneric și lumină. Un miros de lemn și cauciuc ars, de devastare, îi umplu nările. Mai era și zgomot. Foarte mult zgomot. Parcă cineva dăduse deodată volumul mai tare, căci vacarmul din jurul ei era asurzitor — se auzeau țipete și detunături puternice —, bombe care răsunau în depărtare. Focuri de armă. Cineva țipa să-i urmeze.

— Nu e problema noastră, strigă un bărbat.

Ce nu e problema... Kylie auzi vaietul — era o femeie, își dădu seama. O femeie care striga după ajutor, sfâșiata de durere.

Frica îi dădu fiori reci pe șira spinării și Kylie știa că femeii i se întâmpla ceva cumplit. Și nedrept. Kylie nu voia să ia parte la așa ceva. Nu voia să vadă, nu voia să știe. Era prea urât. Nu e problema mea.

Ce nu era problema ei? Deveni confuză.

E un vis. Doar un vis. Trezește-te! Trezește-te! Încercă să-și aducă aminte cum o învățase dr. Day să-și oprească visele, dar nu reuși. Strânse din ochi și îi deschise din nou, sperând să se trezească în cabană.

Dar nu se întâmplă așa. Cumva, se apropiase și mai mult de casă și de țipete. Femeia era în casă. Cineva îi făcea rău. Cine? De ce? Ce însemnau toate astea? De ce era Kylie acolo? De ce era prizonieră într-un film de război? Era oare un film? Nu, era un vis.

Mintea ei încercă să găsească un răspuns la toate întrebările. Nu e timp de așa ceva, îi spuse o voce pătrunzătoare din sinea ei pe un ton poruncitor, e timp doar să simți, să înțelegi.

De ce trebuia să înțeleagă?

Întrebările pe care și le puneă dispărură și Kylie se simți din nou pe deplin prezentă în vis, în mijlocul prăpădului, în hidoșenia războiului. Trăi un sentiment puternic de vină pentru că nu voia să se implice în soarta femeii. Dacă ar fi luat-o la fugă, dacă ar fi luat-o la fugă imediat, știa că putea să-i ajungă pe ceilalți din urmă și să scape.

Opțiunile pe care le avea îi jucau în minte. Putea să trăiască dacă pleca acum. Dar putea oare să trăiască știind că lăsase să i se întâmple un lucru atât de groaznic femeii?

Nu. Nu putea. Se uită la pușca automată pe care o ținea în mână. Exact ca cele din filmele vechi de război. Trebuia să-l oprească pe cel care îi făcea rău sărmanei femei.

Kylie dădu cu piciorul în ușă și îndreptă arma spre bărbatul care era aplecat peste femeie.

— Oprește-te! țipă Kylie, dar nu vocea ei era cea care dădea ordine.

Era o voce de bărbat.

Kylie încremeni timp de o secundă, apoi văzu că bărbatul avea un cuțit în mână. O zări și pe femeie, cu hainele sfâșiate, cu sânge pe mâini și pe față, în timp ce fugea în genunchi de atacator.

Bărbatul se întoarse cu fața spre Kylie și se repezi înainte, cu cuțitul plin de sânge ridicat. Degetul pe care-l ținea pe trăgaci se încorda. Îl văzu căzând și nu simți nicio remușcare pentru că-l împușcase. Era un om rău, și ea știa asta.

Un băiețel veni alergând de afară. Părul lui negru și privirea îi păreau răvășite și arăta mai matur pentru vârsta lui.

— Nu! țipă el când o văzu pe femeia plină de sânge cuibărită la perete.

Apoi se uită la Kylie.

Începu să strige ceva într-o limbă pe care Kylie nu o înțelegea. Scoase o armă din pantaloni și o îndreptă direct spre Kylie.

Poc. Poc. Poc. Kylie auzi împușcăturile. Nu le simți, dar știa că fusese împușcată. Știa și când se prăbuși la pământ că era pe moarte.

Deodată, se trezi într-un colț al camerei, uitându-se la băiat și la femeie. Privirea îi fugi la corpul care zăcea

grămadă, corpul pe care doar ce-l părăsise — persoana care fusese. Soldatul. Sângele îi curgea pe față. Băgă mâna în buzunarul uniforme și scoase o scrisoare. O duse la buze și, cu ultima suflare, sărută plicul.

Kylie suferea că Soldatul murise. Nu-l cunoștea, dar îi păsa de el. Moartea lui nu o lăsa indiferentă. Îi păsa că murise încercând să salveze pe cineva.

Femeia se ridică în capul oaselor, se uită la soldatul mort și începu să țipe din nou. La fel făcu și Kylie.

Când se trezi, țipa din toți rărunchii. Era sprijinită de peretele din bucătărie, în cabană. Miranda și Della, îmbrăcate în pijamale, stăteau în fața ei și se holbau la ea.

Kylie se eliberă de tensiune și simți cum alunecă. Gâtul parcă-i era o rană vie, iar inima îi bubuia.

— Are o criză de teroare nocturnă, se auzi vocea Mirandei de undeva de departe.

Kylie voia să o creadă, dar nu putea. Nu-și amintise niciun alt coșmar. De data asta și-l amintea. Știa cumva că ăsta fusese mai mult decât un coșmar. Așa murise Soldatul.

Kylie stătu acolo zece minute întregi, asigurându-le pe Della și Miranda că se simțea bine. Când se duseră în final la culcare, Kylie se întoarse în dormitorul ei. Dându-și seama că nu putea să doarmă, se îmbracă și o porni spre Holiday. Directoarea taberei îi spusese lui Kylie că dacă avea vreodată nevoie de ea, la orice oră din zi sau din noapte, putea să vină să o caute. Kylie urma să afle dacă Holiday vorbise serios.

Mergând pe cărarea care ducea spre cabana lui Holiday, Kylie nu putu să nu bage de seamă că nu se auzea niciun sunet în noapte. Nicio pasăre, nici măcar mersul târșăit al vreunui raton. În mintea ei, revăzu scena când soldatul își

dăduse ultima suflare și auzi din nou țipetele femeii. Lacrimile îi udaseră obrazii. Și le șterse, căci nu voia să plângă când ajungea la Holiday.

Deodată, liniștea nopții se spulberă. Kylie auzi pe cineva certându-se în pădure. Vocile însă se opriră la fel de brusc cum se auziseră. Simți cum i se ridică părul pe ceafa. Ignoră frica de necunoscut și se concentra la ce știa. Soldatul era mort. Murise încercând să salveze pe cineva, Kylie nu se opri din mers. Mai erau doar vreo cinci minute până la cabana lui Holiday.

Mai făcu un pas și atunci simți pe cineva venind în spatele ei.

Apoi o mână rece o înșfacă de braț și o trase înapoi. — N-ar trebui să umbli pe afară la ora asta, mârâi vocea ciudat de familiară.

Capitolul 33

Kylie se întoarse. Se simțea de parcă inima îi sărise din piept și îi urcase în gât, lovindu-se de amigdale. De îndată ce văzu că era Sky, Kylie respiră ușurată.

— M-ai speriat, spuse ea.

Când Sky o strânse și mai tare de braț, senzația de ușurare pieri.

— Trebuie să vorbesc cu Holiday. Mi-a spus că dacă am nevoie de ea, pot să vin. Indiferent de oră.

Sky se uita fix la ea în continuare, dar mai slăbi în sfârșit din strânsoare.

— Ce treabă ai cu ea?

— Am avut iar un coșmar. Doar că de data asta mi l-am

amintit. A apărut și fantoma în el.

Sky îi dădu drumul și se trase un pas înapoi, ca și cum nu voia să aibă de-a face cu fantomele lui Kylie.

— Știi care e cabana ei?

Kylie încuviință. Sky îi făcu semn să-și continue drumul. Chiar și așa, Kylie o simțea pe Sky urmărindu-i fiecare pas. Kylie nu știa sigur de ce, dar apoi îi pică deodată

fisa: Sky credea probabil că ea se ducea sau venea de la o partidă de giugiuleală.

Kylie se opri în fața cabanei lui Holiday și bătău la ușă. Câteva secunde mai târziu, directoarea taberei deschise îmbrăcată într-o cămașă de noapte largă.

— Kylie? În vocea ei se simțea îngrijorarea. S-a întâmplat ceva?

Vocea alarmată a lui Holiday deschise din nou poarta lacrimilor. Ochii ei se umplură de lacrimi și simți cum plânsul o sugrumă.

— Da. Kylie clătină din cap. S-a întâmplat ceva. Holiday o trase înăuntru și o strânse în brațe cu putere. Kylie nu se opuse să fie îmbrățișată de cineva care părea să o înțeleagă. După ce îi dădu drumul, Kylie îi spuse:

— Cred că știu ce vrea fantoma de la mine.

Când răsări soarele, Kylie încă mai stătea pe canapeaua lui Holiday și recapitula visul. Directoarea de tabără îi confirmase ce bănuise și ea. Nu fusese un coșmar obișnuit, ci o experiență de decorporalizare. Fantoma o adusese pe Kylie în ultimele amintiri ale ei. Holiday era de acord că se putea să aibă dreptate când spunea că spiritul fusese acuzat că a comis crima pe care încercase să o împiedice cu prețul vieții, iar acum voia să le spună cineva tuturor că nu el a fost răufăcătorul. Însă Holiday îi mai spuse și că rareori se

dovedeau lucrurile a fi așa de simple.

— Crezi că o să încerce s-o facă din nou? întrebă Kylie, ținându-și genunchii la piept.

Deși n-ar fi negat că acum îl respecta pe bărbat, chiar suferea că murise, nu voia să repete experiența. De fiecare dată când își amintea țipătul femeii și cum apăsase pe trăgaci să-l omoare pe agresor, simțea că i se făcea rău. Holiday o strânse de mână.

— Nu cred că fantomele își dau seama ce greu e pentru noi. Câteodată sunt de neînduplecat. Kylie clătină din cap.

— Nu pot să fac asta, Holiday. Nu sunt destul de puternică.

Începuse din nou să tremure în sinea ei. Holiday oftă.

— Te descurci foarte bine. Și eu sunt aici de câte ori ai nevoie de mine, Kylie. De ce nu te duci în cameră să încerci să dormi puțin? Ia-ți liber azi și odihnește-te.

— Și dacă se întâmplă din nou? Holiday întinse mâna după un carnet.

— Îți dau numărul meu de telefon și dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decât să suni și vin imediat.

Oare nu asta îi spusese și tatăl ei? Dar Holiday o îmbrățișă din nou, și Kylie aproape o crezu.

Pe la prânz, Miranda și Della îi aduseră lui Kylie niște mâncare.

— Nu trebuia să faceți asta, insistă Kylie și luă o înghițitură în silă.

— Tu mi-ai donat sânge. Ți-am rămas datoare pe viață, o tachina Della.

— Și cu mine cum rămâne? întrebă Miranda. Și eu ți-am dat sânge.

Întinse brațul ca să se vadă plasturele.

— Al tău nu a fost la fel de bun, o tachina Della și se uită din nou la Kylie. Derek a întrebat de tine azi dimineață, la masă. Zicea că vrea să discute cu tine despre ceva.

Kylie oftă. Cu tot ce se întâmpla, mai avea puterea să se gândească și la Derek?

— A spus despre ce e vorba?

— Nu, dar părea serios.

— Oh, adăugă Miranda, ai pierdut ce era mai palpitant. Îl știi pe Chris, vampirul? S-a luat la bătaie cu vârcolacul ăla blond — cred că îl cheamă Nathan. Sky a trebuit să-i despartă.

— Era plin de sânge peste tot, spuse Della. Și mirosea tare bine.

— De ce s-au bătut?

Kylie aruncă o bucată de salam în gură.

— Vrei un motiv anume? întrebă Miranda. Toată lumea știe că vampirii și vârcolacii nu se împacă prea bine. Mai ales masculii.

Miranda îi aruncă o privire Dellei, care deja se încruntase.

— Nu e adevărat, spuse Kylie. Lucas chiar i-a dat sânge lui Chris. Sunt colegi de cabană.

— Și unii vampiri nu au vrut ca el să-l accepte, explică Miranda.

— De ce? întrebă Kylie. Miranda ridică din umeri.

— Prejudecăți tâmpite. Unul dintre ei a spus că nu vor să fie îndatorați unui câine împuțit.

— Țsta e doar un zvon idiot, interveni Della. Nu știu dacă a spus într-adevăr cineva asta.

— Da, dar asta susțin toți că s-a întâmplat. Oh, și ia ghicește ce-ai mai ratat? Miranda începu să se unduiască pe scaun. Ghici cine a stat la masa noastră?

Kylie văzu scânteia din ochii Mirandei.

— O pasăre cu aripa ruptă. Miranda rânji.

— De unde ți-ai dat seama?

— Pentru că ai rânjetul ăla tâmp pe față și ai început să dansezi, proasto!

Della râse.

— Nu am niciun rânjet tâmp! sări Miranda.

— Nu vă mai certați! Încerc să diger și eu mâncarea. O clipă mai târziu, Kylie întrebă: S-a mai întâmplat ceva?

— Au venit iar cei de la DCF, spuse Della, pe un ton mai serios de data asta. Apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre computer. N-am auzit nimic, dar tipul ăla înalt și brunet era grămadă pe Holiday și-i cerea socoteală pentru nu știu ce.

Kylie luă o înghițitură din sucul dietetic și le spuse celor două ce știa.

— Deci ceva se întâmplă, fetelor. Și, orice ar fi, e ceva serios. A doua zi după ce am venit în tabără, l-am auzit pe Burnett spunându-i lui Holiday că dacă "ceva" avea să se mai întâmple în continuare, urmau să închidă tabăra.

— Să o închidă? Della se întoarse dinspre ecranul calculatorului. Nu pot să facă asta. Asta ne ține întregi la minte și ne împiedică să ne omorâm între noi.

Computerul anunță primirea unui e-mail nou. Della se uită la ecranul monitorului și apoi din nou la Kylie.

— Ai mai primit un e-mail de la tatăl tău.

Kylie lăsă bucata de pizza jos. Deodată, îi pierise cheful de mâncare. Încă nu vorbise cu el. Kylie știa că nu avea dreptate să-l tot evite, dar la fel făcea și el. Îi promisese că avea să vină în ziua de vizite. La asta se adăuga și faptul că

simțea că el nu o mai iubea și astfel subiectul "tata" era alt demon pe care trebuia să-l îmblânzească. Și chiar avea de gând s-o facă. Mai târziu. Când nu o va mai durea așa de mult când se gândea la el.

— Holiday nu părea prea veselă, adăugă Della. Mai ales când l-au adus pe Lucas în birou.

Kylie simți cum i se strânge stomacul.

— Au vorbit cu Lucas? Ce au spus?

— Nu știu, zise Della. Dar el părea gata să ucidă, așa de nervos era.

După ce Miranda și Della plecară, Kylie se întinse din nou în pat. Dar somnul o ocolea. Și nu doar pentru că îi era teamă că o anumită fantomă avea să o ducă din nou cu forța la o plimbare pe aleea amintirilor. Se gândea la Holiday și se întreba care era problema cu cei de la DCF. Se gândea la Lucas. Oare aflaseră că părinții lui fuseseră proscriși? Oare Lucas trăia cu impresia că ea le dezvăluise ceva?

Mintea îi lucra febril și nu știa asupra cărei probleme să se oprească sau cum să nu se mai gândească la toate deodată.

Kylie vorbise deja patruzeci de minute cu Sara în acea dimineață și o ascultase turuind despre Phillip, tipul cu care se întâlnea. Apoi Kylie vorbise cu mama ei și îi spusese numai minciuni gogonate. Totul în tabără era minunat. Când auzi o bătaie în ușă, Kylie se bucură nespuse că o distrăgea de la problemele ei.

Însă bucuria îi mai pieri când deschise ușa și îl găsi pe Lucas stând în prag. Era bucuroasă că venise la ea, dar nu putea și ea să arate mai bine? Arăta de parcă doar ce se dăduse jos din pat, lucru pe care de altfel îl și făcuse, iar el arăta... superb. Stătea în fața ușii, cu o mână la spate.

Kylie deschise gura să spună ceva, dar nu reuși să rostească nici măcar un salut banal. Nu era de vină doar faptul că era nedormită. Nu, de vină era și amintirea sărutului lor.

Și cum îi spusese el că fusese o greșeală.

— Salut. El rânji de parcă știa că fata nu-și găsea cuvintele. Colega ta de apartament, tipa cu părul în trei culori, mi-a spus că nu te simțeai prea bine.

— Da, dar acum sunt mai bine, reuși ea să îngaime. Am auzit că cei de la DCF au vorbit cu tine.

El aprobă din cap.

— Nimic important.

Ea își dădu seama că mințea.

— Ți-am adus ceva, anunță el și îi aruncă zâmbetul lui ucigător.

Și a naibii să fie dacă nu se topi toată. Ținându-se de clanța ușii, îl întrebă:

— Ce?

— Am fost în oraș să iau câte ceva pentru Holiday și... l-am găsit.

Pe fața lui se citi brusc vinovăția.

Luă mâna de la spate și Kylie se aștepta să vadă un buchet de flori ieftine, nu un pisoi negru cu alb, care mieuna și se agita.

I se opri respirația.

— Cred că ar trebui să-l iei. Pe mine nu mă place prea mult.

Kylie luă pisoiul și îl cuibări la piept. Creatura era atât de mică, încât aproape că îi încăpea în palmă. O mângâie pe frunte și o auzi cum începe să toarcă. Oare visa? Probabil că așa era, pentru că pisoiul avea exact aceleași pete ca

pisica ei, Șosetă. Pisica pe care el o...

Se uită în ochii lui.

— Îți aduci aminte? El încuviință.

— Bineînțeles. Se lăsă un minut de tăcere. Ar trebui să...
plec.

Dădu s-o facă, apoi se întoarse din nou în pragul ușii. Își sprijini mâna de toc și o privi în ochi. Ceva din poziția corpului său îi spunea lui Kylie că ce urma să-i zică era serios.

— Kylie, îți jur, am încercat să-l opresc. A fost prima și ultima dată când ne-am bătut.

— Pe cine să oprești? întrebă ea.

— Pe tata. El era mai mare ca mine și mult mai rapid decât eram eu atunci. Dar am încercat. Mai făcu un pas înapoi și arătă spre partea laterală a verandei. Tot ce-ți trebuie pentru litieră și mâncarea de pisici e acolo.

Kylie doar dădu din cap. O șocase de-a binelea mărturisirea lui, că tatăl său fusese cel care îl omorâse pe Șosetă. Atâția ani ea crezuse că...

— Vrei să intri? Să mă ajuți să o instalez?

Timp de o clipă, ea avu impresia că el o să accepte. Apoi Lucas o privi și mai adânc în ochi și Kylie văzu în privirea lui ceva din dorința sălbatică pe care și-o amintea de când se sărutaseră.

— Mai bine nu.

— De ce? întrebă ea, știind că refuzul lui nu se referea doar la invitația ei.

El spunea nu posibilităților care îi treceau prin minte lui Kylie de fiecare dată când se gândea la el. Refuza posibilitatea unor noi săruturi și pe cea de a se cunoaște reciproc cu adevărat.

— Nu ar merge, spuse el. În viața mea se întâmplă ceva acum. Nu e timpul potrivit, crede-mă.

Ea nu putea să accepte respingerea lui fără să încerce să-l facă să se răzgândească.

— Știi ce se spune despre așteptarea momentului potrivit, nu?

El închise ochii.

— Nu pot să te bag și pe tine în chestia asta, Kylie.

— În ce chestie?

Lucas deschise ochii și îi trecu un deget peste buze.

— Tu ești așa de inocentă și mă ispitești atât de mult. Lăasă mâna jos. Dar nu pot. Ai grijă de tine, Kylie Galen.

Ultimele cuvinte îi pătrunseră adânc în inimă, căci sunau ca un adio. Ea îl înșfacă de braț.

— Pleci?

Privirea lui o întâlni pe a ei. Lucas nu-i răspunse. Nu era nevoie. Ea văzu în ochii lui răspunsul.

— Are vreo legătură cu cei de la DCF? întrebă ea. El oftă prelung.

— Nu pot... Kylie lăasă mâna jos.

— Nu le-am spus nimic despre tine nici lor, nici lui Holiday. Jur.

Lucas zâmbi, dar era cel mai amar zâmbet pe care-l văzuse Kylie vreodată.

— Știu. Îndesându-și ambele mâini în buzunarele de la blugi, o privi. Știi, n-am crezut că poți să te faci mai frumoasă decât erai la șase ani. Dar m-am înșelat.

Se aplecă spre ea și buzele lui le atinseră ușor pe ale ei. Se întâmplă așa de repede, că ea de-abia dacă simți.

Kylie își dorea mult mai mult decât complimentul acela spus în grabă și sărutul cast.

— Pleci? îl întrebă din nou.

El nu răspunse. Părăsise veranda. Kylie rămase în pragul ușii și îl privi cum se îndepărta. Și, deși el nu i-o spusese răspicat, Kylie știa. Știa că Lucas Parker avea să dispară din nou din viața ei.

Peste nici o oră, Kylie auzi din nou o bătaie în ușă. Sau mai degrabă o bubuitură. Doar ce ajunsese în sufragerie când ușa de la intrare se deschise cu atâta forță, că se trânti de perete.

Kylie îl văzu prima dată pe Burnett, urmat apoi de Holiday.

— Nu se intră până nu te poștește cineva înăuntru, spuse fierbând de mânie directoarea de tabără.

— A fost aici. Îi simt mirosul. Burnett îi aruncă o privire feroasă lui Holiday.

— Nu-mi pasă. Ori îmi respecti dorințele, ori vorbesc cu superiorul tău.

— Deja ai făcut-o.

Ochii vampirului se îngustară de mânie.

— Și o s-o fac din nou, spuse ea.

— Trebuie să-l găsec pe puștiul ăla, mârâi Burnett. N-am timp de menajamente.

Vampirul își fixă privirea asupra lui Kylie.

— Ne cerem scuze că am dat buzna așa, spuse Holiday.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kylie.

Nu era nevoie să întrebe pe cine căutau. Burnett făcu un pas spre ea. Holiday îl înșfacă de braț ca să-l tragă înapoi, dar el nu se clinti.

— Unde e? întrebă Burnett pe un ton poruncitor.

— Kylie, l-ai văzut pe Lucas Parker? îl secondă Holiday pe un ton mai calm.

Kylie înghiți în sec.

— A venit să mă vadă cam acum o oră. Dar a plecat. Burnett înclină capul spre dreapta, ca și cum încerca să-i asculte bătăile inimii.

— Ți-a spus unde pleacă?

— Nu, răspunse ea. Și era tare bucuroasă că nu o făcuse. De ce? De ce îl căutați?

Burnett se holba la ea în continuare.

— Nu e un tip rău, spuse Kylie.

Burnett se întoarse și ieși. Holiday făcu un pas în urma lui, dar se răsuci și se uită la Kylie.

— Nu e un tip rău, îi repetă Kylie lui Holiday.

— Trebuie să plec, spuse Holiday. O să mă întorc peste puțin timp.

Holiday o luă din loc grăbită, încercând să-l prindă din urmă pe Burnett. Kylie rămase în sufragerie. Își aminti din nou de ziua în care Lucas își ițise capul de după gard și îi spusese să aibă grijă să nu-și mai lase pisicuța cea nouă afară. Și în tot timpul acesta, ea considerase spusele lui ca o recunoaștere a faptului că era vinovat. Îl învinovățise pe nedrept, și-l imaginase ca pe un tip malefic.

Nu mai avea de gând să facă din nou asta. În inima ei știa că de orice ar fi fost acuzat Lucas Parker, el nu făcuse nimic. Și dacă făcuse, existase probabil un motiv foarte bine întemeiat.

Capitolul 34

— Transformă-te la loc sau te castrez imediat! Avertismentul Mirandei o făcu pe Kylie să tresară din somn cu puțin înainte de ora trei a acelei după-amiezi.

Acum nu mai voia să se trezească. Din partea ei, Miranda și Della n-aveau decât să se ia la pumni. Kylie își trase o pernă peste față când avertismentul Mirandei îi răsună din nou în cap.

Să o castreze? Della nu avea boașe. Așa că pe cine amenința Miranda?

Oh, nu! Oare pe Șosetă jr.?

— Bine, se auzi din nou vocea Mirandei. Tu ai cerut-o.

— Oprește-te! țipă Kylie și sări din pat la timp. Miranda ținea pisoiul într-o mână, îndreptase degetul mic spre animăluț și începuse să miște din el.

— Te-ai înșelat amarnic, rosti scurt Miranda. Nu pe mine mă place. Era în patul tău.

— Nu, nu. Kylie își dădu părul pe spate și se forță să nu râdă. Nu e Perry.

— Atunci cine e? întrebă ea.

— Nimeni. E o pisicuță adevărată.

— Te-a păcălit din nou.

— Ba nu, nu mă păcălește. Asta e o pisică adevărată. Lucas mi-a dat-o.

— Lucas? Miranda făcu ochii mari. Asta am venit să-ți spun. A dispărut. Cei de la DCF îl caută peste tot.

— Știu, spuse Kylie.

— Cum așa? întrebă Della, năvălind în dormitor. PISOIUL slobozi un mieunat jalnic. Kylie luă felina speriată de la Miranda.

— Holiday și Burnett au venit aici mai devreme, să-l caute pe Lucas.

— Și era aici? întrebă Miranda.

— Nu, plecase deja. Kylie ezită. De ce îl bănuiesc?

— Să mă pici cu ceară dacă știi, răspunse Miranda. Kylie strânse pisica și mai tare la piept.

— Orice ar fi, trebuie să fie destul de grav, spuse Della. Au adus și polițiști din afară să discute cu Holiday. E în belea până peste cap.

După ce plecară Della și Miranda, Kylie se așeză pe jos în sufragerie și începu să se joace cu Șosetă, când Helen bătui la ușă.

— Bună, spuse Kylie și o invită înăuntru.

— Am auzit că nu te simți prea bine.

— N-am nimic, spuse Kylie, întrebându-se dacă Helen venise să-și ofere puterile ei vindecătoare.

Apoi observă ceva nefiresc în atitudinea ei, ca și cum fata ar fi vrut să zică ceva, dar nu putea să o facă. La început,

Kylie aproape că-și făcu griji că se răzgândise cu privire la tumoarea ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kylie.

— E o prostie, serios, zise Helen. Dar... am nevoie de un sfat.

— Din partea mea? întrebă Kylie. Helen încuviință.

— Vezi tu, mie îmi cam place de Jonathon, dar el nu cred că știe că-l plac. Și nu m-am priceput niciodată la chestiile astea cu băieții. Speram că ai putea să... știi tu, să-mi spui cum să procedez.

— Eu? se miră Kylie și aproape izbucni în râs. Serios, nu sunt persoana potrivită la care să apelezi în situația asta.

Helen părea dezamăgită.

— Dar eu nici măcar n-am avut vreodată un prieten. Și nu știu pe nimeni altcineva la care aș putea să apelez.

Kylie se uită fix la Helen și își aminti că fata făcuse tot posibilul ca s-o ajute.

— Eu am avut un singur iubit adevărat. Și pentru că nu sunt genul care să... flirteze cu băieții, am jucat pe față.

— Cum adică? Întrebă Helen. Că nici eu nu mă văd genul care să fluture din gene.

Kylie ridică din umeri.

— Sună stupid, dar l-am întrebat de-a dreptul dacă are iubită. Când a spus că nu are și a vrut să știe de ce l-am întrebat, i-am spus că pur și simplu credeam că îmi place de el. Știu atâtea fete care fac fazele alea, își flutură părul, chicotesc și poate că asta funcționează cel mai bine. Dar și treaba cu sinceritatea a funcționat în cazul meu o dată. Poate că o să meargă și cu Jonathon.

Și poate, își spuse Kylie, dacă își dădea și ea seama ce simțea exact, poate că apela și ea din nou la sinceritate.

Următoarele două zile trecură ca prin vis. Și nu un vis prea frumos. Kylie și Holiday nu făceau deloc progrese în meditație. Miranda și Della se încăierau mai des ca niciodată. Trey o suna și îi lăsa mesaje lungi pe mobil. Kylie nu putea să și-l scoată pe Lucas din minte. A, da, și tatăl ei o sunase pe mama ei și îi spusese că nu fusese să o vadă săptămâna trecută și că acum Kylie nu-i mai răspundea la e-mailuri sau la telefon.

Și mama ei o luase la ture din cauza asta.

— M-ai mințit, o acuzase ea.

— Ba nu, doar că te-am lăsat să crezi că a venit.

— E același lucru. Și... și... nu poți să te superi pe taică-tău, insistă ea.

— De ce nu? întrebă Kylie. Tu te superi mereu pe el. Apoi mama ei se înfurie pentru că tatăl lui Kylie insistă

să vină weekendul următor. La început, mama ei spusese că nu avea de gând să vină. Acum se mâniase din nou și zisese că venea și ea și că vor trebui să o viziteze cu rândul.

Și ghiciți cine avea ea pretenția să se ocupe de programul de vizită?

Ați ghicit. Kylie.

Singurul lucru pozitiv era că Nea Soldatul nu mai apăruse. Kylie își dorea să creadă că plecase pentru totdeauna. Dar Holiday nu era convinsă de acest lucru. Drept era însă că Holiday nu fusese în toane prea bune în ultimul timp. Când Kylie o întrebase ce se întâmpla, aceasta clătinase din cap și spusese că problema avea să treacă de la sine.

Kylie o mai întrebase pe Holiday și de Lucas. Directoarea de tabără slobozise un oftat lung de frustrare și spusese că nu putea să vorbească despre asta. Kylie își mușcă limba ca să nu-i zică lui Holiday că încrederea trebuia să fie reciprocă. Așa că ar fi fost drăguț din partea ei dacă nu ar fi așa de secretoasă.

Tensiunea pe care Kylie o detectase la Holiday părea și mai pronunțată în cazul lui Sky, ceea ce o frapa. Căci până atunci, femeia-vârcolac părea imună la frustrarea pe care o provocau vizitele constante ale celor de la DCF. Kylie avea impresia că Holiday și Sky aveau probleme.

Și, de parcă nu era de ajuns, tensiunea dintre cele două șefe părea să aibă o influență negativă asupra tuturor. Mai avusese loc o bătaie, de data asta între o vrăjitoare și o zână.

— Ți-am spus că vrăjitoarele și zânele nu se înțeleg, spusese Miranda în ziua când toate trei, ea, Kylie și Della, nimeriseră chiar în momentul în care Holiday le despărțea

pe bătăușe.

— Și ce o să faci dacă o să descopăr că sunt și eu pe jumătate zână? o întrebuse Kylie pe Miranda.

— La naiba! exclamase Della. Ai spus ce mi s-a părut că ai spus?

— Ce? întrebă Kylie nedumerită.

— Recunoști în sfârșit că nu ești o ființă umană?

Cu toate căte se întâmplau, Kylie nu avusese timp să se gândească prea mult la chestiunea asta. Și, destul de ciudat, părea să nu mai conteze chiar așa de mult. Ce e drept, nu era chiar adevărat. Kylie încă voia să afle, dar dacă descoperirea într-adevăr că era o ființă supranaturală, nu avea să fie sfârșitul lumii. De fapt, gândul că era posibil să nu fie "specială" o deranja mai mult.

— Deci, cum rămâne? o întrebă Miranda.

— Sunt ce-oi fi până la urmă, spuse Kylie. Miranda dădu să rostească ceva, dar Della ridică mâna.

— Șșt!

Kylie și Miranda se opriră și ciuliră urechile. Kylie nu auzea decât zgomotul de fundal al rezervației din apropiere.

— Ce auzi? întrebă Kylie, temându-se că se întorsese Chan.

— Animalele, spuse Della. Sunt furioase din cale-afară.

— De ce? întrebă Miranda.

— De unde să știu eu! spuse Della. Dar nu le-am auzit niciodată așa de... furioase.

În acel moment, Helen veni lângă Kylie și se aplecă să-i șoptească la ureche:

— A mers. L-am întrebat dacă are prietenă și a fost exact așa cum mi-ai spus că s-a întâmplat și în cazul tău. M-a întrebat de ce vreau să știu și i-am spus că mi se pare că-mi

cam place de el. Și o să mergem la un picnic mâine ca să ne cunoaștem mai bine. Mersi.

Kylie o strânse de braț.

— Super! Treci pe la noi înainte de întâlnire ca să se ocupe Miranda puțin de machiajul tău. Ești de acord, Miranda?

Kylie se uită la prietena ei.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea.

— Mersi, zise Helen și o luă la fugă.

Sâmbătă dimineață, Kylie stătea în spatele mulțimii și aștepta să audă cum o să mai fie grupați vreme de o oră, în timp ce termina convorbirea cu tatăl ei. Cedase în cele din urmă și îl sunase vineri. El se purtase de parcă nu se întâmplase nimic, chiar nu spusese nimic despre faptul că nu venise săptămâna trecută sau despre faptul că ea nu-i răspunsese la e-mailuri și telefoane. Îi spuse că aștepta cu nerăbdare să o vadă duminică și apoi începu să vorbească despre o călătorie în Canada pe care urma să o facă peste câteva săptămâni.

Kylie îi zise că și mama ei urma să vină a doua zi și că trebuiau să facă vizita cu schimbul. Kylie era ferm convinsă că el avea să susțină că toată chestia asta cu vizitatul pe rând era o tâmpenie și că puteau să o viziteze amândoi în același timp.

Poate că în străfundul inimii, o mică parte din ea spera că aveau să vină amândoi în același timp și că, minune mare, aveau să se uite lung unul la celălalt și să-și dea seama că le-a fost dor să fie împreună.

Asta e problema cu minunile. Că nu se întâmplă prea des. Tatălui ei nu i se păru o tâmpenie ideea cu vizitele în ture. De fapt, părea la fel de hotărât să nu se vadă cu mama ei

cum era și ea să nu dea ochii cu el.

— Ce zici dacă vin după prânz? întrebă el. Și o să sun înainte, să mă asigur că mama ta a plecat.

Kylie își mușcă buza ca să nu întrebe unde era tatăl ei adevărat. De când se adusese vorba de divorț, el se schimbase complet. Părinții nu ar trebui să facă așa ceva copiilor. Kylie era sigură că regula asta era scrisă undeva în regulamentul pentru părinți.

— Bine, spuse Kylie. Și dacă nu vii, nu-ți face griji! Nu cred că a doua oară o să mă doară la fel de mult. Ne vedem mâine, spuse ea și închise telefonul.

— Ești gata? se auzi din spate o voce de băiat care aplecase să-i vorbească la ureche. Am tras biletul cu numele tău.

Kylie recunoscuse vocea lui Derek. Reușise să-l evite toată săptămâna. Nu din răutate, ci dintr-o nevoie elementară de sănătate mintală. Deja viața ei era dată peste cap. Nu-i mai trebuia nimic altceva. Și, în plus, el avea o prietenă care era probabil foarte fericită să-și petreacă timpul cu el.

Kylie se întoarse.

— Ai mai tras o dată biletul cu numele meu, spuse ea.

— Am fost norocos din nou. Se simțea ceva în vocea lui, ca și cum își făcea griji că ea nu l-ar fi crezut. Chiar nu-l credea.

— Ai făcut-o iar, nu?

— Ce să fac? întrebă el, dar Kylie știa al naibii de bine că Derek înțelesese exact la ce se referea.

— Ai donat iar sânge ca să faci schimb de bilete, recunoaște!

El ridică din umeri.

— Nu aș fi fost nevoit s-o fac dacă tu nu m-ai evita.

— Am fost...

Nu voia să-l mintă, așa că tăcu.

Câțiva oameni trecură pe lângă ei și Derek se apropie de ea să-i spună:

— Dacă nu vrei să mergi cu mine, știi că nu o să te oblig.

Ea ridică ochii și văzu sinceritatea deplină din privirea lui. Nu o atinsese, așa că nu credea că avusese cum să-i manipuleze emoțiile; și totuși... Se simțea răscolită. Cum era posibil să aibă așa sentimente puternice față de Lucas și să mai fie și supărată pe Derek că se cuplase cu altă fată? Nu avea sens.

Și de ce ar fi avut vreo logică? Nimic din viața ei nu mai avea niciun pic de logică în ultimul timp.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spuse el și în vocea lui se simțea atâta preocupare și... căldură.

— Asta când nu erai cu Mandy, nu? întrebă ea și imediat îi veni să-și dea una pentru că se purta de parcă era îndreptățită să fie geloasă.

Derek părea puțin stingherit.

— Cam despre asta am vrut să vorbesc cu tine.

— Eu nu dau sfaturi cuplurilor, spuse Kylie.

— Eu am auzit că dai. Helen a povestit că a vorbit cu tine despre pasiunea pe care a făcut-o pentru Jonathon. Miranda a spus și ea că a vorbit cu tine despre Perry. Și cum o cheamă pe cealaltă fată-vampir... ?

Kylie expiră.

— Bine, nu știu nici eu de ce, dar oamenii mă cred Cupidon.

Dar nu voia să joace rolul de Cupidon pentru el și Mandy.

— Poate că ești înrudită cu el, spuse Derek, părând că vorbește serios pentru o clipă.

Kylie simți cum i se strânge inima.

— Aș putea să fiu?

— Unele ființe supranaturale se trag din zei, explică el.

— Și pentru asta părinții mei ar trebui să se fi născut la miezul nopții? Sau e unul din cazurile în care harul poate sări o generație?

El ridică din umeri.

— N-am de unde să știu asta. Dar pun pariu că Holiday știe. Vrei să mergem să o căutăm? întrebă el, părând dispus să cedeze o parte din ora pe care o avea la dispoziție cu ea ca să o ajute să obțină un răspuns.

— Nu e nevoie. Mă întâlnesc cu ea după prânz.

— Așadar, potențiala mea zeiță, zise el și făcu o reverență ca pe timpuri, îmi îngăduiți să am plăcerea companiei dumneavoastră pentru o oră?

Ea zâmbi larg la bufoneriile lui.

— Dacă promiți să fii cuminte. Dar ea oare asta voia?

— Asta face să nu mai fie deloc distractiv, dar promit. Îi aruncă o privire vicleană și Kylie văzu că ochii îi scânteiau.

O luară din loc și el se opri ezitând.

— Același loc? Sau te sperie gândul la șerpi?

— Nu, sunt de acord. Kylie simți un fior coborându-i pe șira spinării. Nu era frica de șerpi, ci amintirea acelei zile în care fusese cât pe ce să-l sărute.

Merseră pe cărare în tăcere. Soarele făcea iar numărul lui de magie, aruncând raze de lumină printre copaci

Kylie nu putea să nu se întrebe de ce când era cu Derek totul părea... fermecat.

— Tu ești ? întrebă ea când ajunseră la locul lor.

— Ce să fiu? întrebă el. Ea îl fixă sceptică.

— Tu ești motivul pentru care totul pare... magic și plin

de viață? Culorile, mirosurile, felul în care soarele pătrunde printre copaci.

— Oh, nu e decât șarmul meu personal, În tonul lui se citea tachinare.

— Serios? întrebă ea. Tu faci asta? El râse.

— Nu mai râde! insistă ea.

El se opri, dar rămase cu zâmbetul pe buze.

— OK, acum pe bune, nu știu ce vrei să spui. Eu nu fac nimic. Dar e frumos aici.

El sări pe piatră și îi întinse mâna. Ea ezită, uitându-se la mâna lui.

— Promit să fiu cuminte, zise el.

Ea îl luă de mână, iar Derek o ridică. Kylie se așeză lângă el, dar nu prea aproape.

Derek își ridică un genunchi la piept. Blugii lui păreau uzați, dar confortabili, și avea un tricou verde spălăcit. Nu era mulat, dar se aranja destul de bine pe el, astfel încât lăsa să se vadă umerii lați. Era posibil chiar să fi fost tricoul pe care îl purtase când se cunoscuseră prima dată. Derek arăta foarte bine atunci, ca și acum. Kylie se întrebă cum de putuse să-l compare cu Trey. Derek era mult mai sexy decât fostul ei prieten.

— Deci spui că ai probleme cu iubita ta, nu? rosti Kylie deodată, încercând să-și abată gândurile de la el.

— S-ar putea spune și așa, răspunse Derek pe un ton viclean și Kylie se uită la el cum își freca bărbia.

Ochii ei îi studiau buzele. Își dorea să le guste.

— Ce s-a întâmplat? Ea clipi, nu băgă de seamă șiretenia lui și speră că avea să înceapă să vorbească despre Mandy, ceea ce urma să-i abată gândul de la cum era să-l sărute.

— Păi, ea crede că îmi place de altcineva. Kylie simți

cum i se strânge stomacul.

— Și așa e?

— Nu.

E adevărat, o duru răspunsul, dar încercă să nu arate asta. Destul de ciudat, dar sfatul pe care li-l dăduse tuturor, să fie sinceri, părea aproape imposibil de urmat în cazul ei. Poate și pentru că nu era sigură ce simțea.

— Dar, continuă el, într-un fel, eu am vrut s-o fac să creadă lucrul ăsta.

— De ce? întrebă Kylie.

— Am sperat să o fac geloasă. Am sperat că poate o să mă aprecieze mai mult.

— Și ți-a ieșit? întrebă Kylie, care credea că astfel de jocuri nu aveau cum să se termine bine.

— Nu știu. Ești geloasă? Kylie se uită la el.

— Eu... te referi la mine? Clătină din cap. Dar tu și Mandy sunteți...

— Prieteni, spuse el. Tot nu se legau lucrurile.

— Dar tu... tipa te-a sărutat.

— E clar că nu ai observat-o niciodată cum se comportă în mulțime. E o pupăcioasă de n-are pereche. Cred că părinții ei sunt francezi.

Kylie încercă să digere spusele lui. Dar și mai greu era să înțeleagă ce simțea ea. Îi plăcea de Derek. Chiar îi plăcea de el. Și o atrăgea fizic. Poate că nu cu aceeași intensitate cu care se simțise atrasă de Lucas la pârâu, dar sentimentul era real. Și, în unele privințe, chiar mai real decât atracția explozivă pe care o simțea pentru Lucas.

Și Derek nu a plecat, spuse vocea dinăuntru ei.

— Te simți bine? întrebă el.

— Da. Nu. Clătină din cap. Sunt doar confuză.

Bun, o făcuse. Îi dăduse o șansă sincerității încă o dată.

— Știu, rosti el.

Kylie își aminti că el putea să-i citească emoțiile și își dori din tot sufletul să nu fi fost așa. Faptul că el îi elucidase sentimentele nu era de bine. O adiere ușoară îi făcu părul să fâlfâie și o șuviță i se prinse între buze.

El o dădu ușor la o parte.

— Sunt ușurat că nu ești supărată pe mine.

— Lasă-mă câteva minute, spuse Kylie. Asta s-ar putea să se schimbe. Emoțiile mele sunt foarte încurcate în ultimul timp.

El zâmbi larg.

Kylie se simți din nou ispitită de zâmbetul lui. Clătină din cap.

— Derek, eu doar...

— Kylie, nu ți-am spus asta ca să te prezez, ci pentru că mi-am dat seama cât de stupid a fost din partea mea să încerc să te fac geloasă. Mi-a trecut prin cap că lucrul ăsta s-ar putea să aibă o consecință cu totul neașteptată și nedorită. Dar ce zic eu? Chiar așa s-a și întâmplat, căci tu n-ai mai vrut să te apropii nici la trei metri de mine. Kylie își mușcă buza.

— Îmi pare rău. A fost o săptămână nebună de tot.

— Treci prin multe acum. Și pentru asta am vrut să te văd. Am simțit că ești stresată.

Kylie se întreba oare ce simțea el. Oare simțea și că stresul ei îl implica și pe Lucas? Simțise că era geloasă? Kylie își aminti ziua în care o văzuse pe Mandy sărutându-l pe Derek.

— Ai dreptate, am fost geloasă pe tine și pe Mandy. Dar încă nu știu dacă... nu cred...

El ridică mâna.

— Nu mă deranjează să fim doar prieteni. Dar de data asta nu o să te mint. Sper să devenim ceva mai mult de atât. Până o să se întâmple asta, o să-ți respect dorințele.

Kylie îl privi și simți că începe să se îndrăgostească și mai mult de el.

— Poți să faci asta?

— Normal. Se lungi pe spate și puse un braț sub cap. Poziția în care stătea îi scotea în evidență pieptul și brațele. Mai ales acum, că a plecat Lucas, spuse el și, din tonul lui, Kylie își dădu seama, nu știa nici ea cum anume, că Derek bănuia mult mai mult decât și-ar fi dorit ea.

Capitolul 35

O, Doamne! Oare Derek ghicise cumva că-l sărutase pe Lucas? Oare emoțiile ei o trădau atât de mult? Kylie nu știa. Dar nici nu voia să întrebe. Așa că se lungi și ea pe stâncă și se uită la copaci. Sunetul cascadei din apropiere părea să agite copacii. Minteia îi zbură o clipă la legenda locului, dar faptul că era atât de aproape de Derek era un lucru mult mai captivant la care să se gândească.

Nu vorbeau. Derek își tot apropie mâna, până când aceasta se atinse de a ei. Atingerea lui o făcu să simtă furnicături în tot corpul.

— Vine mama ta mâine? întrebă ea.

— Normal. Nu refuză nicio ocazie să mă facă să mă simt prost.

Kylie chicoti, amintindu-și cum Derek roșise când mama lui îi aranjase părul.

— Te iubește.

— Mă tratează de parcă aș avea trei ani. Făcu o pauză. La tine vine cineva?

— Da, amândoi. Sau, cel puțin, așa au zis. Tatăl ei mințise o dată. Știai că ar putea să fie sfârșitul lumii dacă se întâmplă să stea amândoi în aceeași cameră?

— De-asta ești așa de stresată?

— Și din cauza asta.

El își strecură mâna într-a ei, strângând-o ușor.

— Eu țin la tine. Nu vreau să te văd supărată. O strânse din nou cu mâna lui caldă. Derek promisese

că avea să fie cuminte, dar Kylie presupuse că el nu considera că dacă o ținea de mână era un semn de obrăznicie.

Nici ea nu era sigură dacă își încălca promisiunea. Știa însă că îi plăcea — era ca un fel de îmbrățișare. Palma lui emana o căldură firească, umană. Era apropierea dintre două ființe.

— Și eu țin la tine.

— Bun, rosti el și Kylie aproape că desluși bucuria din glasul lui. Nu-și spuseră nimic câteva minute, apoi el o întrebă: Și din cauza fantomei te stresezi?

— Da.

Simțindu-se în siguranță cu el, îi povesti visul pe care îl avusese cu fantoma și cum credea ea că aceasta voia s-o ajute s-o exonereze de o crimă de război pe care nu o comisese.

Derek ascultă în timp ce ei îi merse gura. Dându-și seama că mai mult ea vorbise, îl întrebă:

— Tu încă mai vrei să refuzi harul pe care îl ai de a vorbi cu animalele?

— Da. Reușesc din ce în ce mai bine să nu le mai aud. Holiday spune că dacă o țin tot așa, în curând nici nu o să le mai observ. Firește, o spune de parcă ar fi un lucru rău.

Făcu o pauză. Dar tu? Tot mai vrei să renunți la harul tău?

Faptul că trebui să se gândească înainte de a răspunde o miră puțin.

— Mă sperie pur și simplu, recunosc Kylie. Nu cred că sunt destul de curajoasă ca s-o fac. Dar de când am avut visul ăla, mă tot gândesc la el, la soldat. La cât de curajos a fost. Știa când s-a întors să o salveze pe femeie că nu avea să iasă viu de acolo. Aș vrea să aflu cum îl cheamă, ca să pot să descopăr dacă a fost acuzat de ceva ce nu a făcut. Și dacă a fost, atunci vreau să găsesc o cale de a îndrepta lucrul ăsta. Închise ochii o secundă. Dar știi ce e ciudat?

— Ce?

Derek mișcă din degete.

— De fiecare dată când îl văd, mi se pare cunoscut. Ca și cum l-aș ști de undeva.

— Poate chiar îl cunoști.

— Poate, spuse Kylie. Dar am întrebat-o pe mama dacă am avut pe cineva în neam care a fost în armată și mi-a spus că nu.

Derek se foi lângă ea.

— Ți-a spus Holiday cum aleg fantomele persoana de care se atașează?

— A spus că pot fi mai multe metode. E posibil să fi trecut pe undeva unde hoinărea spiritul lui sau ar putea să fie ceva personal.

Derek ridică mâna să se uite la ceas.

— Urăsc să fiu solul care aduce vești proaste, dar ora noastră s-a terminat de treizeci de minute.

— Asta chiar că e o veste proastă. Kylie închise ochii. Derek?

— Da.

— Mulțumesc.

— Pentru ce? întrebă el.

— Pentru tot.

Ea se răsuci într-o parte și se uită la el. Și, cerule mare, voia atât de mult să-l sărute, încât îi venea să țipe. Dacă era să se ia și după felul în care o privea el, atunci nu era singura care-și dorea asta.

El se mișcă spre ea câțiva centimetri, nu mai mult. Kylie îi simțea respirația la colțul buzelor. Era atât de aproape de ea, că putea să-i numere genele, dar buzele lui o tentau.

— Kylie.

Felul în care îi rosti numele o făcu să se topească și mai mult.

— Da, reuși ea să îngăime.

— Mă faci să-mi fie greu să-mi țin promisiunea.

— Îmi pare rău. Era cât pe ce să-l sărute. Cât pe ce. Dar știind că nu ar fi fost drept nici față de el, nici față de ea, nu o făcu. Deocamdată.

A doua zi dimineață, Kylie stătea cu mama ei la o masă în sala de mese și aceasta se uita la ceas pentru a zecea oară. Kylie nu putea să nu se întrebe dacă mamei ei îi dispăcea atât de mult compania ei sau dacă gândul că tatăl ei avea să vină o făcea atât de nerăbdătoare să plece. Probabil erau adevărate ambele variante.

— Mă bucur așa de mult că-ți place aici, spuse mama ei, netezindu-și sacoul cafeniu. Culoarea sacoului nu se potrivea deloc cu tenul ei măsliniu și părul negru. Nu făcea decât să scoată în evidență ceea ce păreau a fi cearcăne. Și prietenele tale par drăguțe.

Mama ei se uită spre Della, care stătea cu părinții ei la o masă în fața lor.

Kylie le-o prezentase și Mirandei, și Dellei când sosise. Mama ei se aplecă spre ea.

— A exagerat puțin cu culoarea părului. Dar dacă tu-mi spui că nu e prea rebelă și că nici nu se droghează sau mai știu eu ce, atunci n-am decât să te cred.

— Nu e rebelă, mamă, murmură Kylie.

Se lăsă tăcerea și Kylie știa cum avea să fie să locuiască împreună cu mama ei, să se confrunte cu prejudecățile ei și momentele stânjenitoare de tăcere. Kylie simțea răceala ei tocmai din partea cealaltă a mesei. Și nu era o răceală specifică fantomelor.

Sau era?

Kylie își îndreptă privirea spre partea cealaltă a încăperii și îl văzu pe soldat stând în colț, uitându-se fix la ele și plângând cu lacrimi de sânge. Inima i se strânse. Își dorea tare mult să-i afle numele, ca să poată să-l ajute.

— Ești sigură că nu avem nicio rudă în armată? o întrebă din nou Kylie pe mama ei.

— Foarte sigură, draga mea. Se uită iar la ceas. Directoarea taberei — cum o cheamă? Holiday? Pare și ea de treabă.

— Holiday e drăguță, confirmă Kylie, aducându-și aminte cum schimbase priviri cu Holiday după ce aceasta făcuse cunoștință cu mama ei.

Holiday clătinase din cap în semn de nu, lăsând să se înțeleagă faptul că mama ei nu era ființă supranaturală.

— Bine, cred că ar trebui să plec, anunță mama ei. Vrei să mă conduci la mașină?

Kylie trase cu ochiul la ceasul de perete. Mama ei pleca mai devreme cu treizeci de minute.

S-a zis cu timpul prețios petrecut de mamă cu fiică.

— Desigur.

Kylie se ridică în picioare. Când trecură pe lângă Della și Miranda, care stăteau cu părinții lor, Kylie își dădu seama că niciuna dintre ele nu părea prea fericită. Discuția de seară din jurul mesei, care se transformase într-un ritual, avea să fie mai degrabă o ședință de văitat.

Kylie și mama ei se îndreptară spre parcare fără să-ți vorbească. Din fericire, fantoma nu le însoți. Când mama ei se întoarse să-i spună pentru ultima dată la revedere întinse mâna și o luă pe Kylie de braț.

Kylie simți cum i se strânge inima când o podidi amintirea de la înmormântarea bunicii, când avea atâta nevoie de o îmbrățișare.

— Știi, unele mame își îmbrățișează copiii. Pe chipul mamei ei se citi șocul.

— Vrei să te îmbrățișez?

— Nu, spuse Kylie.

Cine voia o îmbrățișare pe care trebuia să o cerșească? Era ca și cum ar trebui să te rogi de cineva să-ți ceară scuze.

— Pa, mamă.

Kylie se întoarse cu spatele și se duse în sala de mese să-și aștepte tatăl. Nu se uită înapoi să o vadă pe mama ei plecând, deși știa că ea avea să-i facă semn cu mâna și se aștepta ca și Kylie să facă la fel. De acum încolo, dacă nu primea îmbrățișări, nu avea nici ea de gând să-și ia astfel la revedere.

Kylie aproape că nu-și recunoscuse tatăl. În primul rând, unde era părul grizonant de la tâmples? În al doilea rând, părul lui natural nu avea reflexe. Și cu siguranță nu-și făcea țepi în cap. Ca să nu mai pomenească de hainele cu care era îmbrăcat. Bărbații în vârstă n-ar trebui să poarte niciodată

blugi mulați.

— El e? întrebă Holiday.

Kylie și-ar fi dorit să poată să mintă și să fugă pe ușa din spate, dar tatăl ei o zărise din partea cealaltă a sălii și venea spre ea.

— Ce zici, e ființă supranaturală? întrebă Kylie, luptându-se cu jena și uitându-se la Holiday, care ridica din sprâncene.

— Nu. Oftă lung. Dar asta nu înseamnă că...

— Știu, o întrerupse Kylie.

— Ce face scumpetea mea?

Tatăl ei o trase spre el și o îmbrățișa strâns.

Kylie închise ochii și încercă să uite cum arăta și să se abandoneze stării de bine pe care i-o dădea îmbrățișarea lui caldă. Îi dădură lacrimile și înghiți cu noduri, rugându-se să poată să se abțină.

— Sunt bine, îngăimă ea și se retrase.

O înțepau sinusurile, dar nu vărsă nicio lacrimă.

— Cine e, o prietenă de-ale tale? întrebă tatăl ei, arătând spre Holiday.

Kylie se uită la ecusonul directoarei și se întrebă dacă nu cumva faptul că-și vopsise părul îi afectase și vederea.

— Aș vrea eu. Holiday întinse mâna. Eu sunt Holiday Brandon, unul dintre administratorii taberei.

— Glumiți, spuse tatăl ei. Nu se poate să aveți mai mult de douăzeci de ani. Și nu semănați cu niciun administrator de tabără pe care l-am văzut.

Zâmbetul i se lărgi și privirea îi coborî spre formele apetisante ale lui Holiday.

— Ba nu, vorbesc serios. Holiday își retrase mâna dintr-a lui.

Kylie se uita cu gura căscată la omul care fusese sprijinul ei, care fusese lângă ea când se julse la joacă, atunci când se certase cu mama ei și când avea probleme cu băieții. Adevărul o lovi drept în moalele capului. Tatăl ei flirta cu Holiday. Holiday care era... cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără decât el.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău cărunt, tată? izbucni Kylie.

Tatăl ei se uită din nou la ea.

— Nu... nu știu.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, spuse Holiday și Kylie putea să jure că ochii ei zâmbeau. Vă las să vă continuați vizita.

Sau mai bine nu, își spuse Kylie. Nu-l cunoștea pe bărbatul din fața ei și nici nu era sigură că voia să-l cunoască.

— Nu era ca înainte, spuse Kylie o oră mai târziu, încă străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

Tatăl ei stătuse cu ea mai puțin de o oră. Holiday, de parcă ar fi simțit că era supărată, îi ceruse să vină cu ea în oraș ca să facă aprovizionarea.

— Divorțul e suportat cu greu de unii oameni, explică Holiday. Crede-mă, când au divorțat părinții mei, și ei au luat-o razna de tot. Mama și-a pus chiar și silicoane și a început să-mi poarte hainele.

— Și cum ai supraviețuit? întrebă Kylie.

— N-ai de ales. Bineînțeles, consumul mare de înghețată ajută. Holiday zâmbi și opri în parcare la gelaterie. Ce spui? Vrei să ne hrănim grijile cu o chestie rece, cremoasă și dulce?

Kylie aprobă din cap. Holiday puse mâna pe clanță.

— Urmează-mă. Prima dată trebuie să încercăm cel puțin cinci arome fiecare, pe urmă comandăm trei cupe.

Kylie râse.

— Ce griji hrănești acum?

— Glumești? Știi câte ore l-am avut pe cap pe domnul vampir cel mare și rău?

— Pe Burnett, își dădu seama Kylie. De ce nu accepți?

— Să accept? Oh, nu. Peste cadavrul meu de zână. E la fel de enervant, grosolan și respingător pe cât e de... sexy.

— Deci ești îndrăgostită, nu? o tachina Kylie. Holiday îndreptă un deget spre ea.

— Ține-o tot așa și te lingi pe bot de înghețată.

În timp ce încercau tot soiul de sortimente, de la menta cu ciocolată la ciocolată de casă cu banană, Kylie, stimulată de efectul zahărului, lăsă să-i scape o întrebare pe care în mod normal nu ar fi pus-o.

— Cum îți dai seama că ești îndrăgostită?

Holiday linse bine lingura de înghețata cu aromă de vată pe băț.

— Dar tu nu te încurci cu întrebări ușoare, nu? Kylie luă o înghițitură de înghețată cu unt de nuci pecan.

— Nu.

Holiday își examina înghețata.

— Am crezut că eram îndrăgostită de mai multe ori. De câteva ori cu inima și chiar de mai multe ori cu hormonii.

Răspunsul lui Holiday descria perfect situația lui Kylie cu Lucas și Derek. Kylie mai luă o gură de înghețată.

— Și n-a mers nicio relație?

— Nu. Asta e șmecheria cu dragostea. Merge ca o rață, măcăne ca o rață și miroase ca o rață. Dar după ce dormi cu

ea vreo lună sau te trezești părăsit la altar, începe să miroasă mai degrabă a sconcs.

Kylie se aplecă spre ea să o întrebe:

— Țsta e felul tău elegant de a-mi spune să nu mă culc cu unul și cu altul?

Holiday îndreptă lingurița spre Kylie.

— Nu, ăsta e felul meu elegant de a spune să ai grijă. Se aplecă spre ea. Doar pentru că un tip te dă pe spate nu înseamnă că trebuie să desfaci și picioarele.

Kylie râse, și la fel și Holiday. Holiday amesteca în înghețată.

— Dacă aș putea să dau timpul înapoi, nu aș mai face-o cu trei dintre tipii cu care m-am culcat. Dar n-ai cum să faci asta. Nu poți să ștergi nici amintirile. Amintirile urâte mi s-au imprimat în creier. Se bătu cu lingurița peste frunte. Nu poți să le scoți nici măcar cu laserul.

Kylie încuviință. Avea și ea câteva amintiri urâte, pe care nu putea să le alunge din minte, așa că înțelegea perfect.

După ce terminară de mâncat înghețata, intrară alături, la anticariat. Kylie văzu din întâmplare titlul unei cărți care fusese lăsată pe un raft. Cum să învingi dislexia. O luă în mână și o frunzări, întrebându-se dacă Miranda o citise vreodată.

Se îndreptă spre teșghea și întrebă dacă mai aveau și alte cărți pe aceeași temă. Vânzătoarea o duse la un rând întreg de cărți despre diferite dizabilități. Kylie mai alese trei cărți despre cum să faci față dislexiei și le plăti.

Holiday încă mai căuta, așa că o lăsă pe ea înăuntru și ieși. Kylie se uita la strada principală a orașelului. Era pitorească. Avea magazine de antichități, magazinașe specializate pe un singur tip de marfa și chiar și un magazin

de dulciuri — genul de loc în care o duceau părinții ei când era mică.

Pe lângă ea trecu un cuplu ținându-se de mână și Kylie încercă să-și aducă aminte dacă vreodată, când mersese cu ei pe stradă, părinții ei se purtaseră ca niște îndrăgostiți. Nu-și amintea să-i fi văzut ținându-se de mână. Fiecare făcea ce voia când ieșeau în oraș. Tatăl ei juca golf, iar mama ei mergea la cumpărături.

Kylie doar ce se ajunsese lângă furgoneta lui Holiday când zări alt cuplu ieșind dintr-o pensiune. Se sărutau. Nu în fugă, de-abia atingându-și buzele, ci cu limba, de parcă erau în călduri. De la sărut se ajunse repede la pipăieli pe fund. Luați-vă o cameră, ce naiba! își spuse Kylie, întrebându-se dacă erau conștienți că aveau spectatori sau dacă le păsa măcar. Dar fie că era sau nu bine ce făcea, Kylie nu putea să-și ia ochii de la ei.

Și asta în mare parte din cauză că i se aprinsese becuțelul. Cei doi aveau un aer familiar.

Se uită la mâna femeii, care se strecură în prohabul blugilor bărbatului. Kylie rămase cu gura căscată. Scârbos! Erau așa de obsceni și totuși Kylie, care acum se ascundea în spatele dubitei, tot nu putea să-și ia ochii de la ei. Când cei doi se dezlipiră în sfârșit unul de celălalt, tipul se întoarse și Kylie îl recunoscuse.

Kylie se ținu de mașină, simțindu-și deodată genunchii ca de gelatină.

— O, Dumnezeule mare!

Capitolul 36

Tata?

Kylie se ținu de mânerul portierei ca să nu cadă lată. Ce făcea tatăl ei... cu... Kylie își îndreptă

rapid privirea spre femeie sau, mai bine zis, spre fată. O recunosc pe noua secretară cu care făcuse cunoștință luna trecută la un picnic organizat de firmă. Fata era în anul al treilea la facultate.

Sprijinindu-se în continuare de dubă, Kylie făcu socoteala. Deși matematica nu era punctul ei forte, își dădu seama că fata trebuia să fie cu vreo patru ani mai mare decât ea.

Și brusc Kylie înțelese o grămadă de alte lucruri. Cum ar fi cum ajunseseră cele șase perechi de chiloți ale tatălui ei să fie pârlite pe grătar, cum răceala cu care îl trata mama ei de nenumărate ori i se părea a fi acum îndreptățită.

Observând că cei doi o porniseră spre un loc de unde ar fi putut să o vadă, Kylie trecu în partea cealaltă a dubei. Și senzația de răceala care o urmărea îi dădu de înțeles că nu era singură. Totuși, fiind prea distrasă emoțional ca să se mai gândească la fantomă, Kylie se concentra să nu vomite cele trei cupe de înghețată pe care doar ce le mâncase. Holiday sosi repede.

— Te simți bine?

— Minunat, minți Kylie, prea jenată și șocată ca să dea detalii. Era destul de grav că tatăl ei flirtase cu Holiday, dar să-l vadă cu cineva care probabil încă făcea tratament pentru acnee era pur și simplu prea mult.

În drum spre tabără, Kylie se uită la Holiday.

— Ai idee ce se califică drept omucidere justificată?

— Nu. Directoarea de tabără râse. Dacă va trebui să-l mai suport mult pe Burnett, s-ar putea să devin expertă. Pe cine

vrei să omori?

— Pe părinții mei. Imaginea tatălui ei pipăindu-și cu poftă secretara îi veni în minte și simți o durere în piept. Sau poate doar pe tata.

Kylie mai așteaptă câteva minute până să arunca bomba.

— Crezi că... ai putea să mai aștepti câteva săptămâni până să vorbești cu mama despre plecarea mea?

Holiday nu se uită la ea, dar Kylie îi văzu zâmbetul victorios din profil, căci aceasta nu-și luase ochii de la drum.

— Sigur că da.

Luni seara, veniseră aproape toți în sala de mese să se uite la filme. Kylie, Miranda și Della stătuseră până târziu duminică noaptea ca să-și lingă rănilor provocate de părinții lor. Apoi Kylie și Miranda se uitaseră pe cărțile despre dislexie pe care le cumpărase Kylie.

— N-o să mergă, spuse Miranda, frustrată în timp ce încerca să citească primul capitol.

— Ce-ar fi să-ți citesc eu? îi propuse Kylie. Miranda ridică ochii spre Kylie și privirea i se împăienjeni.

— Ai face asta?

— Și tu ai face-o pentru mine, nu? întrebă Kylie.

— Fără să clilesc, spuse Miranda.

Așadar, cele două stătuseră treze până noaptea târziu. Așa că în loc să rămână să vadă un film, Kylie se îndreptă spre cabană.

Când deschise ușa cabanei, o lovi un miros puternic și strâmbă din nas. Era clar că trebuia să curețe litiera pisicii. Apoi Șosetă, ghemotocul de blană pe care Lucas i-l făcuse cadou de adio, scoase capul de sub canapea și se zburli la

ea.

— Vino aici, scumpule, îl chemă ea drăgăstos, dar pisoii se ascunde și mai mult sub canapea.

Mobilul zbârnâi. Kylie îl scoase din buzunar, văzu că era mama ei, puse telefonul pe măsuta de cafea și încercă să convingă pisoii să iasă.

După câteva încercări eșuate, Kylie renunță.

— Bine, culcă-te sub canapea.

Frustrată și obosită, Kylie începu să-și scoată tricoul și se duse să se schimbe în pijamale.

Când ajunse la comodă, își dădu jos tenișii ajutându-se de călcâie și își luă cămașa de noapte preferată din sertar. Își scoase apoi sutienul și îl aruncă pe un scaun. De-abia atunci se uită în oglindă.

I se tăie respirația. Îi luă o secundă până când își dădu seama ce se vedea reflectat în oglindă. Și încă o secundă să-și iasă din minți.

— Ieși de aici, jivină ce ești! Kylie se grăbi și-și trase cămașa de noapte pe cap înainte să se întoarcă și să-și verse nervii pe Perry, care de data asta se transformase într-un leu și era întins pe tot patul.

— Afară! țipă clocotind de mânie Kylie. Leul scoase un răget. Kylie se apucă de sânii pe sub cămașa de noapte și țipă furioasă:

— Ai reușit în sfârșit să vezi și tu niște țâțe pentru prima dată în viața ta, nu? Ești atât de... penibil. Și nici să nu te gândești că n-o să-i spun Mirandei.

Se aplecă, luă un pantof și îl aruncă în animal.

— Afară! Animalul răcni din nou. Jur pe ce-am mai sfânt, Perry, dacă nu o tai de aici, îți prind urechile la spate și-ți rup gâtul!

Temperatura din cameră coborî brusc cu zece grade bune.

— Nu țipa, spuse o voce de bărbat. Și nu face nicio mișcare bruscă.

Inima îi sări din piept când îl văzu pe soldat stând lângă noptieră. Nu atât faptul că era acolo o făcu să încremenească, ci faptul că vorbea cu ea.

Kylie trase adânc aer în piept. Un norișor de aburi îi scăpă printre buze când expiră.

I se făcu pielea de găină. Își încrucișa brațele pe piept să se mai încălzească.

— Nu e un leu adevărat, reuși ea să îngăime. E Perry. Unul dintre cei care au puterea să se transforme în animale.

De data asta, soldatul nu mai sângera. Dar amintirea visului în care îl văzuse murind pe podeaua aceea murdară îi veni fulgerător în minte. O durea inima pentru el. Acum, că vorbea în sfârșit cu ea, avea oare să-i spună și cum îl chema? Destul de straniu, nu i se mai părea potrivit să se refere la el ca la Nea Soldatul, nici măcar în gând. Merita mai mult respect.

— Ba e real, Kylie, spuse el când leul scoase din nou un răget.

Kylie întinse mâna după celălalt pantof și îl azvârli în Perry.

— Kylie, ascultă-mă! Vocea fantomei deveni mai puternică și mai fermă. Nu e Perry. E un leu adevărat. Și e periculos. Nu-l provoca! Du-te spre ușă. Ieși afară imediat!

Cuvintele lui avură un efect puternic asupra ei și Kylie privi animalul cu mai multă atenție.

Leul care nu se transformă în ființă umană, împrôșcând scânteii.

Leul care se ridică în patru labe și sări din pat.

Leul care se puse în dreptul ușii și nu o lăsă să fugă.

Leul care se plimba înainte și înapoi și o măsoara din ochi, încercând parcă să se decidă cu ce fel de sos voia să o mănânce.

Kylie nu putea să-și ia ochii de la el și nici nu o făcu, însă îi spuse fantomei:

— Bun, chestia cu ușa nu a mers. Mai ai și alte idei?

— Stai calmă.

Cuvintele lui răsunară în același timp cu răgetul animalului, care părea furios. Înfometat.

— Asta e cam greu de făcut.

Kylie se înfiora când își imaginează colții bestiei sfâșiindu-i cutia toracică.

— Animalul așteaptă ca tu să o iei la fugă. Dacă rămâi calmă, o să mai câștigăm ceva timp.

— Timp pentru ce? întrebă ea.

Leul se așeză pe podea și începu să-și lingă labele. Oare se spăla pe mâini înainte de masa de seară?

— Să ne vină altă idee, răspunse el.

Auzindu-și dinții clănțănind, Kylie se uită la fantomă.

— Tu nu poți să... să-l faci să plece ?

— Dacă aș fi putut, n-ar mai fi fost aici. Sinceritatea adăugă mai multă profunzime vocii. În ciuda panicii pe care o simțea, ceva din aerul fantomei i se păru din nou familiar. De parcă îl știa de undeva sau de parcă ar fi trebui să-l știe.

— Cum te cheamă?

Kylie încerca să se oprească din tremurat, dar nu putea.

— Daniel Brighten, spuse el.

Kylie se gândi la numele lui, încercând să facă o legătură. Dar nu i se aprinse niciun beculeț. Clipi și îi întâlni din nou ochii albaștri. O șuviță blondă îi căzu peste frunte.

— De ce? întrebă ea. De ce mă urmărești? Are legătură cu felul în care ai murit?

— Nu, spuse el. Voiam neapărat să știi că nu am avut de ales.

De ce voia ca ea să știe asta? Kylie se uita când la el, când la leu.

— De ce, trebuie să dezvălui cuiva asta? Ai fost acuzat că i-ai făcut rău acelei femei?

— Nu.

Leul se ridică din nou în patru labe și lui Kylie i se tăie răsufllarea. Căută în jur ceva cu care să se apere.

— Nu face asta, rosti fantoma.

— Ce să nu fac?

— Nu lua scaunul ăla! Ea se uită din nou la el.

— Poți să-mi citești gândurile?

— Nu, dar te uitai la el.

— Mi-e frică, recunosc eu ea.

— Știu, dar dacă iei scaunul în mână, s-ar putea ca leul să se simtă amenințat.

— Păi și eu mă simt la fel. Bestia asta ar trebui să fie alături, în rezervație, nu în dormitorul meu. Kylie își aminti deodată că Della îi spusese că animalele par furioase. Oare leul era furios pe ea acum? Mă întreb cum a reușit să intre aici.

— Nu știu, dar hai să lăsăm problema asta pentru mai târziu.

Un mârâit puternic se auzi din pieptul leului. Kylie nu era sigură dacă așa făcea el când era furios, dar ei îi dădu fiori.

— Nu intra în panică, Kylie. El poate să-ți adulmece frica.

Daniel avea dreptate, conchise Kylie. Animalele, ca și ființele supranaturale, puteau să simtă, printre altele, și

frica. Kylie trase încet aer în piept. Gândește-te la altceva! Gândește-te la altceva! Minte ei găsi ceva la care să se concentreze și se uită din nou la Daniel.

— Bunica mea e în rai?

— Bineînțeles.

— Și dacă tu poți să mă vizitezi, ea de ce nu poate? Aburii care îi ieșiră din gură se îndreptară șerpuind spre tavan.

— Eu am venit primul.

— Unde?

Dinții îi clănțăneau din nou.

— Am așteptat până când ai fost destul de mare ca să înțelegi. Până când ești în stare să faci față, nu are voie să te viziteze decât un singur spirit.

— Păi s-au înșelat. Kylie se uită din nou la leu.

— În legătură cu ce?

— Încă nu sunt gata să fac față. El zâmbi.

Kylie nu avusese intenția să fie amuzantă.

— Deci chiar ai văzut-o pe bunica? Se înfioră și mai mult. Kylie știa că avea să se mai încălzească dacă ar fi plecat fantoma, dar gândul de a fi singură cu leul nu o încânta.

— N-ai cum să nu observi o astfel de femeie, spuse el. Nici măcar atunci când e spirit.

Curiozitatea o măcina.

— Ai cunoscut-o înainte să... moară?

— Da, cu mult timp în urmă.

Ochii lui albaștri precum cerul și părul lui blond îi atraseră atenția o clipă. Îl cercetă din priviri. Deodată, se întâmplă.

Văzu în mintea lui. Făcea și ea ce făceau și celelalte ființe supranaturale. Vedeă tiparul lui mental. O străbătu un mic fior de bucurie.

Clipi și continuă să-i studieze tiparul psihic. Avea niște linii verticale și apoi ceva ca o scriere ciudată, care semăna cu chineza sau cu niște simboluri preistorice.

— Ai... ai avut și tu puteri supranaturale, nu?

Leul mai slobozi un răget. Kylie tresări când animalul se ridică în picioare.

— Cred că-i e foame, spuse ea. Eu zic că ar trebui să pun mâna pe scaun, ce părere ai?

Fantoma nu-i răspunse. Kylie observă că temperatura creștea. Oh, la naiba! Chiar și fantomei îi era frică să nu fie mâncată. Doar că așa ceva nu era posibil, pentru că era deja moartă.

Așa cum se putea să fie și ea dacă nu-i venea repede vreo idee.

Îi dădură lacrimile. Era singură. Singură, singurică. Atunci leul își azvârli capul pe spate și se repezi spre ea.

Capitolul 37

Kylie o zbughi în spatele scaunului, gândindu-se cum să-l folosească drept armă, dar când ridică privirea, văzu că leul se retrăsese. Scosese capul pe ușă, ca și cum ceva de afară îi atrăsese atenția.

Atunci Kylie auzi pisicuța. Leul făcu un pas afară din dormitor. Kylie ar fi putut să se ducă să trântescă ușa și să tragă patul în dreptul ușii.

Și să asculte cum animalul îi mânca pisicuța de vie.

— Nu! Kylie mișcă de scaun ca să atragă atenția leului. Vino aici, monstru urât și împuțit!

Leul se dădu înapoi, arătându-și colții, și scutură din coamă.

Fără să știe nici ea de ce, Kylie se gândi la soldat și la alegerea pe care o făcuse el, să moară întorcându-se din drum să o salveze pe femeie.

Eu n-o să mor. Eu n-o să mor.

— Daniel, te rog, întoarce-te! strigă ea, căci nu voia să fie singură.

Simți din nou aerul rece.

— Holiday vine cu ajutoare.

Leul se apropie mai mult de scaun. Îi dădură din nou lacrimile.

— Să nu mai pleci, da? îl imploră ea.

— N-o să mai plec, spuse el. N-am vrut niciodată să te las.

— Kylie? strigă Holiday din sufragerie. Leul se repezi spre ușă.

— Nu intra, țipă Kylie și zgâlțâi scaunul ca să-i atragă atenția animalului, în cazul în care Holiday nu o auzise.

Kylie auzi zgomot de pași care se îndepărtau.

— Burnett e pe drum să aducă o armă cu tranchilizant, îi strigă Holiday. Vine în câteva minute. Ești în siguranță?

În siguranță? Avea un leu în dormitor. Dar dacă Burnett era pe drum, poate... Kylie dădu să răspundă când auzi mai multe voci.

— Nu, spuse Holiday.

— Nu ce? întrebă Kylie.

— E prea periculos, continuă Holiday ca și cum vorbea cu altcineva.

Se auziră pași dinspre sufragerie. Leul mârâi. Derek apăru în prag. Ochii lui verzi și catifelati îi întâlneau pe ai ei, apoi își îndreptă privirea spre leu. În ochii lui se văzu un licăr de spaimă, iar ea simți aceeași teamă ca și el.

Gândul că ar putea fi nevoită să asiste la atacul leului asupra lui Derek făcu inima să-i sară din piept.

— Pleacă, Derek! spuse Kylie, încercând să pară calmă, deși nu mai avea mult până să înceapă să țipe. Ascult-o pe Holiday!

— Pot s-o fac, zise el pe un ton încrezător. Am harul ăsta, ai uitat?

Derek păși înăuntru. Leul scutură din coamă și mârâi. Derek nu se clinti. Se uita fix la bestie. Apoi începu să se descheie la nasturii de la cămașă.

— Ce faci? întrebă ea, deși era tentată să-l vadă fără cămașă, dar realiza că nu era deloc momentul potrivit pentru așa ceva.

— Nu-i place cum miroso.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ține cămașa pe tine, să nu te mănânce.

— E în regulă. Derek își azvârli cămașa în sufragerie. Arăta chiar mai bine decât își imaginase ea. Apoi, întinzând brațele cu palmele în sus, mai făcu un pas înainte. Leul scoase un răget dar nu se năpusti spre el.

Derek mai făcu un pas. De data asta, leul se năpusti spre el, aproape apucându-i mâna în dinți.

— Nu!

Kylie începu să zgâlțâie scaunul ca să atragă atenția animalului.

— Oprește-te! îi porunci Derek.

— Asta îl împiedică să sară la tine.

— Kylie, îl înfurii! Ai încredere în mine, bine? Tonul lui categoric îi atrase atenția lui Kylie. Soldatul stătea tăcut într-un colț, așa că deocamdată nu erau șanse să se oprească din tremurat.

— O să vin spre tine, spuse Derek. Vreau să stai în spatele meu. Apoi o să ieșim. Ieși tu prima și eu o să închid ușa. Ai înțeles?

Aproape ca și cum ar fi ghicit planul lui Derek, animalul mârâi și, deși era cu fața spre Derek, se dădea mai aproape de Kylie. Cu fiecare pas pe care îl făcea Derek, leul era tot mai aproape de Kylie.

Un miros de urină îi umplu nările lui Kylie. Posteriorul felinei uriașe lovi scaunul și o aruncă pe Kylie în perete.

Când se ridică, Kylie îl văzu pe Derek la câțiva centimetri de leu. Era atât de aproape, încât coama bestiei îl atingea pe abdomenul gol. Mușchii lui Derek se încordară și trunchiul lui părea solid, aproape sculptat.

— Acum ieși ușor de după scaun, Kylie, rosti Derek.

— Fă așa cum spune, zise tare Daniel.

Kylie mișcă piciorul și leul se repezi cu capul în Derek,

fiind cât pe ce să-l răstoarne. Derek își recapătă echilibrul.

— Încetișor, Kylie, spuse el ca și cum nu-și dădea seama că leul putea să deschidă gura și să-l smotocească de parcă ar fi fost o jucărie. Încet și cu grijă.

Ea se mai deplasă câțiva centimetri. Îi era frică și să respire. Apoi Derek o prinse de braț și o trase ușor în spatele lui. Kylie își puse mâinile pe mijlocul lui gol. Palmele ei îi atingeau pielea caldă.

— Bun. Acum o să ne deplasăm cu spatele, cu pași mici, până când ieșim. Te descurci foarte bine. Nu te opri!

Kylie simți pragul ușii la călcâi. Derek întinse mâna în stânga, spre clanță, și leul se năpusti și îl lovi cu laba.

Derek strânse din dinți și Kylie își dădu seama că ghearele bestiei îi sfâșiaseră pielea.

— Ești bine? întrebă ea.

El nu răspunse, ci întinse din nou mâna spre clanță. Leul răcni, dar de data asta nu sări la atac. Kylie continuă să se deplaseze cu spatele spre sufragerie, urmată încet de Derek. Când Derek închise ușa, Kylie îl văzu pe Daniel zâmbind.

— Ai reușit!

Holiday se năpusti în cabană. Kylie stătea pe loc, cu mâinile peste piept, tremurând din toate încheieturile și venindu-i rău de la stomac.

— Ajută-mă să trag canapeaua în dreptul ușii, în caz că animalul se hotărăște să sară din nou la atac, spuse Derek

În timp ce Derek și Holiday făceau asta, Kylie observă că din abdomenul tare al lui Derek picura sânge.

— Ești... rănit.

Dinții îi clănțăneau așa de puternic, că de-abia mai putea să vorbească. Arătă cu degetul spre el și simți picături reci de transpirație curgându-i de pe frunte.

— M-a zgâriat doar puțin, o asigură el.

Ea parcurse distanța care îi despărțea și se sprijini pe el. Nu-i păsa că își păta cămașa de noapte preferată cu sânge. Își lipi fața de zidul cald de piele și mușchi, tremurând în continuare.

Derek o cuprinse în brațe. Holiday veni lângă ei și îi puse o mână pe spate lui Kylie.

Kylie nu știa care dintre zâne făcea lucrul ăsta, sau dacă nu cumva amândouă — sincer, nu-i păsa —, dar miile de furtună care îi străbăteau corpul începuseră să dispară. Se simțea în siguranță și doar asta conta.

Își îngropă mai adânc fața în umărul gol al lui Derek. Îi plăcea la nebunie cum mirosea și senzația pe care o avea stând atât de aproape de el.

— Așaz-o pe Kylie într-un pat într-unul dintre celelalte dormitoare, spuse Holiday.

— Nu. Mă simt bine.

Kylie ridică mâna, dar nu voia să plece din brațele lui Derek. Se simțea tare bine acolo. Încă mai avea nevoie de senzația asta. El era așa de cald și ei îi era atât de... frig.

Kylie îl văzu pe Daniel stând în spatele lui Holiday. Îi zâmbi și apoi se făcu nevăzut.

— Mulțumesc, zise Kylie, sperând că o auzea.

— Cu plăcere, răspunse Derek.

Kylie ridică ochii să-i mulțumească și lui Derek, dar o bufnitură puternică o opri. Ușa cabanei fu trântită cu atâta putere, încât suna ca și cum se crăpase. Burnett năvăli înăuntru. Ochii lui luceau roșietici și ținea o pușcă mare în mâini.

— Mi-ai promis că nu o să vii aici, îi spuse el lui Holiday, clocotind de mânie.

— Am mințit, zise ea, fără să pară deloc că avea remușcări.

Leul slobozi un răget de cealaltă parte a ușii și Burnett urlă odată cu el.

— Prima dată să termin cu asta, și pe urmă ne socotim și cu tine.

— Îți urez succes, îi spuse Holiday, zâmbindu-i disprețuitor.

Burnett o porni spre ușa dormitorului.

— Stați! Derek o dădu pe Kylie la o parte. Lăsați-mă să-l calmez, ca să nu creadă că-l omorâți.

La început, Burnett păru că se îndoia, dar Holiday încuviință.

— Bine, căzu de acord Burnett.

Kylie n-ar fi putut să spună că, în locul lui, ar fi fost la fel de amabilă cu bestia, dar, în sinea ei, îl admira pe Derek pentru ce făcea.

Cei doi bărbați împinseră canapeaua din dreptul ușii. Burnett își lipi urechea de ușă și zise:

— E în fundul camerei. Apoi întinse mâna spre clanță.

— Aveți grijă! îi rugă Kylie.

Derek întoarse capul spre ea și îi zâmbi.

— E o nimica toată.

— Nu e nevoie să stai aici, îi spuse Kylie lui Holiday, care își trăsese un scaun lângă patul ei cam cu o oră în urmă.

Directoarea de tabără făcuse personal curat în camera lui Kylie, ca să înlătore duhoarea animalului.

Holiday se aplecă spre ea și îi șopti:

— Am de ales. Fie stau aici, fie mă ia la întrebări Domnul cel Mare, Chipeș și Rău. Așa că prefă-te că li nevoie de mine până pleacă. Acum, că au luat leul, nu cred că o să

mai stea prea mult pe aici. În câteva minute sper să plece. Se rezemă de spătarul scaunului și își mușcă buza, Măiculiță, ce mă bucur că a fost Derek prin preajmă!

Lui Kylie îi veni o idee.

— N-ar fi putut vreo vrăjitoare să rezolve situația?

— Asta dacă aș fi dat de ele, spuse ea. Erau toate plecate cu Sky într-o drumeție. Știam că Burnett doar ce plecase de aici înapoi la rezervație, așa că l-am sunat.

— Ce făcea acolo? întrebă Kylie. Ce se întâmplă, Holiday? Cum a ajuns leul aici? Cine l-a pus în camera mea? Și să nu-mi spui și acum că asta e treaba ta, iar eu nu e cazul să-mi fac griji.

Dar Holiday nu părea să aibă de gând să răspundă. Se înnegura la față și își puse mâinile în poală.

— Oricum o să aflu mâine.

— Ce să aflu?

— Cineva atacă rezervația. Omoară animalele pe care rezervația încearcă să le salveze. Majoritatea celor care au fost ucise erau pe lista animalelor pe cale de dispariție. Firește, guvernul s-a grăbit să ne acuze pe noi. Dacă o crimă ciudată are loc, oriunde, se trezește unul care să arate cu degetul spre cei cu puteri supranaturale.

— Guvernul crede că unul de-al nostru e vinovat? întrebă Kylie.

Holiday își mușcă buza.

— Nu numai, dar de azi după-amiază au și dovada. Sau, cel puțin, așa cred ei.

— Deci cineva de aici se ocupă cu așa ceva? întrebă Kylie.

— Au găsit o urmă de sânge care duce la tabăra noastră.

— Dar leul n-a fost omorât, spuse Kylie.

— Nu, dar faptul că era aici nu a făcut decât să înrăutățească situația. Cineva trebuie să-l fi ajutat să evadeze.

— Și cineva l-a ademenit la mine în cameră, continuă Kylie.

— Sau poate fi doar o simplă coincidență, își dădu cu părerea Holiday. Putea să fi nimerit în orice cabană.

— Dar ușa era închisă, insistă Kylie.

— Poate că una dintre voi a lăsat-o deschisă. Poate că animalul s-a izbit de ea și ușa s-a închis în urma lui.

— Sau poate că cineva l-a pus acolo, zise Kylie. Holiday întinse din nou brațul spre ea să o calmeze și Kylie ridică mâna.

— Sunt bine.

Afundându-se și mai mult în pernă, Kylie se holba în tavan.

— Îl acuză pe Lucas pentru ce s-a întâmplat? Holiday tăcu o clipă.

— E considerat un posibil suspect.

— Eu nu cred asta, spuse Kylie. El nu e așa.

— Știu, dar... Nu pot să-i conving și pe ei de acest lucru. Mai ales de când a șters-o și Fredericka azi după-amiază.

— Serios? Kylie se uita la Holiday, care încuviință, și simți o ușoară gelozie. Crezi că e cu Lucas?

— La cum o cunosc eu, da.

Kylie își împreună mâinile, acceptând faptul că trebuia să treacă peste episodul cu Lucas, refuzând însă în continuare să creadă că era vinovat.

— Și o să încerce să închidă tabăra? Holiday se încruntă și mai mult.

— Dacă nu se rezolvă problema, da. Eu o să mă opun cu

toate puterile mele de zână, dar... s-ar putea să fie nevoie de mai mult.

Se lăsă tăcerea. Apoi Holiday spuse:

— Burnett o să țină o ședință mâine, unde o să interogheze pe toată lumea. Aș vrea să pot să-l opresc, dar, la naiba, cu toate dovezile astea, nici măcar nu pot să-l contrazic că nu-i unul de-al nostru vinovat. Dar dacă te apuci să arunci acuzații într-un grup de adolescenți cu puteri supranaturale, e garantat că acest lucru o să aibă consecințe neplăcute.

— Tu chiar crezi că cineva de aici face așa ceva?

— Da. Fie asta, fie cineva încearcă din rășputeri să facă să pară că noi suntem de vină.

Ușa de la dormitorul lui Kylie se deschise, iar Burnett băgă capul înăuntru.

— Te duci înapoi la birou?

Holiday afișă o îngrijorare falsă. Puse o mână pe umărul lui Kylie.

— Mă tem că fata are nevoie de mine. Vorbim mâine. Nu reuși însă să-l păcălească pe Burnett. Se vedea pe fața lui. Dar nu comentă nimic. Asta dacă o ușă trântită nu se putea considera un comentariu.

— Nesimțitul! rosti Holiday printre dinți.

— Să știi că te aud, îi dădu el replica din camera cealaltă.

Holiday se încruntă.

— Îți jur, nu mai are mult până mă face să asmut un înger al morții asupra lui.

Și nici măcar nu se strădui să o spună în șoaptă.

— Credeam că nu știi dacă există în realitate, îi șopti Kylie după câteva minute.

Dacă ar fi crezut în existența lor, l-ar fi rugat pe Daniel

Brighten, soldatul, să găsească unul. Apoi își aminti ce spusese Holiday despre faptul că toate fantomele erau îngeri. Cu siguranță, Daniel avusese un rol foarte important în salvarea lui Kylie.

— Nu știu dacă există, dar nu trebuie decât să ameninț pe cineva și chiar și vampirii mari și răi fac pe ei când aud.

Izbucniră amândouă în râs, apoi Kylie spuse:

— El m-a salvat, nu?

— Derek? întrebă Holiday. Aș zice că da.

— Nu. Derek m-a salvat într-adevăr, dar fantoma a fost cea care ți-a dat de știre, nu?

— Cam așa ceva, confirmă ea. Pentru că e conectată la tine, nu reușește să comunice cu adevărat cu mine. Dar a găsit pe cineva care putea s-o facă. Holiday o strânse de mână. Bunica m-a rugat să-ți transmit că te iubește. Dar și-ar fi dorit să nu-i fi lăsat să o îngroape cu rujul ăla mov pe buze.

Lui Holiday îi dădură lacrimile și râse în același timp. După câteva minute, spuse:

— Am reușit, în sfârșit.

— Ce?

— Am reușit să văd în mintea cuiva. Kylie era cât pe ce să-i spună că era vorba despre fantomă, că mintea ei reușise să o citească, dar, fără să știe de ce, nu se simțea pregătită să vorbească despre asta. Ca și cum ar fi avut nevoie să reflecteze mai întâi asupra subiectului. Avea o mulțime de lucruri la care să se gândească. Holiday zâmbi larg.

— Bun venit în lumea noastră, fată dragă! Zâmbetul lui Kylie era timid, dar real.

— Asta înseamnă negreșit că... sunt una de-a voastră ?

— Da.

Holiday îi dădu la o parte o şuviță de păr de pe obraz.

— Când ai văzut-o pe bunica, ai verificat dacă a avut și ea puteri supranaturale?

— Da. A fost un om obișnuit. Holiday o strânse de mână. Ce părere ai?

Kylie oftă.

— Sunt puțin speriată. Și puțin ușurată. Acum vreau doar să descopăr ce sunt.

— O să afli, Kylie. Răspunsul e aici. Mereu e așa.

Capitolul 38

Holiday avea dreptate.

Nu însă în privința faptului că avea să afle ce era. Trecuseră cinci zile de când Kylie fusese cât pe ce să ajungă în gura unui leu, iar criza ei de identitate era încă puternică.

Holiday avusese însă dreptate în privința metodei lui Burnett de a rezolva consecințele neplăcute ale crimelor din rezervație. De îndată ce a anunțat că cineva din rezervație era vinovat, toată lumea a început să arate cu degetul. Vampirii îi acuzau pe vârcolaci, pentru că majoritatea animalelor ucise erau din familia felinei și toată lumea știa că vârcolacii urau pisicile.

Vârcolacii îi acuzau pe vampiri din cauză că rezerva lor de sânge era pe terminate. Zânele le acuzau pe vrăjitoare pentru că uneori acestea foloseau sânge de tigru în vrăjile lor. Vrăjitoarele le acuzau pe zâne pentru că toată lumea știa că zânele erau viclene. Cineva spusese că cei care se transformau în animale se foloseau de acestea ca

divertisment, să le vâneze și să le cucerească.

Apoi, vina nu a mai fost îndreptată asupra speciei în general, ci au fost arătați cu degetul anumiți ghinionști care au devenit suspecti. Lucas și Fredericka au fost votați ca fiind cei mai probabili vinovați. Apoi, numele lui Derek a fost vehiculat pentru că putea să comunice cu animalele și toată lumea știa că el refuza harul. Apoi, deoarece Kylie era considerată în continuare "ciudată", cu un tipar mintal bizar și o minte care nu putea fi citită, fu vehiculat și numele ei.

Chiar și Kylie își ieșise din pepeni și se dusese la Della, acuzându-l pe vărul ei Chan că era vinovat de ce se întâmpla. Poate chiar făcea parte din gașca Fraților de Cruce. Della reacționa ca de obicei. Se înfurie.

Tensiunea atinsese apogeul. Adolescenții nu mai participau la ora "Să ne cunoaștem colegii de tabără!" și Holiday și Sky aveau destulă bătaie de cap chinându-se să-i împiedice să se omoare între ei.

Și mai era și tensiunea dintre cele două directoare de tabără.

Kylie intrase o dată în birou și le auzise fără să vrea aruncându-și cuvinte grele una alteia. Sky insista că era timpul să se dea bătăie și să închidă tabăra. Holiday îi răspunsese că avea să-i lase să închidă tabăra doar peste cadavrul ei de zână. Sky o acuza pe Holiday că o făcea pe martira și că nu era realistă, în vreme ce Holiday o acuza pe Sky că-și pierduse încrederea în școala lor și că făcuse treabă de mântuială în acel an.

Kylie nu o cunoștea pe Sky prea bine, dar știa destule ca să fie de acord cu Holiday. Nu știa nici ea de ce, dar nu se apropiase de femeia-vârcolac care administra tabăra împreună cu Holiday. În anumite privințe, femeia îi amintea

puțin lui Kylie de mama ei. Rece, nepăsătoare și închisă în ea.

Nu că Sky nu ar fi avut motive să intre în rândul frăției Reginelor Ghețurilor. Mama lui Kylie sigur avusese motivele ei pentru asta.

Era ciudat cum, deodată, Kylie văzu relația dintre părinții ei cu alți ochi. Era adevărat, mama ei era rece, dar tatăl ei o înșela. Devenise aproape o întrebare de genul "Care a fost primul, oul sau găina?" O întrebare la care Kylie nu avea răspunsul.

Deși o durea cumplit să se gândească la divorț, Kylie încercă să nu îl facă problema ei. Să recunoaștem, avea și așa destule în viața ei. La naiba, aproape că era terminată, în sinea ei, încă se întreba cine îi voia atât de mult răul încât să-i aducă un leu în cameră. Singurul nume care îi veni în minte fu cel al Frederickăi. Dar dacă o considera pe ea vinovată, oare asta nu îl făcea pe Lucas și mai suspect?

Se gândea la Lucas mai des decât ar fi vrut. Acum, când îi veneau în minte gânduri legate de Lucas, acestea trebuiau să rivalizeze cu cele legate de Derek. Kylie nu mai fusese singură cu Derek de la scena cu leul, dar acum stătea la aceeași masă cu ele aproape de fiecare dată. Din când în când, îl surprindea uitându-se la ea cu ceva ce părea mai mult decât prietenie, dar, fidel promisiunii pe care o făcuse, nu o presa în niciun fel.

Nu, presiunea pe care o simțea Kylie venea de la ea. Acum se hotărâ să se ducă la el și să-l sărute, în secunda următoare își amintea de tatăl ei sau de Trey și se întreba dacă merita să se dedice unei relații, luând în considerare durerea care părea să urmeze.

Și mai era și problema identității sale. Nu știa nici ea de

ce, dar simțea că odată ce rezolva problema, avea să fie liberă să facă și alte alegeri în viață.

Kylie intră în cabană, oprindu-se puțin în loc, să adulmece dacă nu mirosea a animal. Îl simți pe Șosetă, care sări la piciorul ei. Îl luă în brațe și îl apropie de față.

Ori de câte ori Șosetă se purta de parcă era lovit de streche, Kylie își dădea seama că nu erau niciun animal și nicio fantomă în casă. Daniel mai apăruse doar de câteva ori — și de fiecare dată Șosetă fugise mâncând pământul sub canapea. Dar nu fusese nevoit să stea ascuns prea mult — Daniel îi făcea din nou vizite scurte și nu mai vorbea cu ea.

— Deci zona e liberă, nu? îl întrebă Kylie pe Șosetă.

— Da, cu excepția unei vrăjitoare în culmea fericirii, spuse Miranda, tâșnind din dormitor să o îmbrățișeze pe Kylie cu tot cu pisoii.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Kylie. Perry a dat în sfârșit dovadă că are sânge în instalație și te-a sărutat.

— Nu, zise Miranda. Încep să mă întreb dacă o s-o facă vreodată. Dar lasă-l pe el. Am reușit, în sfârșit! Bineînțeles, cu ajutorul tău.

— Ce-ai reușit? întrebă Kylie.

— Am scăpat de domnul Pepper.

— De cine?

— De profesorul meu de pian.

— O, Doamne, spune-mi că nu ai lăsat-o pe Della să-l prăjească!

— Nu. Mi-am dat seama unde am dat-o în bară cu vraja și am dres-o. M-am folosit de cărțile alea să deduc ce am inversat — cuvinte, litere. Era ca un puzzle, dar am reușit într-un final. Ridică brațele în semn de victorie. Am scăpat

de broscoi.

Kylie râse.

— Și..., continuă Miranda, partea cea mai bună e că domnul Pepper s-a internat într-un spital de boli nervoase.

— De ce, pentru că îi plac fetele tinere?

— Nu, pentru că s-a tot visat broască, dar... i-a mărturisit doctorului și că îl îngrijora atracția față de fetițe. Miranda râse. Într-un fel, am fost și eu de față la prima lui ședință. Dar e important că o să obțină ajutor.

— Ai făcut bine, spuse Kylie.

— Nu. E și meritul tău. N-aș fi reușit dacă nu erai tu. Și, deși nu sunt sigură că o să ajung vreodată Mare Preoteasă, e posibil să candidez încă la titlu. Ești eroina mea, Kylie Galen.

— Și eu nu sunt? întrebă Della, ieșind din dormitorul ei.

— Scuze, rosti Miranda. Va trebui să te străduiești mai mult săptămâna viitoare.

Kylie puse pisoii jos ca să sară la Della. Nu știa nici ea de ce, dar pisoii îi plăceau la nebunie papucii ei cu Donald Rățoiul.

Kylie se uită la pisoii cum ataca ciocul rățoiului și, deodată, realitatea reuși să-i strice buna dispoziție.

— S-ar putea să nu mai existe o săptămână viitoare. E posibil să închidă tabăra dacă nu află cine terorizează rezervația. Trebuie să încetăm să mai acuzăm pe unul și pe altul și să facem ceva. Nu știu ce vreți voi, fetelor, dar eu nu vreau să plec acasă.

— S-a mai întâmplat și altceva? întrebă Della.

Kylie le spuse ce auzise când trecuse pe la cabana lui Holiday.

— Aproape că au făcut bucăți tigrlul alb.

— Cum? întrebă Della. Am crezut că vampirul ăla de la DCF păzește locul.

— Așa și face, dar cineva a reușit din nou să pătrundă în țarcul leului și, în timp ce Burnett se ocupa de cazul ăsta, altcineva a tăiat gardul de la cușca tigrilor.

— Bietele animale, spuse Miranda.

— Da, răspunse Kylie, amintindu-și că Derek spusese că leul care apăruse în cabana ei din senin era confuz și speriat în seara aceea. Stai așa, zise Kylie. Cum de nu m-am gândit la asta până acum?

— La ce? întrebare Miranda și Della în același timp.

— Cred că știu cum să dăm de cap problemei ăsteia.

Capitolul 39

Nu merge așa, spuse Derek zece minute mai târziu. Era descheiat la toți nasturii de la cămașă. Era clar că băiatul se dezbrăcase deja când ea îi bătuse la ușă.

Kylie aruncă o privire la pieptul lui și observă că zgârieturile se vindecau.

— Ce vrei să spui că nu merge așa? Am crezut că poți să comunici cu animalele.

Derek închise ușa cabanei și o scoase pe verandă, de parcă se temea că era posibil să-i audă vreun coleg.

— Nu pot să le pun întrebări. Eu aud sau, mai bine zis, simt emoțiile lor. Și nici măcar pe toate.

— Ai susținut că leul ți-a zis că nu-i plăcea cum miroseai.

— Nu mi-a spus. A gândit lucrul ăsta. Derek clătină din cap. N-o să meargă, Kylie.

— Dar trebuie să meargă. Simțea că se sufocă. O să

închidă tabăra, Derek. De-abia am început să înțeleg cum să fac față la toată povestea asta cu supranaturalul. Nu pot să plec acum.

El îi studie chipul o clipă.

— Știu, dar...

— Nu e vorba numai de mine. Ai văzut ce se întâmplă în tabără. Toți se întorc unul împotriva altuia. Toată lumea spune că tabăra e cea care menține pacea între noi toți. Dacă acum se crede că diferitele găști de ființe cu puteri supranaturale sunt rele, gândește-te la...

Derek îi puse un deget la gură și Kylie se împotrivi dorinței de a-și strecura mâinile sub cămașa descheiată la nasturi și de a-l strânge în brațe.

— Nu te contrazic. Doar că nu cred c-o să meargă.

În acel moment, Kylie își aminti. Ca Derek să poată să-și dezactiveze harul, trebuia să nu le mai audă. Și totuși, o salvase de leu. Kylie nici măcar nu se gândise până atunci ce sacrificiu făcuse el. Cum era posibil să fi uitat lucrul ăsta?

— Îmi cer scuze. Kylie închise ochii o secundă. E din cauza harului tău, fiindcă nu trebuie să-l mai folosești.

— Nu, spuse el. OK, poate că e și din cauza asta.

— E în ordine, Derek, spuse ea, citind în ochii lui că se simțea vinovat. Kylie își aminti că în urmă cu doar câteva săptămâni și ea ar fi fost în stare să mănânce viermi ca să scape de harul pe care-l avea. Nu e corect din partea mea să-ți cer să faci așa ceva.

Se întoarse să plece. El o apucă de braț.

— Stai! Privirile lor se întâlniră. Am vorbit serios când am spus că asta e doar o parte din motivul pentru care ezit.

Să fiu sincer, sunt cât pe ce să spun "la naiba" și să îmi asum rolul de Tarzan.

Kylie văzu pe chipul lui că spunea adevărul.

— Știi ceva? Rolul de Tarzan pe care ți l-ai asumat atunci mi-a salvat viața. Nu-l subestima.

— Știu, și tocmai de-asta mă gândesc să-l accept. Dar asta e... mult prea mult. Nu e ca și cum m-aș așeza la o șuetă cu animalele. Nu merge așa.

— De unde știi? întrebă Kylie. Ai încercat până acum?

— Nu, dar... mai au și alții harul ăsta. Și dacă aș putea s-o fac, Holiday ar fi zis ceva.

— Holiday a spus de o mie de ori că harul fiecăruia e diferit. Uite ce e, știu că ai zis că până acum nu ai auzit decât gândurile lor, dar cumva ai comunicat cu leul, i-ai transmis să nu ne facă piftie.

— Bun, dacă printr-o minune pot să comunic cu animalele, tot nu s-ar întâmpla așa ceva. James, tipul de la DCF, nu m-ar lăsa să mă apropiu de animale. M-a chemat azi iar în birou. Crede că sunt implicat în povestea asta. M-a acuzat chiar că am făcut-o ca să te impresionez.

Kylie se gândi să se ducă la Holiday chiar atunci, dar știa că aceasta s-ar teme să nu fie cineva rănit și ar refuza. Ridică sfidătoare bărbia.

— Atunci, nu le cerem voie. Ne furișăm înăuntru.

— Să ne furișăm pe lângă un vampir? E ca și cum ai încerca să-l păcălești pe Superman.

— Da, dar din întâmplare știu care e criptonita lui.

— Are așa ceva? întrebă Derek.

— Da. Și numele ei e Holiday.

Kylie recunoștea și ea că șansele erau mici, dar când nu dispui de altă opțiune, profiți din plin de singura pe care o

ai. Și asta făcuseră ea și Derek. Aveau nevoie de puțin ajutor ca să le iasă treaba, dar era a naibii de mândră de planul ei.

Kylie și Derek așteptară la câteva sute de metri depărtare de porțile rezervației, ascunși după niște copaci. După cum le spusese Della, distanța la care stăteau era suficient de mare ca Burnett să nu-i miroasă. Kylie ținea strâns în mână hărțile parcului, pe care le scosese la imprimantă de pe internet de la calculatorul din biroul lui Holiday.

Odată ce Burnett nu le mai stătea în cale, intrarea în parc avea să fie floare la ureche. Asta când beneficiai de ajutorul unui băiat cu ochi schimbători, care se poate transforma în animal. Și ca să se asigure că nu urma să aibă parte de nicio surpriză, Della avea să verifice parcul și să stea de pază.

Cea mai mare grijă a lor era dacă harul lui Derek îi va permite să afle ceva de la animale. Derek era cam sceptic în privința asta.

Kylie voia să creadă în minuni.

Îi sună telefonul.

— S-a făcut, spuse Miranda.

Ceea ce însemna că Miranda reușise să pună mâna pe mobilul lui Holiday și să-i trimită lui Burnett un mesaj urgent, un șiretlic căruia știa că Burnett nu putea să-i reziste. Helen, care fusese destul de drăguță să le ofere și ea ajutorul, era în plină criză de nervi lângă pârau și necesita ajutorul lui Holiday. Cu cât Burnett o căuta mai mult pe Holiday, cu atât mai mult timp avea Derek cu animalele.

Totuși, în primul rând trebuia să plece Burnett. Și asta și făcu după câteva minute, ambalând puternic motorul, încingând roțile și împrăștiind pietricelele de pe alee.

— Se pare că e grăbit, șopti Derek.

— Cred că ține cu adevărat la Holiday. Kylie se simțea vinovată că îl speriasse pe Burnett. Ca să se revanșeze, Kylie poate că avea să-i ajute pe cei doi să se cupleze, dacă lucrurile se linișteau.

— Ești gata? întrebă Derek.

Ea încuviință. O luară la fugă spre parc, știind că secunde se scurgeau.

Perry le deschise ușa când sosiră.

— Pa, pa! Deoarece prezența lui era posibil să supere animalele, Perry o zbughi și împrăștie scânteii în jur când se transformă într-un vultur, făcându-se nevăzut în cerul întunecat.

— Încă mă sperie groaznic când văd așa ceva, spuse Della, oprindu-se lângă Kylie.

— Ce ai aflat? întrebă Kylie, conștientă de puținul timp pe care îl aveau la dispoziție.

— Un paznic, om obișnuit — care doarme la post —, în biroul din spate. Della făcu o pauză. Ești sigură că nu vrei să vin și eu?

Kylie clătină din cap.

— Nu. Cu cât sunt mai puțini oameni implicați, cu atât e mai probabil ca animalele să comunice cu Derek. Întoarce-te în tabără și anunță-ne când revine Burnett. Să sperăm că avem timp până atunci să ieșim de aici.

Kylie și Derek studiaseră deja hărțile, așa că o zbughiră spre sectorul numit "Țarcul leilor". Țarcul leilor? Nu suna deloc bine.

Deși apăruseră câteva stele pe cer, luna, de parcă s-ar fi zgârcit să-și împrăștie lumina, se mai ivea când și când de după un nor. Chiar și zgomotele animalelor păreau mai

amenințătoare decât de obicei, sau poate că percepția ei era deformată, știind că pătrunseseră pe o proprietate privată — încălcând practic legea. Oricum, se lipea și mai mult de Derek.

— Leii sunt chiar după cotitură, anunță el.

Kylie nu era sigură dacă era urină de felină sau altceva, dar duhoarea o izbi.

— Le simt mirosul.

Duhoarea îi aminti de ziua în care se trezise închisă în camera ei, la un loc cu bestia. Emoțiile o năpădiră și începu să intre în panică.

— Relaxează-te, spuse Derek.

Faptul că Derek putea să-i simtă emoțiile încă o enerva.

— Încerc.

— Vreau neapărat să știu ceva, continuă el în același timp cu răgetul unui leu.

— Ce?

— Ce o să faci dacă aflăm că Lucas e în spatele poveștii ăsteia?

— Același lucru pe care îl voi face și dacă aflăm că altcineva e vinovatul. O să-i spun lui Holiday. Kylie făcu o pauză. Dar nu vom afla asta.

— Pari destul de sigură că e nevinovat.

Îl simțea pe Derek cercetând-o din priviri.

— Și tu pari să fii destul de sigur că el e vinovatul.

— Asta pentru că așa indică dovezile.

— Sunt numai dovezi indirecte, nimic care să îl acuze direct pe el.

— Pentru cineva care făcea pe ea de frică în fața tipului, te-ai vindecat miraculos.

Kylie își dădea seama unde putea să ducă o astfel de

conversație și dorea să-i pună punct.

— Eu nu vreau decât să aflu cine face așa ceva și mă rog ca asta să-i oprească să închidă tabăra.

— Și eu la fel, spuse el.

Kylie simți o rafală de vânt rece ca gheața și își încrucișa brațele la piept. Derek o studie.

— A venit fantoma?

— Poate. Kylie se uită în jur, dar nu o văzu. N-a mai apărut decât de câteva ori de la incidentul cu leul și nu rămâne mai mult de câteva secunde.

— Poate că ne ajută și acum așa cum a făcut-o atunci.

— Posibil, dar sper să nu avem nevoie de ajutor, spuse ea și boarea rece dispăru la fel de repede cum apăruse.

Se opriră în fața gardului.

— Aici e. Derek se uită prin gardul de plasă.

— Sunt aici? Kylie nu-i vedea.

— Da. După copac și pe malul heleșteului de acolo.

— Știu că ești aici? întrebă Kylie.

— La naiba, da!

Kylie se dădu un pas în spate.

— Cum ai de gând să procedezi? Derek chicoti.

— Păi, eu așteptam să-mi spui tu.

— Vorbești serios? întrebă ea.

— Pe jumătate doar, zise el, părând un pic nesigur.

— Bun. Kylie își mușcă buza. Poți să le citești emoțiile?

— Acum tot ce simt din partea lor e că ne consideră o amenințare.

— De ce? întrebă Kylie și, în același timp, sunetul scos de un alt animal sălbatic — poate un elefant? — răsună în noapte. Cu siguranță mai simt și altceva.

— Sunt masculi. Derek chicoti. Nouă nu ne place să facem paradă de sentimentele noastre.

— Foarte drăguț, murmură ea.

— Și mie mi se pare la fel. Derek rânji.

— E o treabă serioasă. Kylie îl înghionti cu cotul.

— Știu. Zâmbetul îi pieri. Ți-am zis că nu știu dacă o să meargă.

— Concentrează-te, îl rugă Kylie. Întreabă-i de ce se tem.

Derek își sprijini capul de gard și închise ochii. Kylie îl privea. Timpul se scurgea. Un minut, două minute. Kylie își mușcă buza ca să nu îl întrebe dacă funcționa.

Apoi, gândindu-se că dacă se concentra și ea, poate avea să fie mai bine, se duse în spatele lui și îl cuprinse pe după mijloc. De ce vă e teamă de noi? De ce vă e teamă de noi? Kylie repetă întrebarea în minte.

— Kylie? șopti Derek.

— Ai aflat ceva? întrebă ea cu speranță.

— Da, asta până să...

— Până să ce? întrebă ea.

— Până să-ți lipești sânii de spatele meu. Și-ți dai seama că numai la lei nu-mi mai stă mie gândul acum! Va trebui să te dai mai în spate.

Kylie se trase înapoi și îi dădu o palmă pe spinare.

Derek râse, dar apoi se concentra din nou.

Kylie auzi ceva foșnind de partea cealaltă a gardului.

— Cred că vine unul.

— Șșt, zise el.

Ea tăcu, dar când leul se repezi în gard, scoase un strigăt la fel de puternic ca răgetul animalului. Sări înapoi și, cu inima bubuindu-i, căzu în fund.

— E același leu, nu? întrebă ea, holbându-se la creatura

care o privea fix.

Kylie nu avea să-i uite niciodată ochii aurii și flămânzi.

Derek nu răspunse. Nici măcar nu se întoarse spre ea să-i dea mâna să se ridice de jos. Apoi Kylie observă cum acesta stătea încrămenit, cu ochii deschiși, și se uita fix la animal ca și cum... ca și cum comunicau telepatic.

Kylie rămase jos, unde era, ca să nu-i deranjeze, și își ridică mâinile să și le scuture de pământ. Nici nu apucă să facă o mișcare că simți că cineva o ridică. Kylie țipă și o palmă îi acoperi gura.

Derek se întoarse rapid, dar până să apuce să facă un pas, un tip blond îl apucă de gât, împingându-l în gard. Leul scoase un răget în spatele lui.

— Mai încet.

Vocea nu-i părea nici măcar vag familiară. După mâinile reci care o țineau, Kylie își dădu seama că persoana care o prinsese era fie un vampir, fie ceva cu sângele la fel de rece.

Derek se luptă să se elibereze. Răgetul leului deveni și mai amenințător.

— Ce avem noi aici? întrebă agresorul lui Kylie. Kylie reuși să-l vadă. Avea părul castaniu-roșcat. Ochii roșii și strălucitori i se asortau cu părul. Era cu siguranță un vampir, conchise ea, zărindu-i colții care atingeau ușor buza de jos.

— Se pare că cineva e flămând, spuse Roșcatul. Pun pariu că pisicuța aia ar vrea să mănânce o bucățică tânără și fragedă ca tine. Problema e că și eu la fel.

— Ce naiba?

Blondul care îl ținea pe Derek de beregată țipă, apoi căzu leșinat la pământ.

Kylie observă privirea concentrată a lui Derek și își dădu

seama că îi făcuse ceva blondului. Apoi privirea lui se îndreptă rapid spre ea și Roșcatul.

— Ia-ți mâinile de pe ea! spuse Derek cu voce joasă. Kylie îl văzu sărind în față, dar de undeva din cer mai picară încă doi tipi, care îl apucară fiecare de câte un braț. Derek se zbatu să scape.

— Scuză-mă, spuse atacatorul lui Kylie. Cred că mă duc să iau o gustare.

Sări în spate cel puțin șapte metri, luând-o și pe ea cu el. Aterizară amândoi cu o bufnitură surdă. Kylie fu zguduită din tot corpul și își mușcă limba cu putere.

Simți sângele care îi umplea gura.

Încercă să se smucească, dar forța vampirului o făcu să se simtă la fel de neputincioasă ca o găză în fața parbrizului unei mașini care se apropie cu viteză.

— Oh, măiculiță, ce bine miroși! Vampirul o ridică de la pământ și îi întoarse capul spre el. Și ești și frumoasă. O cercetă o secundă, ca și cum încerca să îi citească tiparul mintal, și își lipi gura de a ei.

Kylie știa că nu o săruta, ci îi bea sângele, dar oricum nu voia. Nu voia să o atingă.

Luptă! Luptă murdar! își aminti lecția numărul unu pe care i-o dăduse tatăl ei în materie de întâlniri cu băieții. Își luă avânt și îi trase nemernicului un genunchi zdravăn în boașe.

Kylie nici măcar nu stătuse să se gândească dacă și vampirii aveau același punct slab. Dar țipătul vampirului dovedea că așa era. Totuși, putea să se aștepte că o să fie aruncată în aer ca o păpușă de cârpe. Se lovi cu spatele de gard și alunecă, aterizând cu putere pe pământ.

Totul înăuntrul ei îi spunea că trebuie să se ridice în

picioare, să se pregătească de luptă. Dar nu putea nici măcar să respire. Nu mai avu putere decât să deschidă ochii.

Îi văzu pe cei doi vampiri care îl ținuseră pe Derek căzând secerati la pământ, ca și cel de dinainte.

— Kylie, ești bine?

Derek apăru deodată deasupra ei.

— E a mea, spuse o voce aspră.

Neajutorată, Kylie se uită cum vampirul care o sărutase îl înșfacă pe Derek de grumaz și îl aruncă peste gard, în țarcul leilor.

Kylie auzi leii cum răgeau și își imagină cum îl sfâșie pe Derek.

— Nu! țipă ea.

Vampirul se uită la ea cu poftă, ca la surpriza dintr-o cutie cu cereale.

— Tu ce ești? întrebă el și se aplecă să o ridice.

Un aer de gheață o învălui deodată. Mai rece decât orice simțise vreodată. Ace de gheață îi înțepau pielea, îi străpungeau țesutul și ajungeau până la oase. Timp de o secundă, își simți mâinile și picioarele paralizate.

Apoi se trezi brusc în picioare. Vampirul ținea un corp inert în mâini. Acum ochii roșii îi luceau și mai tare.

Lucru destul de ciudat, lui Kylie nu îi era frică. Așteptă să se apropie mai mult de ea. Simțea că putea să-i facă față. Dar nu știa cum.

Cu colțul ochiului, îl văzu pe Derek cum escaladează gardul.

— Tu nu știi când trebuie să mori, nu? mârâi el.

Altă siluetă neagră căzu din cer și îl lovi pe Roșcat așa de tare, încât acesta căzu la pământ. Kylie o recunoscu imediat

pe Della.

Derek se întoarse să verifice corpul inert, dar altă siluetă întunecată îl trânti din nou de gard.

Fără să stea pe gânduri, Kylie se puse în mișcare. Îl înșfacă pe vampirul care îl ținea pe Derek și îl azvârli cât colo. Se uită năucă la vampirul care zbură vreo zece-doisprezece metri în aer și ateriza într-o pădurice.

Când se uită în spate, Derek privea prin ea.

— Uau, ai văzut? îl întrebă ea pe Derek, dar el nu răspunse.

Derek se alătură Dellei în lupta corp la corp cu vampirul pe care îl lovise ea în boașe. Încă îi mai simțea gustul pe limbă și îi venea să scuipe. Dar mai întâi se apropie de el, găsi un unghi liber, își încleșta pumnul și lovi. Vampirul zbură înapoi și ateriza grămadă.

Atât Derek, cât și Della se întoarseră rapid și se uitară unul la celălalt de parcă nu știau ce se întâmpla.

— Kylie? strigă Derek.

— Da, îi răspunse ea, dar îl văzu cum aleargă spre o siluetă trântită la pământ. Întoarse corpul cu fața și Kylie rămase șocată când văzu că trupul sfâșiat era al ei.

Derek o strigă pe nume și îi spuse:

— Respiră, la naiba! Pentru numele lui Dumnezeu, Kylie, respiră!

O scutură.

Oh, la naiba. Era moartă?

Capitolul 40

Se uită la hainele pe care le purta și își dădu seama că era o uniformă de soldat. Era... era din nou în trupul lui Daniel Brighten — exact ca în vis. Asta însemna că nu murise?

Kylie se uită din nou la corpul ei neînsuflețit și văzu că Derek se lupta să le țină piept altor doi vampiri, ca să nu-i lase să se apropie de ea. Della dădu fuga să-l ajute.

Aducându-și aminte că putea să le fie de folos întrupată în fantoma lui Daniel, Kylie făcu un pas spre ei. Dar, dintr-odată, își dădu seama că se întorsese în trupul ei. Se forță să se ridice, hotărâtă să nu stea acolo ca o mămăligă. Însă orice mișcare îi provoca o durere insuportabilă.

Altcineva își făcu brusc apariția și luptă alături de Derek și Della. Kylie miji ochii, să vadă cine era noul lor abat. Sky?

Se vedeau străfulgerări puternice de lumină. Bezna nopții se risipi și câțiva dintre atacatorii lor fură puși pe fugă ca niște șobolani.

Era Burnett, însoțit de alți tipi care păreau a fi din DCF și care izvorau parcă din toate părțile. Prinseră vreo doi vampiri și îi încătușară, atât la mâini, cât și la glezne.

Derek dădu fuga la Kylie.

— Ești bine?

Ea încuviință, deși simțea dureri în locuri despre care înainte n-avea habar că pot să doară.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? îl luă Burnett la întrebări pe Derek.

Întinse mâna spre el, cu intenția să-i pună cătușele.

— E vina mea, insistă Kylie. Eu l-am convins să facă asta.

— Ba nu, o contrazise Derek.

— Ba nu, a fost ideea mea, sări și Della.

— Ba nu, toți mint. Nu e vina lor. Sky se apropie de ei.

Se lăsă tăcerea un timp, și Derek luă cuvântul.

— Sky a plantat urmele de sângele pe care le-ați găsit și care duceau la tabără. Ea i-a ajutat pe nelegiuții ăia să ia animalele. Dar, în cele din urmă, a sărit în apărarea noastră.

Kylie știa că Derek aflase acest lucru din convorbirea cu leii. Leii vorbiseră cu el, așa cum sperase Kylie că avea să se întâmple. Se simți fericită pentru că avusese dreptate, în ciuda întregii situații, și Kylie savură senzația.

— Spune adevărul.

Sky întinse mâinile, așteptând să i se pună cătușe. Burnett o încătușă.

— De ce? întrebă el, țintuind-o cu privirea parcă dezgustat.

— Ei..., rosti ea și se uită la captivi, au prins-o pe sora mea. Au amenințat că o omoară dacă nu îi ajut să facă în așa fel încât tabăra să fie închisă. Sky îi aruncă o privire lui Kylie. Am putut să o fac cât timp nu mi-au cerut și altceva, dar asta... Mi-au promis că nimeni nu va fi rănit. Nu știu cum a ajuns leul în cabana ta, Kylie, îți jur. Mi s-a spus să plec la plimbare cu vrăjitoarele. Știam că puneau ceva la cale, dar nu m-am gândit... Au susținut că nu o să facă rău nimănui. Clătină din cap și se uită din nou la Burnett. Încercam doar să-mi salvez sora.

— Și ei? Cine sunt? mârâi Burnett și se uită la cei doi vampiri întinși la pământ, încătușați.

Unul dintre ei mârâi spre Burnett și se zbatu să scape de cătușe. Doi agenți din DCF îl potoliră.

Kylie își dădu brusc seama că vampirul roșcat, cel care o prinsese prima dată, reușise să fugă. Și, fără să știe nici ea de ce, gândul o făcu să simtă fiori pe șira spinării.

— Frații de Cruce, răspuse Sky. Gașca vampirilor.

— Și de ce voiau să fie închisă tabăra? întrebă Burnett.

— Ei cred că tabăra îi corupe pe potențialii membri, răspuse Sky. Și nu numai ei gândesc așa. Majoritatea găștilor de proscriși încep să se răzvrătească împotriva taberei.

— Știi unde e ținută sora ta prizonieră? întrebă Burnett, iar Kylie distinsese în vocea lui o umbră de compasiune pentru problema lui Sky.

— Nu. Dar tata a angajat pe cineva s-o găsească. Holiday veni într-un suflet. Se uită la Sky, care avea cătușele puse.

— Ce faci? îl întrebă ea pe Burnett.

— Îmi fac meseria, răspuse el și o luă pe Sky, pregătindu-se să plece.

Holiday țâșni înainte.

— Dă-i drumul!

— Nu poate să facă asta, Holiday, spuse Sky. Are dreptate. Am dat-o în bară. Îmi pare rău.

— Pentru ce? întrebă Holiday. Sky se uită la Derek.

— Spune-i, îl îndemnă ea.

Burnett o privi pe Holiday ca și cum ar fi vrut să-i zică ceva, dar o îndemnă pe Sky să înainteze. Holiday se uită la Kylie, Delia și Derek.

— Ați face bine să vorbiți. Și cât mai repede.

Holiday chemase de urgență un doctor la tabără ca să-i examineze pe toți din cap până-n picioare. În afară de câteva zgârieturi și niște vânătăi întinse, nimeni nu avea nimic. Era trecut de ora două noaptea, iar pe Kylie o dureau îngrozitor mușchii și nu-și dorea nimic mai mult decât să se culce. Dar se părea că Burnett avea alte planuri.

Lui Kylie și complicilor ei — nu știa nici ea de ce, dar

Helen, Perry și Miranda recunoscuseră că luaseră parte la planul lui Kylie — li se spuse să aștepte în sala de mese. Holiday și Burnett intrară pe ușă. Kylie văzu ochii directoarei de tabără umbriți de durere; nu încăpea îndoială că trădarea lui Sky o rănisese profund.

Burnett începu conversația sau, mai bine zis, săpuneala. Spuse că ce făcuseră ei era stupid și prostesc. Le mai zise că erau norocoși că nu fusese niciunul omorât. Bla, bla, bla...

Și avea dreptate.

Dar Kylie ar fi procedat la fel fără să stea pe gânduri.

Stătea cuminte pe scaun și își primea pedeapsa la fel ca ceilalți. Da, știa că să te furișezi în rezervație presupunea niște riscuri, dar nu plănuise să se lupte cu o gașcă de vampiri. Ea nu voise decât să-l ducă pe Derek la animale, în speranța ca avea să primească niște răspunsuri.

Ceea ce, apropo, funcționase Dar Burnett nu menționase asta în discursul moralizator pe care li-l ținea.

— Realizați măcar că vă depășeau numeric? Nu pot să cred...

Burnett continuă să tune și să fulgere, amintindu-le că erau ființe supranaturale și că se presupunea că erau mai deștepte.

O întrebare se ivi în mintea lui Kylie și nu reuși să se înfrâneze.

— Tot mai aveți de gând să închideți tabăra? Burnett, nemulțumit că fusese întrerupt, se încruntă.

— Dacă la un astfel de comportament ne putem aștepta din partea voastră, atunci nu avem de ales.

Destul. Destul. Destul.

Când cuvântul o zgârie pe creier a treia oară, Kylie se ridică în picioare.

— Am făcut ce-am știut noi ca să fim de ajutor.

Habar nu avea de unde veneau îndrăzneala și încrederea în sine, poate din cauza oboselii, dar părea că nu putea să se abțină.

— Ați uitat că nu am plănuit să ne încăierăm cu o gașcă de vampiri. Noi n-am vrut decât să-l aducem pe Derek destul de aproape de animale ca să afle ce naiba se întâmplase.

— Ar fi trebuit să veniți la noi, spuse Holiday. Deși inima ei era alături de directoarea taberei, Kylie trebuia să-și susțină cauza. De vreme ce deja îl scosese din pepeni pe Burnett, putea prea bine să continue.

— De ce să fi venit la voi? întrebă Kylie. Nu aveți destulă încredere în noi ca să ne spuneți ce se întâmpla. Da, știm că tu ești directoarea taberei, dar nici noi nu suntem copii de grădiniță. Susții că ne aflăm aici ca să învățăm să facem față lumii exterioare, dar pe urmă încerci să ne protejezi de orice lucru care ar putea să fie cât de puțin neplăcut. Și dacă am fi venit la tine cu problema asta, nu cred că ne-ai fi lăsat să o facem, pentru că te-ai fi temut să nu ne pună în pericol. Și mai sunteți și dumneavoastră.

Kylie arată spre Burnett.

— Ajunge, rosti scurt Burnett. Nici vorbă!

— Chiar dacă Holiday ar fi fost de acord să ne lase să facem ce ne-am propus, dumneavoastră nu i-ați fi permis niciodată lui Derek să intre în parc, pentru că ne considerați pe toți suspecti.

— Exact, întări Derek.

— Amin, rosti Della.

— Bravo, Kylie! sări și Miranda. Toți cei din încăperea încuviințată.

— Asta nu contează, spuse pe un ton autoritar Burnett.

— Ba da. Holiday ridică mâna să-l facă să tacă pe vampirul înalt, brunet și amenințător. Kylie are dreptate. Nu-mi convine, dar are dreptate. Holiday trase adânc aer în piept. Eu am tendința să fiu un pic prea protectoare. Se uită la Burnett. Și tu ai tendința să fii... ei bine, un nemernic. Pe chipul lui Burnett se citi un amestec de șoc și furie.

— Sunt pur și simplu sinceră. Holiday se uită din nou la Kylie și la ceilalți. Și ca să-ți răspund la întrebare, Kylie, Burnett m-a informat deja că, din fericire, tabăra nu va fi închisă.

Toți cei din încăpere sloboziră un strigăt de victorie.

— De fapt... Holiday se uită spre Burnett ca și cum aproape că i-ar fi cerut permisiunea să continue. El se încruntă, dar încuviință din cap. De fapt, Burnett mi-a mai adus la cunoștință și faptul că cererea mea de a transforma Tabăra Shadow Falls în Academia Shadow Falls a fost acceptată.

— Asta înseamnă o școală cu program permanent? întrebă Kylie.

Holiday încuviință și văzu că o căuta din priviri pe Della.

— Sperăm că acest lucru va mai ușura chinul celor care doar ce au aflat că sunt ființe supranaturale și cărora li se pare imposibil să locuiască împreună cu niște părinți normali. Asta le va permite să mențină legătura cu ei și îi va împiedica să strice relațiile cu aceștia.

Kylie zâmbi larg și aruncă o privire spre Della, care părea că nu mai avea mult până să izbucnească în plâns.

— Și, continuă Holiday, deși e adevărat, doar ce l-am făcut pe domnul James aici de față nemernic, și chiar așa și e, aș vrea de asemenea să subliniez că în seara asta șeful

dumnealui m-a informat că... total contrar părerii mele, a fost un suporter al școlii acesteia. Șeful dumnealui a zis că a fost de la bun început avocatul nostru. Așa că fie că ne place, fie că nu — și, ca să se știe, mie nu-mi place —, merită respectul nostru.

Burnett își încrucișase brațele și o sfredelea cu privirea pe Holiday. Kylie suspecta că directoarea nu se uita la el doar ca să-l enerveze.

— Acestea fiind spuse, încheie Holiday și făcu semn spre ușă, e foarte târziu și, de vreme ce mâine e ziua de vizită, trebuie să ne sculăm de dimineață și să fim cu zâmbetul pe buze, chiar dacă doar ne prefacem.

Miranda, Della și Kylie plecară împreună.

— N-a fost și Chan printre ei, spuse Della. L-aș fi mirosit.

— Știu, zise Kylie.

— Cine e Chan? întrebă Miranda.

— O să-ți explic mai târziu, promise Della și se uită din nou la Kylie. Când Sky a susținut că nu ea și-a pus leul în cameră, spunea adevărul.

— Așa mi s-a părut și mie, întări Kylie.

Dar ceva tot nu îi mirosea bine la povestea asta. Însă nu avea să afle vreodată adevărul.

O porniră spre cabană când Kylie îl văzu pe Derek.

— Luați-o înainte, le spuse Kylie. Vreau să-i zic noapte bună lui Derek.

— Simți și tu mirosul feromonilor? o întrebă Della pe Miranda.

Kylie se încruntă la Della când acestea se îndepărtară și se întoarse spre Derek.

— Hei, așteaptă-mă, îi strigă Kylie lui Derek.

El se întoarse și o porni spre ea. Când se întâlniră la

mijlocul drumului, el zâmbea.

— Mi-a plăcut cum i-ai ținut piept lui Burnett și lui Holiday, spuse el.

Kylie ridică din umeri, fără să fie sigură de unde îi venise curajul să-i țină piept lui Burnett. În ultimul timp se trezea însă că spunea lucrurile verde în față. Nu i se părea a fi un lucru în întregime rău.

— Și mie mi-a plăcut cum le-ai ținut piept vampirilor mai devreme. Ce ai făcut? Cădeau ca niște curci bete.

El rânji.

— Se pare că am capacitatea de a-i șoca prin supraîncărcare emoțională. A fost mișto, nu?

— Da, a fost, spuse ea. El o examina.

— A fost și fantoma ta acolo, nu-i așa?

— Da, confirmă Kylie, nefiind încă pregătită să-i povestească lui Derek întreaga experiență de decorporalizare.

Ochii lor se întâlniră și se priviră un timp.

— A mers, nu-i așa? întrebă Kylie. Ai comunicat cu animalele. Așa ai aflat de Sky, nu?

Derek dădu din cap.

— Da. Ai avut dreptate.

Lui Kylie i se păru că aude în vocea lui ceva ce semăna cu regretul.

— Te deranjează că s-a întâmplat chestia asta? Vina îi dădea târcoale precum muștele unei banane stricate. O făcuse pentru ea. Dacă ești... îmi pare rău că...

El îi lipi un deget de buze.

— Nu e nevoie să te scuzi. Mă bucur că am făcut-o. Să fiu sincer, mi-a plăcut. Mi-a plăcut seara asta. Îi dădu o șuviță de păr după ureche și zăbovi cu mâna acolo. Ne-am

descurcat bine. Facem o echipă bună.

— Acum mi-ai salvat viața de două ori. De trei ori, dacă mai pui la socoteală și șarpele.

Ridică privirea spre el, spre zâmbetul lui dulce. Îi plăcea atât de mult atingerea lui, mâna lui pe gâtul ei. Era atât de bine. Fără să stea pe gânduri, se ridică pe vârfuri și își lipi buzele de ale lui.

Nu el a fost cel care a dat tonul.

Nu. Ea o făcuse.

Nu el a fost cel care a prelungit sărutul.

Nu, tot ea o făcuse și pe asta.

El nici măcar nu a fost cel care s-a apropiat de ea.

Nu. Tot ea o făcuse și pe asta.

Nu că asta părea să-l deranjeze în vreun fel.

Dar el a fost cel care i-a strecurat limba printre buze. În sinea ei, Kylie auzi o voce timidă care exclamă: Hopa!

Se retrase. Amândoi gâfâiau. Kylie nu era sigură că respiraseră așa de greu nici când se luptaseră cu vampirii nelegiuți.

Derek deschise ochii și se uită la ea.

— Uau!

Kylie trase aer în piept, încercând încă să-și recapete suflul și să-și limpezească gândurile. Se uita în pământ, pentru că i se părea prea mult să privească în ochii lui. Nu voise să se întâmple asta. Sau voise?

El o mângâie sub bărbie și i-o ridică. La naiba! O obliga să se uite la el. Apoi avea probabil să-i pună întrebarea la care ea nu putea să răspundă.

— Ce a fost asta, Kylie? Doar ca să-mi mulțumești că ți-am salvat viața sau... mai mult?

Da, asta era întrebarea pe care Kylie se temea că avea să

i-o pună.

— Nu știu, răspuse ea cu sinceritate. Poate doar un moment de slăbiciune.

Derek râse.

— Fă-mi o favoare! Se aplecă spre ea.

— Ce?

— De câte ori simți că te încearcă slăbiciunea, treci pe la mine.

Kylie se pregăti să-i dea un ghiont în piept, dar el o opri. Îi duse mâna la buze, fără să-și dezlipească ochii lui verzi de la ea, și o sărută. Buzele lui umede o făcură să simtă un fior minunat pe șira spinării.

Nu știa nici ea de ce, dar al doilea sărut o răvăși emoțional și mai mult decât primul. Și atunci observă cât de frumos era cerul. Părea... fermecat. Stelele licăreau ca într-un film de desene animate. Oare Derek făcea asta? Se folosea de harurile lui și o făcea să vadă lucrurile altfel? Și chiar dacă ar fi fost așa, avea vreo importanță? Kylie nu știa răspunsul.

— Ar trebui probabil să plec. Mâine e zi de vizită.

— Te conduc la cabană. Derek ridică din sprânceană.

— Nu te aștepta să te mai sărut încă o dată, izbucni ea, înainte să se gândească.

El râse.

— Ba pun pariu că o s-o faci. Kylie știa că el avea dreptate, dar...

— Nu în seara asta.

— M-am gândit eu. Norocul meu că sunt răbdător din fire.

Sărutul lui Derek și tot ce se întâmplase înainte o ajutaseră pe Kylie să nu se gândească la întâlnirea cu mama ei — la ce avea să spună sau să nu spună despre faptul că-l

zărise pe tatăl ei giugiulindu-se în văzul tuturor. Și mai era o întrebare pe care trebuia să o pună. Întrebarea care o răscolea.

Întrebarea la care până atunci Kylie nu voise să se gândească.

Dar acum, stând în sala de mese și așteptându-și mama să sosească, Kylie se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se gândească și la acest lucru. Să fim sinceri, unele lucruri nu puteau fi spuse pe șleau.

Mama ei intră și Kylie o văzu căutând-o. Kylie profită de timpul scurt să o cerceteze din priviri. Să se uite la părul ei șaten și la ochii ei căprui. Kylie nu semăna deloc cu ea. Cu excepția nasului. Nu încăpea îndoială că de la ea moștenise nasul ușor cârn.

— Era cât pe ce să nu te văd, spuse mama ei când se așezară la una dintre cele mai puțin aglomerate mese. Nici nu apucase bine să pună fundul pe scaun, că o și întrebă: Nu ai dormit prea bine, nu, Kylie?

De unde știa o mamă chestiile astea, avea vreun fel de radar?

— N-am putut să mă odihnesc, atâta tot, minți Kylie. Mama ei se aplecă peste masă și îi șopti:

— N-ai început din nou să ai coșmarurile alea, nu?

— Nu, spuse Kylie.

Mama ei se uită lung la ea cu genul de privire care transmite "Nu mă minți!". —Jur.

— Bine, zise ea.

— Bună ziua, tuturor! spuse Holiday la intrare. Știu că în mod normal nu mă adresez dumneavoastră în timpul acestor vizite, dar am două vești pe care vreau să le

împărtășesc tuturor. În primul rând, îmi pare rău să vă anunț că din cauza unor probleme familiale, Sky Peacemaker, colega mea administrator, trebuie să-și ia un concediu neprogramat.

Kylie trebuia să recunoască faptul că Holiday reușise să explice situația fără să mintă.

— Dar, continuă Holiday, căutăm un înlocuitor. Până vom găsi unul, avem unul temporar — doar temporar. Aș vrea să vi-l prezint pe domnul Burnett James. Vine aici cu recomandări foarte bune.

Kylie se întrebă dacă Holiday își dăduse seama cum sunase "doar temporar". Faptul că avea să fie nevoită să lucreze cu Burnett îi măcina fără îndoială nervii.

— A doua veste pe care vreau să v-o dau... Holiday își începu discursul despre tabăra care urma să devină o școală cu internat.

Kylie se uită la mama ei în timpul discursului persuasiv al lui Holiday. Aproape că se aștepta ca mama ei să se ridice, să aplaude și să strige: În sfârșit, liberă, în sfârșit, liberă!

Dar, lucru destul de ciudat, mama ei reuși să-și ascundă încântarea. Kylie simți o oarecare vină zgâriindu-i conștiința. Cât de nedrept era că și Kylie voia să rămână la școală, dar ar fi fost foarte supărată pe mama ei dacă aceasta și-ar fi dorit același lucru.

După ce Holiday termină ce avea de spus, Kylie se uită din nou la mama ei și îi propuse:

— Vrei să ne plimbăm puțin? Sunt niște poteci destul de drăguțe prin pădure.

Mama ei se uită la picioare.

— Sigur, din fericire sunt încălțată cu teniși.

Kylie decise să o apuce pe un drum cu mai puțină

vegetație, care ducea la pârâu. Nu era la fel de frumos ca locul ei și al lui Derek, dar era drăguț. Kylie merse la cabană, să ia o pătură pe care să se așeze amândouă.

Mama ei dădu o raită prin cabană.

— E sărăcăcioasă, dar e drăguță.

Șosetă ieși alergând din dormitor și se repezi la șireturile ei.

— Oh, ce simpatic e!

Mama ei îl luă în brațe și îl ridică în dreptul feței.

— Al cui e?

— Ah, al meu.

Mama ei păru surprinsă.

— Bine, dar nu crezi că ar fi trebuit să vorbești cu mine mai întâi?

— Da... cred că așa ar fi trebuit să fac, spuse Kylie.

Mama ei se holba în continuare la animăluț.

— Știi de cine îmi amintește pisica asta?

— De Șosetă? întrebă Kylie.

— Da. Îți amintești de el? L-am luat când te-ai născut. Taică-tău mi l-a cumpărat în ziua când am făcut prima ecografie. Era așa de încântat că... Mama ei se opri și clipi ca și cum ar fi vrut să alunge amintirea din minte. Da, drăguță pisicuță.

Puse pisica jos, de parcă ar fi învinovățit-o într-o oarecare măsură pentru că îi scosese la iveală o amintire dureroasă.

Kylie văzu emoțiile din privirea ei și simți nevoia să-i tragă un pumn tatălui ei. Înghiți nodul care i se pusese în gât și se duse să ia o pătură.

Merseră în tăcere. Apoi mama ei întrebă:

— Acum vorbești cu taică-tău, nu? Îl suni? Kylie era cât pe ce să mintă, dar spuse:

— Telefonul e și pentru primit telefoane, mamă, nu numai pentru dat. Dacă vrea să mă audă, poate să sune.

— Scumpo, bărbații nu se pricep mereu să...

— Nu vorbim de bărbați. Vorbim de tata.

— Sunt sigură că nu a făcut-o intenționat. Nu și-a propus să uite să vină la tine. Munca lui poate câteodată să-l solicite destul de mult.

— Serios? întrebă Kylie. Din cauza asta i-ai fript chiloții pe grătar?

Capitolul 41

Mergeau alături pe cărare. — Nu pot să susțin că sunt foarte mândră de ce-am făcut.

— Ar trebui să fii, spuse Kylie. Eu cred că ai făcut ce trebuia.

Mama ei se uită la ea înainte de a continua:

— Trece printr-o perioadă mai grea acum, atâta tot. Faptul că mama ei îl apăra o enervă pe Kylie la culme.

— Da, trece prin patul secretarei lui super tinere. Mama ei se opri din mers și o apucă de braț. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh, scumpa mea, îmi pare așa de rău. Kylie clătină din cap.

— De ce să-ți pară ție rău? Ai și tu o relație cu altcineva? Jur că dacă și tu te întâlnești cu cineva de vârsta mea, divorțez de amândoi.

— Nu. Eu niciodată n-aș... Nu am vrut să... aflu tu. Voi doi ați fost mereu așa de apropiați. Își duse mâna la buzele tremurânde. Cum ai aflat?

Kylie simți că ar răni-o dacă ar afla că tatăl ei și-a adus cu el pițipoanca weekendul trecut, așa că minți.

— L-am prins cu minciuna. Ea clătină din cap.

— El n-a știut niciodată să mintă.

În acel moment, Kylie se întrebă dacă mama ei știa să mintă și cât de bine. Oare tatăl ei cunoștea adevărul? Se opri în loc, închise ochii și se gândi la întrebarea pe care trebuia să o pună.

— Doamne, ce frumos e! exclamă mama ei. Kylie deschise ochii și o văzu privind pârâul.

— Da.

Kylie veni mai aproape de pârâu și întinse pătura ca să stea amândouă.

Mama ei se așeză și se uită la apă.

— Chiar e o cascadă pe aici?

— Așa mi s-a spus, răspuse Kylie, sperând să nu i se citească în glas frustrarea că nu o văzuse încă.

Și se hotărî pe loc că, și de trebuia să meargă singură, avea de gând să vadă cascada. Nu știa nici ea ce o apucase, dar i se părea important să o facă.

— Totuși, eu n-am văzut-o niciodată, adăugă Kylie.

— De ce?

Kylie ridică din umeri.

— Se presupune că ar fi bântuită de fantome. Majoritatea se tem să urce acolo.

Inclusiv eu, își spuse Kylie în sinea ei, dar nu o rosti cu voce tare — însă asta nu avea să o oprească data viitoare.

— Serios? Mama ei părea intrigată. Mie îmi plac la nebunie poveștile cu fantome, ție nu?

— Uneori, răspuse Kylie sincer și își feri privirea, ca mama ei să nu poată să citească nimic pe fața ei.

— E liniște aici, spuse femeia. Îmi place. Se aplecă și o bătu pe mână. Mersi că m-ai adus.

Nu aveți decât să o credeți lașă, dar Kylie amână întrebarea pe care voia să o pună și aborda un subiect mai puțin exploziv. Unul care ar fi trebuit să o facă fericită pe mama ei.

— Ce părere ai că tabăra se transformă în școală cu internat?

— Directoarea pare încântată, spuse mama ei, uitându-se în continuare la pârâu.

— Ce-ai zice dacă m-aș înscrie și eu? Mama ei întoarse

brusc capul.

— Ce? Draga mea, e un internat. Asta înseamnă să locuiești aici.

— Știu, spuse Kylie, surprinsă de reacția femeii. Gândește-te, nu va mai trebui să mă suportți.

Kylie încercă să folosească un ton glumeț. Dar dacă era să judece după chipul mamei sale, nu-i ieși nici pe departe.

— Nu, spuse mama ei. Să fim înțelese. La naiba, în niciun caz! Ai o casă și locul tău e cu mine.

Kylie își dădu seama de două lucruri care însemnau enorm pentru ea. Primul, chiar voia — de fapt, mai bine zis avea nevoie — să rămână în tabără. Cumva, trebuia să o convingă pe mama ei să o lase. Și al doilea lucru era că mama ei nu voia să se descotorosească de ea. Kylie fusese sigură că dacă i s-ar fi dat șansa, mama ei i-ar fi făcut rapid bocceluța și ar fi dat-o afară pe ușă cât ai bate din palme.

Acum, cu emoțiile care se războiau în sufletul ei, Kylie nu știa ce să zică.

— Dar mie... chiar îmi place aici, mamă.

— Dar și acasă la tine îți place, o contră ea.

Nu-mi mai place. Era de fapt răspunsul sincer, dar i se păru deodată prea crud.

— Dar...

— Dacă așa te răzbuni tu din cauza divorțului...

— Nu, rosti Kylie. Nu e asta, îți dau cuvântul meu. Doar că... mă simt bine aici. Încep să aflu cine sunt cu adevărat. Îți amintești când îmi spuneai că am probleme de integrare pentru că nu voiam să intru în niciun club sau gașcă de la școală? Aici îmi găsesc locul... aici e locul meu, mamă.

— O ai pe Sara. Voi două sunteți ca surorile.

— O iubesc pe Sara. O s-o iubesc mereu, dar nu mai

semănăm ca înainte. Acum nici măcar nu mai vorbim zilnic. Și-a găsit altă gașcă de fete și, sincer, eu nu mă integrez în grupul lor.

În ochii mamei ei se citea îngrijorarea.

— Dar...

— Mamă, te rog... Kylie observă că reușise să câștige ceva teren, căci mama ei nu o mai combătea la fel de ferm ca de obicei. Apoi Kylie își aminti un as pe care-l avea în mânecă. Ai spus că noua ta slujbă presupune să călătorești mult. Ce crezi că o să faci cu mine cât timp ești plecată?

— Taică-tău o să te ia în grijă. Kylie înclină capul într-o parte.

— Crezi că vreau să mă duc la el acasă și s-o văd pe prietena lui, care e practic de vârsta mea, cum stă tot timpul călare pe el?

— Atunci o să refuz promovarea, decise mama ei. Tu ești mai importantă pentru mine decât... orice slujbă.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

Și lui Kylie îi dădură lacrimile în același timp. Nu putea să se abțină. Și pentru că așa simțea nevoia, întinse mâinile și își îmbrățișa mama.

— Te iubesc, spuse Kylie și nu se desprinse de ea.

O strângea mai tare decât strânsese vreodată pe cineva în brațe.

Mama ei nu se retrase. O bătea ușor pe umăr. Nu era cea mai călduroasă îmbrățișare, dar promitea. Apoi, pentru că nu voia să-și forțeze norocul, Kylie se desprinse de ea.

— Îmi pare rău, spuse Kylie.

— Pentru ce? întrebă mama ei și Kylie observă că aceasta avea fața pătată.

Alt lucru pe care-l aveau în comun și de care ea nu-și

dăduse seama.

— Îmi pare rău, spuse Kylie. Chiar nu vreau să te rănesc. Și nu trebuie să iei o hotărâre azi. Voi fi aici toată vara, dar chiar îmi place locul ăsta. Și Holiday a spus că elevii pot să meargă acasă în weekend. Și o să mai fie tot felul de zile libere. Și nu ne despart decât trei ore. La naiba, tu o să lucrezi în deplasare și ai putea să te muți mai aproape.

Mama ei oftă.

— Dar tu ești fata mea, puiule. O mângâie pe obraz. Nu vreau să te crească alți oameni.

— Mamă, revino-ți la realitate! O să împlinesc șaptesprezece ani peste câteva luni. M-ai crescut deja. Kylie ezită o clipă și adăugă: În plus, ar trebui și tu să-ți găsești pe cineva.

Mama ei făcu ochii mari.

— Nu cred că am atâta curaj.

— De ce nu? Ești frumoasă și, cu o garderobă nouă, ai putea să fii... sexy.

Mama ei era mult mai drăguță decât vagabonda cu care trăia tatăl ei acum. Mama ei oftă.

— Când a crescut fetița mea așa de mare?

— Nu știu.

Kylie zâmbi larg și se întinse pe pătură. Mama ei îi urmă exemplul.

Ascultau apa pârâului curgând și se uitau la cerul senin care se întrezărea printre norii ce semănau cu niște cocoloașe de vată. Poate că era doar imaginația lui Kylie, dar aproape că auzea și vuietul cascadei.

Într-un final, Kylie se ridică în capul oaselor. La fel făcu și mama ei.

— Mamă, pot să te întreb ceva?

— Sigur, scumpo.

Kylie se uită la ea și o întrebă pe nerăsuflăte:

— Cine e tatăl meu adevărat?

Capitolul 42

Kylie o văzu tresărind. Mama ei nu se uită la Kylie.

Părea că se gândea ce să mintă.

— Adevărul, mamă, insistă Kylie. Trebuie să aflu adevărul.

Mama ei o privi în sfârșit. Îi dăduseră lacrimile și în ochii ei mari și căprui se citea panica.

— Cine? Taică-tău... ți-a spus cumva?

La care tată te referi, gândi Kylie, dar nu o spuse cu voce tare. Știa la care se referea mama ei.

Se simți ușurată. Tatăl ei știa. Kylie nu voise să creadă că mama ei ar fi putut să-l mintă atâția ani. Apoi sentimentul de ușurare dispăru și Kylie se întrebă dacă din cauza asta divorțau. Oare tatăl ei doar ce aflase că nu era tatăl biologic al lui Kylie? Inima i se strânse la gândul că divorțau din vina ei.

— Nu, mamă, îți dau cuvântul meu. Nu mi-a spus. Era doar... un sentiment.

Măcar asta era adevărat. Nu avea dovada, nici măcar nu-l întrebase pe Daniel. Dar sentimentul ciudat cum că Daniel semăna cu cineva cunoscut i se părușe deodată logic.

Semăna cu fata pe care o vedea în oglindă în fiecare dimineață când se spăla pe dinți — aceiași ochi albaștri, același păr blond, aceeași structură osoasă. Aveau până și același mers.

Și mai era și tiparul lui mental. Îl tot vedea în minte și își

aminti cum i-l descriesese Helen pe al ei.

Dar mamei sale nu putea să-i zică nimic din toate astea.

— Plus că nu semăn deloc cu tata, adăugă în schimb Kylie.

Lacrimile udaseră obrazul femeii.

— Oh, puiule. Îmi pare rău, puiule. Îmi pare așa de rău...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kylie. Te rog, spune-mi că nu din cauza asta divorțați.

— Nu, puiule. Mama ei își șterse lacrimile și continuă: L-am cunoscut pe Daniel Brighten la sala de gimnastică. Lucra acolo. Era... nici măcar nu știu cum să explic, decât că avea șarm. Era ceva aproape magic. M-am îndrăgostit de el de cum l-am văzut prima oară.

Mama ei se uita în gol, de parcă își aducea aminte.

— M-a invitat în oraș. La prima întâlnire, mi-a spus că peste trei săptămâni urma să fie trimis în Războiul din Golf. Aveam la dispoziție doar trei săptămâni. Știu că sună grav și să știi că te încui în camera ta dacă faci vreodată așa ceva, dar... după prima întâlnire am știut că el e alesul. La a treia, eram... Aș fi făcut orice pentru el. Eram de nedespărțit. Când a plecat, mi-a promis că atunci când o să se întoarcă, o să mă ia de nevastă. Că o să mă prezinte familiei lui. Ei locuiau în Dallas, așa că nici măcar nu-i cunoscusem. I se tăie răsuflarea. La două săptămâni după ce a fost cantonat, mi-am dat seama că eram însărcinată. L-am anunțat în următoarea scrisoare. Își mușcă buzele și îi dădură din nou lacrimile. El nu mi-a mai răspuns. Am crezut că... Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. La început, am crezut că din cauză că nu voia copilul. Trăgând adânc aer în piept, mama ei își șterse lacrimile. Cam peste două săptămâni, i-am văzut necrologul în ziar. Acum nici măcar

nu știu dacă a primit scrisoarea.

Inima lui Kylie se strânse și își aminti că Daniel scosese scrisoarea din buzunar și o sărutase. Îi dădură lacrimile și se luptă cu impulsul de a-i spune mamei ei despre visele ei, despre faptul că Daniel venise să o vadă.

Mama ei își strânse genunchii la piept ca și cum i-ar fi fost frig. Kylie știa că Daniel era acolo. Stătea lângă mama ei și se uita la ea cu atâta dragoste, încât pe Kylie o podidira și mai mult lacrimile.

— Aveam doar... optsprezece ani, continuă mama ei. Mama poate că ar fi înțeles, dar tata, el era... lucrul ăsta l-ar fi omorât. Cu tatăl tău — adică tatăl tău vitreg — m-am tot întâlnit pe perioada liceului. Ba eram împreună, ba ne despărțeam. El a susținut mereu că mă iubea. Mama ei ridică bărbia. M-a sunat imediat după întâmplarea asta. I-am spus că nu era deloc momentul potrivit. El nu accepta prea ușor un refuz. A venit la mine la serviciu și am ieșit cu el la o cafea. I-am spus. Nu știu de ce am făcut-o. Dar aveam nevoie de un prieten. Mama ei se întoarse spre

Kylie și se uită direct la ea. El a făcut ce mulți n-ar fi făcut. S-a pus în genunchi și m-a cerut de nevastă atunci, pe loc.

Kylie se gândi la tatăl ei, cât de mult trebuie s-o fi iubit pe mama ei ca să facă asta. Dar ce se întâmplase cu bărbatul acela acum? Cum era posibil să fie același bărbat care... Mama ei continuă.

— A cerut un singur lucru. Mi-a cerut să-i promit ceva. Nu voia să afle nimeni că nu erai a lui. Își duse din nou mâna la gură. Tatăl tău adevărat nu mai era. Eram disperată. Niciodată... niciodată n-am realizat cât de greu va fi să păstrez acea promisiune.

Kylie o apucă de mână.

— În ziua în care te-ai născut, a fost ca și cum l-aș fi văzut din nou pe tatăl tău. Semănai atât de mult cu el!

Știu, își spuse Kylie și o strânse de mână. Apoi ridică privirea și îl văzu pe Daniel Brighten.

— Știu că dacă ar fi trăit, te-ar fi iubit foarte mult. Kylie închise ochii și cuvintele îi ieșiră din gură fără să vrea.

— Cred că mă iubește și acum. Cred că te iubește și pe tine, mamă.

Atunci mama ei o cuprinse în brațe și o îmbrățișă. Nu era un gest pripit, nici măcar stângaci. Era exact cum trebuia să fie.

Rămaseră lângă pârâu încă vreo două ore. Au vorbit despre o grămadă de lucruri. I-a povestit lui Kylie despre relația plină de pasiune pe care o avusese cu Daniel. Au vorbit chiar și de bunica lui Kylie.

— Știi, spuse mama ei, la înmormântare de-abia m-am abținut să iau un șervețel și să-i șterg rujul ăla mov îngrozitor cu care au dat-o pe buze. i

Kylie râse.

— Pun pariu că bunica ar fi apreciat gestul.

Și, chiar în acel moment, Kylie simți din nou o adiere. Era rece, dar nu semăna cu Daniel. Kylie zâmbi și își dădu seama că spiritul bunicii sale era aproape.

— Bunica a fost o persoană deosebită, continuă Kylie.

Puțin mai târziu, o luară înapoi prin pădure. Umerii lor se atingeau în mers. Mama ei o strânse de mână.

— Taică-tău, spuse ea. Omul care te-a crescut... te iubește. Știu că ești supărată pe el.

— Am tot dreptul să fiu, spuse Kylie.

— Știu, răspunse mama ei. Și eu sunt supărată pe el. Ea

ezită. Ba nu, sunt furioasă. Cu toate astea, nu cred că te-ar fi iubit mai mult nici dacă ai fi fost a lui. Doar că acum trece prin criza vârstei mijlocii. Se opri din mers. Sau poate că adevărul e ceva ce nici măcar nu vreau să recunosc.

— Ce? întrebă Kylie.

— M-a iubit, Kylie. La început, mă iubea tare mult. Iar eu... nu l-am iubit niciodată așa cum l-am iubit pe Daniel. Nu i-am spus niciodată, dar el o știa. Și, în timp, am... Să mă ajute Dumnezeu, dar am urât promisiunea pe care m-a pus s-o fac. De fiecare dată când mă uitam la tine, îl vedeam pe tatăl tău biologic și mă simțeam ca și cum te mințeam. Mă mințeam pe mine. Căsnicia noastră a avut de suferit. Relația noastră a avut de suferit. Mama ei făcu un gest din mână. Era ușor să dau vina pe el, dar, sincer, și eu sunt la fel de vinovată. Nu trebuia să fac acea promisiune. Mama ei întinse mâna și îi dădu părul pe spate. A fost un tată bun. Ani de zile, aproape șaisprezece ani, a fost un soț bun. Merita o femeie care să-l iubească la fel de mult cum o iubea și el. Nu a avut parte niciodată de așa ceva. Gândește-te cât de nedrept a fost pentru el. Poate că, după atâta timp, n-a mai putut să suporte.

Kylie știa că mama ei avea dreptate. Lucruri pe care trebuia să le ia în considerare când își reevalua relația cu tatăl ei.

— Ar fi putut să ceară divorțul. Nu trebuia să te înșele cu o fată care e practic de vârsta mea.

— Nu spun că a procedat corect. Sau că e perfect. Dar te iubește, puiule. Te-a iubit chiar și atunci când nu era obligat s-o facă.

Înainte ca mama ei să plece, o puse pe Kylie să-i promită că avea să-și sune tatăl curând. Era o promisiune pe care

Kylie intenționa să o țină, dar nu în acea zi. Și probabil nici a doua zi.

— De ce dragostea trebuie să fie așa de complicată? izbucni Kylie când dădu buzna în biroul lui Holiday mai târziu în acea seară.

Kylie stătuse în cameră de când plecase mama ei, gândindu-se la tatăl ei, la mama ei, la Daniel și comparând totul cu ce simțea pentru Lucas și Derek. Nu era același lucru, dar, într-un fel, simțea ca situațiile erau asemănătoare.

Holiday ridică ochii din hârtii. Dacă te luai după expresia de pe chipul femeii, și ea era în aceeași stare. Confuză și rănită. Nu încăpea îndoială, ea și Burnett se ciocniseră iar cap în cap.

— Bună întrebare, răspunse Holiday. Eu personal cred că zeii au făcut-o doar ca să ne scoată din minți.

Kylie se așeză pe scaunul din fața biroului. Rezemându-se de spătar, Holiday o cercetă din priviri.

— Ai fost tăcută toată ziua. A decurs bine vizita mamei tale?

Kylie se hotărî să spună totul.

— Daniel Brighten, fantoma, e tatăl meu adevărat. Holiday încuviință. Nu era reacția la care se aștepta Kylie.

Kylie simți cum i se pune un nod în stomac.

— Dacă îmi spui că ai știut de la bun început, o să fiu extrem de furioasă.

— N-am știut. Holiday ridică mâna. Am bănuț. E o diferență.

— Ar fi trebuit să-mi spui și mie.

— Nu merge așa.

— Atunci nu-mi place cum merge, rosti Kylie pe un ton răstit.

Holiday oftă.

— Uneori, nici mie nu-mi place.

Tăcură amândouă. Înăuntru pătrundeau acordurile muzicii din sala de mese. Acolo avea loc o petrecere. Sărbătoreau faptul că nu se închidea tabăra și că se hotărâseră să o transforme în școală cu internat. Pentru mulți dintre cei din tabără, avea să fie o barcă de salvare.

— În rest e totul bine? întrebă Holiday.

— Da. Dar Kylie simțea că dacă nu spunea ce avea pe suflet, exploda. Nu, nu e bine. Îmi place de doi tipi. Unul dintre ei a plecat, așa că asta ar trebui să-mi ușureze alegerea, nu? Mai ales de vreme ce tipul care a plecat s-a dus să facă sex pervers cu vârcolaca lui. Dar nu-i așa, în minte mi se derulează povestea părinților mei și a lui Daniel, care îmi spune că nu e drept să începi o relație dacă de fapt tu iubești pe altcineva.

Se opri doar ca să respire.

— Sunt sigură că nu e ușor, spuse Holiday.

— Oh, încă n-am terminat. E din ce în ce mai bine, pentru că tipul ăsta de care îmi place are puterea să se joace cu emoțiile mele. Și când sunt cu el, mi se pare prea frumos ca să fie adevărat. Asta mă face să mă întreb dacă ce simt e real sau nu. Poate că-și folosește puterea să mă facă să cred că-l plac de-adevăratelea.

Holiday se încruntă.

— Nu cred că Derek ar face așa ceva.

Bun, Kylie știa că Holiday avea să-și dea seama despre cine era vorba, dar când o auzi pronunțându-i numele lui Derek, i se strânse inima.

— Dar dacă stau să mă gândesc, Derek e bărbat, iar ei nu gândesc la fel ca noi.

— Deci ești de acord că ar putea să facă asta, nu? întrebă Kylie.

Holiday părea pusă în încurcătură.

— Ar putea, dar nu cred totuși că Derek e genul.

— Nici eu nu cred, dar... închise ochii. Doar că mă simt foarte confuză.

Holiday oftă din nou.

— Aș vrea să pot să-ți spun că lucrurile nu mai sunt așa de complicate după ce mai crești, dar acolo unde e vorba de bărbați se pare că mereu e o oarecare confuzie.

— Și mai e și Daniel, oftă Kylie. Acum, când vreau să apară ca să pot să-l întreb ce naiba sunt, el nu e cooperant. S-a dus să joace golf sau poker cu Sfântul Petru sau ce-or mai face bărbații în rai. Sau, la naiba, poate că și-a găsit și el o iubită mult prea tânără și sexy, ca tata, și a decis și el să mă lase baltă.

Holiday râse.

— Nu te-ai gândit nicio secundă că poate Daniel vrea să descoperi singură lucrul ăsta?

— Oh, asta nu-i drept, spuse Kylie. Părinții tăi nu au murit și te-au lăsat să te zbați să afli ce ești. Ai știut de când te-ai născut.

Holiday clătină din cap.

— Călătoria fiecăruia e diferită. De ce nu faci din asta viitoarea ta misiune?

Kylie se lăsă brusc pe spate.

— Nu mai vreau altă misiune. De ce nu pot lucrurile să fie simple?

Holiday zâmbi larg.

— Pentru că n-ar mai avea niciun farmec. Oftă. Oricât de mult mi-ar displăcea să recunosc, dacă bărbații ar fi ușor de înțeles, probabil că nu ar mai avea la fel de mult farmec ca acum.

— Da, dar atunci când simți că viața ta e un adevărat haos, nu e prea distractiv. Or eu asta am simțit în ultimele două luni.

Holiday se încruntă și o bătă pe mână pe Kylie.

— Și eu o să-ți îngreunez și mai mult situația.

— Cum?

Kylie își retrase mâna.

Directoarea se încruntă și scoase o scrisoare din sertarul biroului.

— N-aveam de gând să ți-o dau, dar... mi-am amintit când mi-ai zis că sunt prea protectoare.

Simți o urmă de îngrijorare.

— Știi, e bine câteodată să fii așa.

— Ba nu. Ai avut dreptate, zise Holiday.

— E de la Daniel? Kylie se holba la plic.

— Nu. E de la Lucas.

— Împușcă-mă, te rog!

Kylie se dădu cu capul de birou. Holiday chicoti.

— Nu poate să fie chiar așa de rău. O strânse din nou pe Kylie de mână. Tu ești o fată deosebită, Kylie. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că băieții ăștia doi nu vor fi singurii care ar sări și prin foc ca să-ți atragă atenția. Se ridică în picioare. Cred că o să mă duc să supraveghez petrecerea un timp. Poți să stai aici cât vrei.

— Holiday?

Kylie o strigă fără să se întoarcă spre ea.

— Ce e? Kylie se răsuci.

— Ți-a scris și ție Lucas? Holiday încuviință.

— Știi dacă... dacă e și Fredericka cu el? Holiday își feri privirea.

— Da.

— Mersi.

Kylie se întoarse cu fața la birou. Pașii lui Holiday se pierdeau în sunetul muzicii care se auzea de alături. Kylie trase scrisoarea mai aproape de ea. Își aminti cum se simțise când îl sărutase pe Derek — simțise că se încinsese, se simțise în siguranță, doar că avea o mică îndoială că el îi manipula emoțiile.

Sărutul cu Lucas fusese... mai pasional, dar nimic nu-i transmitea siguranță. Poate chiar din cauza asta fusese mai înflăcărat. Riscul și pasiunea par să meargă mână în mână.

Kylie se uita fix la scrisoare. Oare Lucas îi zicea în scrisoare ceva ce ar schimba faptul că el plecase, că era cu Fredericka — o fată cu care recunoscuse că făcuse sex? O fată la care recunoscuse chiar că ținea?

Nu, își spuse Kylie. Nimic din ce-ar fi zis nu putea să schimbe acest lucru. Așa cum nici tatăl ei nu putea să schimbe ce-i făcuse mamei sale. Sau ce-i făcuse Trey ei.

Muzica părea să o cheme. Se dădea o petrecere alături și ar fi trebuit să fie și ea acolo. Împături scrisoarea și o puse în buzunar. Merita să se bucure de seara asta. Mai târziu, avea să afle ce avea de spus Lucas.

Se ridică în picioare și se întoarse, pregătindu-se să iasă din birou. O rafală rece o lovi din plin și i se tăie răsufierea. Apoi camera se umplu de o ceață densă.

De data asta era altfel.

Gata, nu mai vreau! îi trecu prin minte când își dădu seama că nu era Daniel.

Kylie încercă să se relaxeze. Dar trebuia să admită că îi va lua ceva timp până ce se va obișnui cu fantomele.

— Daniel? îl strigă ea pe nume, sperând că se înșela.

Un fuior de ceață se mișcă încet. În fața ei stătea o femeie care nu avea mai mult de treizeci de ani. Avea părul lung și negru. Era îmbrăcată cu o rochie albă, frumoasă. De fapt, fusese frumoasă odinioară.

Inima îi sări din piept când observă petele de sânge de pe ea. Femeia se uita la Kylie cu ochii lipsiți de viață, plini de atâta neajutorare, încât lui Kylie îi venea să plângă.

— Oprește-l! spuse femeia. Dacă nu-l oprești, o să o facă din nou!

— Cine? întrebă Kylie. Cine a făcut asta? Kylie își împreună mâinile, dorindu-și din tot sufletul ca Holiday să nu fi plecat. O cauți pe Holiday?

Femeia nu răspunse, ci dispăru învăluită de ceață. Kylie stătea pe loc și se cuprinsese cu brațele ca să nu mai tremure, în timp ce ceața se ridică și dispăru în tavan. Încet, temperatura își reveni la normal.

— E așa nedrept! murmură Kylie.

— Ce anume?

Kylie se întoarse. În pragul ușii stătea Derek. Îmbrăcat în blugi decolorați și cu un tricou bleu, arăta... bine. Îi dădea un sentiment de siguranță. Kylie îi întâlni privirea și văzu în ochii lui afecțiunea pe care o nutrea pentru ea.

Chiar în acel moment, Kylie luă hotărârea ca în acea seară avea să uite.

Să uite de scrisoarea din buzunar.

Să uite că încă nu știa ce era.

Să uite de femeia în rochia îmbibată de sânge.

Să uite că încă nu se dusesese la cascadă.

Să uitate până și de faptul că mama ei nu fusese încă de acord să o lase să rămână la școală.

În acea seară, nu voia decât să asculte muzică și să stea lângă Derek — umăr lângă umăr.

— Mergi la petrecere? întrebă Kylie.

— Am fost acolo. Te-am așteptat.

— Atunci, hai să mergem!

Kylie o luă spre sala de mese și Derek o urmă. Kylie se opri în prag, iar Derek dădu peste ea. Avu senzația de déjà-vu. Își aminti că aproape același lucru se întâmplase și prima dată când pătrunsese pe ușa aceea.

Atunci era atât de speriată și atât de sigură că nu o să-i placă deloc aici. Dar simțise și că viața ei urma să se schimbe. Și da, avusese dreptate.

— Intrăm? întrebă Derek, trecând pe lângă ea. Îi simțea răsuflarea caldă pe gât.

Kylie încuviință, dar rămase pe loc și mătură sala cu privirea. O văzu pe Miranda stând de vorbă cu Perry. Băiatul care se transforma în animal încă nu recunoscuse că o plăcea, dar Miranda avea răbdare. Helen stătea lângă Jonathon, care juca șah cu alt vampir.

Della, sorbind dintr-un pahar cu sânge, se uita și ea la jocul lor. De când aflase că tabăra avea să se transforme într-o școală cu internat, Dellei parcă îi mai dispăruse mânia pe care și-o înăbușea. Nu în totalitate, dar în parte.

— Te simți bine? o întrebă Derek, apropiindu-se și mai mult de urechea ei.

Îl simțea solid și atât de cald lângă ea, iar în acel moment de asta avea ea nevoie.

— Da.

Kylie o zări pe Holiday stând lângă Chris și ascultându-l cum cânta la chitară.

Uitându-se în partea cealaltă a sălii, Kylie îl văzu pe Burnett sprijinit de perete, atât de absorbit de Holiday, încât putea să vină sfârșitul lumii și el n-ar fi băgat de seamă. Mda, Holiday era criptonita lui.

În sfârșit, simțea că-și găsisese locul. Se uită din nou la Derek și zâmbi.

— Da, repetă ea, mă simt bine.